ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น

เล่มที่ 4 โดย "ธีรทาส"

金剛定
วัชรสมาธิ

身 空
กายว่าง

心 空
จิตว่าง

金剛定・身空・心空・

พระคัมภีร์มหาสมถะวิปัสสนาสุญตาปัญญาแยกดูโลกธาตุแล ...
ชมรมธรรมทาน เป่าเก็งเต๊ง พิมพ์แจกทานทาง ป.ณ.
จ.ม. ขอได้ที่ ธีระ วงศ์โพธิ์พระ
231/1 ซอยปลูกจิต 2 กทม. 10330

เล่ม 4 นี้ มีธรรมะของพวกขี้เมา จอมเจ้าชู้ชอบ ทหาร นักรบ กษัตริย์ พึ่งไม่เบื่อ บอกศิลปในการตายก่อนตาย ฝึกจิตกล้าแข็งไม่กลัวตาย เพ่งฌานจนเห็นมหาภูตรูปทั้ง 4 เป็นอนัตตา. ที่สุดถึง "สุญตา" จะดับกาม หรือเสพกามได้ตามที่ต้องการ มนุษย์ถูกหลอกลวงทางวิญญาณมานับชาติแทบจะไม่ถ้วนแล้ว เคล็ดลับที่เห็นผี คุยกับเทวดา ยาเซียนรักษาโรคริดสีดวงทวาร แก้เด็กเยียวรดที่นอน มังกรตายซาก เต่า 3,000 ปี พึ่งรุกขเทพ เซียนน้อย โยคี คุณปู่เฒ่า สามเณร คนและสัตว์เขาโต้วาทีกันบ้างเป็นไง? ดูลักษณะ (ดูโหงวเฮ้ง) แยกภูมิจิตต่างๆ มองดูหัวใจลัทธิเต๋าไม่แพ้พวกฤาษีในอินเดียที่แต่งคัมภีร์กามสูตร หรือลัทธิโลกายัตต่างๆ เพศศึกษาในทางสมณะของฤาษี. ชี้แนะทางรู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจ แล้วกล้ามเนื้อเริ่มจะหยุดเกร็งตัวประสาทหยุดตึงเครียดลงบ้าง. ยังทันสมัยอยู่เสมอ

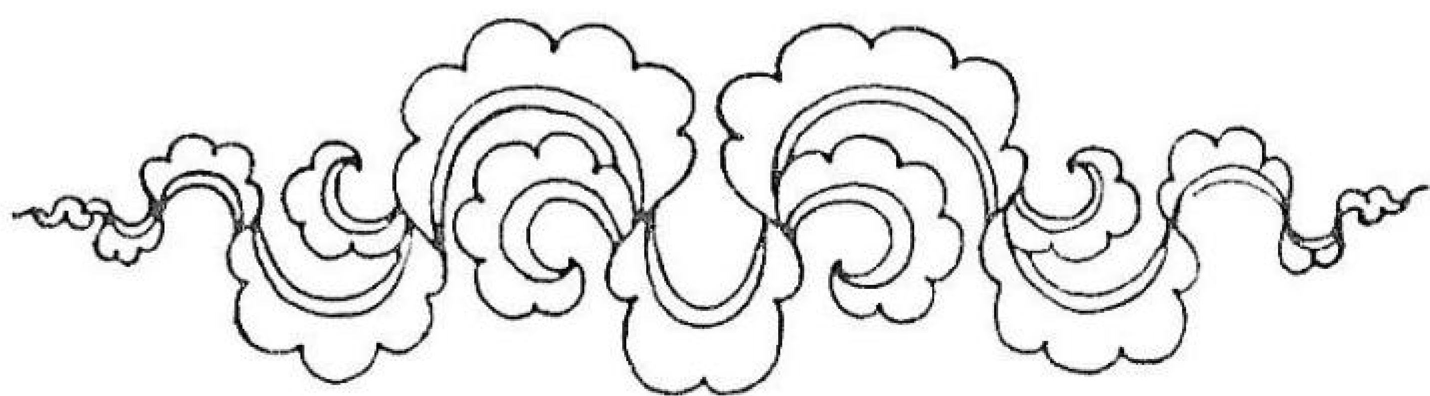
"กายว่าง–จิตว่าง–วัชรสมาธิ–วัชรกาย–วัชรจิต"

(จ.ม. ขอได้ฟรี ๆ ท่านละ 1 เล่ม)

ส่ง จ.ม. ธีระ วงศ์โพธิ์พระ (ธีรทาส.)

ผู้จัดการชมรมพิมพ์แจกธรรมทานทาง ป.ณ.

231/1 ซอยปลูกจิต 2 ถนนพระราม 4 ก.ท. (10330)

◎"....เรื่องการศึกษานี้ ขอให้ทรงช่วยกันคิดให้มากๆ จนถึงรากเหง้าของการศึกษาในเมืองไทย... การสอนศาสนาในโรงเรียนทั้งในกรุงและหัวเมืองจะต้องให้มีขึ้น ให้มีความวิตกว่า เด็กชั้นหลังจะห่างเหินจากศาสนาจนเลยเป็นคนไม่มีธรรมในใจมากขึ้น...ต่อไปภายหน้าถ้าจะเป็นคนที่ได้เล่าเรียน คงจะประพฤติตัวดีกว่าคนที่ไม่ได้เล่าเรียนนั้นหาถูกไม่ คนที่ไม่มีธรรมเป็นเครื่องดำเนินตาม คงจะหันไปหาทางทุจริตโดยมาก ถ้ารู้น้อยก็โกงไม่ใคร่คล่อง ฤาโกงไม่สนิทถ้ารู้มากก็โกงคล่องขึ้น และโกงพิสดารมากขึ้น การที่หัดให้รู้อ่านอักขรวิธีไม่เป็นเครื่องฝึกหัดให้คนดีและคนชั่วเป็นแต่ได้วิธีสำหรับเรียนความดีและความชั่วได้คล่องขึ้น..."◎

*พระราชหัตถเลขา ฉบับที่ 52
พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าฯ
พระราชทานแด่สมเด็จพระมหา
สมณเจ้า กรมพระยาวชิร
ญาณวโรรส ลงวันที่
24 กรกฎาคม ร.ศ. 117

สำเนาพระราชหัตถเลขานี้ ผมขออัญเชิญเสนอต่อ
เพื่ออาจารย์ชีวิตหลังได้มีโอกาสใช้ สำหรับสังฆสรรค์
และจรรโลงสังคมไทย ให้มีคุณธรรมยิ่งๆ ขึ้น.
ขอบพระคุณในธรรมาภินันท์ที่ท่านการุณย์ชี้ดคัมภีร์ไว้
ไปเรียนเชิญเป็นอย่างมากครับ.

ด้วยความรักความเคารพและศรัทธา

(ประดินัย วชยคุณ) ๑.เม.ย.๓๗

ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น

เล่มที่ 4 โดย “ธีรทาส”

金剛定
วัชรสมาธิ

身 空
กายว่าง

心 空
จิตว่าง

金剛定. 身空. 心空.

พระคัมภีร์มหาสมถะวิปัสสนาสุญตาปัญญาแยกดูโลกธาตุแล . . .

ชมรมธรรมทาน เป่าเก็งเต๊ง พิมพ์แจกทานทาง ป.ณ.

จ.ม. ขอได้ที่ ธีระ วงศ์โพธิ์พระ

231/1 ซอยปลูกจิต 2 กทม. 10330

โอ...หนังสือเล่มนี้ ใครอยากจะศึกษาธรรมจักษุแนวนี้บ้าง เพียงแค่เขียน (ถ.ม. เซ็นชื่อเองให้ชัดเจน) ส่งมาขอฟรี ๆ ก็ได้แล้ว ชาติหน้า ๆ ค่อยมาให้เงินทำบุญกันก็ได้ ถ้าท่านเห็นว่าเป็นคุณประโยชน์ในด้านให้สติปัญญาทางพัฒนาวิญญาณสัตว์โลกให้สูงมีเมตตาจิตขึ้นบ้างแล้ว ท่านสมควรไปทำบุญเองอีก 5 บาทเถิด! คือไปซื้อปกพลาสติกสวมใส่ให้ทนทานป้องกันคนมือหนักจับแตกยับทำสกปรก (บาป) จะได้มีอายุบุญยืนสืบไปอีก 100 ปี (เงิน 5 บาท จะทำบุญ 100 ปี ไม่ได้หรือ?) เชื้อบุญกุศลจะยืนนาน ๆ พิมพ์ด้วยกระดาษดีสืบ ๆ อายุบุญท่านไปถึงอนุชนรุ่นหลัง ๆ อีกหลายร้อยชั่วอายุคนก็ได้ ให้สมกันกับที่ข้าพเจ้าอุทิศชีวิตใช้เวลาทดสอบเล่มนี้กว่า 10 ปี บางครั้งชีวิตปริ่มจะออกจากร่างก็มี เสมือนดังว่าเอาเลือดจากหัวใจออกมาเป็นน้ำหมึกเขียนลงไปด้วย ครูบาที่ปรึกษาได้ตายไปก่อน 4 ท่านแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งบิดาข้าพเจ้าได้ศึกษาทดสอบสูตรศาสตร์บางอย่างในเล่มนี้ ตั้งแต่อยู่เมืองจีนโน้นจนแน่ใจแล้ว ท่านพยายามบอกให้พระภิกษุไทยช่วยเขียนแปลออกเป็นภาษาไทย เมื่อ 40 ปีก่อนโน้น! ล้มเหลวไปทีหนึ่งแล้ว มาให้กำเนิดข้าพเจ้าเป็นพ่อลูกกันเพียงแค่ 14 ปี สั่งนักสอนหนา ว่าให้เรียนภาษาไทยให้เก่ง ๆ แล้วจงแปลเขียนเรื่องเหล่านี้ซึ่งเป็นวิญญาณของพ่อ ที่นำติดตัวข้ามทะเลข้ามรสุมมหาสมุทรแปซิฟิค มาถ่ายทอดให้เจ้านะลูก โอ...เหนื่อยจนกว่าจะแน่ใจและมีบุญสังคมเปิดโอกาสให้ทำได้เป็นเล่มขึ้นมาในวันนี้ (ธีรทาส) อายุก็ปาเข้าไป 49 ปี (พ.ศ. 2519) แล้ว กรรม! เพราะเป็นศิษย์โง่ ๆ ถ้าตายแค่เล่ม 4 นี้คงจะเสร็จกิจนอนตาหลับไปได้ข้างเดียว สาธุ! เงินนั้นหาง่ายกว่าการเกิดของหนังสือธรรมทานชุดนี้ ยังได้แบ่งบุญท่านถึงห้องสมุดประชาชนทุกจังหวัดด้วย สาธุ!

คำนำ "ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น (ฌาน)"

เล่ม 4 โดย "ธีรทาส"

ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น (ฌาน) เล่ม 4 นี้ไม่จำเป็นที่จะต้องกล่าวที่มาอย่างไรอีกก็ได้แล้ว เพราะว่าได้บอกไว้ในเล่ม 1-2-3 แทบหมดแล้ว. ขอสรุปว่าเป็นธรรมะทันสมัยแนวกลาง เป็นแกนกลางทำให้คนหัวเก่าๆ ตื่นตัวทันโลกสมองกลทางวิทยาศาสตร์เขาไปถึงโลกพระจันทร์และอื่นๆแล้ว. ทำให้คนหัวใหม่ๆ ที่รุนแรงจัดมาก รับทราบได้อีกอย่างหนึ่งว่า คนโบราณหรือพวกที่เขาเรียกว่า **คร่ำครึ–ลุงเชย–บ้าชา–พวกไดโนเสาร์–เต่าพันปีนั้น** ไม่ใช่เขาจะโง่... หรืองมงายไปจนหมดเลยนะ! ที่มีปัญญาไม่แพ้ตำราวิทยาศาสตร์ของพ่อหนุ่มๆ แม่หนูๆ ที่กำลังเรียนอยู่ก็มีบ้างเหมือนกัน จงหยุดก่อน! คิดดูก่อน! ก่อนที่จะตัดสินใจพังทลายเผาทิ้งไป จะเป็นการทำบาปก่อเวรกรรมอย่างหนัก และเป็นการเนรคุณวิญญาณครูบาอาจารย์และพ่อแม่ปู่ย่าตายายทวดๆ นับเป็นพันๆ ปีไปนะ! ฉันเสียดายมาก คือ "สูตรศาสตร์" บางอย่างจนกว่าจะค้นพบทดสอบจนใช้ได้ วางเป็นสูตรตำราออกไปให้รู้ได้แพร่หลายนั้น บางทีต้องใช้เวลานับเป็นศตวรรษๆ เชียวนะ!

เล่ม 4 นี้เป็น "ปัญญาชาดก" แบบอย่างเซ็น เป็นศาสนาเปรียบเทียบย่อง่ายๆ ดูภูมิธรรมของสรรพสัตว์ จากสัตว์ชั้นต่ำไปหาสูงก็ว่าได้ ของเก่าลายครามบางชิ้นยังอวดเขาได้ ใช้เป็นยังมีคุณประโยชน์ "ซ้ายจัด–ขวาจัด" อ่านได้แล...

(ข. 2)

เรื่องเพศศึกษากำแพงนี้ทั้งจีนและไทย ถูกปกปิดห้ามไม่ให้รู้มากเกินไปมานับร้อยหรือพันปี บัดนี้ได้พังทลายลงไปหมดแล้ว มีภาพยนต์ฉายถึงงานวัด แทบทุกจังหวัด สิ่งตีพิมพ์ต่าง ๆ ฝรั่งชั้น ดร. เขียนไว้ก็ได้ถูกแปลออกมาเป็นภาษาไทยและจีน วางขายกันจนแพร่หลายแล้ว คือ ไหน ๆ ก็คิดจะสอนกันในโรงเรียนบ้างแล้ว.

ข้าพเจ้า "**ธีรทาส**" ขอแนะนำว่า จงอ่าน "**พระไตรปิฎก**" ชุด 80 เล่มที่แปลเป็นภาษาไทยล้วน ๆ กันเถิด ! ขอรับรองว่า "**พระวินัยปิฎก**" ตั้งแต่เล่มที่ 1 ไปถึงที่ 10 นั้น ไม่แพ้ของฝรั่งเลย ! พวกข้าพเจ้ายังสงสัย ? สงสัยกันมากว่า พวกฝรั่งเขาคงจะมาคัดลอกเอาไปจาก "**พระวินัยปิฎก**" หรือเปล่าหนอ ? เอาไปเป็นของฝรั่งอีกด้วยซี ! แล้วขอให้จงอ่านไปจนหมด จะเป็นผลพลอยได้พบปรัชญาและธรรมต่าง ๆ ในนั้นอีกมากมาย ยังไม่ต้องเผาทิ้ง "**พระไตรปิฎก**" ถ้าเรียนกันจริง ๆ เอาไปใช้จริง ๆ เพียง 50% เท่านั้นยังมีคุณประโยชน์อยู่มากมาย เจ้าพ่อคุณ...เจ้าแม่คุณ...ลุงไดโนเสาร์นี้ขอบอกเอาบุญ ให้ทราบทั่ว ๆ กันด้วย สาธุ !

เคล็ดลับที่จะอ่านหนังสือชุดนี้

(1) ธรรมะแนวนี้ไม่นิยมคนเชื่อทันที ต้องแยกธาตุในสรรพสิ่งให้รู้รากเหง้าของสิ่งเหล่านั้นเสียก่อน หรือรู้มายาการของธรรมชาติวัตถุและจิตใจตนเองเสียก่อน "**เป็นทาง–จิตนิยม**

–นำทางให้เข้าหาถึงธรรมนิยม" แล้วจะวางตัวอยู่ในธรรมชาติได้ง่ายขึ้นมาก และก็ไม่หลงใหลในวัตถุนิยมจนเกินฐานะตัวเองไปนัก จะเป็นอัตตา ตัวตน เป็นทุกข์ที่จบไม่ลง ดับไม่ได้ในภายหลัง เพราะว่ากรรมมีจริง

(๒) ธรรมะแนวนี้ ตอบแก้ข้อสงสัย ข้องใจในสิ่งลึกลับ..ที่เขาคุยกับผี เขาพูดกับเทวดาได้กันอย่างไร? มีแต่ให้แสงสว่างทางจิตใจ ให้ความรู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจ พบสูตรที่ศึกษาไปนานๆแล้ว มีสติปัญญาช่วยตัวเอง เริ่มหายจากความหวาดกลัวภัยกลัวในสิ่งลึกลับที่เคยกลัว ๆ มาก่อนเริ่มจะหายกลัวในสิ่งที่มองไม่เห็นตัว เพราะจิตเข้าถึงธรรมะ จิตรู้แจ้งสายตามองทะลุเป็นธาตุไป จะมีสิ่งนั้นก็ได้ จะไม่มีสิ่งนั้นก็ได้ จิตว่าง จิตปล่อยวางเฉยเสียเท่านั้น ใจก็จะกล้าขึ้นมาเองโดยไม่รู้ตัว โรคกลัว ๆ แบบไร้เหตุผลจะเริ่มหมดไปเอง เป็นวีระบุรุษในใจตัวเอง

(๓) ธรรมะแนวนี้ถ้าเข้าถึงแล้ว จะเกิดมี "นิพพิทาญาณ" คือจิตเริ่มมีการเปลี่ยนแปลงจิตเริ่มมีการเปลี่ยนรูปแปลงร่างแห่งภูมิจิต ผลดีที่จะได้รับนั้น คือไม่ต้องไปหาบุหรี่เอามาแก้อารมณ์หงุดหงิด ไม่ต้องไปเอาเหล้าหรือเบียร์มาดับทุกข์หรือไปหากัญชา–เฮโรอีน–มาระงับจิตฟุ้งซ่าน! ซึ่งสิ่งมึนเมาเสพติดสิ้นเปลืองเงินทองเหล่านี้ จะเริ่มมีสติเห็นภัยค่อย ๆ เบาบางลงไปเอง "นิพพิทาญาณ" คือความรู้ที่ทำให้เบื่อหน่ายคลายกำหนัดในสิ่งนั้น ๆ จะเกิดขึ้นมาเอง ถึงแม้ยังเลิกละสิ่งนั้นไม่ได้ แต่ก็ยังมีสติปัญญาเป็นหลักคิดเพื่อนทางใจบ้าง รู้ถึงโทษพิษภัยบ้าง พอนาน ๆ ไป จะมีทางหลุดพ้นทุกข์เรื่องนั้นเอง.

(ฆ. 4)

(4) ธรรมะแนวนี้ สอนให้เกิดเมตตากรุณาจิต ทันสมัย ได้ลดค่าครองชีพ มีกรรมวิธีให้ประหยัด โดยการฝึกหัดถือมังสวิรัติ หรือกินพืชผักผลไม้ ทดแทนเนื้อสัตว์ ไม่ต้องกลัวว่าเนื้อสัตว์จะขึ้นราคาแพง เหมือนอย่างที่โลกเขาโวยวาย! ทำสงครามเศรษฐกิจกัน เป็นเพราะขาดเนื้อสัตว์มากกว่าขาดพืชผัก เมืองไทยเราธรรมชาติช่วยอุดมสมบูรณ์มาก คือมีดินและมีน้ำ ไม่ว่าที่ไหน ๆ ก็แทบจะปลูกพืชผักพอเก็บกินอยู่รอดได้มาก ถ้าฉลาดการคัดเลือกการปรุงอาหารพืชผักแล้ว ชีวิตจะเบากายใจในเรื่องของกินราคาแพงไปได้มากมาย ทางศาสนาเข้าหลักธรรม สร้างเมตตากรุณาธรรมไม่ต้องไปฆ่าสัตว์มีชีวิตให้ตาย ไม่ต้องมีกรรมร่วมกับคนที่จับสัตว์ทรมานสัตว์ กักขังชีวิตสัตว์เอามาฆ่าให้ตาย เป็นกรรมร่วมอย่างนี้ถ้ามีธรรมในจิตใจเป็นพื้นฐานแล้ว จะไม่ค้านธรรมะนี้ว่าไม่จริงเลย.

ถ้าเกิดมาตายลงขณะที่มีจิตใจอยากเสพเนื้อสัตว์ มีจิตใจนึกถึงการฆ่าสัตว์อย่างนี้. ใน ลังกาวตารสูตร พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสไว้ที่เกาะลังกา ถึง ๓ ครั้ง ว่าคนที่ฆ่าชีวิตสัตว์ตายมาก ๆ หรือพวกที่ชอบกินเนื้อสัตว์นั้นมาก ๆ เวลาดับจิตขาดใจตายของคนนั้น ชนกกรรมจะนำวิญญาณไปทางหนึ่ง.

ส่วนคนที่ไม่ฆ่าสัตว์ตาย ไม่เสพเนื้อสัตว์ กินแต่พืชผักผลไม้เป็นอาหาร เวลาดับจิตขาดใจตายชนกกรรม จะนำวิญญาณไปอีกทางหนึ่ง. ภพภูมิของชนสองกลุ่มนี้จะไปเกิดที่ไม่เหมือนกันแล...

ที่สัตว์น้ำและสัตว์บก ต้องสูญพันธุ์ไปเพราะโลกขาดเมตตากรุณาธรรมแนวนี้เอง ฉะนั้นจงช่วยกันสร้างค่านิยมการถือมังสวิรัติให้เกิดขึ้นมาบ้าง บ้านเมืองนั้นจะเขียวสดใส มีป่าสวนไม้เขียวชะอุ่ม นักมังสวิรัติ รักการปลูกต้นไม้ อนุรักษ์ป่าไม้รักเมตตากรุณาสงวนพันธุ์สัตว์ต่าง ๆ เป็นพื้นฐาน. โลกจะผันแปรไปแบบไหน ๆ ถ้าแก้ปัญหาเรื่องปากและท้องตกแล้ว จะอยู่รอดได้ง่ายพุทธบุตรจะยิ้ม! ได้มากเมื่อภัยมาถึงแล...

ถ้าหนังสือเล่ม 4 นี้เกิดมีคุณประโยชน์ ทำให้มนุษย์รู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจอีกทางหนึ่ง ได้สติจากบาป-คิดสร้างบุญ-สูงไปจนถึง-กุศลมรรคผลนิพพาน ธรรมาณาจักรใจนี้ได้โปรดสัตว์สืบ ๆ ไปอีกเป็นพัน ๆ ปีแล้ว สาธุ!

ข้าพเจ้า "ธีรทาส" ขออุทิศส่วนบุญกุศลนี้ถวายแก่ "ท่านมหาฤาษีสวามีสัตยนารายณ์" ซึ่งเป็นชาวอินเดียแท้เป็นครูของข้าพเจ้า และ "อาจารย์เสถียร โพธินันทะ." ตอนท่านอายุ 80 พรรษา (ท่านตายแบบง่าย ๆ นอนหลับไม่ตื่น) ท่านฉันแต่กล้วยน้ำว้า และนมสด (หรือนมกระป๋อง) เอากล้วยน้ำว้ามาต้มรวมกับนมสด ท่านว่าตอนหนุ่ม ๆ ฉันดิบ ตอนแก่นี้ฉันสุกท่านฉัน 2 อย่างนี้มา 40 กว่าพรรษา สุขภาพร่างกายใหญ่โตแข็งแรงมาก

(ข. 6)

พ.อ. ปิ่น มุทุกันต์ อดีตอธิบดี กรมการศาสนา บอก กับข้าพเจ้าว่า "ทำไมท่านจึงอยู่รอดมาได้" ถ้าเป็นพวกเรา 7 วันคงจะตายไปแล้ว.

สาธุคุณท่านองค์นี้ได้ทำหน้าที่เป็นครูบา ที่ช่วยบุกเบิก จักรวาลหนึ่งให้แก่ข้าพเจ้า **ธีรทาส และ เสถียร โพธินันทะ** มากโดยที่ท่านบรรยายสรุปยอด พระคัมภีร์อุปนิษัทชั้นสูงก่อน พุทธกาลเรื่อง "**สี-แสง-เสียง-เป็นอมตะ-แต่เปลี่ยนภาวะได้. หรือธาตุ 4 เป็นอมตะ–แต่เปลี่ยนภาวะได้.**" ให้มาค้นคว้า และทดสอบหนังสือเล่มนี้มาก พระคุณนี้ไม่อาจที่จะลืมไปได้ และยืนยันที่บิดาข้าพเจ้าสอนถ่ายทอดไว้ไม่ผิดอีกด้วย

และบุญกุศลนี้ ขออุทิศถวาย ท่านเจ้าคุณ **พระยานร–รัตน์ราชมานิต (ธมฺมวิตกโก ภิกขุ) แห่งวัดเทพศิรินทร์ กทม. ที่เขาเรียกกันว่า-พระอรหันต์กลาง กรุงเทพฯ ท่านเป็นบิดาผู้หนึ่งของผู้ที่นิยมการถือมังสวิรัติ พระภิกขุตัวอย่างของเมืองไทย ที่เคร่งอยู่ในศีลวินัยมาก ท่านถือมังสวิรัติมาตั้งแต่ครั้ง ดร.โลกนาถภิกขุ** จาริกมาประกาศเมตตากรุณาธรรมาณาจักรใจนี้ **ณ กรุงสยาม พ.ศ. 2475**

ซึ่งหลวงพ่อ นรรัตน์ฯ องค์นี้ท่านทำให้ข้าพเจ้าได้มหาสติปัญญฐานมาก เกิดแรงบันดาลใจทำหนังสือ เล่ม 4 นี้ไปได้สำเร็จ และยังต้องหวนกลับมาถือมังสวิรัติเริ่มเดินสายกลาง ถือศีล 5 คือ หยุดวันเกิด และวันพระไม่เสพเนื้อสัตว์และวันสำคัญของพระ-พุทธศาสนา เข้าพรรษาตามแบบโบราณที่สอนถ่ายทอดกันลงมาอย่างนี้ ฝึกจนร่างกายชินก็อยู่รอดมาได้จนทุกวันนี้สาธุ!

เนื้อเรื่องที่มาของหนังสือธรรมชุดนี้มีอายุไม่ต่ำกว่า 1200 ปีขึ้นไป ถ้าเกิดมีอายุบุญยืนไปอีกนานเท่านี้ ก็ต้องนับว่าเป็นพลังบุญกุศลมหาศาลเหลือที่จะเดาได้ ข้าพเจ้าขอแบ่งปันไปยังท่านที่กำลังอ่านหนังสือธรรมชุดนี้อยู่และสรรพสัตว์ทั่วทุกๆ โลกธาตุอีกด้วย สาธุ!

จาก ธีระ วงศ์โพธิ์พระ (ธีรทาส.)

ขอได้ฟรีๆ ทาง จ.ม. ท่านละ 1 เล่ม

231/1 ซอยปลูกจิต 2 ถนนพระราม 4

กทม. 10330.

สารบัญ

ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น (ฌาน) เล่มที่ 4
โดย "ธีรทาส"

หน้า

บทที่ 5

บทที่ 6

หน้า

หน้า

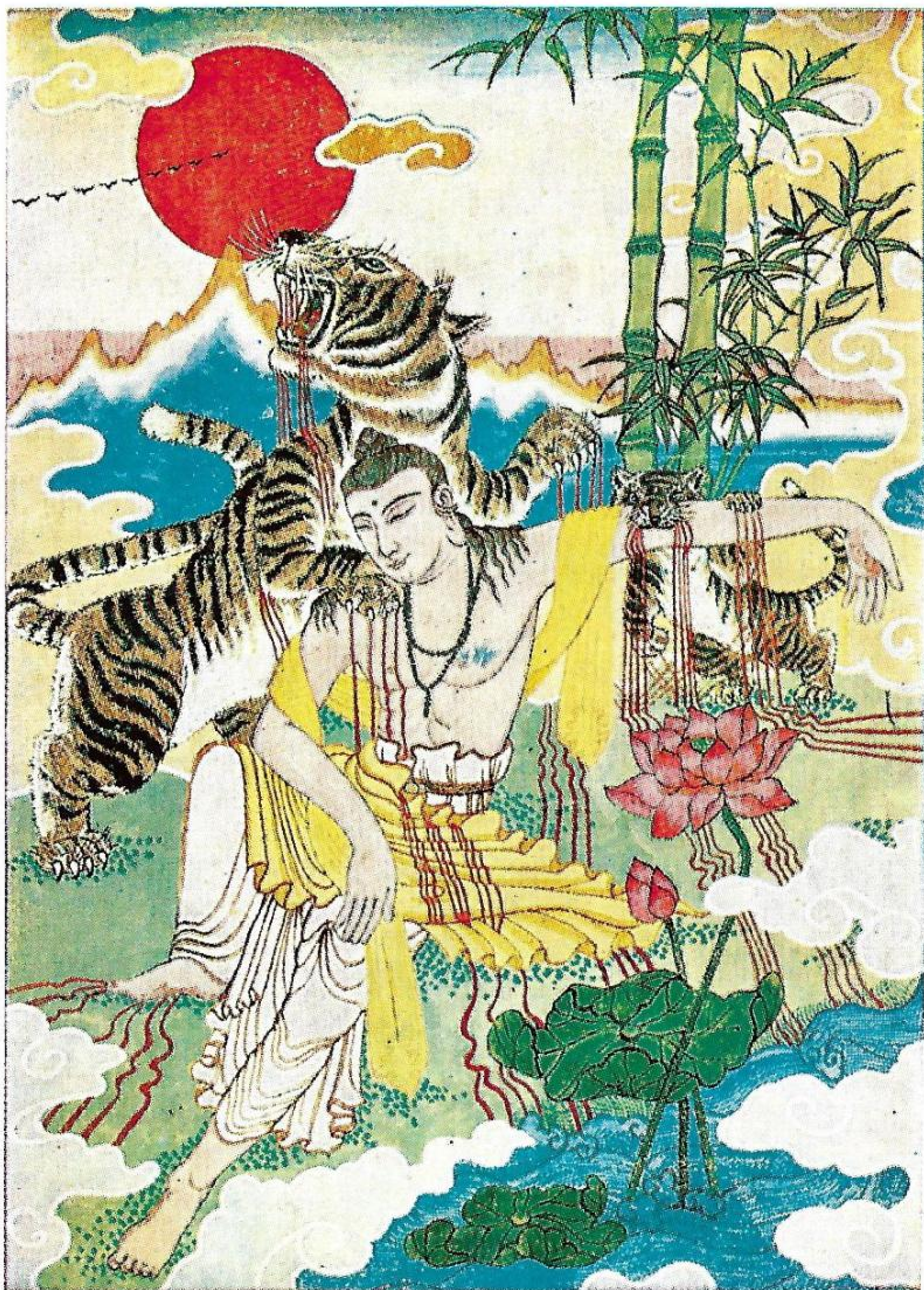
(ต่อท้ายด้วย)

ประกาศแก้ความโง่

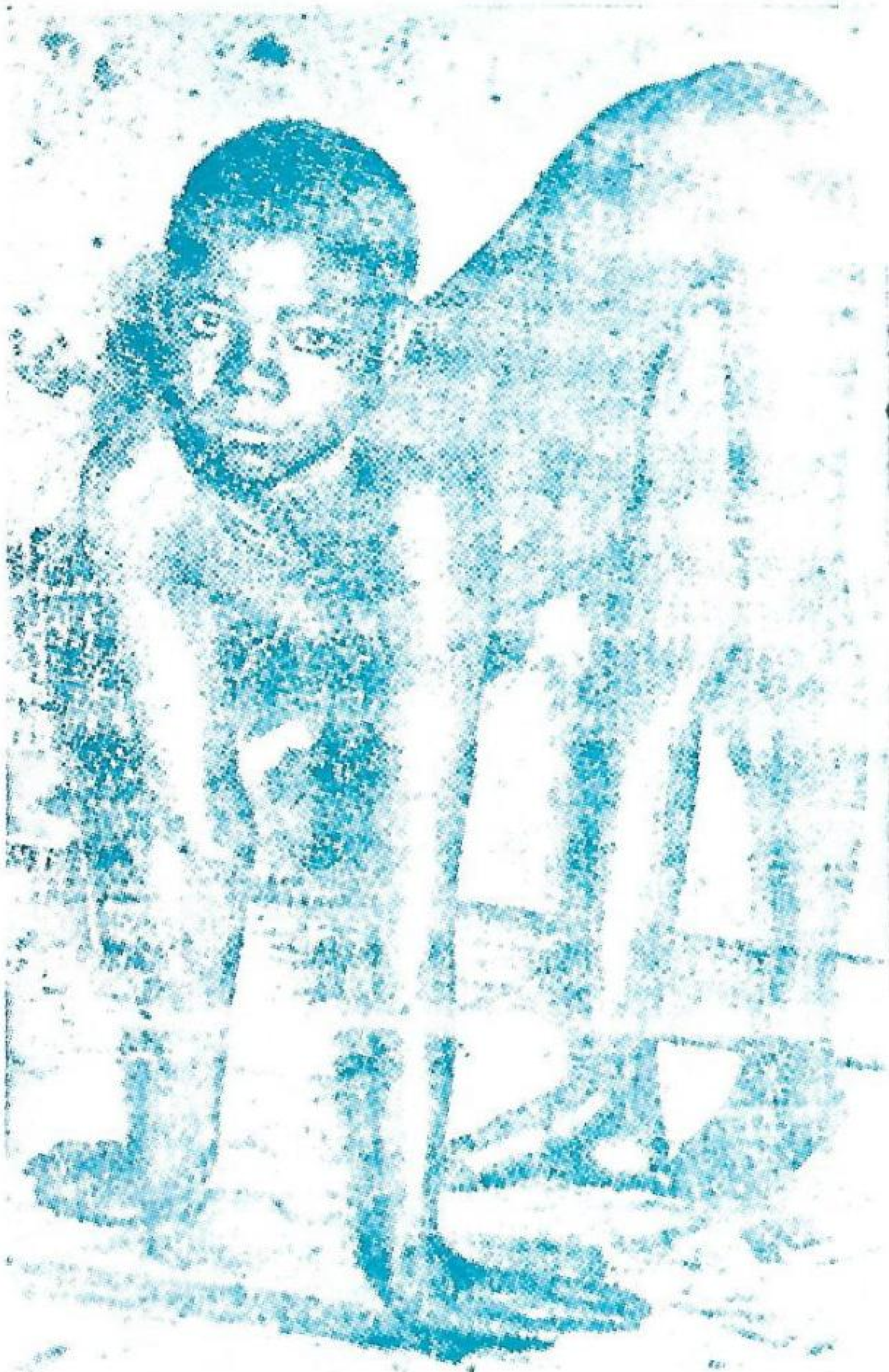
เส้นผมบังป่าปิดภูเขามานับศตวรรษ ๆ แล้ว.

พระคัมภีร์สมุดข่อยไทยอายุเป็น 100 ปีมีของดี คือ "**ลูกกตัญญูที่ไร้วิญญาณ**"

รายชื่อผู้อุทิศสร้างมหาเมตตากรุณาโพธิสัตว์ธรรมทานบารมีอยู่ท้ายเล่ม

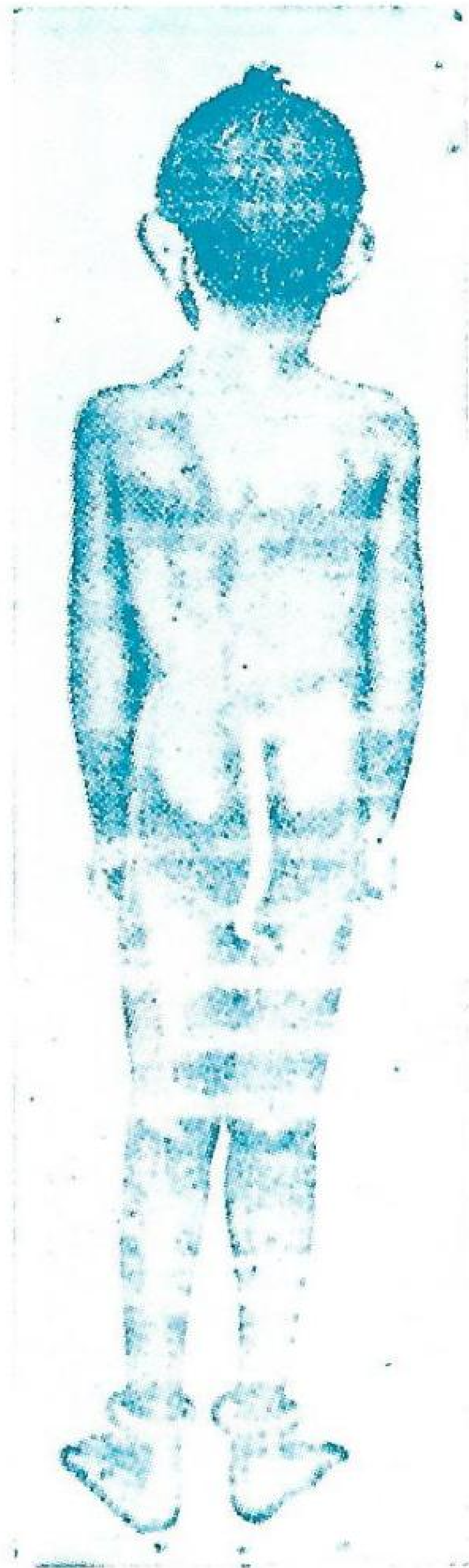
รูป พระมหาโพธิสัตว์ กำลังบำเพ็ญขันติธรรมบารมี เมตตากรุณาธรรม อุทิศชีวิตตนให้แก่เสือแม่ลูกอ่อน ซึ่งท้องกำลังหิวมากกิน เพื่อจะได้ช่วยชีวิตคนเดินทางผ่านมาจะได้รอดตายไป จิตยินดีรับทุกข์แทนสรรพสัตว์ รูปนี้ นายพรศิลป์ รัตนชูเดช อายุ 18 ปี (พ.ศ. 2512) อ. พะเยา เขียนส่งมาให้ข้าพเจ้า (ธีรทาส) เป็นของขวัญปีใหม่

ยังมีพยานให้เห็นง่าย ๆ "สัตว์คือคน คนคือสัตว์" เด็กหญิงอายุประมาณ 9 ขวบ เดิมถูกแม่หมีขโมยจับเอาไปเลี้ยงตั้งแต่เล็ก ๆ จนกลายเป็นเช่นนี้ พวกนักล่าสัตว์ในประเทศเตอรกีจับได้ พ.ศ. 2480 ส่งโรงพยาบาลเพื่อจะทดลองฝึกฝนให้คืนสู่สภาพคนตามเดิมดูที. รูปนี้นำมาจากหนังสืออาหารธรรมชาติ ของ น.พ. เรือโท โกศล กันตะบุตร สมุทรปราการ

มีพยานเหลืออยู่ยังไม่สูญพันธุ์หมด "สัตว์คือคน–คนคือสัตว์" นางเงือกหรือว่าปลาตัวเมียใหญ่เท่าคนกินพืชสาหร่ายทะเลเป็นอาหาร 7/4/2516 ถูกคลื่นซัดขึ้นมาเกยอยู่ริมฝั่งทะเลอาหรับตะวันตก ขณะจับได้ยังมีลมหายใจอยู่ แต่ข่าวสุดท้ายจากหนังสือพิมพ์ฝรั่งว่าตายแล้ว เก็บไว้ในพิพิธภัณฑ์ประเทศเอธิโอเปีย ทะเลแถบนี้ชาวประมงมักจะพบบ่อยๆ มันอยู่รอดได้เพราะหินโสโครกเกาะแก่งคนเข้าไม่ได้ เงือกตัวนี้ท่อนล่างมันช่างสวยเกินไปดูแล้วแทบจะไม่เชื่อเอาเสียเลย บางข่าวว่านำออกแสดงได้เงินไปมากมาย (รูปนี้จากหนังสือพิมพ์จีนเกี่ยฮั้ว) ยังเป็นความเร้นลับอยู่ แต่เมื่องไทยเราก็เคยจับได้ที่เกาะแก้วพิสดาร ท่อนบนเป็นคนมีหัว หน้าตาเป็นคนและมีนมด้วย (เขาดองยาจนแห้งแล้วนมเล็กลงมาก อยู่ใต้ครีบเท่าลูกหมากดิบ) ท่านครูสุนทรภู่พูดเอาไว้ไม่ผิดเมื่อ 100 ปีก่อนคงจะมีมากมาย พวกนี้เวลาให้ลูกกินนมตัวตั้งยืนตรงหัวโผล่ลอยน้ำเหมือนคน ไปดูกันได้ที่พิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำ ชายทะเลบางแสน ชลบุรี เขาเรียกว่าปลาพยูน หรือหมูทะเล ทางเวียตนามใต้ก็เคยจับได้ และยังมีตกค้างไว้ในทะเลอื่น ๆ อีก

เด็กมีหางอย่างนี้ยังมีอีกมาก ซึ่งเป็นพยานให้เห็นว่า "สัตว์ไปจากคน หรือว่าคนมาจากสัตว์" รูปนี้นำมาจากหนังสือเรื่อง "อาหารธรรมชาติ" ของ น.พ. เรือโทโกศล กันตะบุตร

ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น (ฌาน) เล่มที่ 4.

ฉบับแก้ไขสมบูรณ์ถาวร โดย "ธีรทาส"

บทที่ 1

พระภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ และคณะศิษย์ต่าง ๆ ได้ธุดงค์ไปนมัสการ ท่านนักปราชญ์เฒ่าองค์หนึ่งมีชื่อว่า **คิ้มสิ่วเซียน-ซือ**[1] เรื่องที่จะเล่ากันต่อไปนี้ ใครจะฟังได้หรือไม่ได้นั้น อริยปราชญ์โบราณท่านได้กล่าวว่า "**ดอกบัว 4 เหล่า**" จะให้ออกดอกบานสะพรั่ง ดูสีสรรค์สวยงามพร้อม ๆ กันทันทีหมดทุก ๆ ดอกไปนั้นย่อมจะเป็นไปไม่ได้แน่นอน เอาละ! แล้วแต่ท่านจะใช้วิจารณญาณของตนเองไปพลาง ขบคิดติดตามไปก่อนเถิด! มีบางเรื่องฉันก็ได้เห็นมา บางเรื่องฉันก็ได้ยินเขาเล่า ๆ กันสืบ ๆ ลงมาถึงฉันเลยเอามาเก็บไว้ในเล่มนี้ บางเรื่องฉันก็ได้ไปค้นพบจาก "**สูตรศาสตร์**" อันมีค่า ซึ่งเป็นคำปริศนาจารึกได้บันทึกเก็บไว้ของนักปราชญ์ ที่ท่านได้ค้นพบและรู้เห็นมานมนานกันแล้ว หรือ

---

1 คำว่า "**เซียน**" ยังเข้าใจเขว เดิมเป็นผู้บรรลุธรรมใน "**ลัทธิเต๋า (ธรรม)**" แปลว่าวิสุทธิเทพถือศีลกุศลกรรมบถ 10 ประการ ชาวจีนยุคหลังถ้าเห็นว่าใครมีวิชาความรู้ที่ช่วยมนุษย์ได้ จะเป็นพระภิกษุหรือชาวบ้านเขายกย่องว่า "**เซียน**" ไป พอมาแปลเป็นภาษาไทย พวกที่เจ้าชู้ดื่มเหล้าเก่ง ๆ เล่นการพนันหรือขี้โกงเก่ง ๆ เขาก็ว่า "**เซียนไป**" คือจอมเซียนไป ความหมายก็ปนเปกันใหญ่โตเลย นี่เป็นความไม่เที่ยงของภาษา "**กาลามสูตร**" ยังใช้ได้แล....

"**ธีรทาส**"

จะพูดว่าเขาพบก่อนฉันเกิด นับได้เป็นหลายๆ ศตวรรษๆ มาแล้วก็มี

เอ้า! ถ้าจะว่าเป็นเรื่องจริงหมดมันก็สนุกดี! หรือจะว่ามีจริงบ้าง ไม่มีจริงบ้างยังไง? แต่ถ้าใครขุดเพชรในหินเป็น มันก็ยังมีเพชรน้ำเอกเม็ดโตๆ ซ่อนเร้นไว้ให้ไม่น้อยเหมือนกันนา! หรือจะพูดว่าผ้าขี้ริ้วห่อทอง หรือเปลือกห่อแก่น เขาช่างประดับเก็บซ่อนเอาไว้ดี ได้สวยงามมากมายกระนั้นหรือ? โบราณครูบาท่านกล่าวไว้อีกว่า โอ...อมิตาพุทธ! คนโง่นั้นก็ให้เขาได้อ่านและได้ฟังๆ ไปเพื่อเอาแต่ความสนุกๆ ได้จูงจิตใจ ให้เขาเกิดกุศลจิตได้สติจากบาปบ้าง คิดสร้างสมบุญกันไปพลาง เล่นอย่างนี้ไว้เสียทีก่อนละดี ส่วนคนฉลาดนั้นก็จงเทศนาหรือพิมพ์แจกทานไป ให้เขาอ่านฟังเอาธรรมะ ทดลองดูภูมิปัญญา จะได้มีการฝึกสมอง ในแง่คิดตีปริศนาคติธรรม แบบอย่างเซ็น (ฌาน) คือ "**ปัญญาวิมุตติ**" ทำได้อย่างนี้ก็นับว่าดี ดีเสียกว่าที่ยังไม่มีหนังสือธรรมะอะไรๆ ที่จะให้ชนทุกชั้นหยิบยืมอ่านกันเล่นได้สนุกๆ มีทุกรสในแง่คิดบันเทิงธรรม แก้กลุ้มใจบ้าง

หรืออาจจะมีบางท่านอดทนอ่านไปไม่ได้ ทนไม่ไหว! คือเข้าตำราแบบครูบาแห่งนิกายเซ็น (ฌาน) ท่านว่าก็ดีเหมือนกันจะได้เห็นชัดเจนกระจ่างแจ้งเลย ไม่ต้องไปเสียเวลาดูเดาความกันมากนัก คือภาษาธรรมะเขาว่า "**รู้กิเลส-เห็นภูมิธรรม**" จับอนุสัยและปัญญาจะสูงหรือต่ำ ดูออกกันทันทีเลยดีนักแล....

แล้วเขาอาจจะยอมตัวมาเป็นศิษย์เอก เป็นศิษย์เอกตรงที่โป้งบ้าง ๆ ในธรรมะแนวนี้ดี นั่นคือเขาได้ช่วยการโฆษณาให้ธรรมาณาจักรใจนี้ ให้แพร่หลายเร็วดียิ่ง ๆ ขึ้นไปอีกบ้าง แล้วคนที่ไม่สนใจ หรือคนที่ยังไม่รู้เรื่องนี้มาก่อนเลย ก็จะได้รู้จากเขา ส่วนคนที่รู้น้อยก็จะได้รู้มากยิ่ง ๆ ขึ้นไปอีก หรือคนที่หลบมุมกำลังคิดในเรื่องอย่างนี้ ๆ อยู่... แต่คิดไม่ออก... และยังอายไม่กล้าบอก... ก็จะพลอยได้ยินแล้วคิดออกไปได้ด้วย

จึงมีคำของปราชญ์โบราณกล่าวไว้ว่า **"ศัตรูถ้าใช้เป็น... หรือรู้จักใช้แล้วจะเป็นประโยชน์มากกว่ามิตรในบางโอกาส"** ถ้าเป็นสัจธรรม คือทองคำแท้บริสุทธิ์ไม่กลัวไฟเผา ยิ่งถลุงกันเท่าไร ๆ ก็ยิ่งจะพบความบริสุทธิ์ได้มากขึ้นไปเท่านั้นแล... สาธุ!

อย่าลืม! ในพระคัมภีร์มหากุศโลบาย การโปรดสัตว์ของพระโพธิสัตว์ นั้น สอนไว้ว่า จงอย่า...จงอย่าได้มองข้ามชนหมู่มากที่ยังไม่สนใจธรรมะนั้นไป ถ้ามีวิธี...มีกลอุบายทำให้เขาอ่านหนังสือธรรมะหรือยอมฟังการถกปัญหาธรรมะต่าง ๆ กันได้มาก ๆ เข้าแล้ว เป็นวิธีการแทรกซึมยัดใส่สมองเข้าไป โดยที่เขารับหลักธรรมนี้ไว้ได้อย่างไม่รู้ตัว แล้วในอนาคตกาล อาจจะได้เกิดผู้ที่มีปัญญาในทางนี้ แต่ปัญญาของเขานั้นยังถูกการหมกซ่อนปิดเอาไว้ พอมาพบบังเอิญ ๆ ได้ยิน ได้เห็นเข้าก็จะเกิดไหวพริบ! ตีปัญหาธรรมะนี้แตก ตีปัญหาชีวิตของตนเองแตกบ้าง จับลักษณะอนุสัยวาระจิตของตนเองพอรู้แจ้งได้บ้าง ก็ยังมิได้หรือเป็นไปได้ สาธุ!

หรือยังมีชนอีกพวกหนึ่งตอนวัยเด็ก ตอนวัยหนุ่มตอนวัยสาว ได้ฟังแล้วหน้าเบ้กัดฟัน! หรืออ่านแล้วก็ส่ายหัว! หน้าเบ้อีกเช่นกัน จะแบกไปไม่รอดกันเสียเลย... แต่พอไปตอนวัยกลางคน เขาอาจจะหวนจิตใจ คิดกลับมาสนใจแนวทางนี้ได้บ้าง ตอนวัยแก่ชรา ไม่มีเพื่อนทางจิต เขาอาจจะหวนกลับมาสนใจ หรือทำได้บ้าง หรือไปชาติหน้า ๆ เขาอาจจะได้บรรลุธรรมนี้ก็ได้ นั่นเป็นเพราะเราเป็นเหตุนำสอนเขาไว้ ก็ต้องนับว่าเป็นมหาบุญมหากุศลบารมี คือกรรมดีสืบเนื่องไปในวัฏสงสารแน่นอน เหตุนิดเดียว อยู่ตรงที่ผู้อุทิศช่วยกันหว่านไปช่วยกันเพาะเชื้อบุญกุศลในวันนี้นั่นเอง ผลในวันหน้า ๆ มันจึงเกิดขึ้นได้อย่างนั้น ที่เขาสืบกันลงมาได้นับพัน ๆ ปีก็เพราะว่ามีคนคิดทำอย่างนี้ไว้

ถึงแม้พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านก็ยังมิได้สร้างสมบุญกุศลบารมีมาเพียงแค่ชาติเดียว แล้วก็ได้บรรลุ **"พระโพธิญาณ"** ได้นา! ใครจะคิดทำบุญ ใครจะคิดเป็นนักบุญ ใครจะคิดเป็นครูบาสอนธรรมะคนแล้ว จะต้องมีจิตคิดสายตามองสรรพสัตว์ให้ไกล ๆ แบบอย่างนี้ไว้ก่อน นั่นคือ **"โพธิจิต"** แล...สาธุ!

เอาละ! ต่อไปนี้ ก่อนอื่นข้าพเจ้าจะขอร้องให้ท่าน ผู้อ่านจงเอาผ้าขาวสะอาดบริสุทธิ์ เอามาปกคลุม หรือปิดหน้าตาไว้เสียสักพักหนึ่งก่อน! หรือที่เขาเรียกว่าให้เหลือเอาไว้แต่เพียงหูคอยฟังและจงทำจิตใจให้เป็นอิสระ หรือภาษาธรรมะว่าให้มี **"วิญญาณอิสระ"** ชนิดที่ไม่ถูกใครบังคับกักขัง ขังเอาไว้ในห้องมืดเล็ก ๆ ที่อันคับแคบจนเกินไปนัก ต้องมุ่งแต่เอาประโยชน์ทางธรรมะ

อย่างเดียวอย่างนี้เป็นต้น แล้วจงฟังเขาเล่าไปพลางคิดไปพลางก่อนเถิด! บางทีอาจจะมีบางท่านฟังมาและเรียนมาก็มีมากมายแล้ว แต่เข้าตำราคนโบราณดังภาษาเซ็น (ฌาน) เขาว่า "มีความรู้มากเกินไปจนจิตไม่ว่าง (เป็นทุกข์)"

ดังภาษาลัทธิเต๋าว่า "มัวไปยุ่งวุ่นการแสวงหาความสุข จนไร้ความสุข"

ดังภาษาโลก ๆ ชั้นสูงเขาว่า "มีความรู้จนล้นสมอง" ถ้าชั้นต่ำลงมาหน่อยเขาว่า "มีความรู้อัด ๆ เอาไว้จนแน่นท้องเต็มพุงไปเลย"

คือมีความรู้มากไปจนกลายมาเป็นพิษ (โรคประสาท) ไปก็มี หรือยังเอาตัวไปไม่รอด (จิตวุ่น) ยังไม่สามารถที่จะเห็นธรรมชาติจักษุ หรือเข้าไม่ถึงธรรมชาตินั้น ๆ ได้ เอาเพียงแค่การปลงกิเลสชั้นหยาบ ๆ ก็ยังละไม่ลง ดับไม่ได้กันหมดเลย! อย่างนี้เป็นต้น แล้วยังจะกล้าไปตำหนิเขาผู้อื่น ๆ อีก อย่างกระนั้นหรือ?

โอ...อมิตาพุทธ! แต่บังเอิญ ๆ วันนี้โชคดี มีเศษบุญกุศลกรรมเก่าส่งผลตามมาช่วยให้ทัน ได้มาอ่านมาฟังบัณฑิตชนคือปราชญ์โบราณเขาเปรียบเทียบเรื่องต่าง ๆ กันเอาไว้ให้เข้าใจธรรมะกันได้ง่าย ๆ หรือเขากระแทกกันถูกจุด ซัดกันได้ส่วนพอดี ทำให้รู้แจ้งเห็นทางตีปัญหานั้นได้ ฟังมาก ๆ เข้าแล้วก็เกิดผลแก่จิตใจที่เขาว่าทำให้เกิดอารมณ์สะเทือนใจ ทำให้จำไว้แม่นยำ ได้สติและสามารถคิดทะลุตีแตกไปถึงอีกมุมหนึ่งอีกอย่างหนึ่ง แล้วทำให้จิตเกิดโพลงสว่างไสว! คิดเรื่องที่ข้องใจได้ออกมากมาย ตรัสรู้ธรรมชาติแห่งนิสัยของตนเอง หรือจับวาระจิตของตนเองได้บ้าง

แล้วผลจะเกิดขึ้นไปอีก คือทำให้จิตเกิดเปลี่ยนรูปแปลงร่างแห่งภูมิจิต หรือจะว่าเปลี่ยนแปลงนิสัยได้บ้างก็เอาเถิด !

แล้วได้คิดการปฏิวัติวิญญาณของตนเอง และยังช่วยไปถึงสัตว์โลกช่วยให้เขามีกำลังใจมุ่งละกรรมชั่ว คิดไปในทางริเริ่มที่จะสร้างสรรค์แต่กรรมดีไปในรูปโครงการฝ่ายสูง จิตมุ่งดีชนิดที่ไม่ให้ผู้อื่นเดือดร้อนก่อนเป็นเป้าหมาย ก็ยังนับว่าดีมาก ได้ทำให้มนุษย์เกิดจิต คือการสร้างอุดมคติชั้นสูงอย่างนี้ก็คือการบำเพ็ญบุญกุศลบารมี ได้สืบภพชาติต่อ ๆ ไปแล้วแน่นอน หนังสือธรรมะเล่มเล็ก ๆ นี้ได้แจกทานไป ถึงแม้จะเป็นของเล็กน้อย แต่คุณค่าหรือคุณธรรมในทางจิตใจนั้นสูงมาก จะเอามาตีราคาด้วยเงินทองนั้นไม่ได้

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสไว้ว่า **"ธรรมทานชนะการให้ทานทั้งปวงในโลกนี้แลโลกหน้า"** สาธุ! เพราะว่าเป็นการให้ **"สติปัญญา"** ทางดีล้วน ๆ แก่เขาไป จะติดตามไปทุกชาติภพนั้นเอง **"ชนะวัตถุทานกันตรงนี้"**

ต่อไปนี้ฉันจะขอใช้คำพูดว่า **"ดังได้สดับมาอย่างนี้"** คือในป่าดงดูแดนลึก ณ เทือกภูเขาสูงแห่ง **"คุนลุ้นซัว"** ทิวแถวแถบทิศตะวันตก ใกล้ชิดทางเขตแดนอินเดียโบราณมาก ได้มี **"พระพุทธบาท"** ซึ่งเป็นปูชนียสถานอันเก่าแก่ล้ำค่า แอบซ่อนเอาไว้ในป่าเขาดงดิบ หลบมุมอยู่ภายใต้ต้นโพธิ์ใหญ่มหึมา คู่กับต้นไทรงามซึ่งมีรากยาว ๆ พันเกาะไว้แน่น บ้างก็แตกรากฝอยงอกงามเป็นพุ่มพวงย้อยระย้า บ้างก็วกวนกลับไปพัวพันกับกิ่งก้าน

ลำต้น บ้างก็ตรงดิ่งย้อยพาดตกจนถึงดินจนวันเวลานาน ๆ ปีเข้า รากก็ใหญ่โต กลับกลายมาเป็นลำต้นไปได้ ดูช่างเหมือนกับมนุษย์ที่ยังวนเวียนมีการเกิดดับกันอยู่ในวัฏสงสาร แล้วบางชาติก็ต้องสับเปลี่ยนแบ่งผลัดกันมาเป็นพ่อแม่บ้าง เป็นลูกบ้าง เป็นผัวบ้าง เป็นเมียบ้าง ไม่เป็นในชาติคนก็เป็นในชาติสัตว์อย่างนี้เป็นของธรรมดา ๆ ในวัฏสงสาร

แล้วในป่าทึบดงดิบมีภูเขา **คุนลุ้นซัว** สูงสวยงามสลับไปด้วยกิ่งไม้ที่มีหนาม บางต้นก็ใหญ่โตมีกิ่งก้านนูนปูดตะปุ่มตะป่ำ คด ๆ งอ ๆ เกาะเกี่ยวไปด้วยพันธุ์กล้วยไม้ป่า ต้นว่านกระไดลิงรากไทรเถาวัลย์ต่าง ๆ พาดพันระโยงระยางกันไปจนถึงป่าโปร่งก็มีมองเห็นเหล่านกน้อยใหญ่โฉบบินแฉลบขึ้นลงมีครบสวยงามทุก ๆ สี และชะนีกู่ก้องโหยหวนอยู่ที่โน่นมาที่นี่ มีสารพัดไพเราะเสียงฟังดูแล้วช่างเย็นว่างจิตเสนาะโสตคล้าย ๆ ว่ามันจะดีใจทักทายเชื้อเชิญอาคันตุกะผู้มาชมว่า... จงมาเป็นสมาชิกกับธรรมชาติเถิด! เป็นเอกอิสระทางวิญญาณดีมากกว่าทางอื่น ๆ แล...

แล้วในรอบ ๆ บริเวณแถบ ๆ นั้นยังอุดมไปด้วยแร่ธาตุต่าง ๆ ส่วนบนยอดเงื้อมผาสูง ๆ เหล่านั้น มีน้ำตกไหลแผ่กว้าง ๆ ไป ดูเสมือนม่านทิพย์สีขาวอันบริสุทธิ์แห่งพุทธเกษตรในโลกธาตุใดโลกธาตุหนึ่ง ถัดต่ำลงมามีห้วยเหวลึก ลำธารน้ำใสแจ๋วเย็นชุ่มชื่นไหลผ่านซอกหินวกวนคดโค้ง ๆ บนไหล่เขาลงมาสู่แม่น้ำลำคลองอยู่ชั่วนาตาปีตราบเท่าที่ความสมดุลย์ธรรมชาติยังไม่ถูกทำลายไป

มีสายธารน้ำบางแห่งมองดูแล้วเป็นปริศนาไม่เบื่อตา ภาพวิวสันเขายังทำให้เกิดจิตคิดเห็นเป็นรูปคล้าย ๆ แขนของชายหนุ่มอันกำยำล่ำสันที่กำลังค่อย ๆ จะอ้อมตระกองกอดจะพยายามโอบอุ้มเอารูปทรงเรือนร่าง ซึ่งเป็นโขดหินที่อูมนูนเต่งอันกลมกลึง ดูเหมือนดังคู่ปทุมถันอันวาบหวามเปล่งปลั่ง ด้วยเนื้อนุ่มนวลละมุนแห่งเพลิงกามของสาวงามวัยกำหนัด

ซึ่งลักษณะภาพอย่างนี้ **ตำราธรณีวิทยา** จีนโบราณเขากล่าวไว้ว่า คือธรรมชาติแสดงท่าว่าจะเย้ยหยันนักปราชญ์ พวกที่ชอบเทศนาประกาศแต่ธรรมะว่า "**จงมาดับกาม**" จงดับกามตัณหาเสีย แล้วจะได้ไปนิพพาน ไปนิพพานกันเถิด! อย่างกระนั้นหรือ?

แล้วสายธารน้ำต่าง ๆ เหล่านั้น บางสายก็ได้โอบอ้อมรอบๆ โขดหินเงื้อมผาถ้ำคูหาน้อยใหญ่ต่าง ๆ ไกล ๆ ไปอีกแล้วก็ค่อย ๆ ไหลลงไปสู่ห้วยละหานธารบึง บางสายก็แตกกระจาย แยกไปยังป่าไม้ต่างๆ ทำให้ที่ดินชุ่มชื้นหล่อเลี้ยงพฤกษาชาติทุกชีวิต ดูเป็นพืดเย็นตาเขียวขจี ซึ่งเป็นทัศนียภาพวิวธรรมชาติสร้างสรรค์ไว้เองล้วน ๆ ให้มีน้ำที่ใสสะอาดสำหรับดื่มกิน มีอากาศบริสุทธิ์สำหรับสูดหายใจ ในบางเวลาก็ตลบอบอวลโชยกลิ่นสดชื่น ไปด้วยเหล่าของดอกไม้ป่า สลับสีสวยสดใสมีชีวิตนานาพันธุ์ ซึ่งช่างมีเสน่ห์และอำนาจคล้ายๆ มนต์ขลังที่ยังจิตใจผู้ไปชมนั้นให้ได้ผ่อนคลายความตึงเครียดในอารมณ์ร้ายๆ ที่จรมารบกวนจิตใจ ทำให้จิตว่างสงบลงมาก จะได้มีการปล่อยวางความยึดมั่นถือมั่น แล้วจิตโปร่งใสเข้ากับธรรมชาติ นั่นคือการดับความทุกข์วิตกกังวลไป

พลาง ! แล้วจะทำให้ผู้นั้นเกิดมีกายใจเบาแช่มชื่น มองโลกแต่ในแง่ดีมากกว่ามุมร้าย มีชีวิตที่น่ารื่นรมย์ต่อไปอีกมากมาย

ในบางฤดูก็หนาวจัดมาก หนาวจนหิมะตกปกคลุมดูสีขาวสะอาด เหมือนดังปุยสำลีที่แผ่กว้างกองมหึมาบนยอดทิวเขายาวๆ มองดูสูงลิบ ๆ จนราง ๆ ตาหายไปในปุยเมฆ เวลาได้ถูกต้องกับลำแสงอาทิตย์เข้าแล้วจะวูบวาบเด่นขึ้นอย่างประหลาด แล้วจะเกิดแสงระยิบระยับวิจิตรตระการตา ดูให้ซึ้งเป็นดังเสมือนหนึ่งว่าธรรมชาตินั้นกำลังมีความหมาย แอบกระซิบบอกความลี้ลับหลาย ๆ อย่างให้เราทราบว่านั้นคือมี **"พระอริยโพธิสัตว์"**[1] มาประทับอยู่นา ! ท่านได้เปล่งรัศมี เป็นปริศนาธรรมเป็นเชิงบอกใบ้ให้มนุษย์โมหะชนคือคนธรรมดา ๆ ทราบอีกด้วย

แล้วภายในอุทยานนั้นเล่า ก็ได้มี **" พระภิกษุเฒ่า "** อาศัยอยู่องค์หนึ่ง ซึ่งท่านไม่เหมือนกันกับพระทั้งหลายเลย

ถ้าจะให้พวกแขกเขาได้มาพบเห็นท่านเข้าแล้ว ก็จะต้องพูดว่าอ๋อ ! แล้วยกมือขึ้นไหว้ นั่นคือท่าน **"ตาฤาษี หรือมหาโยคี"** ของอินเดียโบราณของฉันต่างหาก สาธุ !

ถ้าจะให้พวกชาวจีน เขาได้มาพบเห็นท่านเข้าแล้ว ก็จะต้องพูดว่าอ๋อ ! แล้วยกมือขึ้นไหว้ นั่นคือท่าน **"เซียน หรือเหลาโจ้ว"** ของชาวจีนโบราณของฉัน ที่ท่านบำเพ็ญฌานสมาบัติจนมีอายุยืนยาวนานมานับเป็นพัน ๆ ปี ของฉันต่างหาก สาธุ !

---

1 **พระอริยโพธิสัตว์ นับจากพระโสดาบันขึ้นไป.** **" ธีรทาส "**

ถ้าจะให้พวกชาวพุทธ ที่พอจะรู้จักศีลวินัยดีได้มาพบเห็นท่านเข้าแล้ว ก็จะต้องพูดว่า อ๋อ! แล้วยกมือขึ้นไหว้ นั่นคือท่านหลวงพ่อ "**พระธุดงค์**" ของฉันต่างหาก สาธุ!

ถ้าจะให้พวกตาสี ปู่สา ย่ามี ยายมา หลังโกง ๆ มือถือไม้เท้า ได้มาพบเห็นท่านเข้าแล้ว ก็จะต้องรีบนั่งลงคุกเข่ายกมือขึ้นไหว้เหนือหัวอธิษฐานจิตปากขมุบขมิบ... แล้วกราบลงไปที่พื้นดินนั้น สาธุ! บอกว่าไม่ใช่ใคร ๆ นั่นคือ "หลวงพ่อเฒ่า ๆ หลวงพ่อทวด ๆ หลวงตาเทวดา ๆ หลวงปู่สวรรค์ ๆ" ที่ฉันกราบไหว้บูชากันมาหลายชั่วอายุคนแล้ว ต่างหาก! ท่านรู้กันไหม? เพราะท่านเป็นพระที่ทรงศีล เคร่งครัดจอมทรหดอดทนยอดไปเลย สาธุ!

คือมันไปขึ้นอยู่กับอุปาทานแห่ง "**โมหะชน**" สุดแล้วแต่ความยึดถือของกลุ่มชนใด ๆ จะยึดมั่นถือมั่นในรูปใดในลักษณะใด ๆ แล้วก็ตั้งชื่อเรียกอย่างนั้น ๆ ว่า ๆ กันไป ๆ ตามใจชอบ... ถ้าชื่อนั้นถูกใจชอบกับอนุสัยปวงกิเลส ๆ ของสังคมเขามาก ๆ เขาก็นิยมเรียกกันแพร่หลายสืบ ๆ ไปนาน ๆ หน่อยเท่านั้นเองแล...

เรื่องอยู่ที่แปลกที่มีจุดเด่นคือ "**หลวงพ่อเฒ่า**" องค์นี้ท่านอาศัยอยู่ในถ้ำลึกนั้น ท่านมีรูปร่างกายที่สูงใหญ่โต เป็นหลวงพ่อโตพิลึกกึกกือ ท่านมีบุคคลิกลักษณะพิเศษมาก ถ้าใครมีบุญตาได้มาพบเห็นท่านเข้าแล้ว ก็อยากจะมองดูอีก ยิ่งดูแล้ว

ก็ยิ่งขบขันแปลกใจชอบกลๆ บัณฑิตชนชอบไปศึกษา ขอเขียนรูปภาพท่านเอาไว้ชม เพราะเห็นว่าท่านเป็นมนุษย์ที่ท่านยมบาลลืมคิดบัญชี จึงได้หลงตกค้างโลกเหลือเอาไว้อย่างนี้

ดูแล้วท่านมีใบหน้าสี่เหลี่ยมใหญ่มาก เหมือนลิงอุรังอุตังหนังที่หน้าผากก็ย่นๆ ดูเสมือนว่าเป็นภาพวิวของหาดทรายชายทะเล ที่มีกระแสลมพัดมาทำให้เกิดเป็นลูกระลอกคลื่น แล้วกำลังไล่ต้อนกันมาๆ ขับซัดให้ขึ้นถึงฝั่งริมทะเล

ลักษณะแบบอย่างนี้เข้าตำรา (โหงวเฮ้ง) บ่งถึงความเคร่งขรึมเป็นผู้ที่มีจินตนาการไปไกลๆ จนข้ามภพข้ามชาติไม่มีที่สิ้นสุด อย่างหนึ่ง.

แล้วที่กระหม่อมของท่านมีก้อนเนื้อนูนสูงรูปคล้ายๆ ดังยอดภูเขา มีผมหงอกขาวบางแกมสีเหลืองอร่าม บ่งถึงว่าได้เคยบำเพ็ญ **"โพธิสัตว์บารมี"** มามากชาติ มีปัญญาเบื้องสูงบริสุทธิ์ การมองดูโลกได้ไกลๆ และสูงทะลุกว่าสามัญชน อย่างหนึ่ง.

ท่านมีขนคิ้วดกหงอก เป็นปื้นใหญ่ยาวๆ ดูอ่อนนุ่มสะอาดดี และยังขมวดเรียงแถวกันเป็นรูปก้นหอยยาวย้อยๆ ลงมาจรดถึงพวงแก้มทั้งสองข้าง บ่งถึงความมีปฏิภาณอันเฉียบแหลม มีไหวพริบสูง เป็นเลิศในการศึกษา มีปัญญาตีแตกแทงทะลุทุกๆ สรรพศาสตร์เท่าที่ตนต้องการได้ดี อย่างหนึ่ง.

ท่านมีลูกนัยน์ตาแหลมคมยาวรี เหมือนดังตาพญาหงส์ มีแสงพวยพุ่งออกมาดังสายฟ้าแลบ! เป็นวาวๆ แปลบๆ แต่แสง

นั้นใสบริสุทธิ์ เหมือนดอกมะลิสด บ่งถึงความมีจิตว่าง ว่างจากกามราคะไปมากมายแล้ว ยังบ่งถึงเป็นผู้ที่มีความจดจำได้ดีอย่างแม่นยำ เป็นอัจฉริยจอมปราชญ์เอกแห่งยุค อย่างหนึ่ง.

ท่านมีจมูกโด่งมีเนื้อนุ่มเป็นสันยาวตรงดูสวยงามน่ารัก บ่งถึงมีความนึกคิดที่แน่วแน่ มั่นคงในอุดมคติ และอุปนิสัยที่ตรงไปตรงมามาก อย่างหนึ่ง.

ท่านมีใบหูใหญ่ มีขอบหูกลมดังเส้นเชือก มีตุ่มหูยาวยานย้อยลงมาเกือบจะจรดถึงบ่า บ่งถึงความมีอายุยืน และทรงพลังทางจิตใจ และมีบุญในวัยเด็ก มีผู้อุปถัมภ์ดี มีวงศ์ตระกูลที่กำเนิดมักจะสูงศักดิ์ อย่างหนึ่ง.

ท่านมีปากกว้าง ที่ริมฝีปากบนและล่างมีสีแดงอ่อน ๆ และยาวลงมาปิดกันมิดชิดได้ส่วนสัดพอดี บ่งถึงความมีอำนาจ มีวาจาศักดิ์สิทธิ์ มีอายุยืนนานไม่อดอยาก อย่างหนึ่ง.

ท่านมีฟันทุก ๆ ซี่ยังแข็งแรงดีพร้อม มีสีขาวสะอาดดังไข่มุกน้ำงาม บ่งถึงความมีเสน่ห์ทุกวัย อายุยืน มีเมตตามหานิยม และอุดมสมบูรณ์ไปด้วยเครื่องอุปโภคบริโภคทุก ๆ รส จะต้องการสิ่งใดก็ได้สิ่งนั้น อย่างหนึ่ง.

ท่านมีลูกคางใหญ่สี่เหลี่ยมเนื้อหยุ่น ๆ บ่งถึงความมีอำนาจไม่รู้จักเสื่อม มีบุญเมื่อแก่ โบราณตำราได้กล่าวไว้อีกว่าเป็นผู้ที่ชอบคิดภาพย์กลอนสุนทรเปรื่อง เป็นที่นิยมของนักปราชญ์ราช-บัณฑิต อย่างหนึ่ง.

ท่านมีหนวดเคราดกก็จริง แต่ดูโปร่งมองเห็นลูกคางราง ๆ มีหนวดสีขาวแกมทองยาว ๆ เจือยลงไปจรดถึงหัวเข่า มีนิ้วมือยาวกลมเหมือนลำเทียน มีเล็บนิ้วมือยาว ๆ ไปจนเกือบจะเท่า ๆ กันกับนิ้วของมือ และสีเล็บมือเหลืองดูเป็นเงางามเหมือนงาช้าง บ่งถึงความเป็นนักพรตที่เคร่งครัดต่อศีลวินัยมาก และมีสมาธิจิตที่ตรงดิ่ง ๆ แน่วแน่ไม่หวั่นไหว ต่อโลกธรรมทั้งปวงได้มากมายแล้ว อย่างหนึ่ง.

ท่านมีเท้าที่ผิดแปลกกว่าสามัญชน คือดูคล้าย ๆ เหมือนดังตีนนกอินทรี บ่งถึงความมีนิสัยชอบสันโดษ ชอบท่องเที่ยวไปคนเดียวในป่าเขาพงไพร อย่างหนึ่ง.

หลังของท่านค่อมหน่อย ๆ มีหนังเหี่ยวย่นสีขาวสะอาด แต่อมเลือดโดยที่ปราศจากกลิ่นของคาวเลือด และเหม็นสาบของเนื้อสัตว์ต่าง ๆ หมดแล้ว บ่งถึงความบริสุทธิ์กาย กายเนื้อไม่มีกรรมร่วม ไม่มีกรรมร่วมของปาณาติบาต ฯ ต่าง ๆ กายเนื้อไม่ได้สร้างด้วยเลือด ไม่ได้ปรุงด้วยชีวิตเนื้อสัตว์ต่าง ๆ แล้ว บาปกรรมอย่างนั้นน้อยมาก จึงไม่มีโรคภัยไข้ทุกข์ที่ร้ายแรงเรื้อรัง ตามมาเบียดเบียนสังขารเท่าไรนัก อย่างหนึ่ง.

เวลาท่านพูดจามีเสียงแจ่มใส ต้นของเสียงอยู่ลึกมากก้องกังวานแอบแฝงอยู่ด้วยอำนาจ และเมตตากรุณาธรรม จึงดึงดูดให้ผู้ที่ได้ยินฟัง ๆ ไปแล้วก็เกิดความวิเวกจิต ในน้ำเสียงนั้นถ้ายิ่งฟังไปนาน ๆ เข้าก็จะรู้สึกว่าได้ซ่อนความไพเราะเพราะพริ้ง! เสมือน

ดั่งเสียงระฆังทองของเหล่าทวยเทพ ซึ่งกำลังตีให้โลกพึงทราบว่า "**พระอริยโพธิสัตว์**" จะแสดงสัจธรรมแล้วนา!

ดังทั้งหมดที่กล่าวมานี้ ถูกต้องเข้าตำราลักษณะศาสตร์หลวง (โหงวเฮ้ง) ที่สืบ ๆ กันลงมานับเป็นสิบ ๆ ศตวรรษแล้วแล....

ส่วนอายุของ **หลวงพ่อเฒ่า** นั้นไม่มีใครทราบว่าจะมีอายุมากี่ร้อยกี่พันปีกันแล้ว เพราะว่าท่านถือสันโดษ เป็นพระที่ไม่อยากดังและชอบแต่นิ่ง-นิ่ง "**นิ่ง-กับ-ว่าง**" อยู่นิ่งกับความว่างในมุมสงบแบบนี้ จึงไม่ค่อยจะพูดจากับมนุษย์เท่าไรนักเลย! ใคร ๆ จะมาถามอะไร ๆ ถ้าเรื่องนั้นได้เกี่ยวกับมรรคผลนิพพาน พอที่จะตอบได้ ท่านจึงพูดไป ถ้าไม่ใช่เรื่องการดับทุกข์ทางใจตามแนว "**โลกุตรธรรม**" แล้ว ใคร ๆ จะมานั่งถามนอนถามก็เชิญถามไปเถิด! แต่หลวงพ่อท่านก็ "**นิ่ง-ว่าง-วาง-เฉย**" เป็นการตอบเขาไป พอหนัก ๆ เข้าคนถามทนการถามนั้นไม่ไหว...อยู่ไม่ได้ก็หนีไปเอง! อย่างนี้เป็นต้น.

ชาวบ้านเขาได้อาศัยการคำนวณดูจากลูกศิษย์ต่าง ๆ ที่เคยมาศึกษาเล่าเรียนอยู่กับท่าน ตั้งแต่อายุ 8 ขวบ 9 ขวบ 10 ขวบ แล้วก็โต ๆ เป็นหนุ่มไปรับราชการ จนมีชื่อเสียงโด่งดังในบ้านเมือง แล้วต่างก็มีอายุ 100 ปีเศษ ๆ ขึ้นไป แล้วก็แก่ชราภาพตายไป ๆ อย่างนี้ ต่อ ๆ กันลงมานับคนแล้วคนเล่า แต่ **หลวง-พ่อเฒ่า** ท่านก็ยังยิ้ม! ยิ้มเยาะเย้ยโลกด้วยจิตว่าง ด้วยจิตมีอารมณ์ขบขันในมายาการต่าง ๆ เช่น จีวรราคาแพง ๆ ท่านก็ไม่ต้องซื้อ ท่านเอาเปลือกปอด้ายป่านในป่านั้นเอามาถักทอเป็นผ้า

ใช้เอง หรือจะพูดว่า ท่านยิ้มด้วยจิตว่างแจ่มใสกับธรรมชาติ คงจะเป็นสุขใจสงบกาย จนลืมวันเดือนปีเกิด ว่าตนเองนี้ได้มีอายุผ่านมากึ่งศตวรรษกันแล้วโว้ย! ละกระมัง?

ได้มี **ท่านเจ้าเมือง** ต่าง ๆ และนักปราชญ์ที่มีชื่อเสียงตามแดนต่าง ๆ มานมัสการท่านมากมายแล้ว บางท่านก็ทำเครื่องปั้นดินเผาพวกลายคราม หรือแก้วหยก แล้วแกะสลักจารึกรูปท่านดูอย่างสวยงามวิจิตรพิสดาร แล้วได้นำเอาไปถวายท่านก็มีมากมาย วัตถุบางชิ้นได้บอกวันเดือนปีไว้ด้วย มาดูเพียงแค่เอาไปตั้งทิ้งไว้บนหินงอก ใต้หินย้อยเป็นฉากเป็นม่านบ้างดูสวยงามดีอยู่ในถ้ำนั้น ให้พวกใยแมงมุมจับระโยงระยางกันเป็นรูปโบ๊ยข่วย (รูปแบบยิน-ยาง) วางไว้เฉย ๆ ก็เป็นเวลานานเกินถึง 200 ปีเศษ เป็นอย่างต่ำก็มีมากมาย

วัตถุต่าง ๆ เหล่านั้นจะนานสักเท่านาน **หลวงพ่อเฒ่า** ท่านก็ไม่เคยไปจับดูเป็นครั้งที่สอง รับถวายไว้แล้ว ก็วางไว้ตรงนั้น ใครอยากได้ก็เอาไปเถิด! ฉันไม่สนใจใยดีกับมันให้เป็นห่วงเป็นทุกข์ยุ่งยากการเก็บรักษา วุ่นวายใจจบไม่ลงเลย สู้ยิ้มอยู่กับธรรมชาติอย่างสะอาดกาย สงบจิตเย็นใจไม่ได้ แบบอย่างนี้ดีกว่าวัตถุสิ่งใด ๆ ดูเสมือนหนึ่งว่าภายในโลกนี้ มีแต่ท่านอาศัยอยู่เพียงผู้เดียว คือไม่ต้องไปวุ่นวาย รับฟังความโน่น หันมาดูเรื่องนี่อะไรต่ออะไร ๆ เวียนหัวกับใคร ๆ เขาเลย! แล้วทำไมหนอ? สงสัยเสียจริง ๆ ว่าท่านก็ยังอยู่กับเขารอดมาได้ในโลกนี้

ช่างแปลกใจว่ามนุษย์แบบนี้ยังมีอยู่อีกด้วยหรือ? หรือที่เขาเรียกว่ามนุษย์ล้านปี มนุษย์ตกค้างโลกไว้ต่างหาก!

แล้ว **หลวงพ่อเฒ่า** ท่านยังมีพิเศษกว่าชนทั้งหลายเขามากอีกอย่างหนึ่ง คือชีวิตการเป็นอยู่ในถ้ำของท่านนั้น ไม่เป็นห่วงไม่ต้องเที่ยวไปคอยตัดฟืน หาไฟ หาข้าทาสบริวารมาช่วยหุงหาต้มข้าวกิน ให้วุ่นวายใจ ไม่ต้องไปก่อเวร เพิ่มกรรมหนัก ๆ ไปอีกอย่างหนึ่ง คือการไปเที่ยวดักจับสัตว์มาทรมาน เอามาผูกมัดทุบตีเชือดฆ่าชีวิตให้มันตายโหง ๆ ไป แล้วเอามาต้มแกงปิ้งย่างเพื่อชีวิตเราอยู่รอดไปวันหนึ่ง ๆ เพราะการวุ่นวายด้วยปากท้องแท้ ๆ ท่านไม่ทำอย่างนั้น ไม่ขบฉันของอย่างนั้นเลย!

เพราะว่าปราชญ์แท้เขารู้แจ้งกรรม ตามที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสไว้ว่า **"เราอยู่ได้แต่ให้เขาอยู่รอดไปด้วย อย่าเอาชีวิตสัตว์มันมาเพื่อชีวิตเรามากนัก"**

แล้วกรรมวิบากของศีลข้อที่ 1 ปาณาติบาต ๆ นั้นมันหนักที่สุด ท่านจึงจัดเอาไว้เป็นอันดับที่หนึ่ง มันจะส่งผลสนองตอบมาให้เป็นโรคภัย ไข้ทุกข์เบียดเบียนเจ็บป่วยที่รักษาไม่ค่อยจะหาย ต้องร้องโวยวาย! กันออกมาอย่างยุติธรรม ท่านว่ากรรม! กรรมมันช่างสมน้ำหน้ากันเสียจริง ๆ หนอ! พอถึงคราวกรรมเก่าให้ผล แล้วทีนี้มักจะไปโทษว่า พระไม่ช่วย เทวดาทวยเทพต่าง ๆ เซ่นไหว้บูชากันมามากมายแล้ว ก็ไม่ได้ผล ช่วยอะไรไม่ได้เลย หรือดวงไม่ดี...กรรม! โทษกันต่าง ๆ นานาซัดกันไป

โน่น! โยนกันมานี่... อย่างว่าตามเคย... เพราะเป็นทางออกอันเก่าแก่ที่ง่ายดี หรือจะพูดว่านั่นมันเป็นกรรมของพระเองเป็นบาปของพวกเทวดาเองต่างหาก! ก็ง่ายดีเช่นกันเอย...

โอ... อมิตาพุทธ! ช่างน่าสงสารกันจริง ๆ หนอ! ฉันจะบอกความจริงให้แล้วจงปิดเอาไว้เป็นความลับ บังไว้สักพักหนึ่งก่อนนา! คือป่าช้าจริง ๆ ที่เขาใช้ฝังศพคนตายนั้น จะใช้ฝังกันก็เพียงแต่ฝังกลางวันได้ไม่กี่ศพก็เต็ม แล้วก็ยังมีวันหยุดฝังกันบ้างมิใช่หรือ? แต่ป่าช้าใหญ่ ๆ ป่าช้าที่เคลื่อนที่ได้ คือป่าช้าที่มีตีนเดินได้นั่นซิ! ไม่ค่อยจะมีคนสนใจ หรือว่าเขาฝังศพกันทั้งวันทั้งคืน วันเกิดก็ไม่หยุด วันพระก็ไม่ยอมเว้น ทำจนชินไปแล้ว

ถ้าจับสัตว์มีชีวิตเป็น ๆ ไม่ได้ จะจับสัตว์ตายก็เอา ขอให้ฆ่ามันได้แล้วก็เอาไปฝัง ฝังกันไว้ในกระเพาะอาหารกันแทบทุกศพเลยก็ว่าได้ แล้วฉันจะถามผู้ที่รู้ธรรมะว่า สัตว์ใหญ่ ๆ ที่ถูกฆาตกรรมชีวิตไปนั้น วิญญาณของมันจะยินยอมให้เราไหม?

ถ้ามันไม่ยอมแล้วมันจะคอยทวงหนี้ กายเนื้อของมันกับใคร ๆ จะทวงหนี้กับเจ้าของป่าช้านั้นบ้างไหม? หรือว่าเกิดเป็นคนแล้ว ผูกขาดเรื่องกรรม เป็นคนพ้นบาป ฉันฆ่าได้กินดี ไม่เกี่ยวข้องเรื่องบาป มันเป็นสัตว์ต้องเกิดมาให้คนกินต่างหาก! พูดเอาข้างเดียวแบบนี้ก็ได้ แต่กรรมนั้นจะยกเว้นให้ด้วยหรือไม่หนอ... ขอให้ครูบาอาจารย์ที่สอนธรรมะกับคนไปนั้น ช่วยตอบแก้ปัญหานี้กันบ้างเถิด! สัตว์จะได้รอดตายไปอีกมากมายเพราะการอภิปรายธรรมะนี้แล... สาธุ!

นายแฟรงค์ เบอกร์เกอร์กับลิงชิมแปนซีหรือมนุษย์วานร ชื่อ "โอลลิเวอร์" ลิงชนิดนี้สามารถยืนตรงได้เหมือนกับคน ผลการค้นคว้าทางชีววิทยาศาสตร์ พบว่าลิงตระกูลนี้จำนวนโครโมโซม 47 คู่. ในขณะที่คนเรามีเพียง 46 คู่. และลิงตระกูลเอพมี 48 คู่. ซึ่งผลวิจัยพบว่าลิงชิมแปนซีอยู่กึ่งกลางระหว่างลิงเอพมีกับมนุษย์.

แล้วในป่าธิเบตมีตัวใหญ่เท่าคนและรู้จักใช้ไฟแล้ว เมื่อประมาณ 30 ปี ในป่าประเทศลาวเคยจับได้มีหน้าตารูปร่างเป็นคนหมดแต่มีปากแหลมเหมือนนกอินทรี.

รูปนี้ข้าพเจ้า "ธีรทาส" นำมาจาก น.ส.พ. ไทยรัฐ 2/3/2519 ภาพชวนให้คิดไปไกล ๆ ว่า "สัตว์ไปจากคน หรือคนมาจากสัตว์" ถ้าบาปบุญเกิดมีจริงมันผลัดกันเกิดได้แล้ว ชาวพุทธสมควรมีเมตตาจิต ชักชวนมีวันหยุดฆ่าสัตว์-นักบุญมีวันหยุดกินเนื้อสัตว์-เพื่อช่วยปล่อยชีวิตสัตว์ให้รอดตายกันบ้างไหม ? หรือว่าสัตว์ทั้งหลายจงสุขกาย-จงสุขใจ แผ่เมตตาจิตส่งไปเพียงแค่ลมปากให้พวกมันก็พอแล้วกระนั้นหรือ ?

ขอเพียงวันเกิดเว้นวันพระให้พวกสัตว์มันบ้างคงจะไม่ถึงกับอดจนผอมโซตายเลย กระมั้ง ?

เอ้า! พอพูดกันมาถึงตรงนี้... ฉันไม่ชอบว่าอย่างนั้น... จะมีเรื่องเกิดให้คิดต่อไปอีก คืออาจจะมีบางคนที่ยังขาดแคลนคุณธรรมของ "**สัตบุรุษ**" บ้าง พื้นฐานของจิตใจย่อมจะขาดเมตตากรุณาธรรมไว้หล่อเลี้ยงวิญญาณ และนามรูปที่เกิดดับบ้างซึ่งสืบเนื่องมาแต่ชาติก่อน ๆ บ้าง ย่อมจะตกอยู่ในโมหะ ในแง่ธรรมนี้ ปัญญามองไม่เห็นธรรมบ้างเลย นั่นเป็นของธรรมดา ๆ ตามธรรมชาติแห่งจิต กรรมย่อมจะบังคับตัว ต้องแสดงออกทางอารมณ์อย่างนั้น ๆ พอมาได้ยินเรื่องอย่างเป็นธรรมนี้เข้าแล้วก็มักจะฟังไม่ได้ หรือไม่พอใจ เพราะไปขัดต่อความรักชอบติดอยู่อันหนาแน่นเข้านั่นเอง

ตรงที่พูดว่าการฆ่าสัตว์ให้ตายแล้วเรียกว่าเป็น "**ศพ**" ฟังแล้วขนลุกไม่อยากจะกินเนื้อสัตว์ ทำให้กินกลืนเนื้อสัตว์ไม่ลงคอ แล้วจะขอค้านคำว่า "**ศพ**" ไม่ใช่ศพพูดอย่างนั้นไม่เอาโว้ย ๆ เงียบ ๆ นิ่ง! นิ่ง... ถ้าหากว่ามีใครจะค้านตรงนี้คือจะค้านเพื่อลิ้นเพื่อปากเพื่อท้อง ขอสักที! กันขึ้นมาบ้าง แล้วจะว่ายังไง? นักธรรมาธิปไตยเขาไม่โกรธแล...

เอาละ! **หลวงพ่อเฒ่า** ท่านมีเจตนาดี เตือนสติต่างหาก! ฉันขอตอบคนที่จะค้านเอาไว้ล่วงหน้า ณ ที่นี้เลยว่า อย่า! จงอย่า...! อย่าเพิ่งด่วนการแสดงกิเลสออกมาอวดเขาเลย นิ่งจะสวยงามมากกว่า ทำไมจึงกล้าพูดอย่างนี้ เพราะว่ามีพยานเป็นหลักธรรมคำสอนอันมากมาย ที่ปราชญ์เขาสอนกันมา สอนก่อนท่านเกิด ได้มีคำกล่าวไว้ดังนี้ว่า "**สัตว์หรือคน-คนหรือสัตว์**"

ขอเชิญท่านจงไปล้มหลักธรรม คำสอนนี้ให้ลงเสียก่อน

จงไปล้มคำพูดของนักปราชญ์ที่ว่า **"สัตว์ก็ไปเกิดเป็นคนได้ และคนก็ไปเกิดเป็นสัตว์ได้"** เรื่องอย่างนี้คนเชื่อกันมากนา! ถ้าล้มลงได้แล้วค่อยมาค้านฉันทีหลัง ดูเหมือนว่าจะยังไม่สายเกินไปนัก **"สัตว์คือคน-คนคือสัตว์"** จำง่าย ๆ นิดเดียวเท่านั้น

หลวงพ่อเฒ่า ปลงสังขารแล้ว ถ้าได้พูดแล้วก็ไม่อำพรางแล้ว หรือจะพูดกันว่ามันเข้าตำราคือถึง **"ยุคมายาธรรม"** แล้ว เขาได้พัฒนาการจากคำพูดที่ว่า **"คนตายเผาคนเป็น"** คือคนตายเผาคนเป็น แล้วมาเป็นการ "เผาคนคู่กับเผาสัตว์ หรือฝังคนคู่กับฝังสัตว์" คือพิธีการอยากคิด **"ทำบุญเผาศพคน-คู่กับการเผาสัตว์"** ไปพร้อม ๆ กันอีกด้วย แล้วอย่างนี้ ถ้าไม่เรียกว่า การทำบุญนั้น ทำเพื่อไปคอยรับบาป... แล้วจะให้เรียกว่าอย่างไร ? "ทำบุญเพื่อคอยรับบาป" จะมีความจริงบ้างไหม ?

เอ้า! จะว่าคนแก่พูดไม่จริงอีกหรือ ? ก็มันมีงานศพบางทีตายไปเพียงคนเดียว แต่ไปนับดูสัตว์น้อยสัตว์ใหญ่ที่มีมือมีตีนต้องเลือดตกน้ำตาไหล ต้องเดือดร้อนถึงชีวิต มารับกรรมร่วมกับเขาตายไป เป็นร้อยเป็นพัน ๆ ชีวิต เห็นชัด ๆ จะว่าไม่จริงไปได้อย่างไร ?

เอ้า! ถ้าว่าสัตว์นั้น มีวิญญาณ ก็คงจะไม่มีใครค้านว่านั่นมันถูกบังคับให้จำยอม... ให้วิญญาณออกจากร่างกายไป โดย

การตายโหงแท้ ๆ หรือจะมีใครเถียงเพื่อลิ้น ว่าไม่จริงสัตว์ไม่มีวิญญาณ ถ้าเป็นจริงได้ก็คงจะรอดตัวไปที!

ฉันว่าการทำอย่างนั้นเป็นการทำบาปก่อน เพื่อบูชาลิ้นคนเป็น ฉลองปากท้องคนเป็น ๆ ก่อน แล้วหลงผิดไปมากว่าจะเอาไปแลกกับบุญได้รอด คือ **"ทำบาปแลกกับบุญ"** จริงไหม? แล้วอุทิศส่วนบุญกุศลอย่างที่ว่านั้นส่งไปให้แก่ผู้ตายนั้น มันจะเป็นบุญไปได้อย่างไรกัน? จะไปกันรอดกระนั้นหรือ?

ฉันขอฝากปัญหาธรรมะฆ่าสัตว์ทำบุญอย่างนี้ ให้แก่ผู้ที่เขาเรียกว่าครูบาสอนธรรมะ หรือธรรมาชนทั้งหลาย จงช่วยกันขบคิดตีปัญหานี้ให้แตก! แล้วจงอธิษฐานจิตคิดช่วยสัตว์มันบ้างสาธุ! เพียงเท่านี้วิญญาณของสัตว์ ที่ไม่มีกายเนื้อจะอาศัย ก็จะซาบซึ้งถึงคุณธรรมแห่งดวงจิต ที่จิตเกิดแวบเดียวนี้ของท่านมากมายแล้ว พลังงานแห่งบุญกุศลอย่างนี้ไม่ใช่ต่ำ ๆ จงช่วยคิดสร้างกันไว้บ้างเถิด! จะไม่ดับสูญไปจากโลกนี้

ถึงแม้มือหนึ่งยังฆ่าสัตว์โดยจำเป็นอยู่ แต่อีกมือหนึ่งก็ยังจะช่วยสัตว์ให้รอดตายก็ได้บ้าง **"มือขวาบาป-มือซ้ายบุญ"**[1] คือมือขวาหนีการทำบาปยังไม่ได้ แต่มือซ้ายก็ยังทำบุญได้ ไม่ประมาทไปในตัวด้วยก็ยังว่าดีมีดี คือยังดีเสียกว่าพวกที่ไม่ได้สติจากบาป ไม่ได้คิดทำบุญไว้บ้างเลย แล้วจะไม่ได้พบบุญนั้นเลยอย่างนี้เป็นต้น

---

1. โลกเราทุกวันนี้ถ้าได้แบบนี้บ้าง "มือขวาบาป-มือซ้ายบุญ" ก็ยังนับว่าบุญมากแล้ว คือคิดหยุดวันเกิดงดวันพระบ้างเป็นไง? คนฆ่าสัตว์ใหญ่ ๆ ขายเป็นอาชีพเคยให้เงินข้าพเจ้า จึงทำให้ข้าพเจ้าแปลกใจมาก บางคนไม่กินเนื้อสัตว์นั้นก็มี
"ธีรทาส"

เป็นความจริงอีกอย่างหนึ่ง ไม่ใช่ฉันพูดเล่น ๆ นา! **"คนบุญในวัด–แต่ใจบาปในบางโอกาสก็มี. คนบาปในบ้านแต่ใจบุญในบางโอกาสก็มี"** เพราะว่าปุถุชนนั้น จิตเกิดอารมณ์เปลี่ยนแปลงวันละนับอย่างแทบจะไม่ถ้วนก็ได้ แล้วอย่าเพิ่งดูถูกตนเอง ว่าเรื่องเล็กน้อย ถ้าจิตเกิดเมตตากรุณาธรรมต่อชีวิต และเลือดเนื้อสรรพสัตว์เพียงแวบเดียวนั้น พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน **"มหาเมตตากรุณาธารณีสูตร"** ว่าจะเป็นอนุสัยติดตามส่งผลถึง **"พุทธภูมิ"** ทีเดียวนา!

ฉันยังสรรเสริญบุคคลที่กล้ามาก อยู่อีกพวกหนึ่ง ดังเช่นคนที่สอนเรื่องการเจริญสมาธิและฌานสมาบัติ แต่ตนเองจิตไม่ค่อยจะเป็นสมาธิ และก็ไม่เคยเข้าฌานสมาบัตินั้น ก็มี.

ดังเช่นคนที่พูดเรื่องจิตว่าง–จิตว่างได้กันทั้งปี แต่ตัวเองแทบจะไม่เคยว่างเลย ก็มี.

ดังเช่นคนที่พูดให้ผู้อื่น ๆ เลิกละยาเสพติด หรือ สูบบุหรี่ต่าง ๆ แต่ตนเองยังเลิกละสิ่งนั้นไม่ได้เลย ก็มี.

คนพวกนี้ต้องจัดว่า มีจิตส่วนลึกยังสูงบ้าง มีเชื้อแห่ง **"โพธิสัตว์"** แอบซ่อนฝังไว้บ้าง คือการมีจิตใจมุ่งดีต่อผู้อื่น ๆ ทั้ง ๆ ที่ตนเองยังทำไม่ได้ดีก็ตาม แต่ยังมีจิตคิดจะช่วยบอกทางให้แก่ผู้อื่น ๆ ไปก่อน คือพวกคิดสร้างสะพาน ต่อเรือจ้างทิ้งเอาไว้ให้แก่ผู้อื่น ๆ ที่เขามีโอกาสได้ข้ามฝั่งไปก่อน เอาบุญอย่างนี้ซึ่งน่าชมเชย ที่เขากล้าพูดกล้าสอนกล้าทำ ไม่ประมาทไปในตัว

ด้วย ก็ยังนับว่าเป็นบุญ เป็นบุญในคนบาป คือเป็นบุญในคนบาป ขอให้มีอย่างนี้ไว้มาก ๆ ก็ยังจะช่วยโลกให้สงบสุขสันติไปได้บ้างเช่นกัน "**เมตตากรุณาธรรม**" อยู่ที่ไหนความสงบสุขจะเกิดที่นั่นแล...สาธุ!

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ขอหวนกลับมาเล่าถึง "**หลวงพ่อเฒ่า**" อีกนิดเถิด! คือท่านไม่ต้องเดือดร้อน ถึงในเรื่องการไปหาชีวิตหาร่างกายเนื้อของสัตว์ต่าง ๆ แล้วเอามันมาฝังไว้ในกายเนื้อของท่านเลย ท่านฝึกหัดบำเพ็ญกรรมวิธี จนชนะหลีกเลี่ยงได้ (วัชร-กาย) ท่านยังชีพอยู่รอดได้ด้วยเซียนท้อ คือพวกลูกผลไม้ต่าง ๆ ในป่านั้น แล้ววันเดือนปีก็ไม่เคยรู้จักคำว่า "**ต้องรีบไปหายาพบหมอ**" บำเพ็ญบารมีอย่างนี้มา นาน ๆ มาก ๆ ชาติเข้าแล้ว ส่งผลให้มาเกิดได้ "**วัชรกาย**"[1]

ส่วนในด้านการบ้านการเมืองที่เขาคลั่งในลัทธิใด ๆ กันนั้น โลกเขาจะเรียกว่าความเจริญก้าวหน้า สูงไปจนถึงมีโรงงิ้วโรงละครจนถึงชั้นมีบาร์ไนท์คลับมีระบำโป๊ ๆ เอาไว้เพาะเชื้อการยั่วยุให้จิตเกิดกามราคะดี เล่นยียวนชวนให้ปุถุชนวัยแก่ก็คึกคักดี วัยรุ่นก็เกิดความเสียวกระสัน จะได้เผาผลาญทรัพย์สินเงินทองดี บางทีก็ระงับจิตใจไม่อยู่ คลั่งจนถึงกับยกพวกไปตีรันฟันแทงกันดี จะฆ่ากันตายไป ๆ ต่อให้วันละร้อยคนพันศพก็ดี **หลวงพ่อเฒ่า** ท่านว่าดี ดีอย่างนี้จะเอากันไหม? สำหรับท่านนั้น ไม่อยากดีแบบนั้น สู้หันไปดีแบบจิตว่างวางเฉยจะดีกว่า ไม่ต้องไปสนใจ

1. วัชรกาย จีนว่า "กิมกังซิงหรือกิมกังปุกหวยซิง" สุขภาพแข็งแรงอายุยืน. ธีรทาส

กับมันจะดีกว่า ไม่ต้องไปรับรู้เรื่องกับมันเลย จะดีกว่า สู้เข้าอยู่ในฌานสมาบัติไม่ได้เลย

บางโอกาสท่านก็นั่งนิ่งอยู่เป็นแรมเดือน ชาวบ้านภาคนั้นนิยมเรียกท่านว่า **"คิมสิว เซียนซือ"** คือไปตั้งชื่อให้ท่านเอง แปลความของชื่อนั้นว่า เป็นครูบาอาจารย์สัตว์ คือพวกสัตว์ที่บิน เดิน และเลื้อยคลานต่าง ๆ เพราะว่าได้เห็นความสามารถพิเศษ ที่ท่านมีอำนาจจิตสูงมาก หรือมีมนต์ขลังอันศักดิ์สิทธิ์ใช้เรียกพวกสัตว์ป่าต่าง ๆ มาใช้ให้ทำงาน เป็นสัตว์บ้านก็ได้เหมือนกับใช้คนทำงานได้ตามที่จะต้องการ

ท่านมีตำรายาสมุนไพรวิเศษ และมีความรู้ในสรรพวิทยาการ ทั้งหลายอีกมากมาย คือท่านเอาลูกลิงป่ามาเลี้ยงจนเชื่องแล้วสอนให้มันฟังภาษาคนจนรู้เรื่อง ใช้เป็นศิษย์ให้ไปทางไหน ๆ ก็ทำได้ เอาไก่ป่ามาเลี้ยงจนเชื่องเหมือนไก่บ้าน แล้วสอนให้มันขันเพื่อบอกเวลาโมงยาม ได้อย่างเที่ยงตรง พอเรียกชื่อตัวไหนมันก็ขันตอบเป็นภาษาคน เอาลูกเสือ ลูกสิงโต มาเลี้ยงแล้วฝึกให้มันกินหญ้ากินพืชผักผลไม้ต่าง ๆ แทนเนื้อสัตว์ ชุดแรกถ้าพ่อแม่กินพืชผักผลไม้ได้ไม่ตายแล้ว พอออกลูกมาก็อยู่รอดได้ด้วยการกินลูกผลไม้ จุดประสงค์ท่านจะให้สัตว์พวกนี้ ได้หยุดการก่อเวรกรรม ไม่ต้องไปเบียดเบียนชีวิตเลือดเนื้อซึ่งกันและกันอีก

แล้วจะได้สร้างสมมนุษยธรรมบารมีไว้ ชาติต่อ ๆ ไปจะได้ไม่ต้องตกต่ำหรือมีการเสี่ยงภัยมากจนเกินไปนัก คือไม่ต้องกลับไปเข้าท้องสัตว์ เกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานที่ดุร้ายอีก พวกสัตว์ทุกชนิดพอท่านค่อย ๆ ดัดสันดาน สอนให้จิตหยุดความกระหาย

เลือด จิตเกิดความเบื่อหน่ายในกลิ่นคาวเลือด คาวเนื้อสัตว์ลงได้แล้ว จิตมันก็จะสงบเชื่องลงมาก ปล่อยออกไปเที่ยวเล่นกับคนได้เลย ลูกเสือสิงโต จะอยู่ร่วมกินนอนกับพวก หมู หมา แมว แพะ แกะ เก้ง กวางต่าง ๆ ก็รักใคร่กันดี ด้วยอำนาจของเมตตากรุณาธรรม

ท่านเอานกสารพัดอย่างมาสอน ให้พูดภาษาคนได้ ตอนเช้ามืดและตอนเย็น ให้ลิงเป็นหัวหน้าตีระฆัง มีเสียงดัง เหง่ง! เหง่ง! หง่าง! หง่าง ๆ ๆ ๆ บางใบที่เก่า ๆ ก็มีเสียงดัง โคง! โคง! โคง! โคง ๆ ๆ (เสียงนี้เขาแปลความกันว่าว่าง ๆ ว่าง ๆ) พวกสัตว์ตัวใด ๆ ถ้าได้ยินระฆังนี้แล้ว ก็มาประชุมกันฟังเทศน์ แล้วหลวงพ่อเฒ่า ท่านก็สอนให้สวดมนต์ร่ายโศลกต่าง ๆ ได้อย่างไพเราะเพราะพริ้ง!

ซึ่งเรื่องเหล่านี้ ถ้าจะนำไปบอกมนุษย์ หรือโมหะชนคนใด ๆ ฟัง เขาก็คงจะไม่ยอมเชื่อว่า นั่นจะมี จะเป็นความจริงไปได้ อย่างกระนั้นหรือ? หือ! หา! หือ! ในโลกนี้ก็ยังมีคนแปลก ๆ พิเศษแบบนี้ยังหลงเหลือตกค้างโลกไว้ ซึ่งแอบซ่อนเอาไว้อีกมุมหนึ่งของโลก ข้าสงสัย! ข้าไม่ค่อยจะยอมเชื่อโว้ย! ยกเว้นบุคคลนั้นจะได้ไปพบเห็นเข้าด้วยตนเองเท่านั้น จึงจะร้องอ๋อ! มันก็มีจริงบ้างเหมือนกันนะโว้ย!

บทที่ 2

เรื่องภายในอุทยานของ **หลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสิ่วเซียน-ซือ)** จะขอเล่าต่อไปอีกหน่อย พอตะวันสายพวกคณะ ลิงเผือก

ลิงดำ ลิงขาว ลิงลม ลิงแสม ลิงกัง ลิงอรังอุตัง ค่าง บ่าง ชะนี น้อยใหญ่ต่าง ๆ พวกที่มีตัวโตก็ทำหน้าที่ตะพายถุงย่าม แล้วก็แย่งกันรีบกระโดดขึ้นขี่บนหลังของ วัวแดง วัวกระทิง ควายเผือก ควายดำ ช้าง ม้า ลา แรด พอขี่ได้แล้ว ก็รีบตบมือตบตีน เกาหู ยักคิ้ว บ้างก็ร้องเจี๊ยก! จ๊าก! เพราะแย่งที่นั่งดี ๆ กับเขาไม่ได้ บ้างก็ร้องเพลงฮะฮา! แฮะ! แฮ้!! กูเป็นนายได้ขี่หลังพวกมึงแล้วโว้ย!

แล้วพวกวัว ควาย ช้าง ม้า สัตว์อันแสนรู้ที่ตัวใหญ่ ๆ ก็นำกองทัพพากันเข้าป่าไปเก็บขนลูกผลไม้ลูกโต ๆ ต่าง ๆ พวกคณะหมาจิ้งจอก หมาป่า หมี แพะ แกะ กวาง อีเก้ง เลียงผา ก็ติดตามไปคอยทำหน้าที่ขบวนการลำเลียงขนถ่ายผลไม้และยอดผักหญ้าอ่อนต่าง ๆ จากพวกลิงเพื่อเอาไปไว้วัด

พวกสิงโต เสือโคร่ง เสือดำ เสือดาว เสือปลา ก็ไปเป็นทหาร ตำรวจ คอยลาดตระเวนดูแลรักษาการ เพื่อป้องกันภัยจากพวกนายพรานป่า หรือพวกขโมยจะมาแย่งชิงลูกผลไม้ต่าง ๆ

พวกนกเขา นกพิราบ นกเอี้ยง นกแก้ว นกแขกเต้า นกขุนทอง นกกาเหว่า นกอีกา นกอีเหยี่ยว นกยูง นกอินทรีต่าง ๆ เหล่านี้มีหน้าที่บินสูง ๆ เป็นกองสอดแนม ค้นหาติดตาม นกบางตัวก็ทำหน้าที่เที่ยวบินซอกแซก ค้นหาลูกผลไม้ที่แก่จัดหรือพอกินได้ ถ้าไปพบเข้าที่ไหน ๆ แล้ว ก็รีบมาส่งข่าวให้พวกลิงรู้ แล้วจะได้ปีนขึ้นไปเก็บเอามาใส่ลงในถุงย่าม ทำหน้าที่อย่างนี้จนเคยชินกันแล้ว

นกบางพวกมีแต่หน้าที่คอยดู ส่งข่าวด่วน คือบินติดตามไปดูว่า ไอ้พวกสัตว์ที่มีเวรบาปกรรมหนัก ๆ มันเกิดมากับเขา

ชาติหนึ่ง ๆ แต่ขาดมือที่ดี ขาดตีนที่สวยงาม ไม่มีมือที่จะใช้งานได้สะดวก ๆ กรรมที่ต้องใช้แต่สันหลัง ขนแบก ตะพายถุงย่ามผลไม้ต่าง ๆ อย่างหนักนั้น คอยดูว่าบางตัวมันจะทำถุงย่ามตกผลไม้หล่นบ้างหรือเปล่า? ถ้าทำหลุดหล่นตกดินลงไปมาก ๆ เข้าก็คือกรรม มีบาปตรงขาดมือ กรรมที่ไม่มีมือ หมดปัญญาที่จะแก้ไขได้ จะหยิบฉวยเอากลับขึ้นมาไว้บนสันหลังอีกก็ไม่ได้ บาปกรรมที่พวกมันขาดมืออย่างนี้ ซึ่งนักปราชญ์ทาง **"วิญญาณศาสตร์หรือวัฏศาสตร์"** เขาสนใจมาก เขาค้นหามูลเหตุของกรรม เขาถกเถียงกันมานมนานแล้ว ว่ามันเป็นเวรกรรมอะไรหนอ?

ถ้าพวกนกบินไปพบเห็นพวกบาปที่ขาดมือนั้น ทำถุงย่ามตกลงดินที่ตรงไหนกันแล้ว ก็รีบบินด่วนมาบอกกับพวกลิง ให้ขี่ม้าเร็วควบวิ่งจ้ำอ้าว ๆ กันไปช่วยเก็บผลไม้ และผูกมัดถุงย่ามนั้นขึ้นไว้บนสันหลังของพวกมีกรรมหนักเหล่านั้น จะได้เดินทางต่อไปได้ ทำอย่างนี้กันวันแล้วก็วันเล่า จนชำนาญดีกันหมดแล้ว

มาวันหนึ่งได้มี **อีกา** นกตัวหนึ่ง คงจะทำงานอย่างนี้จำเจทุก ๆ วันเข้า ก็เกิดความเบื่อหน่ายเอือมระอา ต่อชีวิตการงานนั้นขึ้นมาบ้าง จึงเกิดปัญญาสงสัย ให้คิดถึงปัญหาชีวิต ว่าตัวเรานี้ มีบุญ หรือว่ามีบาป อย่างไรกันขึ้นมาบ้าง คิด ๆ ไปเถิด! ก็ยังกลุ้มใจตีไม่แตก!

แล้วมองดูพวกเพื่อนสัตว์ทั้งหลายนั้น มีลิงอย่างเดียว เป็นสัตว์ที่สูง แล้วก็ไปพูดกับ **ลิงเผือก** ตัวหนึ่ง ซึ่งเป็นหัวหน้า

ของลิงทั้งหลาย เป็นภาษาคนที่ **หลวงพ่อเฒ่า** ท่านสอนให้พูด ใช้เป็นภาษากลางติดต่อกัน พูดชัดบ้างไม่ชัดบ้าง พอจะเดาความฟังกันรู้เรื่องบ้าง มีใจความว่ากันดังนี้

ไอ้ลิงโว้ย! กูจะเป็นหมอดูให้ว่ะ! พวกมึงนี่ดูแล้ว มีบุญกันมากกว่าพวกกูนิดหนึ่ง ก็คือตรงที่มึงมีมือ มีตีนเหมือนคน คิดจะหยิบฉวยเอาอะไร ๆ ขึ้นมากินก็สะดวกง่ายดาย จะอุ้มลูกรักขึ้นมากก มากอดจูบเล่นอย่างคนก็ทำได้ หรือจะอุ้มลูกรักหนีภัยจากพวกมาร ที่จะมาแย่งชิงลูกรัก ดักจับเอาไป ขโมยเอาไปขายให้แก่พวกเล่นละครสัตว์ ละครลิง ให้มันเฆี่ยนตีจนพอใจ ก็ยังทำได้ดี เพราะว่ามึงมีบุญอยู่ตรงที่มีมือมีตีน เหมือนคนเขาจะจับอุ้มอะไร ๆ ก็ทำได้ดีมากกว่าพวกสัตว์อื่น ๆ อย่างนี้เป็นต้น วา...

ส่วนพวกกูเป็นนกต่าง ๆ นั้น คิด ๆ ไปแล้วก็เสียใจ มันแย่! แย่มากทีเดียว ไม่รู้ว่าชาติก่อน ๆ โน้น ได้ทำบาปก่อเวรกรรมอะไร ๆ ไว้มากมายว่ะ? ทั้ง ๆ ที่เห็นยักษ์มารเขาจะมาดักจับลูกรัก มาขโมยไข่ในรัง บางทีก็หมดปัญญา ที่จะอุ้มฉวยเอาหนีภัยนั้นได้ บางทีลูกแดง ๆ มันซุกซนพลัดตกจากรังลงไปยังพื้นดินก็ไม่มีมือที่จะอุ้มเอากลับขึ้นมาไว้ที่เดิมได้ดี ต้องปล่อยให้ลูกรักยิ่งกว่าชีวิตนั้นเป็นอาหารของพวกสัตว์ที่เสพเลือด กินเนื้อสัตว์นั้นไป เฮ้อ! พวกกูนี่เสียลูกรักไปนับตัวจะไม่ถ้วนชีวิตแล้ว มันช่างร้ายกาจขาดเมตตากันจริง ๆ เวรกรรมอะไรหนอ? เกิดมากับเขาชาติหนึ่ง **หลวงพ่อเฒ่า** ท่านก็เคยบอกไว้ว่านกก็คือสรรพสัตว์เหมือนกัน แต่ทำไมจึงขาดมือ กูต้องขาดมือดีอย่างพวกมึงมีกันแบบนั้นไปว่ะ?

ฝ่ายเจ้า **ลิงเผือก** พอได้ฟังแล้วก็กระโดดโลดเต้นไป เกาหู ยักคิ้ว ตบมือดีใจว่าตนมีชาติสูง เพิ่งจะมารู้ตัวจาก **อีกา** วันนี้เอง จึงได้รีบด่วนเรียกประชุม พวกลิงทุกเผ่าพันธุ์ ว่าเรามีชาติภูมิสูงเหนือสัตว์ทั้งหลายแล้ว ดูรูปร่างกายเนื้อก็สวยงาม ใกล้ความเป็นคนเข้าไปมากแล้ว พวกลิงทั้งหลายก็ดีใจตามๆ ไปจนหมดทุก ๆ ตัวทีเดียว ทีนี้ชักจะอยู่ร่วมหมู่สัตว์กับเขาไม่ค่อยจะได้แล้ว

เพราะว่าเกิดความหยิ่งถือตัวขึ้นมา จิตเกิด **"อาตม-ลักษณะ"** คือความหลงในรูปและลักษณะ จิตเกิดมีอัตตาตัวตน ฉลองกินกันใหญ่โตจนมัวเมา ก็คิดว่าพวกกูนี้เป็นเจ้าเป็นนายของพวกนกทั้งหลาย มันก็ได้นี่หว่า... ทีนี้ก็เริ่มเบ่ง! เบ่ง ๆ ๆ ๆ กับสัตว์อื่น ๆ ไปบ้าง หัวหน้าลิงก็ชักจะปกครองกันเองไม่ได้ เอาไว้ไม่อยู่ พวกเยาวสัตว์ปัญญายังอ่อนก็มีแต่ความอยากรู้อยากเห็น พวกวัยรุ่น **"หลงของใหม่–เห่อยศ–เมาเกียรติ"** บางทีก็ซัดกันเองขึ้นมาบ้าง เป็นของธรรมดา ๆ กฎหมายระเบียบวินัยของหมู่คณะชักจะเป็นหมันไป

มาวันหนึ่งเจ้าหัวหน้า **ลิงเผือก** อันแสนรู้ภาษาคนตัวนั้น ก็ไปยังฝูงนกแล้วพูดกับ **อีกา** ตัวนั้นอย่างวางภูมิว่า เจ้าสัตว์ที่มีเวรกรรมทั้งหลาย จงมา! มานี่ แล้วจงตั้งใจฟังจดจำเอาไว้ให้ดี ๆ นา! **"พระอาจารย์"** จะเทศนาบอกกล่าวความจริง ชี้ถึงเหตุ ที่พวกเจ้ามีบาปกรรมมากมายนั้นให้ทราบ เอาละ! จงตั้งนะโมกัน 3 จบก่อนซี!

มีสมัยหนึ่ง ฉันเคยได้ยิน **"หลวงพ่อเฒ่า"** ของเรา ท่านได้เทศนาเรื่องวิญญาณศาสตร์ และวัฏศาสตร์ไว้ว่า พวกเจ้านี้ ในสมัยอดีตแห่งกาลโพ้นนมนานชาติปีมาแล้ว ก็ได้เคยเกิดเป็นคนกับเขามาบ้างแล้วเหมือนกัน ถ้าจะมองดูด้วยสติปัญญา ก็มีหลักฐานเป็นพยาน ให้พิสูจน์ ดูรู้เห็นง่าย ๆ ได้ ก็คือตรงที่ยังมีอนุสัยเก่า ติดตามมาแสดงให้เห็นมาก ดูที่ถึงแม้ว่าพวกเจ้าจะเกิดเป็นนก แต่ก็ยังมีจุดเด่น มีปัญญาตรงที่ยังหัดพูดภาษาคนได้ง่ายและพูดได้ดีกว่าสัตว์อื่น ๆ อย่างนี้เป็นต้น

แล้วตรงที่เจ้าเสียใจว่าขาดมือไปทั้งสองมือนั้น ก็เป็นเพราะว่ามีบาปกรรมเก่า ๆ ไว้มากมาย คือในสมัยที่ได้มีโอกาสได้เกิดเป็นชาติคนกับเขาแล้วแต่ขาดศาสนา บังคับจิตใจ คอยนำทางวิญญาณให้สูงไว้ เลยไม่ได้ทำบุญเพิ่มเติมไว้บ้าง มัวแต่กินใบบุญเก่า ๆ นั้นจนหมดเชื้อบุญทุนเดิมไป และก็ไม่ได้สร้างกุศลคือการปฏิบัติธรรมเจริญสมาธิภาวนา ทางมรรคผลนิพพานไว้บ้างเลย

การทำบุญให้ทานนั้นง่าย เอาเงินทองให้ทานเขาไปคือการซื้อบุญมานั่นเอง แต่กุศลนั้นจะเอาเงินทองซื้อมาไม่ได้เลย ต้องปฏิบัติธรรมให้เกิดความรู้แจ้งทางจิตใจ กุศลเป็นปัญญาเบื้องสูงนำทางให้สัตว์ออกจากวัฏสงสาร

ส่วนบุญนั้นมันทำให้เกิดที่ดีในวัฏสงสาร มันเดินสวนทางกันเลย ! แต่จะขาดบุญมากนักก็ไปไม่รอด ขาดกุศลก็ไม่หลุดพ้นต้องบำเพ็ญบุญและกุศล (ปัญญา) ไปพร้อม ๆ กันด้วย.

แล้วเชื้อที่จะให้ได้เกิดเป็นมนุษย์ได้นั้น คือถือศีล 5 เจ้ามี

โอกาสเกิดเป็นคนกับเขาทีหนึ่งแล้ว แต่ขาดศีล 5 ประจำจิตใจ หรืออย่างน้อยที่สุดก็ต้องเจริญเมตตากรุณาธรรมไว้บ้าง คือการถือศีลกินเจ (ถือมังสวิรัติ) ถือบวชในวันเกิด หรือวันพระบ้าง อย่างนี้เป็นต้น เจ้าได้เกิดเป็นคนบ้างแล้วก็จริงอยู่ แต่จิตใจยังเกิดเป็นสัตว์อยู่เสมอ ๆ คือได้เกิดกายเนื้อเป็นคนแล้ว แต่จิตยังชอบเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานอยู่มากนั่นเอง

เรื่องที่ว่ากายเกิดเป็นคน แต่จิตเกิดเป็นสัตว์นั้น มาถึงตรงนี้ทุกครั้ง **หลวงพ่อเฒ่า** ท่านต้องย้ำความไว้เสมอ ๆ ว่า โปรดอย่าเข้าใจผิด คิดในแง่เขวไป จะหาว่าท่านแกล้งเทศนาเอาไว้ด่าคนเล่น ๆ ว่าจิตเกิดเป็นสัตว์ไปนา! ท่านบอกสัจธรรมให้เข้าใจว่าเรื่องนี้เป็นไปอย่างนี้ต่างหาก! ตัวท่านเองสมัยหนึ่ง ก็เคยจิตเกิดเป็นสัตว์มาแล้ว ท่านยอมรับความจริง สัจจภาวะธรรมนั้นมันเป็นอย่างนั้น ยุคมายาธรรมนี้ จะหาครูบาที่กล้าเทศนาบอกความจริงนี้ ให้คนรู้ถึงตรงนั้นนั้น หายากแล้ว เพราะตัวผู้เทศนานั้น ห่วงปากกลัวท้องจะหิว ติดในรสเลือดเนื้อชีวิตสัตว์แน่นเสียแล้ว ไม่ยอมปลงเสียบ้างเลย! จึงไม่ยอมเทศนาเรื่องนี้.

แล้วคำว่า **"คนกับมนุษย์"** นั้น ท่านว่าต่างกัน คือถ้าเป็นคนแล้วชื่อมันก็บอกอยู่ในตัวนั้นแล้ว **"คนมันปนเปกันยุ่ง"** คนมันกวนให้รวมกันไปยุ่ง ๆ ผสมกันไป ถ้าคนแล้วจิตยังกล้าฆ่าคนและกล้าฆ่าสัตว์อยู่

ถ้าเป็นมนุษย์แล้วใจสูงมีมนุษยธรรม ธรรมอันพึงมีเช่นเมตตากรุณาธรรมประจำจิตใจ มันสูงขึ้นไปกว่าการเป็นคน คือไม่คิดฆ่าคน และไม่คิดฆ่าสัตว์ ไม่ฆ่าทางตรง และไม่ฆ่าทาง

อ้อมแล้ว ในตัวคนเดียวกันนั้น จะเป็นคนก็ได้ จะเป็นมนุษย์ใจสูงก็ได้ ในวันเดียวกันนั้นเอง ให้ดูที่ภูมิจิตไม่ใช่จะดูที่รูปร่างกาย อย่างนี้เป็นต้น ถ้าเข้าใจการเกิดของจิตอย่างนี้ จะเข้าใจพระพุทธศาสตร์ แทงทะลุไปง่ายอย่างฉับพลันในอนาคตกาลที่เดียวนา !

แล้วทำไม **หลวงพ่อเฒ่า** ท่านจึงกล้าเทศนาธรรมอย่างนี้ เพราะว่าพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านตรัสสอนโลกุตรธรรมว่า **"คนกินสัตว์จิตก็เกิดเป็นสัตว์"** คือจิตต้องปรุงแต่งภาพสัตว์นั้น อุปาทานก็ยึดถือชื่อสัตว์นั้น ลิ้นก็สัมผัสติดรู้รสนั้น ทั้งติดรสเอร็ดอร่อยในเนื้อสัตว์ตัวนั้น และทั้งไม่เอร็ดอร่อยในเลือดเนื้อชีวิตสัตว์ตัวนั้น ตรงนี้เถียงกันไม่ขึ้นเลย...แล้วจะเป็น **"อนุสัย"** จิตฝังแน่นเป็นอนุสัยสืบชาติภพไปไม่ขาดตอนลงได้เลย... คือกายเนื้อต้องปรุงแต่งด้วยเนื้อเขา ด้วยเลือดชีวิตเขาเรื่อยไป วิญญาณไม่มีวันขาดตอนลงบ้างเลย...

แล้วกรรมนี้จะบังคับตัวอีก คือให้วิญญาณต้องวกวน ต้องวนเวียนเกิดดับในภพต่ำๆ เกิดในภพของสัตว์ เป็นอนุสัยมากอำนาจ **"ชนกกรรม"** อีกด้วยนา ! อย่าสงสัยปัญหาสูตรนี้เลย เพราะว่ากรรมวิธีมันผันให้ไปก่อรูปอย่างนี้ก่อน ความจริงทางวิญญาณศาสตร์ โครงสร้างกายเนื้อในชาติต่อไป มันเป็นอย่างนั้น สภาวะธรรมโครงสร้างชีวิต คือ เหตุปัจจัยบารมีมันก่อรูปถัดไปแบบอย่างนั้น ใครจะเชื่อก็เป็นบุญทางเดียวมาก ไม่เชื่อก็มีแต่ทางบาป สุดแล้วแต่ปัญญาเถิด ! ฉันบอกได้แต่หนทางให้เท่า

ให้เข้าใจกฎอันนี้ไว้ก่อน ไม่ต้องการให้เชื่อทันทีอีกด้วย ถึงจะโกรธก็อภัยให้ไม่โกรธตอบเลย ! เพราะหลวงพ่อเจตนาดีต่อชาติภพของสรรพสัตว์หมดเลย !

แล้วเหตุที่จะแก้ หรือป้องกันเอาไว้ได้บ้าง ไม่ประมาทนั้นคือส่วนมากมีบาปตรงที่ **"วันเกิดก็ไม่หยุดทำบาป-วันพระก็ไม่เว้นทำบาป"** คือวันเกิดก็ไม่หยุดบาป วันพระก็ไม่เอาบุญ ได้มีโอกาสเกิดเป็นคนกับเขาบ้างแล้ว แต่ยังขาดศาสนาธรรม ขาดเมตตากรุณาธรรม เป็นเชื้อบุญเป็นอุดมคติ เป็นหลักประกันชีวิต ให้ชนกกรรมนำวิญญาณได้ไปเกิดในภพที่สูง ๆ ไว้ก่อน อย่างที่พูด **"ชนกกรรม"** มานี้เป็นเหตุผลอย่างหนึ่ง ถ้าเข้าใจแรงกรรมวิบากส่งผลแล้ว จะเห็นว่าเป็นเรื่องใหญ่โตทีเดียว จงฟังจดจำเอาไว้ให้ดี ๆ ไม่มีเสียหายเลย

แล้ว **พวกนก** ทั้งหลายที่ขาดมือนั้น **หลวงพ่อเฒ่า** ท่านเคยเทศนาไว้อีกว่า ถ้ามองสูงลงมาหาต่ำ ก็คือสมัยเกิดเป็นคนมีบาปกรรมหนัก ๆ ไว้อีกอย่างหนึ่ง เช่นชอบใช้มือไปทำบาปก่อกรรมมาก ๆ มือเที่ยวไปจับสัตว์มีชีวิตเอามากักขังทรมานกายใจสัตว์ ชอบหักมือสัตว์ ชอบตัดตีนสัตว์ ชอบผูกมัดสัตว์เล่น ๆ ชอบฆ่าชีวิตสัตว์เล่น ๆ กรรมตรงที่ชอบกินนก กินปีกนก ปีกเป็ด ปีกไก่ ปีกห่าน ต่าง ๆ เหล่านี้ ซึ่งเป็นมือตีนของสัตว์ทั้งนั้น คือบาปกรรมทำไว้ที่มือ เหตุสร้างไว้ที่มือมาก ๆ เข้า ผลกรรมนั้นก็สนองตอบมาทางให้ไม่มีมือ เพราะว่าการกระทำบาปทุกครั้งนั้นจิตก็อัดภาพนั้นไว้ ถ่ายภาพนั้นไว้หมด แล้วชาติต่อไป

ก็จะพิกลพิการตรงนั้น อย่างยุติธรรม **"เหตุอย่างไรผลอย่างนั้น"** ถ้าเชื่อกรรมแล้ว ไม่ต้องเถียงได้แล้ว ยกเว้นพวกที่เชื่อว่าบาปกรรมไม่มี ตายแล้วสูญหมดเท่านั้น จึงจะเถียงเพื่อลิ้น ไม่ต้องพูดกันเลยจะง่ายดีกว่า ตัวใครตัวมันปล่อยไปเลย ! เป็นกรรมของสัตว์กระนั้นหรือ ?

เจ้าพ่อ **ลิงเผือก** แสดงต่อไปอีกว่า ฉันก็ได้สร้างสมบุญกุศลบารมีมามากชาติ จึงได้มาเกิดเป็น **ลิงเผือก** ที่สวยงาม มีปัญญาสูง อยู่ในฝูงลิงก็ได้เป็นหัวหน้า ถ้าเข้าวังหลวงก็จะเป็นที่โปรดปรานของพระราชา อาจจะไม่แพ้พวก **ช้างเผือก** ทั้งหลาย เห็นไหมเล่ามือตีนฉันก็สวยงามหมด เพราะว่าได้ทำบุญไว้มาก เกิดทุกชาติ ก็กินแต่พืชผักผลไม้ต่าง ๆ เป็นอาหาร ไม่ได้ทำบาปกรรมหนัก ๆ ถึงกับต้องฆ่าสัตว์ตัดชีวิตเขาเลย ไม่นิยมการเสพเนื้อสัตว์เลย จึงไม่ได้ก่อเวรกรรมร่วมกับเขา ไม่มีกรรมร่วมการเบียดเบียนชีวิตเลือดเนื้อซึ่งกันและกัน จึงได้มีกรรมวิบากผลบุญที่ดี มีโครงสร้างกายเนื้อที่ดี ใกล้คนเข้าไปมากแล้ว ถ้าได้บำเพ็ญบารมีพัฒนาชีวิตวิญญาณ ให้สูงขึ้นไปอีกหน่อยเดียวก็จะได้เกิดเป็นคนแท้ เป็นคนจริง ๆ ที่พูดมาทั้งหมดนี้ **หลวงพ่อเฒ่า** ท่านบอกกับฉันมาอย่างนี้ ฉะนั้นพวกเจ้า ที่มีบาปกรรมเป็นนกที่ขาดมือทั้งหลายนั้น จงจดจำไว้ให้ดี ๆ กันนา ! แล้วจงช่วยกัน เอาเรื่องที่เทศนานี้ไปสอนลูกบอกหลานให้สืบ ๆ ต่อ ๆ ไปบ้าง จะได้เตือนสติให้เกิดเชื้อบุญกุศลอย่างมหาศาล

ว่าวันนี้ "**พระอาจารย์เผือก**" ท่านได้เทศนาบอกความจริงให้ฟัง อย่างที่ว่ามาแล้วนา...

จงสาธุ! กันซี... ทำไมจึงไม่ยอมร้องว่าสาธุ! กันล่ะ?

พอเทศนาของ **อาจารย์เผือก** จบลงก็เข้าตำราอีก คือ โทสะ ถ้าเกิดขึ้นแล้ว เขาว่าโมหะก็จะครอบงำจิต เพราะว่าการเทศนาของอาจารย์เผือกนั้นสูงไป มันสูงเกินกว่าปัญญาของพวกนก นกรับเอาไว้ไม่ไหว! บ้างก็ฟังกันไม่รู้เรื่องเอาเสียเลย! นกน้อย นกใหญ่ ต่าง ๆ ก็ชักจะไม่ยอม บ้างว่าพูดดูถูก บ้างว่าแกล้งด่ากันเลย! เวทีแห่งการทะเลาะวิวาท ทางปรัชญาด้วยลิ้นก็เริ่มก่อหวอด... จะเดินขบวนประท้วงกันขึ้นมาบ้างแล้ว โลกคนและโลกสัตว์ก็มีคล้าย ๆ กันแล...

ฝ่าย **อีกา** เจ้าของเรื่อง พอเห็นเจ้าเผือก จะวางท่ายกตนขึ้นเป็น "**พระอาจารย์เผือก**" และเห็นพวกสมุนลิงก็เชิงจะเบ่งทับไปด้วย ใจหนึ่งก็อยากจะฟังเทศน์ เพราะว่ามีเหตุผลน่าฟังนัก! ยังไม่เคยได้ยินธรรมเทศนาแบบอย่างนี้มาก่อนเลย! แต่อีกใจหนึ่งก็ต้องอดทนโมโหเอาไว้ พอหนัก ๆ เข้าก็คิดหมั่นไส้ขึ้นมาบังคับใจไม่อยู่ จึงโบ้ง! บ้าง! ออกไปว่า เฮ้ย! มึงก็ยังเป็นสัตว์เดรัจฉานมันก็เหมือน ๆ กับพวกกูอยู่ นี่หว่า!

พวกนกน้อย นกใหญ่ พอได้ยินเข้าก็ร้องเป็นเสียงเดียวตาม **อีกา** ไปว่าจริง ๆ มันก็ไอ้สัตว์เดรัจฉานเหมือนกันโว้ย!

เจ้าพ่อเผือก เห็นอย่างนั้น ก็ทำที คอยที่จะพูดแก้ความแต่ไม่มีโอกาสที่จะพูด เพราะเขาลุกฮือ! กันไปเสียแล้ว

พอสงบเสียงลงหน่อย **อีกา** ก็อดทนไปอีกไม่ได้แล้ว จึงถามไปว่าเดี๋ยวก่อน **ไอ้ชาติลิง** ก็เหมือนคนป่าธรรมดา ๆ นั้นเอง กูขอถามว่า แล้วตรงที่พวกมึงไม่มีปัญญาบินสูง ๆ ท่อง-เที่ยวไปในอากาศได้ เพราะว่าขาดปีก จึงบินไม่ได้อย่างพวกกูนั้นเล่า ? มึงทำบาปกรรมอะไรไว้วะ ? จงบอกมาดูก่อนซิโว้ย !

ฝ่ายเจ้าพ่อ **ลิงเผือก** พอโดนปัญหานี้เข้า ก็เงียบนิ่ง ! คือคิดจะหาคำตอบอยู่สักครู่หนึ่งดูก่อน !

อีกา ทนไม่ไหวอีกจึงถามไปว่า มึงก็ยังไม่รู้ชีวิตของพวกมึงใช่ไหม ? บอกมาตรง ๆ กันเสียจะดีกว่า แล้วที่พูดได้อย่างไพเราะนั้น ก็คือการไปจดจำเอาขี้ปากของเขามา แล้วก็เอามาฝอยท่องให้พวกกูฟังกันใช่ไหมวา...? เฮ้ย.! เฮ้ย!! มึงก็ยังเป็นลิงมีขนเต็มตัว ถึงอย่างไรมึงก็หนีไม่พ้น พวกสัตว์เดรัจฉานอย่างกูไปได้รอด ดอกน่า! จะมายกตนเป็น "**พระอาจารย์**" แล้วเบ่งทับกันไปนั้น ไม่เป็นธรรมโว้ย ! รักกันสามัคคีกัน ไม่ต้องก่อศึกจลาจลวุ่นวาย จะเป็นสุขกาย เป็นสุขใจอยู่รอดร่วมกัน จะดีกว่ามัวคิดฆ่ากันโว้ย ! จะได้หมดเวรการเกิดเป็นสัตว์เสียที กรรมมากนา ! ไอ้เพื่อนสัตว์

ที่นี้ฝ่าย **สิงโต** ฟังดูแล้ว ก็ชักจะติดใจมาก สัตว์น้อยใหญ่ต่าง ๆ ก็หยุดทำงานตามหน้าที่ มาออจับกลุ่มกัน อยากจะฟังนิทานต่อไป จึงเร่งคะยั้นคะยอให้ **ลิงเผือก** เล่าต่อไป

อีกเถิด! เพิ่งจะมารู้ว่าเป็นนักปราชญ์ เทศนาได้ดีวันนี้เอง อยาก จะฟังกันจริง ๆ พอเดินขบวนกันมามาก ๆ เข้าแล้ว

เจ้า **สิงโต** เห็นถ้าจะไม่ได้การเสียแล้ว กฎหมายเดิมจะแพ้กฎหมู่ไปแล้ว จึงได้ร้องตวาดไปว่า เฮ้ย! เฮ้ย.!! เห็นถ้าจะต้องพอ...หยุดกันที่โว้ย! ทำงานกันต่อไปก่อน! **หลวงพ่อเฒ่า** ของเราวันนี้ ท่านจะไม่ได้ฉันผลไม้เสียแล้ว ไม่เอาโว้ย! ถ้าใครสงสัยปัญหานี้ เอาไว้กลับวัดค่อยไปถามหลวงพ่อ ก็แล้วกัน กูก็คิดอยากจะหาหมอดูบ้างเหมือนกัน ว่ากูไม่รู้เคยทำบาปกรรมก่อเวรอะไรไว้มากมายนัก มันถึงต้องมาเกิดเป็นสิงโตเป็นนักเลงโตในฝูงสัตว์ ต้องทำหน้าที่ข่มขู่ปราบปรามสัตว์อื่น ๆ ให้อยู่ในอำนาจ ถ้าไม่ทำแบบเฉียบขาดอย่างนั้น ก็จะระงับศึกไม่ได้ กฎหมายวัด ระเบียบวินัย ก็จะหมดความศักดิ์สิทธิ์ไป ปกครองกันไม่ได้ ต้องยุ่งวุ่นวายฆ่ากันตายแน่นอน กูนี่คิดหันหน้าเข้าวัดนับถือพระพุทธศาสนาแล้ว แต่ก็ยังหนีไม่พ้นการก่อเวร ต้องจำใจทำบาปไปอีก กรรมอะไรของกูก็ไม่รู้หนอ? ไป.! ไป๊..!! สายมากแล้วโว้ย! ทำงานตามหน้าที่ไป! พอเจ้าสิงโตคำรามออก-ไป สัตว์ทุก ๆ ตัว ก็เงียบกริบ! จะเริ่มสลายตัวจากกันไปทำงานตามเคย

ได้มี **นกขุนทอง** ตัวหนึ่งบินถลาเข้ามาหยุดกึก! ในกลางวง แล้วพูดเสียงดัง ๆ ไปว่า กูรู้! กูรู้.! กูรู้เรื่องของพวกมึงผู้เดียวดีจนหมดเลย! ไม่มีใครที่จะรู้มาก รู้ดีเกินไปกว่ากูอีกด้วย จะบอกให้วา...

คณะสิงสาราสัตว์น้อยใหญ่ ก็หยุดนิ่งอีก บ้างก็หันเข้ามาจับวงล้อมจะฟังกันอีก บ้างก็ยังไม่เชื่อ ยังแถมบอกว่า มึงมันเป็นนกน้อย ๆ ตัวเล็กนิดเดียวเท่านั้น จะมีของดีอยู่ในตัวได้อย่างไรกัน? จะไปรู้เรื่องของสัตว์ตัวโต ๆ กับเขาได้หรือวะ?

เจ้า **นกขุนทอง** พอโดนคำพูดที่ดูถูกกันอย่างนี้แล้ว ก็มีไหวพริบทันนึกถึงหลักวิชา เพื่อใช้แก้ไขสถานการณ์เปลี่ยนอารมณ์ของผู้ฟัง ก็จำเป็นต้องพูดเข้าหาหลักฐานหว่านล้อมให้เกิดศรัทธา ตามหลัก **"จิตวิทยา"** ที่ **หลวงพ่อเฒ่า** ท่านเคยสอนเอาไว้เสียทีก่อน! จึงพูดไปว่าเดี๋ยวก่อน! ปราชญ์ท่านบอกเราไว้ว่า "สัตว์โลกจะโง่หรือจะฉลาดนั้น อยู่ที่สมองไม่ใช่อยู่ที่ร่างกายตัวโตหรือตัวเล็กอะไรเลย" แล้วพึงทราบเอาไว้อีกด้วยว่าตัวกูนี้ถึงแม้จะเป็นสัตว์ที่มีตัวเล็กในกองนี้ก็จริงอยู่ แต่เป็นสัตว์พิเศษมีศักดิ์สูงได้มียศเป็นถึงชั้น **"ขุน"** เพราะว่าตระกูลของกูเป็นนักปราชญ์ตรงที่พูดเก่ง และจดจำภาษาคนได้เก่งกว่าพวกนกทั้งหลาย เขาจึงแต่งตั้งยกย่องให้เกียรติเป็น **"ขุนทอง"** กูมีประวัติความเป็นมาตั้งแต่เดิมโน้น เป็นมาอย่างนี้

แล้วในสมัยปู่ทวด หรือสูงขึ้น ๆ ไปอีกเป็นทวดของทวดพวกกูอีกที่นั้น ท่านมีโชคดีมาก ได้ไปอยู่ใกล้ชิดกับนักปราชญ์เช่นท่านฤาษี โยคี เซียนต่าง ๆ มาแล้วมากมาย และก็ยังได้กินลูกเซียนท้อ เซียนท้อแท้ ๆ ต้นหนึ่งมีอายุเป็นพัน ๆ ปีซึ่งเป็นลูกยาวิเศษ เขาปกปิดกันไว้สำหรับ พวกเซียนทั้งหลาย ถ้ากิน

เข้าไปมาก ๆ แล้ว ทำให้มีสมองดี มีความทรงจำดี แล้วสัตว์ตัวใด ๆ ถ้าได้กินลูกผลไม้ยาวิเศษ ของ **หลวงพ่อเฒ่า** ท่านมาก ๆ เข้าไปแล้ว จะเกิดพลังงาน ทำให้ร่างกายและจิตใจเปลี่ยนแปลงไปมากมาย คือจะหัดพูดภาษาคน ฟังภาษามนุษย์ได้อย่างฉลาดปราดเปรื่อง มีความจำดีมาก

แล้วมาวันหนึ่ง กูจำได้ว่า **หลวงพ่อเฒ่า** ของเราท่านได้เทศนา ให้ชาวบ้านฟังไว้ว่า ในสมัยหนึ่ง **"พระสัมมาสัมพุทธเจ้าศากยมุนี"** องค์ปัจจุบันของเรานี้ ได้เสด็จไปโปรดสัตว์ที่เกาะลังกาถึง 3 ครั้ง[1] แล้วในท่ามกลางที่ประชุมสงฆ์ได้มี **"พระมหาปัญญาโพธิสัตว์"** ได้ทูลถาม พระพุทธองค์ ถึงเรื่องของคนที่ชอบจับสัตว์ ทรมานสัตว์ ชอบฆ่าสัตว์ ชอบเสพเลือดเนื้อสัตว์กินเป็นอาหารไปตลอดชีวิต อย่างเดียวนั้น จะมีบาปเวรกรรม ส่งผลสนองตอบ ให้ในอนาคตชาติ ได้ไปผุดเกิดในรูปร่างกาย และมีจิตใจอย่างไรบ้าง ?

---

1. ข้าพเจ้าไปสวนโมกข์ อ. ไชยา 14/5/2516 ต้องการสอบหาหลักฐาน นมัสการท่านเจ้าคุณ "พุทธทาสภิกขุ" ท่านว่าใน "ลังกาวงศ์" ก็มีจารึกไว้ว่า พระพุทธเจ้าเสด็จไปถึง "ลังกา 3 ครั้ง" แล้วบังเอิญเที่ยวนั้นได้พบ ฯ พณ ฯ อาจารย์สัญญา ธรรมศักดิ์ ข้าพเจ้าได้พูดว่า ยังไม่เห็นมีเศรษฐีใจบุญเมืองไทยสักท่านเลย "ยกเงินห้าแสนบาท" พิมพ์หนังสือธรรมแจกทานไปยังสองหมื่นกว่าวัด โดยไม่หวังผลตอบแทน ให้พระเณรรู้จักทั่วราชอาณาจักร ถ้ามีแล้วสมควรจารึกชื่อว่าเป็นคนแรกของเมืองไทยเลย. ท่านตอบว่า สาธุ! เห็นด้วยเลย!

"ธีรทาส"

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสตอบว่า โอ...สาธุ! ท่านพระมหาปัญญาโพธิสัตว์ ก็ในปัจจุบันชาตินี้เอง เขาเหล่านั้น ซึ่งเคยชินจนเกินไปในการฆ่าสัตว์ เคยชินในการกินเนื้อสัตว์ต่าง ๆ ในมาตรฐานที่เมื่อมีความอยากติดรสนั้น เป็นไปอย่างรุนแรงมาก ๆ เข้าแล้ว ก็ไม่มีปัญหาเลย เขาอาจจะฆ่าคนก็ได้ กินเนื้อคนก็ได้ ในยามที่ขาดแคลนอาหารเนื้อสัตว์ เขาย่อมจะมีจิตกระหายเลือด มีจิตใจเป็นผู้ละโมภในการกิน และเป็นเสมือนยักษ์ ปีศาจอันร้ายกาจได้ ครั้นถึงในอนาคตชาติหน้า ๆ นั้นเล่า เพราะว่าอำนาจจิตติดฝังแน่น ติดอยู่แต่ในการอยากกินเนื้อสัตว์เป็นอนุสัย กรรมอันนี้เองย่อมจะดึงดูดวิญญาณ ความรู้สึกของเขาผู้นั้น ให้ตกต่ำไปสู่กำเนิดทางฝ่ายต่ำ ๆ ก่อน ไปถือกำเนิดในกลุ่มแห่งสัตว์ ที่ชอบกินเนื้อสัตว์ด้วยกันเป็นอาหาร เช่นจะไปเกิดเป็นพวก สิงโต เสือ สุนัขป่า สุนัขใน สุนัขจิ้งจอก แมว นกเค้า และสัตว์ในจำพวกที่ชอบจับสัตว์ กินเป็นอาหารต่าง ๆ อีกมากมาย อย่างนี้เป็นต้นแล..."

ใจความย่อ ๆ ที่พูดมานี้ เป็น "**พุทธพจน์**" กูจำได้มาตอนหนึ่งเพียงสั้น ๆ เท่านี้ เพราะว่าปู่ย่าตายาย ทวด ของกูทุก ๆ ตัว ต้องสวดมนต์ท่องคาถา "**พระสูตร**" ตอนนี้ทุกเช้าเย็นไว้ **หลวงพ่อเฒ่า** ท่านบอกว่าจะได้เตือนสติ ไม่คิดไปทำบาปหนัก ๆ กันอีก แล้วจะได้ไปผุดเกิดเป็นคนได้ง่าย ๆ พอสวดมนต์จบกันแล้ว ก็ต้องแผ่เมตตาจิตให้แก่สรรพสัตว์ไว้เสมอ ๆ ในบางโอกาส

หลวงพ่อเฒ่า ท่านก็ยังได้นำเอาพระคัมภีร์ "**ลังกาวตารสูตร**" ชุดนี้ออกมาบรรยาย เทศนาสอนมนุษย์ให้ชาวบ้านฟัง ชี้ถึงเวรภัยที่จะไปเกิดในชาติใหม่ ๆ เทศน์กันเป็นเดือน ๆ ก็ยังแทบจะไม่จบ ท่านยังบอกไว้อีกว่า "**พระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบา**" เป็นผู้นำพระสูตรนี้มาจากอินเดียอีกด้วย แล้วถ้าใครสงสัยว่ากูซึ่งเป็นนกตัวเล็ก ๆ นี้จำมาพูดผิดบ้าง ก็ขอเชิญให้ไปถาม **หลวงพ่อเฒ่า** ท่านดูกันเถิด !

ทีนี้ได้มี **นกแก้ว** ตัวหนึ่ง ได้บินทิ้งดิ่งลงมาหยุดกึก ! ตรงท่ามกลางธรรมสภา เป็นพยานได้พูดอีกว่า เป็นความจริงดังที่ **นกขุนทอง** เขาพูดไปนั้น เพราะว่าพวกกูนี้ ก็ต้องท่องบ่น หัดสวดมนต์ "**พระสูตร**" ตอนนี้ให้ **หลวงพ่อเฒ่า** ท่านฟังไว้เสมอ ๆ เหมือนกัน แต่หัดไปเท่าไร ๆ ก็ไม่เก่งเหมือนไอ้ **ขุนทอง** มันเท่านั้นเอง

ทีนี้ได้มี **นายพรานป่า** คนหนึ่ง ชอบล่าสัตว์ จับสัตว์ฆ่ากินเป็นอาหาร พอมาแอบได้ยินเข้าบ้างแล้ว ก็ชักจะเสียว ๆ ขนหัวลุกซู่ซ่า ! ขึ้นมาบ้าง จึงพูดไปอีกว่า เดี๋ยวก่อน ! **ท่านขุนทอง** พวกท่านขุนกับพวกผมนั้น ไม่เคยมีเวรกรรมกินเลือดเนื้อกันมาก่อนเลยนา ! เพราะว่าพวกท่านขุนนั้น มีตัวเล็กนิดเดียวมีเนื้อน้อยมากไม่พอคนจะกิน เลยไม่ต้องถูกเขาฆ่าตาย จึงรอดไม่เป็นอาหารของคนเขาไป พวกผมจะมีเวรกรรม

กับท่านอยู่บ้าง ก็คือบางทีชอบดักจับ พวกลูกหลานของท่านขุนนั้น แล้วก็นำเอาไปขายให้แก่คนที่ชอบเลี้ยงนก กักขังนกทรมานกายและจิตใจมันไว้ดูเล่นสนุก ๆ ดี เป็นความจริงทีเดียว! พวกท่านขุนนี้ ถึงแม้จะมีตัวเล็กนิดเดียว แต่เอาไปขายได้เงินง่าย ๆ ดีจังเลย! คนเขาชอบซื้อพวกท่านขุนมาก เอาไปขังทรมานกายและจิตใจ ไม่ได้พบลูก หาผัวหรือเมียกันอีกเลย

อ๋อ! เพิ่งจะมาคิดออกแล้ว คงจะเป็นเพราะว่า พวกท่านขุนเป็นนักปราชญ์ อย่างที่ว่า คือสามารถพูดจำภาษาคนเก่งตรงนี้เอง คนเขาจึงชอบจับเอาไปขังไว้ในกรง นั่นก็คือการติดคุกตะรางตลอดชีพไปเลย! นกอื่น ๆ เขายังมีการปล่อยเป็นทานไปบ้าง แต่พวกนกขุนทองไม่เห็นมีคนเขาซื้อแล้วช่วยปล่อยให้มันรอดอิสระ เป็นทานไปบ้างเลย กรรม...

เอ๊ะ! เอเอ...ถ้าอย่างงั้น ๆ พอพูดมาถึงตรงนี้เข้า ผมชักสงสัยไปกันใหญ่โตอีก ว่าทำไมพวกท่านขุนซึ่งบ้านเดิมก็อยู่ป่าอันกว้างใหญ่ไพศาล บินท่องเที่ยวไปได้ทุกทิศทาง มีวิญญาณอิสระ... แล้วทำไมจึงมีบาป... ถูกเขาจับกักขังอยู่ในกรงเล็ก ๆ ต้องทรมานกายใจ คือการตกนรก เพราะเสียงดี ตกนรกตรงที่พูดเก่งกันแท้ ๆ ถ้าตัวไหนพูดไม่เก่ง บางทีก็รอดตัวเขาอาจจะปล่อยไป ถ้าตัวไหนพูดเก่งแล้วก็มีหวังอยู่ตายคากรงเล็ก ๆ นั้น

แบบนกเขา ถ้าตัวไหนสวยงามขันเสียงดีเขาก็ขังไว้ ให้อาหารกินพอกันความตายไปเพียงอย่างสองอย่าง แล้วมันก็ร้องทวงว่า "กุ๊ก กู! กุก! กุกกู้" นั่นคือเสียงของการขอลูกกู เสียง

ขอเมียของกูต่างหาก! กูไม่ต้องได้บินกลับไป เยี่ยมพ่อแม่ญาติมิตรพี่น้องหรือมีลูกมีเมียมีผัวกันอีกแล้ว ในชาตินี้กระนั้นหรือ? อย่างนี้มันเป็นบาปกรรมอะไร ๆ ของพวกท่านขุน และพวกนกเขาทั้งหลายหนอ?[1] ใครจะตอบแก้ความข้องใจสงสัยนี้ได้บ้างหนอ?

เอาละ! ไหน ๆ ผมก็เลื่อมใสในผีปาก ศรัทธาในคำพูดที่มีเหตุผล ทำให้คนอย่างผมต้องหยุดฟังได้บ้าง ก็นับว่าบุญ ทีแรกผมคิดจะค้านทันที แต่ล้มไม่ลง ถึงจะเชื่อเอาไว้ทีก่อน มาคิดดูมีแต่ดีไม่เสียหายเลย! เห็นถ้าต่อไปนี้ ผมจะต้องมีวันหยุดการจับสัตว์ หยุดยิงสัตว์ ให้ตายบ้าง แล้วหันหน้าถือบวช เข้าวัดเข้าวา หัดถือศีลกินเจในวันพระ หรือวันเกิดกันดูบ้างละ! จะได้มีเชื้อบุญเอาไว้ผ่อนจากหนักให้เป็นเบาลงไว้บ้าง จะได้เป็นอนุสัยแห่งบุญกุศลบารมีสืบภพชาติไปบ้าง ดังพระท่านเทศน์นั้นแต่ผมมันคนบาปมาก ปัญญาก็โลเล! ทำให้สงสัยข้องใจไปทุกอย่าง? จะขอกราบเรียน ถามความจริงกันสักที เถิดน่า! ว่าเรื่องที่พูด ๆ หรือเทศนา ๆ กันมาทั้งเพทั้งแพทั้งหมดนั้น มันจะเป็นความจริงไปได้หรือ? ผมยังสงสัยมาก? เพราะว่ามันเป็นเรื่องเก่าแก่ที่เขาบอกไว้ว่า... ที่เขาเล่า ๆ สืบกันลงมาไว้ว่า... แล้วก็จดถ่ายทอดสืบ ๆ กันลงมา ๆ จนแทบจะนับปีไม่ถ้วนกันแล้วครับ! มันจะเป็นไปได้อย่างที่ใน **"ลังกาวตารสูตร"** บอก

---

1. ปัญหานรกแบบนี้ถ้าไปถามท่านมหาที่แก่วัด แล้วทิ้งพระไตรปิฎกกลับบ้านเลี้ยงนกกักขังสัตว์เล่น ๆ ท่านแก้ความเก่ง ดีจังเลยว่าฉันเมตตา-กรุณามันต่างหาก! กรรม... "ธีรทาส"

ไว้ว่าเรื่องบาปกรรม กรรมทำมาก ๆ เข้าแล้ว มันจะบังคับให้วิญญาณไปผุดไปเกิดตามกรรมนั้น ๆ จะเป็นไปได้หรือ? ผมสงสัยตรงนี้เสียจริง ๆ เลย! เพราะว่ากลัวจะอดตายไปก่อนเท่านั้นเอง ไม่มีเรื่องอื่น ๆ เลย...

ทีนี้ได้มี **พวกฆ่าวัว ฆ่าควาย** ฆ่าสัตว์เอาเนื้อไปขายให้แก่คนที่ยังชอบกินเนื้อสัตว์นั้นเป็นอาหารอยู่ ได้ต้อนฝูงวัวควายเดินผ่านมา นั่งพักผ่อน พอได้ยิน **นายพรานป่า** คนนั้นมันพูดไปอย่างนั้น ก็ถูกใจตนมาก จึงยกมือขึ้นไหว้! แล้วร้องขึ้นมาว่า อือ! อือ.!! จริงว่ะ! จริงวา... กูก็คิดเหมือนอย่างที่มึงพูดมานั้น นะซิวา... กูจึงยังยึดอาชีพรับจ้างฆ่าสัตว์ขายให้แก่คนที่ยังชอบเสพเนื้อสัตว์อยู่ เฮ้ย! มึงพูดมานี้มันช่างถูกใจพวกกูมากจริง ๆ โว้ย! ไอ้เพื่อนยาก! เย็นนี้เมากันที่ก็ยังได้ว่ะ! กูจะเลี้ยงให้คลานไปเลย!

ทีนี้ได้มี **เด็กน้อย** คนหนึ่ง แต่งตัวสวมชุดเสื้อยาวสีขาวบริสุทธิ์ แบบเซียนน้อย ที่มือชอบถือแส้หางม้า และชอบขี่ควาย เอาแบบของท่านมหาอริยปราชญ์ "**เหลาจื๊อ**" พอผ่านมาได้ยินเรื่องเหล่านี้หมดแล้ว ก็อดที่จะแสดงภูมิอวดปัญญาของตน ที่รู้มาไม่ได้บ้างเหมือนกัน จึงพูดไปว่า เจ้าพ่อ เจ้าแม่สรรพสัตว์ที่สนใจธรรมทั้งหลายเหล่านี้ ข้านี้! มีพ่อเป็นชาวจีนแท้ สืบตระกูลมาจากเชื้อสายของนักปราชญ์ราชบัณฑิต แห่งศาสนา "**เต๋า**" และยังมีแม่เป็นแขก ชาวอินเดียแท้ สืบเชื้อสายมาจากตระกูลนักปราชญ์ แห่งศาสนา "**โยคี**" แล้ว

ตัวข้านี้ ! ก็ยังได้เคยไปถวายตัวเป็นศิษย์ "**หลวงพ่อเฒ่า**" เพื่อศึกษา "**พระพุทธศาสนา**" มาบ้างแล้วเหมือนกัน ในฐานะที่ข้ามีความรู้ถึง 3 ศาสนา จึงขอสนับสนุนคำพูดของ "**นกขุนทอง**" มันว่าเป็นความจริงมาก แล้วข้าจะขอช่วยตอบแก้ปัญหาธรรมะนั้น แทนมันอีกด้วย เพราะว่านกมันพูดภาษาคนไม่ได้เก่งดีเหมือนคนพูดกัน

เรื่องต่อไปนี้ คือ... เจ้าสรรพสัตว์ที่มีกรรมยังอยู่ในวัฏสงสาร ทั้งหลายนี้ ถ้าใครไม่เชื่อว่าเรื่องที่ "**นกขุนทอง**" มันพูดไปทั้งหมดนั้น ว่าเป็นความจริง หรือเรื่องนั้นจะมีจริงแล้ว ข้าพเจ้าขอตอบปัญหา แก้แทนนกมันไปว่า "ถ้าอย่างนั้น! พูดอย่างนั้น! คิดไปอย่างนั้นแล้ว มันชวนให้ค้านว่า "**พระไตรปิฎก**" ทั้งของ "**หินยาน และ มหายาน**" ที่มนุษย์เขาร่ำเรียน ท่องบ่นสวดสาธยายกันอยู่ แทบทุกวัดนั้นก็ยังไม่ใช่เป็นเรื่องจริงอีกด้วยซิ ?"

เอ้า! จะถกเถียงไปยังไงกันดี ? ก็พึงคิดดูอีกทีซิ! ในนั้นก็มีเรื่องของชาดกต่าง ๆ พระเจ้าตั้ง 500 ชาติเยอะแยะไป แล้วจะว่ายังไง ? ข้าพเจ้าได้ยิน **หลวงพ่อเฒ่า** ท่านบอกไว้ว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านไม่ได้จารึกเขียน "**พระไตรปิฎก**" เป็นตัวอักษรด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เองเลย ไม่ได้เขียน หรือจดกันไว้เป็นตัวหนังสือเลย ยุคนั้นใช้การท่องจำสืบทอดกันไว้ต่างหาก!

เอ้า! เป็นความจริงอีกอย่างหนึ่ง ที่มีอยู่และสืบ ๆ กันลงมาได้นั้น ก็คือมาในยุคหลัง ๆ มีพวกพราหมณ์ ฤาษี โยคี ที่ท่านมีศิลปการร่ายโศลก จดจำเรื่องเก่ง ๆ เข้ามาบวชอยู่ใน พระพุทธศาสนา แล้วก็ช่วยการขีดเขียนจารึกเป็นตัวอักษรเก็บเอาไว้ให้เราก็มีมาก เป็นเพราะว่าใน **อินเดีย** ยุคโบราณโน้น ๆ ต้องมีพระพุทธเจ้าเกิดขึ้นมาก่อน แล้วจึงจะมีพระพุทธศาสนาเกิดตามมา ซึ่งอยู่ท่ามกลางของศาสนาใหญ่ ๆ เขา[1]

แล้วการขีดเขียนจารึกยังไม่แพร่หลายนัก พวกที่รู้จักอักษรศาสตร์เก่ง ๆ มีอยู่แต่ในชนกลุ่มนั้นหมด พวกอื่น ๆ ไม่ค่อยรู้จักหนังสือชั้นสูง ๆ ดีพอที่จะเอามาเขียนเรื่องปรัชญาต่าง ๆ ได้ ทีหลังท่านเหล่านั้นมาเกิดความศรัทธาในพุทธธรรม แล้วก็ออกบวช แล้วก็ได้ช่วยจารึกหลักธรรมคำสอนของ **พระสัมมาสัมพุทธเจ้า** เอาไว้ให้มากมาย โดยเจตนาดีหมด เราชาวพุทธต้องขอบคุณท่านบ้าง

แต่แล้วท่านเหล่านั้น ก็ยังไม่ละทิ้งความเชื่อถือดั้งเดิมในศาสนาเดิมก่อน ๆ นั้นจนหมดไป บางทีก็เอาแนวความนึกคิดเห็นของ **"โยคีหรือฤาษี"** ต่าง ๆ สอนไว้ เอามาแทรกใส่ไว้ก็มีมากมาย เพราะว่า หลักธรรมคำสอนของพวก **"ฤาษี โยคี ดาบส"** ต่าง ๆ ในยุคที่รุ่งเรืองแห่งปัญญาของ **"อุปนิษัท"** นั้น มีปัญญาโลกีย์สูงมาก สูงจนขึ้นไปสุดยอดแล้ว เราชาวพุทธจะไปดูถูกเขาจนหมดไม่ได้นา! ถ้าเขาถามกลับมาบางเรื่องแล้วเราจะไม่มีทางออกนา!

---

1. ศาสนาใหญ่ ๆ ในอินเดียไม่เสพเนื้อสัตว์ถือมังสวิรัติทั้งหมด "ธีรทาส"

หลวงพ่อเฒ่า ท่านบอกอีกว่า ส่วนมากคำสอนเขาเป็น "**สัสตทิฐิ**" ความเห็นว่าโลกและวิญญาณเที่ยง คือถูกแบบของเขาอย่างหนึ่ง ใน "**สัสตทิฐิ**" แต่ยังไม่ถูกตรงแบบอย่างของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าหรือไม่ตรงตามพุทธประสงค์ไป เท่านั้นเอง

มีพยานหลักฐานพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านรู้เรื่องก่อนว่าวันหนึ่งจะเป็นไปอย่างนั้น ท่านจึงทรงตรัสกำชับ เพื่อป้องกันคนยุคหลัง ๆ ที่จะคิดคดโกง คำสอนต่าง ๆ ของท่านไว้อีกว่า "ธรรมของพระองค์นั้น ต้องประกอบเนื่องด้วยเฉพาะแต่เรื่อง "**สุญตา**" เสมอ ๆ ส่วนเรื่องที่ไม่ประกอบไม่เนื่องด้วยเฉพาะเรื่องของ "**สุญตา**" แล้วนั้น ไม่ใช่ของตถาคตได้ตรัสไว้ เป็นคำกล่าวของสาวก ในภายหลัง" ก็มี อย่างนี้เป็นต้น พุทธพจน์ตอนนี้เป็นพยานได้ชัดเจนมาก

ทีนี้ได้มี **พวกกระต่าย** ตัวน้อยตัวใหญ่ต่าง ๆ พอฟัง ๆ ไปจับเค้าความดูกิริยาเขา ก็พอจะเดาได้ออกบ้างว่า เขาจับกลุ่มทะเลาะวิวาท โต้กันดีจังโว้ย! ก็กระโดดโลดเต้น! ดีใจสนุกสนานมาก เพราะอยากจะดูมวยหมู่ฟรี ๆ มานมนานแล้ว บ้างก็ตบตีนแทนมือ ดังแผะ! แผะ.!! ร้องเพลงเอาว่า! เอ้าวา... เชียร์กันเลย!

ทีนี้ได้มี **เจ้ากวางป่า** พอเห็น ฟัง ๆ ไปก็เกิดรำคาญใจขึ้นมา จะแสดงความคิดเห็นออกไปกับเขาบ้างหรือ? ก็พูดกับเขาไม่เก่ง อึดอัดใจเต็มทนเข้า ก็กระโดดขึ้น กระโดดลง วิ่ง

เหวี่ยงเขากวางไป ๆ มา ๆ แล้วจึงไประเบิด! ไว้กับพวกกระต่ายต่าง ๆ ว่า เฮ้ย! เฮ้ย.!! กระต่าย เจ้ามันเป็นสัตว์น้อย ๆ โว้ย! กูนี้ซิ! เป็นสัตว์ที่ใหญ่กว่าพวกมึง! แล้วก็ยังมีเขาอันสวยงามอยู่บนหัวกูเป็นอาวุธป้องกันตัวอีกด้วย พวกพึงหลีกทางกูไปให้พ้น ๆ นา!

ทีนี้ได้มี **เจ้าเสือโคร่ง** ฟัง ๆ ดูแล้วก็นึกขบขันขึ้นมาบ้าง จึงพูดไปว่า เฮ้ย! เฮ้ย.!! ไอ้กวางป่า เนื้อมึงก็ต้องมาเป็นอาหารของพวกกูกินอร่อยดีจริงโว้ย! แล้วมึงจะว่ายังไง?

ทีนี้ได้มี **เจ้าคนป่า** ยังนุ่งใบไม้อยู่ พอมาฟัง ๆ เขาโต้วาทีกัน พอจะรู้บ้าง ไม่รู้เรื่องบ้าง ก็รำคาญใจจึงพูดไปที่ พวกกระต่าย กวางป่า และเสือต่าง ๆ ว่าพวกมึงนี้ก็ยังเป็นสัตว์เดรัจ-ฉานอยู่โว้ย! ต้องข้านี้-ซิ! เป็นคนแล้ว มีชาติที่สูงกว่าพวกมึงมากมายแล้วโว้ย! แล้วมึงจะว่ายังไง?

ทีนี้ได้มี **ชาวนา** หาบพ่อนข้าวเดินทางผ่านมาเหนื่อยมาก ๆ ก็หยุดพัก เห็นพวกคณะศิษย์ **หลวงพ่อเฒ่า** เขาจับวงโต้วาทีกัน ได้ยินแล้ว ก็อดทนไปไม่ได้ จึงชี้ไปที่คนป่านั้นว่า เฮ้ย! เฮ้ย.!! มึงนี้ถึงแม้ว่าจะเป็นคนแล้ว ก็ยังเป็นคนป่าเถื่อนยังนุ่งใบไม้อยู่ ขาดวัฒนธรรม เป็นพวกคนชั้นต่ำ ๆ อยู่มากโว้ย! แล้วมึงจะว่ายังไง?

ทีนี้ได้มี **พ่อค้าข้าว** บรรทุกข้าวใส่เกวียน เดินทางผ่านมา เห็นสัตว์ต่าง ๆ เหล่านี้ที่คอมีผ้าเหลืองผูกติดไว้ ก็รู้ได้ทันทีว่า นี่เป็นสัตว์ถือศีล เป็นสัตว์อันแสนรู้ **หลวงพ่อเฒ่า**

ท่านสอนไว้อย่างฉลาด ซึ่งพวกพรานป่าเขายกเว้น ไม่ฆ่ากันแล้ว และได้ยินชาวนาคนนั้น พูดว่าคนป่าไปอย่างนั้น ก็อดรนทนไปไม่ได้อีก จึงพูดไปกับชาวนาคนนั้นว่า เฮ้ย! เฮ้ย.!! ถึงแม้ชาวนา ก็ยังต่ำตน ต้องออกแรงอาบแดดกรำฝน เป็นขี้ข้าทำนากัน พอเก็บเกี่ยวได้ข้าวแล้ว ก็ต้องเอามาใส่เกวียนกู ขนเก็บเข้าใส่ในยุ้งฉางกูไว้นอนกินสบายแฮ! แล้วมึงจะว่ายังไง?

ทีนี้ได้มี **ขุนนาง** หรือข้าราชการ ที่ขาดสติทางธรรม และมือคันไปในทางก่อบาปมากกรรม คือวันหยุดพักราชการ ก็ยังไม่ได้สติเห็นภัยในวัฏสงสาร ที่จะคิดเว้นบาปสร้างสมบุญ คือการเข้าวัดไปโบสถ์ฟังเทศน์ถือศีลกินเจบ้าง เพื่อชำระจิตใจให้สงบจิตว่างจาก **"โลภะ-โทสะ-โมหะ"** สำนึกบาปให้มันเบาบางลดน้อยลงบ้างก็ไม่เอา แล้วส่วนมากยังแถมมือชอบไปก่อเวรกรรม คือถ้าไม่เล่นการพนันให้เสียเงินหมดทอง ให้ลูกหลานเห็นเป็นตัวอย่างแล้ว ก็ยังชอบจับอาวุธเข้าป่า หรือออกทะเล เที่ยวก่อเวรบวกบาป เพิ่มกรรมคือการไปฆ่าสัตว์ตัดชีวิตเขาเล่นๆ เป็นเกมกีฬา บูชาความสนุกสนานไปพลาง! นั่นก็ก่อกรรม...คือการให้ความทุกข์ทรมานแก่สัตว์เป็นการจองเวรภัยเก็บเอาไว้ ให้แก่ตนเอง สืบภพชาติไปอีกด้วยกรรมหนอ!

พวกขุนนางเหล่านี้เห็นฝูงสัตว์ที่คอมีผ้าสีเหลืองซึ่งพระราชาได้เคยถวาย **หลวงพ่อเฒ่า** พระราชทานไว้ให้ผูกคอพวกสัตว์ที่อบรมดีแล้วเป็นเครื่องหมาย **"ห้ามฆ่า"** จึงได้เดินเข้าไปในวง มีทั้งคนและสัตว์ฟังเขาประชุมกันก็สนุกดีฟังๆ ไปก็อดรน

ทนไม่ไหว! จึงพูดไปกับพวกนั้น ทั้งหมดเลยว่า เฮ้ย! เฮ้ย.!! ข้านี่ซิ! เป็นนายเหนือคน และเหนือสัตว์ทั้งหมดแล้วโว้ย! แล้วพวกเอ็ง จะว่ายังไง?

ทีนี้ได้มี **รุกขเทพ** ที่อยู่บนต้นไม้ในป่าแถบนั้น ทนฟังๆ เขาเบ่ง เบ่งทับ ทับกันไม่ไหวเช่นเดียวกัน ก็ต้องออกมาแสดงตัว แล้วพูดไปดังๆ ว่าพวกเอ็งทั้งหมดนั้น ก็ยังหนีไม่พ้นความตาย และลงนรก ไม่ได้ขึ้นมาอยู่บนสวรรค์ เหมือนดังพวกเทวดาเขาโว้ย! แล้วพวกเอ็ง จะว่ายังไง?

ทีนี้ได้มี **โยคี** องค์หนึ่งนั่งหลับตาบำเพ็ญ **"ฌานสมาบัติ"** อยู่ในถ้ำป่าเขาแถบนั้น ท่านมีหูทิพย์ บังเอิญออกจากฌาน ก็ได้ยินเขาเบ่งทับซ้อน ซ้อนสูงขึ้นมาทีละชั้นๆๆ มีเหตุผลช่างน่าฟังดีจริง! ท่านก็มีเลือดของนักปราชญ์ ได้พุ่งออกมาบ้าง จะข่มอารมณ์นิ่งต่อไปไม่ได้ จึงต้องออกจากถ้ำนั้นเหาะมายืนในกลางวงเขา

แล้วได้พูดเสียงดังกังวานไปว่า โอ... อมิตาพุทธ[1] ช่างน่าสงสาร พวกเจ้าที่มัวตกอยู่ใน **"โมหะธรรม"** เหล่านี้เหลือเกินหนอ! จงอย่าหลง อย่ามัวเมาในยศศักดิ์ ในชาติภพของตนเองไป ให้มันมากมายนักเลย! ถึงแม้สวรรค์ชั้นสูงๆ ก็ยังไม่เที่ยง ถ้าสิ้นบุญหมดกุศลกันเมื่อไรแล้ว ก็ยังต้องตกต่ำลงนรกกันหมดเลย! ไม่มีการยกเว้นเลย! ว่าจะเป็นเทวดาชั้นไหนๆ พอหมดอำนาจแห่งกรรมดี ที่ได้เคยสร้างสมเอาไว้แล้ว

---

1. โอ. อมิตาพุทธ! แปลว่า-สติปัญญาเป็นแสงสว่างไม่มีที่สิ้นสุด "ธีรทาส"

ก็ต้องวนเวียน ตกลงมาจุติในภพต่ำ ๆ เสวยกรรมชั่วที่ตกค้างไว้เช่นเดียวกันหมดนา! ฉันจะเทศนาบอกความจริงให้พวกแกทราบ มีทางวิเศษอยู่ทางเดียวเท่านั้น คือถ้าใคร ๆ อยากจะรู้เรื่องนี้กันจริง ๆ จนแทงทะลุหมดแล้ว ต้องหันมาศึกษาพระคัมภีร์ต่าง ๆ ของพวก **"โยคี"** ที่จารึกเก็บเอาไว้ในถ้ำทั้งหมดก่อน

แล้วดังที่ **นกขุนทอง หรือ เซียนน้อย** เขาได้พูดไว้นั้น มันถูกมากเชียวนา! เพราะว่าใน **"ลัทธิโยคี"** สมัยโบราณโน้น ๆ ได้สอนการทำพวก **"กสิณ–นิมิต–ฌานสมาบัติ และการเล่นแร่แปรธาตุ"** เขาสอนการแยกธาตุทั้งจิตใจ และทั้งวัตถุต่าง ๆ เอาไว้จนหมดแล้ว และยังได้สอนสูงขึ้นไป จนถึงเรื่องของ **"มรรค 4. ผล 4. นิพพาน 1. (คือโมกษะ)"** เป็นบรมธรรม และบรมสุขอีกด้วย เรื่องเหล่านี้ไม่ต้องสงสัย และไม่ต้องถกเถียงกันแบบภาษาวัว ๆ ควาย ๆ พูดกันแล้ว มีหลักฐานบอกไว้อย่างชัดเจนในทางประวัติศาสตร์แล้ว ซึ่งเป็นความจริงเป็นของพวกนักปราชญ์ ฝ่ายฤาษี โยคี หรือฮินดูชั้นสูง ๆ เขารู้และได้สอนกันมาก่อนนมนานแล้ว ได้สอนก่อนพระสัมมาสัมพุทธเจ้าศากยมุนี เกิดขึ้นมาในโลกนี้เสียด้วยซ้ำไป พยานบอกไว้ตรงที่ **"พระสิทธัตถราชกุมาร"** ก่อนที่จะได้บรรลุพระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณนั้น พระองค์ก็ยังต้องไปศึกษาเล่าเรียนจากท่านนักปราชญ์เหล่านี้มาก่อนทั้งนั้นเลย!

แล้วยังมีอีกตอนหนึ่ง พระพุทธองค์ท่านก็ยังต้องใช้คำว่า **"นิพพาน"** ซึ่งเป็นคำพูดของพวก ฤาษี โยคี ฮินดู ครูบา

พวกนี้ใช้พูด สอนกันมาก่อนแล้ว แต่พระพุทธองค์ ต้องขอยืมคำ "นิพพาน" นี้ เอามาใช้ประกาศพระพุทธศาสนา แต่ท่านได้เปลี่ยนความหมายเดิมเขาเสียใหม่เท่านั้นเอง ฉะนั้นลัทธิโยคี ฤาษี ดาบส ต่าง ๆ นั้น ไม่ใช่ของต่ำ ๆ เสียทีเดียวหมดเลยนา! จงอย่าได้ดูหมิ่นดูแคลนหมดเลยนา! แล้วจะเป็นบาปไป

แล้วฉันขอถามเอาเพียงง่าย ๆ ว่า พวกเจ้านั้น ได้เคยทำฌานสมาบัติได้อย่างโยคีบ้างไหม ? และเคยเหาะไปอย่างฤาษีกันได้หรือเปล่า ? พวกนักปราชญ์ฝ่ายฉันในโบราณโน้นปัญญาสูงมาก สูงจนเป็นมหาราชครูของ **พระสิทธัตถราชกุมาร** ได้เชียวนา! ซึ่งพระราชกุมาร ก่อนที่จะได้บรรลุพระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณนั้น ก็ยังต้องไปศึกษาเล่าเรียนจากนักปราชญ์ฝ่ายฉันมาก่อนแล้วนา... ซึ่งศาสนาฉันทำศิษย์ให้เป็น **พระพุทธเจ้า** ก็ยังได้ จงไปอ่านดูในคัมภีร์เก่า ๆ เขาได้จารึกไว้แล้ว อย่างที่ที่ฉันบอกไปนี้ แล้วพวกเจ้าจะว่ายังไง ?

ทีนี้ได้มี **คุณปู่เฒ่า** หลังโกง ถือไม้เท้า ตะพายถุงย่ามสีกระ คนหนึ่งผ่านมาเห็นเขาโต้วาที แยกธาตุกันจนสุดเหวี่ยงในธรรมสภาอย่างนี้ จะหาฟังได้ยากนัก! พอฟัง ๆ เขาซัดกันจนหมดแล้ว ถึงจะแก่ก็จริง แต่ในบางโอกาสก็ยังมีแรงตีกลองดัง! ก็อดรนทนฟังไปกับเขาไม่ได้ จึงยืนขึ้นแล้วก็ชี้นิ้วไปที่ **เซียนน้อย** องค์นั้น แล้วพูดว่าทั้งหมดนี้ แกต้องตกนรกคนเดียวโว้ย!

เพราะว่า **หลวงพ่อ** ของฉันสอนเอาไว้ว่า **"พระไตรปิฎก"** ทุก ๆ ตัวอักษรนั้น เราต้องเทิดทูนบูชานับถือเอาไว้เป็นของศักดิ์สิทธิ์ ต้องถือว่าเป็น **"พุทธพจน์"** กันจนหมดเลยซีโว้ย! แกมันไอ้คนสองชาติและมีถึง 3 ศาสนา แล้วยังมาอาจหาญเที่ยววิพากษ์วิจารณ์พระคัมภีร์ต่าง ๆ ของเขาอีกด้วยเชียวหรือ? ไอ้เด็กเมื่อวันซืนนี้! แกกลัวบาปกรรมกันบ้างไหม? ฉันขอทักท้วงในฐานะที่เคยเป็นศิษย์วัด แบกหามตู้พระธรรมมาบ้างแล้ว เอาไว้หน่อยโว้ย! แล้วแกจะว่ายังไง? ว่ามาซิ! ไอ้หนู...?

ฝ่าย **เซียนน้อย** เมื่อโดนคนแก่ฟาดโป๊ง! เข้าไปอย่างนี้ ก็พูดว่า เดี๋ยวก่อน **คุณปู่เฒ่า** อย่าเพิ่งด่วนโกรธหลานไปเลย! พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสไว้ใน **"มหาสุญตาสูตร"** ว่าดังนี้ "สรรพสัตว์คือพุทธะ และพุทธะนั้น ก็อยู่ในจิตใจของสรรพสัตว์นั่นเอง ตถาคตก็มาจากสรรพสัตว์ก่อน ฉะนั้นสรรพสัตว์ ถ้ามุ่งโพธิจิต ตามที่ตถาคตตรัสสอนชี้ทางไว้แล้ว ก็จะมีโอกาสบรรลุถึงความเป็นพุทธะ ตามตถาคตไปได้" แล้ว **คุณปู่เฒ่า** จะว่ายังไงครับ? แล้วหลานขอถามท่านอีกสักหน่อยเถิด! ว่าท่านได้เคยเอาพระคัมภีร์ออกมาอ่าน หรือศึกษาหลักธรรมของทุก ๆ ศาสนาเขาดูจนแตกฉานบ้าง แล้วเอามาเปรียบเทียบดูแล้วหรือยังครับ? คุณปู่เฒ่า

ฝ่าย **คุณปู่เฒ่า** พอถูกถามแบบเข้าหาหลักฐานกันจริง ๆ ก็นิ่ง! คิดหาทางออกก็ยาก จึงตอบไปว่า ก็กูอายุตั้ง 120 ปีแล้ว นัยน์ตาฝ้าฟาง ตอนหนุ่มก็ไม่ได้เรียนหนังสือ ตอนแก่

ก็มองไม่ค่อยจะเห็น มึงจะให้กูไปแตกฉาน พระคัมภีร์ของเขาทุกศาสนาได้อย่างไรกันวา...กูไม่รู้ละโว้ย! กูขอค้านมึงอย่างนี้ว่ามึงต้องตกนรก มึงมันงมงายมากวะ!

ฝ่าย **เซียนน้อย** โดนผู้ใหญ่ตำหนิเข้าก็ด้อยเกียรติ จะตอบแก้อีกหรือ? เขาก็จะหาว่าเถียงคนแก่ เป็นบาปไปอีกกระทงหนึ่ง เฮ้ย! ช่างยากเสียจริงๆ ตั้งแต่เรียนจบมา ก็เพิ่งจะมาขึ้นศาลว่าความกับเขานี่เอง เป็นครั้งแรกก็เจอดีเลย! จึงได้พูดไปอีกว่า พระภิกษุ **หลวงพ่อเฒ่า** ของหลาน ท่านได้เทศนาสอนศิษย์ไว้เสมอๆ ว่า **"จงอย่าเป่าปี่ในดงแรด"** ถ้าจะพูดกับคนแล้ว ก่อนอื่นต้องแยกสติปัญญา นิสัย และวัยอายุของเขาดูเสียก่อน ว่าเขามีอนุสัยอย่างแบบไหน? เป็นคนที่ **"เชื่อแบบงมงาย หรือเชื่อแบบสัจจะ"** ตรงนี้สำคัญที่สุด

แล้วยังมีอีกพวกหนึ่ง **"ไม่งมงายเท่าไรนัก แต่สัจ-ธรรมก็ยังเข้าไม่ถึงอีกด้วย"** ถ้าพบชนกลุ่มนี้เข้าแล้ว ตำราเขาห้ามไว้ว่าอย่าพูด หรือเทศนาเรื่องวิญญาณศาสตร์ การเกิดของวัฏสงสาร การผันบุญหรือการผันบาปไปสู่ชาติภพใหม่ อย่าพูดเรื่องอย่างนี้กันเลยจะสงบดีกว่า เพราะจบไม่ลง เป็น "ธรรมะโลกแตก!" ครูบาโบราณเขาค้นพบปัญหานี้มาก่อนแล้ว

เอาละ! ขอให้คุณปู่เฒ่า ถ้าได้กลับไปวัดเมื่อไรแล้วก็ขอให้ไปขอร้อง พระภิกษุสามเณรองค์หนุ่มๆ ที่อ่านหนังสือออก มีสายตาดีๆ หาพระคัมภีร์ **"กาลามสูตร"** ซึ่งเป็น

พุทธพจน์แท้จริง เอาออกมาเทศนาให้ท่านได้ฟังกันอีกที แล้วคุณปู่เฒ่าก็จะรู้เองว่า ใครงมงายมากกว่ากัน แล้วหลานขอสรุปสั้น ๆ ไว้ว่า **"กาลามสูตร"** นั้น พระพุทธเจ้าสอนไม่ให้เชื่อแบบงมงายเลย ครับ! แต่สอนให้เชื่อแบบสัจจะครับ! ทุกสิ่งฟังได้แต่ต้องพิสูจน์แยกธาตุดูเสียก่อนว่า มีเหตุผลจริงหรือเท็จแค่ไหน มันขัดเหตุผลกันเองหรือเปล่า? ถ้าคุณปู่เฒ่าเข้าใจ **"พระสูตร"** นี้เมื่อไร ๆ แล้ว นั่นคือคำตอบของหลานทั้งหมดเลย และเป็นพุทธประสงค์อีกด้วยครับ! คุณปู่เฒ่า

ทีนี้ได้มี **"สามเณรน้อย"** องค์หนึ่งได้ผ่านมานั่งฟัง ๆ เขาโต้กันพอสมควร จึงจับเค้าความต้นเหตุได้แล้ว ก็อดรนทนที่จะพูดกับเขาบ้างไม่ได้ จึงร้องไปว่าท่านเจ้าพ่อคุณ! ทั้งหลายนี้จะพอกันยัง? แบ่งเวลาให้ฉันเทศน์บ้าง ฮึ! พวกเจ้านี้ฉันมองทะลุจิตใจไปจนหมดแล้ว มีแต่ความเมาพรรค เมาพวก เมาชั้นวรรณะ เมาวิชาความรู้ เมาลาภยศสรรเสริญในโลกียสุข หลงใหลในพวกอย่างนี้ กันทั้งเพทั้งแพเลย! ฉันจะบอกให้ นั่นคือตัวมหากิเลสตัณหา อุปาทาน ในภาษาธรรม ว่ามีอัตตาตัวตน หรือภาษาสมัยใหม่หน่อยเขาว่า **"ตัวกู-ของกู"**

โอ...อมิตาพุทธ! ฉันสงสารมาก ฉันจะบอกความจริงให้อีก สัตว์โลกนั้น มีกรรมบังคับตัว กรรมมันจำแนกสัตว์ ความเสมอภาคจริง ๆ ในโลกนี้ย่อมไม่มี จะมีได้ก็เพียงแต่ความเสมอภาค ในขอบเขต อยู่ได้เพียงชั่วระยะหนึ่ง ๆ แล้วก็ต้องแปรปรวนไปตามเหตุ เปลี่ยนแปลงไปตามปัจจัยบารมีนั้นอีก **"อนิจจัง"** ไม่เที่ยงไปตามเคย...

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ของฉันตรัสไว้อีกว่า กรรมให้ไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน พวกเจ้าได้สร้างกรรมนั้น ทำกันมาเองแล้ว ต่างหาก! กรรมให้ไปเกิดเป็นคนป่า พวกเจ้าได้สร้างกรรมนั้น ทำกันมาเองแล้ว ต่างหาก! กรรมให้ไปเกิดเป็นพ่อค้า กรรมให้ไปเกิดเป็นเศรษฐี เป็นขุนนาง กษัตริย์ นักรบ เทวดา ฤาษี โยคี ต่าง ๆ นั้น ต้องสร้างกรรมนั้นมาพร้อมแล้ว สร้างสมกันมาหลายภพ มากชาติกันแล้ว มันเป็นอย่างนี้เอง โลกจะพูดภาษาคน จะพูดภาษาธรรม บางพวกจึงฟังกันไม่ได้ หรือฟังไม่รู้เรื่องเอาเสียเลย

แล้ววันนี้พวกเจ้า มีแต่ความหลง มัวเมาในชาติภูมิ หยิ่งอยู่แต่ในเกียรติยศของตนเอง ดูมันจะมากจนเกินไป แล้วยังซ้ำร้ายยิ่งขึ้นไปอีก ยังไปเกลียดชาติภูมิของผู้อื่น ๆ หรือรังเกียจคนชาติอื่น ๆ ไม่ชอบคนในชั้นหรือวรรณะอื่น ๆ อย่างนี้เป็นต้น ฉันว่าตรงนี้ผิด ยังผิดมากนา! คนฉลาดมองไกล ๆ เขาไม่ทำกันนา! ทำไมถึงพูดอย่างนี้ จงฟังกันให้ดี ๆ เรื่องมันมีอยู่ว่า ถ้าชาติหน้า ๆ พวกเจ้าต้องตกไปเกิด ในวรรณะนั้น เป็นคนชาตินั้น กันขึ้นมาบ้างเล่า? แล้วฉันจะถามว่า ที่นี้จะไปรังเกียจคนวรรณะไหน? ไม่ชอบคนชาติไหนกันล่ะ? พึงคิดดู

หรือว่าเจ้าตายแล้วสูญหมด หรือว่าบาปบุญไม่มี หรือบังคับวิญญาณตนเองได้ ให้ไปเลือกที่เกิดก็ได้ คืออวดเก่งว่า **"ผินกรรม"** ก็ได้ บังคับกรรมวิบากของตนเองก็ได้ แต่ถ้ายังตายแล้วเกิดอีกล่ะ? ยังผินกรรมตนไม่ได้แล้ว ถ้าไม่ประมาทก็ยอมรับเรื่องกรรมบ้าง เชื่อบาปบุญกันบ้าง แล้วจะพูดตกลงกันได้

หมด แทบทุกเรื่องเลยนา! ไม่ต้องจองเวรฆ่ากันอีกก็ยังได้ หรือว่าการพูดแบบฉันนี้ มันสูงไปไม่เอา สมองรับกันไว้ไม่ไหว! คิดกันไม่ออกเวียนหัวแล้ว

ฉันจะบอกทางให้อีกอย่างหนึ่งก็ได้ คือจงหวนกลับไปมองดูความจริง ในประวัติศาสตร์ของโลก ของทุก ๆ ชาติบ้านเมือง นับตั้งแต่โบราณมาจนถึงทุกวันนี้ จะพบความจริงอีกอย่างหนึ่งว่า การคิดที่จะยกทัพไปปล้นบ้านชิงเมือง การคิดคดทรยศ คิดกบฏล้มบัลลังก์ คิดก่อศึก คิดแบ่งแยกดินแดน คิดฆ่าคนรวย แล้วเอาสมบัติเงินทองนั้น เอามาแบ่งปันให้แก่คนยากจน จะได้มีความร่ำรวย เสมอภาคเท่ากันหมดนั้น เวรกรรม! คนโบราณเขาได้เคยคิด ได้เคยทำกันมาบ้างแล้ว ต้องยุ่งเหยิงวุ่นวายกายใจ หาความสงบไม่ได้เลย เขาก่อเวรบาปกรรม ฆ่าชีวิตคนเป็นเหมือนฆ่าชีวิตสัตว์ว่ากันหั่นแหลกมาก่อน ทำให้อาหารการกินเดือดร้อนทันที ข้าวยากหมากแพงก่อนอื่นทันที เพราะการสงครามนั้น

แล้วการใช้อำนาจกำลังบังคับก็ทำได้เพียงชั่วคราว ทุกกษัตริย์หรือทุกรัฐบาล คือทำให้พอใจได้ในคนกลุ่มหนึ่ง พอใจได้เพียงพักเดียว แล้วก็ไปสร้างความไม่พอใจไว้ให้แก่คนอีกกลุ่มหนึ่ง แล้วจะเป็นฝ่ายไหนมีอำนาจไปได้ก็พักเดียว ก็เกิดความแตกแยกกัน บางทีซัดกันเองอย่างหั่นแหลก! ก็มี เป็นของธรรมดา ๆ เพราะกรรมนั้นต้องคอยจ้องฆ่ากัน คอยจองเวรกันไปอีกนั่นแหละ! ที่แล้ว ๆ มาส่วนมากมันเป็นดังที่ว่านี้ ทีนี้ถ้าไปชาติหน้าอีกล่ะ? มันก็ต้องสืบกรรมอย่างนี้ข้ามภพข้ามชาติ

ไป กรรมถ้าสร้างไว้ด้วยเลือด ก็จะสนองกรรมนั้นมาด้วยเลือด เกิดมาให้พบแต่การฆ่าฟัน จะมีชีวิตอยู่กันได้แต่ต้องเผชิญหน้ากับศัตรูหาวันสิ้นสุดได้ยาก

ฉันจะบอกให้ความเสมอภาคจริง ๆ นั้น ไม่มีในโลกนี้เลย! จะมีได้ก็ชั่วพักเดียว ฝอยกันได้ดีแต่หลักการ แล้วก็อนิจจังไป เพราะว่าทุกลัทธิการเมืองนั้นจะหนีไม่พ้นกิเลส ๆ และแสวงวัตถุ ส่วนพระพุทธศาสนานั้น มุ่งทำลายกิเลส ๆ เป็นเหตุกันก่อน พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้มองเห็นปัญญาของสัตว์โลกเหมือนดอกบัว ว่ามี **"ดอกบัว 4 เหล่า"** ไป จะทำให้เสมอภาคเท่ากันจนหมดทันทีนั้นย่อมไม่ได้ ฝืนกรรม ผิดธรรมชาติไป ส่วนมากต้องฆ่ากันแหลกก่อน! จะจบไม่ลงอย่างง่าย ๆ ได้เอย

ส่วนท่านครูบา แห่งนิกายเซ็น (ฌาน) ชอบสรุปไว้ว่า อย่าลืมสัตว์โลกนี้มีอยู่ 6 จำพวก เพื่อให้คนฟังจะได้จดจำไปง่าย ๆ ดี มีดังนี้คือ (1) พวกที่เชื่อว่า ตายแล้วก็สูญหมด อย่างหนึ่ง (2) พวกที่เชื่อว่า ตายแล้วก็ยังต้องเกิดอีก อย่างหนึ่ง (3) พวกที่เชื่อว่า ตายแล้วเกิดก็ไม่ใช่ ตายแล้วสูญหมดก็ไม่ใช่ (ไม่เอากับใครเลย) อย่างหนึ่ง (4) พวกที่หลงผิดสมมุติตนเองว่าฉันบรรลุธรรมแล้ว ตั้งตัวเองว่าฉันเป็น พระอริยเจ้าแล้ว อย่างหนึ่ง (5) พวกที่เป็นพระอรหันต์ จริง ๆ แล้วอย่างหนึ่ง (จะได้สิ้นเรื่องไปที แต่มีน้อยมาก) (6) มีอีกพวกหนึ่ง เกิดอย่างไม่เกิด คือเกิดอย่างไม่เกิด แต่ไหลเรื่อยไปด้วยความเป็นอนัตตา และสุญตา อย่างหนึ่ง.

มนุษย์หรือคนทั้ง 6 จำพวกนี้ เขาพูดกันมานมนานแล้วว่าถ้าเอามารวมกัน ให้อยู่ในบ้านเดียวกันจะเป็นอย่างไร สนุกกันไหม ? บ้านจะแตกไหม ? ถ้ายิ่งไปพูดเรื่องเดียวกัน ใช้ภาษาธรรมเดียวกันอีกด้วยแล้ว พึงคิดดูที ? จะบ่อนแตกไหม ? ไม่มีปัญหาเลยบางพวกฟังไม่ได้ หรือฟังกันไม่รู้เรื่องเลย ! บ้างต้องโต้แย้ง ถกเถียง ขัดกัน เพราะความคิดเห็นไม่ตรงกันแน่นอนเป็นอย่างนี้ คำว่ากรรมจำแนกสัตว์ ธรรมชาติดั้งเดิมเขาแบ่งกันไว้แล้ว

ฉะนั้นบางพวกจึงต้องใช้เวลา ในการพัฒนาจิตใจ ค่อย ๆ พูดจาสั่งสอนกัน ด้วยถือเมตตากรุณาธรรม เป็นหลักไปพลางก่อน จึงจะอยู่รวมกันไปได้รอดทุกฝ่าย คือต้องหันหน้าเข้าหากันก่อน พยายามออมชอมกัน ให้อภัยกันไว้ก่อนเป็นทางออกที่ดีที่สุด ต้องมองไปไกล ๆ ว่าสัตว์โลกนั้น **"อาศัยกันเกิดขึ้น-อาศัยกันตั้งอยู่-อาศัยกันดับไป ๆ ๆ ๆ"** แล้วค่อยแก้ไขจุดเสื่อมในบางจำพวก ที่ธรรมชาติสร้างขาดมา ความสงบสุขก็จะเกิดขึ้นมาได้นาน ๆ เพราะความสามัคคี เมตตากรุณาธรรมนี้ยัง **"คุ้มครองโลก"** เอาไว้ได้แน่นอนบ้างแล...

ถ้าใครจะค้านว่าความเสมอภาคทำได้ ทำให้ยุติธรรมกันได้จริง ๆ แล้ว ฉันสงสัย... ทำให้ฉันคิดว่า ถ้าอย่างนั้น ? พระพุทธ-องค์ท่านก็ไม่จำเป็น ต้องไปบัญญัติศัพท์ แยกชื่อ แบ่งชั้นภูมิธรรม สติปัญญาของสัตว์โลกที่สับเปลี่ยนกันไม่ได้เอาไว้อย่างนี้ทำไมเล่า ? เช่น **"ปุถุชน"** อย่างหนึ่งละ ! พูดเรียงกันไปได้เลย

“(1) ปุถุชน (2) โสดาบัน (3) สกิทาคามี (4) อนาคามี (5) พระอรหันต์ (6) พระปัจเจกพุทธเจ้า (7) พระสัมมาสัมพุทธเจ้า” ดูกันเถิด! เอาเพียงย่อ ๆ ก็มีถึง 7 ชั้นแล้ว ซึ่งสติปัญญาไม่เท่ากันเลย ไม่มีปัญหาเลย ปราชญ์โบราณเขาแทงทะลุจับอนุสัย กิเลส ตัณหา อุปาทาน สติปัญญาของสัตว์โลกนั้น รู้แจ้งว่าระจิตใจของสัตว์นั้นหมดแล้ว มองเห็นชัดเจนว่า กรรมมันจำแนกสัตว์ไว้ กรรมมันบังคับตัวสัตว์ไว้แล้ว ทั้ง ๆ ที่ตัวกรรมนั้นมันก็ไม่เที่ยงมันก็ยังตกอยู่ในกฎอนิจจังเช่นกัน แต่มันมีอิทธิพลในความเป็นอนัตตา และ สุญตา สำหรับปุถุชนที่ยังปลงไม่ตก มันทำให้หัวหมุน ปวดกระบาลได้ “เพราะจิตยอมไม่ลง...จิตวางไม่ลง ...จิตว่างไม่ได้นั่นเอง”

เขาจึงพูดว่าสัตว์โลกสร้างสมเหตุปัจจัยบารมีมาต่าง ๆ กันไม่เสมอภาคกันทั้งกายและจิตใจ โดยธรรมชาติมาแล้ว จะทำอย่างไรกัน ก็จะฝืนกฎธรรมชาตินี้ ไปไม่รอดได้จนหมด พูดกันได้แต่ทฤษฎีและหลักการ ส่วนเรื่องจะกระทำให้เสมอภาคเท่า ๆ กัน และการที่จะปฏิบัติให้ได้ตามคำพูดนั้นจริง ๆ แล้ว ไปไม่ไหวหมดนา! อย่างดีก็ชั่วพักเดียวไม่กี่ปีนา! แล้วก็ไม่เที่ยงอีกตามเคย

สงครามฆ่าชีวิตกัน แย่งชิงอำนาจกัน จึงต้องมีอยู่ประจำโลก ประจำชาติ ประจำหมู่คณะ เป็นความจริงอยู่อย่างหนึ่งคือชาตินี้หยุดพักรบ ก็หันไปรบกันในชาติอื่น ๆ อีก ไม่ก็สังคมแก่งแย่งความเป็นใหญ่ คือสงครามแบบเงียบ ๆ ความอิจฉา

ริษยากัน ย่อเล็กลงไปอีก มองดูในครอบครัว ก็ยังมีผัวเมียตีกัน พี่น้องทะเลาะกัน อย่างนี้เป็นต้น เรื่องนี้ถ้าใครสนใจตามข่าวนั้นหมด คิดเชื่อไปตามนั้นหมด คงจะต้องแย่! ถ้าไม่บ้าบ้างก็คงจะเป็นโรคเส้นประสาทบ้าง ถ้าปลงตกไม่สนใจมัน หรือสนใจเพียงครึ่งเดียวก็จะอยู่รอดได้ ไม่กลัวมัน เพราะปลงตกไปยิ้มสู้มันไปเมื่อภัยมา ปลงมันไว้ล่วงหน้าก่อนบ้าง เพราะมันเป็นของมีประจำโลก เกิดขึ้นได้ ก็ดับไปได้ แล้วบางทีก็ไม่เป็นไปตามนั้นเลย อย่าสนใจมันมากนัก ใจจะสงบสุขดีกว่า

โอ...อมิตาพุทธ! **"สุขกับโศกเป็นของคู่กันไปไม่ขาดสาย ไม่ว่าชาติไหนเมืองใด ๆ เป็นสุขนานเข้าก็ต้องเป็นศึกกันที"** เป็นเพราะว่าบาปกรรมนั้นมีจริง ทำบาปกรรมร่วมกัน พอถึงเวลาก็ระเบิดออกไป กรรมบังคับตัวให้เป็นไปอย่างนั้น จึงทำให้มีความกดดันทางจิตใจ เกิดอารมณ์แบบนั้น แสดงออกมาเป็นพัก ๆ **"โลกีย์จบไม่ลง"** จำเอาไว้โลกีย์เขาว่า จบไม่ลงนา! มีทางที่จบลงคือ **"โลกุตระ"** เท่านั้นแล...สาธุ!

แล้ว **หลวงพ่อเฒ่า** ฉันเคยสอนตำราพิชัยสงคราม ให้แก่คนโง่ชอบตื่นข่าว พึงไว้ว่าโบราณเขารู้กลเก่งมาก มีอยู่ตอนหนึ่งว่าเรื่องข่าว ท่านว่าข่าวทุกข่าวนั้น พึงได้แต่อย่าเชื่อ อย่าตกใจ อย่าตื่นเต้นทันที ต้องเอามาคิดแยกธาตุดูก่อน บางทีฝ่ายศัตรู ตรงข้ามใช้กลวิธีสร้างเรื่องขึ้นเอง ข่าวเท็จก็มี ข่าวเทียมก็มี ข่าวหลอกก็มี คือยุทำให้แตกแยกจะได้อ่อนกำลังลง ข่าวกลลวงก็มี ให้พวกจิตใจอ่อนไหวหูเบาเชื่อง่าย ๆ กลัวเกรงก็มี เป็นการ

ทำศึกสงครามทางจิตวิทยา โดยที่ฝ่ายศัตรูไม่ต้องใช้ทหารเลย ก็ทำให้พวกเบาปัญญาฆ่ากันตายเอง ซึ่งฝ่ายตรงข้ามชนะศึกสงครามนั้นก็ได้

ถ้าผู้มีไหวพริบสติปัญญาดีเจนเวทีเป็นมวยชั้นครู จะได้ยินข่าวอะไร ๆ ก็ไม่ตื่นเต้นไม่หวั่นไหว! มีสติคิดแยกธาตุดูก่อนว่ามีความจริงมากน้อยเท่าไร? เพราะว่า "ข่าวทุกข่าวก็ดี เรื่องทุกเรื่องก็ดี มันเป็นอนิจจังในตัวนั้นด้วย" ตามกาลเวลามันก็จะสลายตัวมันเองไปก็มี กฎทุกกฎย่อมจะมีข้อยกเว้นก็มี คนโง่ตีเหตุการณ์ไม่แตก แล้วมักจะทำให้เกิดความวุ่นวายในหมู่คณะขาดความสามัคคีธรรม นั่นตำราว่าศัตรูเขาได้ชนะศึกไปร่วมครึ่งหนึ่งแล้วนะ! ต่อไปเศรษฐกิจจะย่อยยับป่นปี้ก่อน ชาติบ้านเมืองจะแตกพังทลายโดยไม่รู้ตัวอย่างง่าย ๆ มีตัวอย่างมามากแล้ว

ตำราโบราณว่ากันไว้อย่างนี้ ความจริงพระเณรแล้ว ไม่สมควรพูดเรื่องการบ้านเมืองเลย แต่เหตุการณ์มันบังคับตัวประวัติศาสตร์จะซ้ำรอย เพราะความหลงผิดข่มอารมณ์ไม่อยู่ของชนกลุ่มน้อย ๆ กลุ่มหนึ่งเท่านั้นเอง แล้วหน้าที่ของ **"โพธิสัตว์"** ต้องเมตตาเตือนสติกันไว้ต่างหาก!

แล้วได้พบความจริงอยู่มาก ดังคำพูดใด ๆ หรือสุภาษิตใด ๆ ก็ดี คนโบราณเขาได้พูดกันไว้แทบจะหมดแล้ว กาลเวลาพอนาน ๆ ปีไป คำพูดนั้นก็เสื่อมความนิยมไปได้ แล้วก็หมดอายุไปเอง แล้วก็สูญพันธุ์ไปจากภาษานั้น เมืองนั้นก็ได้แล้วก็ไปโผล่ขึ้นที่เมืองโน้นอีก คนที่ไม่มีความรู้กว้างขวางดีพอก็คิดว่าเป็นคำพูดใหม่หรือของใหม่ หรือทฤษฎีใหม่ ๆ ทำให้คน

ในเมืองใหม่นั้นหลงใหลกันไปได้พักหนึ่ง ๆ ก่อนก็มีมากมายแล้ว แท้ที่จริงแล้วในโลกมนุษย์นี้ไม่มีอะไรเป็นของใหม่ และก็ไม่มีอะไรเป็นของเก่าเลยก็ว่าได้ เป็นเพียงแต่การแปรสภาพปรุงแต่งหมุนวนเวียนสับเปลี่ยนกันไปเป็นยุค ๆ มันเป็นของซ้ำ ๆกัน แต่ที่เห็นว่าเป็นของใหม่ได้นั้น เพราะว่าคนนั้นยังไม่เคยได้พบเห็นหรือมันเกิดขึ้นคนละยุค หรือเกิดคนละเมืองต่างหาก !

ทีนี้ได้มี **นายบ่าข้าเฒ่า** เป็นสัปเหร่อมาตั้งแต่หนุ่มจนแก่ คนหนึ่งเดินผ่านมา ได้ยินเขาเดินขบวนมาประชุมโต้วาทีกันแสบ-เสียว มันดีจัง! พอฟังนาน ๆ ไป คนแก่ในบางทีก็เกิดอารมณ์เป่าปี่ดัง! ทุบโอ่งแตก! มีแรงได้ถึงอย่างนั้นบ้างก็มีเหมือนกัน อย่าดูถูกคนแก่หมดนา! จึงลุกยืนขึ้นมา แล้วยกจอบชูขึ้นสูง ๆ พูดไปว่า ข้า! นี้คือพระภูมิเจ้าที่นี้นา! เพราะว่าพวกเจ้าทั้งหลายเหล่านั้น แพ้-แพ้จอบของข้านี้หมดเลย ... เอาเถิด! ข้าจะต่อให้ก็ได้ ถ้าใคร ๆ ยังต้องเหยียบดินของข้าอยู่กันแล้ว ขอรับรองว่าไม่มีใคร ๆ จะหนีพ้นความตายไปได้รอดเลย!

ถ้าใครไม่เชื่อจะมาพนันกันเท่าไร ๆ ก็เอาวา... และจะหนีรอดหลุมฝังศพของข้าไปนั้นยากมากวา... พอถึงวันนั้นแล้ว ข้าเป็นใหญ่ผู้เดียว จะเอาจอบนี้ตีหัว สับท้อง ตัดแขน หั่นขา แล้วโยนให้พวกสัตว์กินเนื้อแทะกระดูก ให้พวกไส้เดือนหนอนแมลงต่าง ๆ มันดูดน้ำเลือด กินน้ำเหลืองผี ลงแขกกินโต๊ะกันอย่างอร่อยไปเลย ! ข้าก็จะทำได้ อย่างที่ว่ามานั้นเจ้ากลัวกันบ้างไหม ? ถ้าใครกลัวบ้างแล้ว ต้องคิดทำบุญทานเอาไว้กับข้าบ้างนา!

พวกเจ้านี้พอเหลือเศษกระดูก[1] ข้าก็เอาไปเผาไฟ เป็นเถ้าถ่านไป ที่สุดแล้วการเกิดมาชาติหนึ่ง ๆ ก็คือการทับถมแผ่นดิน ให้หนาขึ้นไปอีกเท่านั้นเอง กรรมที่เกิดมาไม่มีเมตตากรุณา สามัคคีธรรม มีแต่จะอวดเบ่งทับกัน มัวเมาชาติภูมิ แล้วทะเลาะกันเอง ฆ่ากันเอง แล้วก็ต้องแพ้ดินข้าหมดโว้ย! หรือจะมีใครกล้าค้านว่า "**กูไม่ตาย**" กูไม่ตาย ๆ ๆ ไม่จริงโว้ย! ฉะนั้นข้านี้คือ พระเจ้าแผ่นดินโว้ย! แล้วพวกเจ้าที่ประชุมนี้ จะว่ายังไง? มีใครไม่ยอมแพ้ดินบ้างก็ว่ามาดูทีซิ!

ทีนี้ได้มี **นักเลงโต** อันธพาล เดินโซเซ! ในมือก็ยังถือขวดเหล้าอยู่ด้วย ผ่านมาได้ยินเขาโต้กัน ก็นั่งดื่มไปพลาง! ฟังเขาไปพลาง! นึกสนุกดี ก็คิดฮึดฮัด! กับเขาขึ้นมาบ้าง แล้วก็ศรัทธาในความเป็นปราชญ์ของ **เซียนน้อย** องค์นั้น จึงยกมือชูขวดเหล้า แล้วถามท่านเซียนน้อย ว่าเขาสนใจเทศนา เอากันแต่เพียงแค่เรื่อง ฆ่าสัตว์ กินเนื้อสัตว์ มีบาปกรรมหนัก มีกรรมร่วมกับพวกฆ่าสัตว์เพียงเท่านั้นหรือ? ยังไม่ได้เทศนาเรื่องฆ่าคนเป็นบาป หรือเป็นบุญ หรือเรื่องกินเหล้าบ้างเลย ว่ามันจะมีบุญ หรือมีบาปหนักเบาเท่าไร ๆ ฮือ! หือ!! หรือว่าท่านจะต้องการชิมของดีในขวดผมนี้ สักอึกหนึ่ง ก็ยังจะถวายให้ได้นา! ผมจะทำบุญเอาไว้ให้ชาติหน้า จะได้มีขวดนี้กินอีกท่านจะเอาไหม?

---

1 สิ่งที่ไร้ประโยชน์ไม่มีคนชอบ แต่ยังทำบุญอันยิ่งใหญ่แก่วงการแพทย์ เอาไปให้นักศึกษาแพทย์เรียนเพื่อหาความชำนาญการรักษาโรคช่วยคนให้รอดตายต่อไปได้ดี จงไปยกศพให้โรงพยาบาลกันเถิด! ชาติหน้าจะได้มีบุญอายุยืนกายเนื้อสมบูรณ์สวยงามดี และไม่มีโรคภัยดังชาตินี้มากนักแล... สาธุ! "ธีรทาส"

ท่าน **เซียนน้อย** รู้อาการหนักเบาดี ขนาดจะถวายเหล้ากับผู้ถือศีลแล้ว ก็คิดดูสักครู่ก่อน ว่าจะชำแหละอีท่าไหนกันดี จึงพูดไปว่า เดี๋ยวก่อน! เจ้าจงวางขวดเหล้านั้นลงก่อน ฉันจึงจะตอบให้ทราบ

ฝ่าย **นักเลงโต** ชักจะไม่พอใจ! ตรงที่ให้ทิ้งขวดเหล้า เพราะของดีรักยิ่งกว่าลูกเมียเสียอีก จึงถามขึ้นว่า ทำไมในขวดนี้เป็นของไม่ดีหรือ? ถ้าไม่ดีจริงแล้ว ทำไมพวกเทวดาเซียน เขาชอบดื่มกันเล่า?

ฝ่าย **เซียนน้อย** เหตุการณ์มันบังคับตัวให้จำใจต้องแก้ความขึ้นมาแล้ว จึงพูดว่า เจ้าจงตั้งสติก่อน! แล้วตั้งใจฟังให้ดี ๆ ผู้ที่จะมีบุญไปเกิดเป็นเทวดาได้นั้น ต้องบำเพ็ญเทวธรรม-มาก่อน แล้วในเทวธรรมนั้น ก็คือ **"กุศลกรรมบถ 10 ประการ"** ห้ามดื่มสุราและพูดจาเพ้อเจ้อกันหมดแล้ว เซียนกับเทวดานั้นเป็นอันเดียวกัน มีศีลเหมือนกัน แล้วที่เจ้าว่าเทวดาหรือเซียนชอบดื่มเหล้า ว่าเป็นของดีนั้น พึงทราบเอาไว้ว่า นั่นเป็นเทวดาจอมปลอม เป็นเซียนลวงโลก เซียนตามบทประพันธ์นวนิยาย ของพวกนักประพันธ์ขี้เมาหยำเป แต่งขึ้นตามความเพ้อฝัน ตามอนุสัยกิเลสของเขาเอง ที่ชอบอย่างไรก็ฝอยแต่งเรื่องไปอย่างนั้น คนไม่มีศีลธรรมเป็นหลัก ก็หลงเชื่อแบบงมงายตามนั้นไป แล้วเทวดาหรือเซียนอันแท้จริงนั้น เหล้าไม่มองดูแล้ว ถึงแม้เนื้อสัตว์ก็เหม็นสาป ไม่เสพสิ่งของที่ผิดศีล 5 แล้ว สมัย

เป็นมนุษย์ก็บำเพ็ญมนุษยธรรมบารมี มีเมตตากรุณาธรรมต่อชีวิตเลือดเนื้อสัตว์ ยังชีพอยู่แต่พวกลูกผลไม้ พืชผัก เซียนท้อต่าง ๆ แล้ว

ฝ่าย **นักเลงโต** พอฟังจบก็ได้สติค่อยสร่างเมาลงไปบ้าง จึงยอมทิ้งขวดเหล้าในมือลงไป แล้วก็กราบไหว้ ขออภัยโทษ! ขอให้พระคุณเจ้า เทศนาต่อไปอีกเถิด! ช่วยกระชาก! พวกผมขึ้นจากขวดเหล้าที่ พวกผมทั้งหลายนั้น โปรดไม่ไหว! เขาโปรดกันมานมนานแล้ว ไม่ได้ผลเลย! ต้องฉุดกระชาก! เอาช้างมาดึงมันจึงจะขึ้นจากการตกหล่ม บ่อลึกนี้ได้บ้างครับ! พระคุณเจ้า

ฝ่าย **เซียนน้อย** เห็นเจ้าขี้เมานักเลงโตคนนี้เสมือนช้างสารตัวนี้ติดหล่ม โยนเชือกเข้าไป มันก็สนใจจับบ้าง เห็นพอจะได้ที่ ไม่เสียแรงเทศน์กันแล้ว จึงได้พูดต่อไปอีกว่า **หลวงพ่อเฒ่า** ของฉันท่านมีศิษย์ ขี้เมา ทหาร กษัตริย์ นักรบ นักฝอยโต้วาที มีมากมาย พวกนี้ก็ได้เคยมา ขอถามปัญหาบาปและบุญ อย่างเจ้าถามมาบ้างแล้วเช่นกัน **หลวงพ่อเฒ่า** ของฉันยกแรก ท่านพูดตอบไปแบบ เป็น **"ปริศนา"** อย่างเซ็น (ฌาน) เอาใจไว้ที่ก่อน! ตอบเขาไปว่าดังนี้ คือ:–

เหล้านั้นถ้าดื่มไม่เมา "ดื่มไม่เมา[1]" ก็ไม่มีบาปกรรมมากเท่าไรนัก เพราะว่าเหล้ากับอาหารนั้น มันกินเข้าไปทางปาก

---

1. ดื่มไม่เมานั้นแปลว่ายังไม่หมดบาป มีบาปน้อยเท่านั้นนา! "ธีรทาส"

แล้วก็ผ่านคอลงไปทางกระเพาะอาหารลำไส้ แล้วก็ทะลุไหลออกไปทางรูขี้และรูเยี่ยวกัน ต่างหาก! ยังไม่ใช่ทางไปสวรรค์ และยังไม่ใช่ "**พระโพธิญาณ**[1]" อันสูงสุดเลย

พวกขี้เมาหยำเปทั้งหลาย พอมาได้ยินคำตอบอย่างนี้เข้าแล้ว เป็นต้องตบหน้าอกตัวเอง ผาง! ผาง! ยกมือไหว้หลวงพ่อกันทันทีเลย! ช่างถูกใจพวกคอเหล้าเป็นยิ่งนักแล...แล้วจึงค่อย ๆ ชักชวนพวกขี้เมา ยอมเข้าวัด มาศึกษาธรรมะข้ออื่น ๆ ไปก่อน ค่อยแทรกซึมเข้าไปได้บ้าง ยกเว้นศีลข้อที่ 5 (สุราเมา) อย่าเพิ่งเทศนากัน คำว่าดื่มไม่เมาไม่บาป กินเหล้าไม่เมาไม่บาปมาก ละก็ยอมมาเป็นศิษย์เต็มวัด ก็ยังได้นา!

ส่วนเรื่องการ "**ฆ่าคน**" นั้น หลวงพ่อเฒ่า ท่านตอบไปว่า ถ้าฆ่าคน ฆ่าคนเพื่อป้องกันชาติบ้านเมือง และยังให้ **พระพุทธศาสนา** ยืนยงคงอยู่รอดสืบ ๆ ต่อไปอีกแล้ว ใน "**โพธิสัตว์วินัย**" ได้กล่าวไว้ว่า "**เป็นบาปน้อย**[2]" เป็นบาปน้อยแล...

ตรงนี้ถ้าพูดกันอย่างนี้ พวกกษัตริย์ ทหาร นักรบ ทั้งหลายพอมาได้ฟังเทศนานี้เข้าแล้ว ก็ชอบใจเป็นยิ่งนัก! อีกเช่นเดียวกันแล...ยังพอจะหันมานับถือ พระพุทธศาสนา ได้กันบ้าง ก็ตรงที่ถูกใจนี้เอง!

---

1. แปลว่า ถ้าจะเอาสวรรค์หรือพระโพธิญาณกันแล้ว ต้องทิ้งขวดเหล้าก่อนนา!

2. ตอนฆ่าคนนั้น เป็นบาปก่อน แต่ตอนที่มุ่งเอา พระพุทธศาสนาไว้ไม่ให้ดับสูญไปจากโลกนั้น เป็นบุญกุศลที่ใหญ่โต สูงมากกว่ากันแล... "ธีรทาส"

แล้วเรื่องการ "**โกหก**" นั้น ก็เช่นเดียวกัน มีพวกพ่อค้า นักการเมือง ชอบมาถาม **หลวงพ่อเฒ่า** ท่านตอบเขาไปว่า ใน **พระคัมภีร์มหากุศโลบาย** การโปรดสัตว์ของ "พระโพธิสัตว์" ได้กล่าวไว้ว่า

(1) ถ้าการโกหกนั้น ได้ทำให้มนุษย์รอดตายแล้ว เป็นบุญมากกว่าเป็นบาป.

(2) ถ้าการโกหกนั้น ได้ทำให้สัตว์เดรัจฉานรอดตายแล้ว เป็นบุญมากกว่าบาป.

(3) ถ้าการโกหกนั้น ได้ทำให้คนเขาได้สติจากบาป หยุดการเบียดเบียน ชีวิตแลเลือดเนื้อสัตว์ ซึ่งกันแลกันได้แล้ว เป็นบุญมากกว่าเป็นบาป.

(4) ถ้าการโกหกนั้น ได้ทำให้มนุษย์หลุดพ้นจากเดรัจฉานวิชา เข้าถึงสัมมาทิฐิปัญญาแล้ว เป็นบุญมากกว่าเป็นบาป.

(5) ถ้าการโกหกนั้น ได้ทำให้มนุษย์รู้แจ้งทางมรรคผล "**นิพพาน**" ได้จริงๆ แล้ว สาธุ! เป็นมหาบุญกุศลบารมี อันสูงสุดยิ่งแล้วแล...

เรื่องการโกหกนั้น จงฟังและจดจำกันไว้ให้ดีๆ นา! คือตอนที่โกหกนั้น ต้องผิดศีลก่อนแน่นอน แต่ผู้ที่มุ่ง "**พุทธภูมิ**" เริ่มเจริญ "**โพธิสัตว์บารมี**" นั้น ต้องยอมเสียสละตนเองก่อน ถึงแม้บางครั้งถูกเขากลั่นแกล้งต้องโทษ ติดคุกตะราง ตกนรกก็ต้องยิ้มน้อมรับบาป แทนสรรพสัตว์ก่อน เขาเปรียบเทียบเอาไว้ว่า เสมือนหนึ่งว่าเราได้ไปพบเด็กเล็กกำลังตกน้ำจะตาย ถ้าเราไม่ช่วยมันก็ตาย ต้องจมน้ำตายไป ถ้าเราคิดช่วยมันก็รอดชีวิต

และเราก็ยังไม่ตาย แต่การช่วยเด็กนั้นเราจะต้องกระโดดลงไปอุ้มในน้ำนั้นทันที เด็กนั้นจึงจะขึ้นมาได้ แล้วการโปรดสัตว์อย่างนั้นจะไม่ให้เปียกน้ำก่อนได้อย่างไรกัน ?

ฉะนั้นผู้ที่มุ่ง **"โพธิจิต"** แล้ว ถึงแม้ยังเป็นปุถุชนยังครองเรือนอยู่ก็ทำได้ ยังเสพกามอยู่ก็ทำดี ยังไม่ได้ออกบวชห่มผ้าเหลืองก็ถือแค่ศีล 5 แต่ต้องอธิษฐานจิตไว้เสมอ ๆ ว่าขอเอาชีวิตกายใจบูชา **"พุทธภูมิ"** เป็นอุดมคติ เป็นเป้าหมาย ถ้าเป็นครูบาก็มุ่งทำงานเพื่อมหาอุบาย วิธีการบำเพ็ญบารมีที่จะทำอย่างไร ? ให้ได้รื้อสัตว์ ช่วยขนสัตว์ออกจากความงมงาย (อวิชชา) เข้าทางอนุสัยจิตให้รู้แจ้งถึงปรัชญาปารมิตา (วิปัสสนาปัญญา) ให้ข้ามฝั่งไปทางที่ดีที่ถูกที่ชอบคือ **"นิพพาน"** โปรดสัตว์มาก ๆ ไว้ที่ก่อน **"พระโพธิสัตว์"** ต้องมีจิตใจยอมรับทุกข์ ในนรกแทนสรรพสัตว์ก็ได้ ในบางโอกาสก็ต้องกระทำมิเช่นนั้นแล้วสัตว์บางจำพวกโปรดไม่ไหวเลย ! คนบางชนิดกระชากไม่ขึ้น ไม่มีหนทางช่วยได้ จะทำให้เขาได้สติไม่ได้เลย ! จะทำอย่างไรดีพึงคิดดู ? ปราชญ์โบราณเขาเคยเผชิญหน้าปัญหาอย่างนี้กันมาแล้ว

ถ้าพูดกันแบบอย่างที่ว่ามานี้ ทุกฝ่ายก็คงจะตกลงกันได้พอจะพูดได้บ้าง คือพวกนักเลงพูด นักปรัชญาด้วยลิ้น หรือนักฝอยนักเล่าเรื่องนิทาน ในการสอนบรรยายธรรมะเก่ง ๆ พอมาฟัง **หลวงพ่อเฒ่า** ท่านเข้าแล้ว ก็ถูกใจตน อีกพวกหนึ่งเหมือนกันแล... หรือพอจะเข้าวัดได้บ้าง ยังดีกว่าเข้าวงการพนันต่าง ๆ ไป

แล้วที่โลกเขาเทิดทูนอุดมคติ บูชาคุณธรรมในดวงจิต ของการสอนแนวทาง **"โพธิสัตว์"** ว่าสูงมากนั้น ก็คือตรงที่มีจิตใจกว้างขวาง หนักแน่นในทางที่ดี กล้าหาญในการสร้างกรรมดี และมีเมตตากรุณาธรรมบารมี เป็นหลัก ซึ่งถ้าสอนให้มนุษย์ทุกคนเป็นอย่างนี้ได้บ้างแล้ว ขอรับรองได้อย่างหนึ่งว่า คนนั้นจะไปเกิดที่ไหนหรือชาติใด ๆ ก็เป็นประโยชน์ต่อโลกนั้น แน่นอน! หรือใครยังจะสงสัยคนอย่างนี้ พึงคิดดูอีกที! ว่าคนที่เสียสละยอมเอาตนเองลงนรกก่อน เพื่อมุ่งการโปรดสัตว์ช่วยผู้อื่น ๆ ออกจากนรกก่อน จิตใจแบบอย่างนี้จะมีที่ไหนอีก... จะมีมากไหม ? ถ้าเกิดมีบ้างแล้วก็จะทำให้โลกสงบสันติสุขทางเดียว พูดให้ฟังนั้นง่าย ๆ จะฝอยให้สวยงามอย่างไรก็ได้ แต่อย่าหลงผิดไปนา! จะหาคนที่ทำได้จริง ๆ หมดทุกอย่างนั้นไม่ใช่ของจะหาดูได้ง่าย ๆ แล้วนา! ดีบ้างชั่วบ้าง ปนเปกัน บุญและบาปผสมกันครึ่งต่อครึ่ง ถ้ามีก็ยังนับว่ายังมีดีอยู่ตั้งครึ่งแล้วนา!

เพราะว่าในทศบารมีนั้น มีตั้ง **10** อย่าง ปุถุชนแล้ว... อย่าโอ้อวดกันเลย! ไม่มีหนทางที่จะสร้างกรรมดีพร้อม ๆ กันหมดทั้ง **10** อย่างได้เลย ถ้าสร้างกรรมดีตามที่ตนถนัดดีได้ทีละอย่าง ๆ ให้มันไปได้กันเสียทีก่อน นั่นก็นับว่าดีมากมายแล้ว ฉันกลัวว่ารับศีลไป **10** อย่าง แต่เอาเพียงอย่างเดียวก็แทบจะไม่รอดกันเสียแล้ว มีคำโบราณกล่าวไว้ว่า **"ทำดีให้มาก ๆ แล้ว**

อย่าอวดดี นั่นแหละจึงจะมีดี" คือจะพบของดีตรงไม่อวดดี แล... สาธุ!

เรื่องเหล่านี้ **หลวงพ่อเฒ่า** ท่านชอบเทศนาย้ำความไว้ป้องกันเข้าใจเขว...ตีความในแง่ผิดไปเสมอ ๆ ท่านว่าไม่มีปัญหาอะไรเลย ถ้าใครทำได้จริง ๆ ตามแบบใน **"มหาสุญตาสูตร"** สรุปหัวใจในพระคัมภีร์นั้น สั้น ๆ ว่า "พบภาวะ–หรือคิดนึกภาวะ–แต่จิตไม่เกิดยึดถือ หรือติดในภาวะนั้น หรือจิตเกิดอย่างไม่ติดในภาวะนั้น ๆ แล้ว ถ้าใครทำได้อย่างนี้จริง ๆ แล้วก็ไม่มีบาป เพราะว่าจิตไม่ย้อมติดบุญ จิตไม่ย้อมติดบาป จิตอยู่เหนือบุญ จิตอยู่เหนือบาปแล้ว" นั่นคือ "นิพพาน" สาธุ! ไว้เลย

ท่าน **หลวงพ่อเฒ่า** บอกต่อไปว่า กลัวตรงนี้มาก คนฟังจะเฉไปหลงผิดคิดว่าตนเอง **"หมดบุญและพ้นบาป"** ได้แล้ว ถ้าอย่างนี้กรรมมากนา! จงระวังให้ดี ๆ พวก **"ปุถุชน"** นั้นเขาเก่งกว่า **"พระอริยเจ้า"** อยู่อย่างหนึ่ง ก็คือตรงที่เข้าใจฝอยแต่งเรื่องเล่นกลเข้าประกอบ แล้วพูดให้คนฟังหลงเลย! ได้อย่างไพเราะเพราะพริ้ง! ดูแล้วช่างเหมือนกันกับตนเอง จิตได้บรรลุถึงธรรมนั้นแล้ว "หลุดพ้นบุญและหลุดพ้นบาป" ได้แล้วอย่างนี้มีทุกยุคทุกสมัย ระวังอย่าเข้าใจผิดในแง่เขวไป บุคคลที่จะบรรลุธรรมตามพูดนั้นได้จริง ๆ มีน้อยมาก ส่วนมากมักจะเหลวไป พวกที่พูดได้ดีสอนได้ดีนั้นก็แทบจะหาได้ยากแล้ว ทั้ง ๆ ที่เขาปฏิบัติธรรมนั้นไม่ได้เลย เป็นการโกหกตัวเองไปพลางก่อน แต่กล้าสอนธรรมะให้มีมาก ๆ ไว้ก่อนก็ยังนับว่ามีดีอยู่บ้าง พระ-

พุทธศาสนา ยังสืบนักพูดดีไว้ได้บ้าง ยังดีกว่าดับสูญไปเลย อย่างนี้เป็นต้น

หลวงพ่อเฒ่า ท่านย้ำความเรื่องเหล่านี้ไว้เสมอ ๆ ว่า จงระวังให้มาก ๆ อย่าได้จดผิด จำเอาไปพูดผิด จะทำให้มนุษย์หลงผิดไปได้ง่าย ๆ เพียงคำพูดสั้น ๆ นี้จะทำให้เขาขึ้นสวรรค์ หรือจะทำให้เขาลงนรกก็ได้นา!

แล้วยังมีอีกตอนหนึ่งก็สำคัญมากไม่แพ้เรื่องที่กล่าวมานั้น คือ "เห็นรูปลักษณะ–คิดรูปลักษณะ–แต่จิตไม่เกิดยึดติด–จิตไม่หลงใหลในรูปลักษณะนั้น ๆ ก็ไม่มีบาป. เพราะว่าจิตไม่ย้อมติดบาป จิตไม่ย้อมติดบุญ" นี่ก็อีกเช่นกันจะทำให้คนลงนรกหรือจะทำให้ขึ้นสวรรค์ ก็อยู่ที่คำพูดนี้อีกก็ได้ คือถ้าทำได้จริง ๆ ไม่ติดทั้งบาปและทั้งบุญนั้น เขาเรียกว่าไม่ใช่คนแล้ว นั่นคือ "**พระอรหันต์**" ไปเชียวนา! พึงระวังอย่าได้พูดผิดไป เขียนผิดไป พวก "**พระอรหันต์**" ปลอม โรคจิตหลอกหลอนตัวเองอยู่เดิม ๆ ก่อนแล้ว ก็มีมากมาย จะเอาคำพูดนี้ไปใช้ อวดคุณธรรมวิเศษที่ตนยังไม่มี ถ้าบรรลุธรรมนั้นจริง ๆ เงียบแล้ว สงบไม่อยากจะบอกด้วยซ้ำไป "**ไม่ติดบุญและไม่ติดบาป**"

แล้ว **เซียนน้อย** ได้พูดต่อไปอีกว่า ฉันมันเป็นคนช่างจดจำ แล้วยังชอบคันที่ปาก คืออดที่จะพูดความจริงไปเสียไม่ได้อีกด้วย วันนี้ฉันขอร้องให้ท่านผู้ที่ได้มาฟังธรรมสภานี้แล้ว จงช่วยกันเอาไปขบคิด เป็น "**ปริศนาธรรม**" ตามที่ **หลวงพ่อเฒ่า** ของฉันใจกว้างสอนไว้ยังมีอีกว่า ของศาสนาอื่น ๆ เขา

ก็มีของดีเหมือนกัน ดังในพระคัมภีร์ชั้นสูง ๆ ของ **"อุปนิษัท"** ก่อนพุทธกาล ได้จารึกไว้ว่า **"ถ้าใครคิดว่ารู้-ก็แสดงว่ารู้เพียงนิดเดียว"** ตรงนี้ขอพูดย้ำความ เพื่อป้องกันการจดจำไปผิดอีกที่ว่า **"ถ้าใครคิดว่ารู้-ก็แสดงว่ารู้เพียงนิดเดียว"** คำพูดนี้ก็เป็น **"อมตะ"** มาหลายพันปีแล้ว

แล้วท่านมหาอริยปราชญ์เอกจีน **เหลาจื๊อ** ก็ได้กล่าวไว้ในพระคัมภีร์ **"เต๋าเต็กเก็ง (เต้าเต๋จิง)"** อีกเหมือนกันว่า **"ผู้รู้ไม่พูด-ผู้พูดไม่รู้"** คำพูดสั้น ๆ เหล่านี้ **หลวงพ่อเฒ่า** ท่านบอกว่าปราชญ์โบราณเขายอมว่าเป็น **"อมตะ"** เป็นปริศนาธรรมชั้นสูง คือโลกุตรธรรม ที่สืบเนื่องกันลงมานับพัน ๆ ปีกันแล้ว ยังไม่มีนักปราชญ์ทางจิตใจยุคใด ๆ เลย ที่จะมีปัญญาสามารถล้มคำพูดนี้ลงไปได้ จะมีอยู่บ้างก็เพียงแค่การแสดง **"โมหะพจน์"** ที่โบราณเขาว่าค้านแบบภาษาวัว ๆ หรือควาย ๆ ออกไปสักพักหนึ่งก่อน พอเขาเข้าใจภาษามนุษย์แล้วก็หยุด ! พอตรัสรู้แจ้งภาษาธรรมชาติแล้ว มีคุณธรรมนั้นจริง ๆ บ้างแล้วก็จะเสียใจ และจำนนไปเองในที่สุดแล...

ฉันผู้เป็นเด็กน้อย **(เซียนน้อย)** ฉันอยากจะขอเติมคำพูดของท่านมหาบรมครู **เหลาจื๊อ** ที่กล่าวไว้แล้วว่า **"ผู้รู้ไม่พูด-ผู้พูดไม่รู้"** นั้น ฉันขออภัยโทษจากท่านไว้ ณ ที่นี้ด้วย

ว่าขออรรถาธิบายความนั้นให้สมบูรณ์ดียิ่งขึ้นไปอีก ขออีกเพียงบรรทัดเดียว ว่าดังนี้ "**ผู้พูดมากไม่รู้จริง-ผู้รู้จริงไม่พูดมาก**" อย่างนี้เป็นต้น. ถ้าเอามารวมกันแล้วดังนี้ :-

"**ผู้รู้ไม่พูด–ผู้พูดไม่รู้** (เหลาจื๊อ)

ผู้พูดมากไม่รู้จริง-ผู้รู้จริงไม่พูดมาก. (เซียนน้อย)"

แล้วท่านมหาอริยปราชญ์เฒ่า ท่านชอบขี่ควายได้ผ่านด่าน "**ฮ่าก๊กกวง**" ไปนั้นคือ **เหลาจื๊อ** องค์นี้เอง ท่านยังได้พูดไว้อีก น่าคิดน่าฟัง เป็นคติธรรม ที่ปราชญ์ยุคหลังไม่อาจจะลืมไปได้อีกตอนหนึ่งว่า "แล้ววาจาใด ๆ ที่เป็นคำไพเราะฟังหวานเสนาะโสตมากนั้น มักจะเป็นคำที่ไม่จริง. แล้ววาจาใด ๆ ที่ฟังแล้วกระด้างหู มักจะเป็นคำที่จริง."

ขอสรุปปรัชญาชีวิตของท่านลงง่าย ๆ 4 ข้อ ที่ยังทันสมัยอยู่เสมอ ๆ คือ "(1) ให้รู้จักตัวของตัวเองให้ถูกต้องให้ได้เสียก่อน แล้วจึงค่อยไปคิดถึงการที่จะรู้จักผู้อื่น ๆ เขา (2) ให้ชนะตัวของตัวเองให้ได้เสียก่อน แล้วจึงค่อยไปคิดถึงการที่จะเอาชนะผู้อื่น ๆ เขา (3) ให้มีความรู้จักพอด้วยตนเอง (สันโดษ) ยินดีในสิ่งที่ตนมีตนได้เสียก่อน (ไม่ใช่ขี้เกียจ) แล้วจึงค่อยไปคิดถึงการที่จะสอนความโลภ (โลภะ) และสอนความไม่โลภ (อโลภะ) ให้แก่ผู้อื่น ๆ เขา (4) ให้มีเต๋า (คือธรรม) เป็นอุดมคติให้ได้เสียก่อน แล้วจึงค่อยไปคิดถึงการ ที่จะประกาศธรรมสอนผู้อื่น ๆ เขา."

ทั้งหมดที่กล่าวมาแล้วนั้นนักคิดทุกสมัย ถ้าเป็นชั้นครูแล้ว ไม่กล้าดูหมิ่นดูแคลน คำจารึกที่ผ่านด่าน **"ฮ่าก๊กกวง"** ของท่านปราชญ์เฒ่าผู้นี้เลยนา !

เอ้า ! ไหน ๆ ก็โต้กันอย่างศิษย์โง่ ว่าพุงแตก ! ซัดกันมาแบบอย่างเขาทำการถลุงแร่ธาตุต่าง ๆ ไล่ขี้ขับตะกอนกันจนแทบจะหมดแล้วนา ! ต่อ ๆ ไปคงจะมีใครในธรรมสภานี้ มีไหวพริบปัญญาดีเกิดขึ้นทันที ได้ค้นพบทองคำอันบริสุทธิ์ ซึ่งฝังอยู่ในดินแดนอันสกปรกนี้ได้บ้าง คือจับจุดเคล็ดลับของธรรมชาติแทงทะลุเป้าหมายนี้ได้บ้าง และยังจะทำประโยชน์ได้ถ่ายทอดธรรมทานบารมีแบ่งปันผันไปโปรดสรรพสัตว์สืบต่อไปอีกได้ด้วย สาธุ !

บทที่ 3

แล้ว **เซียนน้อย** พูดอีกว่า ฉันคิดมานานแล้ว คือจะไปเก็บเรื่องใหญ่โต อีกเรื่องหนึ่งเอาไว้ทำไมกัน ซึ่งปราชญ์เที่ยมเขาช่วยกันปกปิดทำบาปกรรม มีแต่จะอำพรางความลับนี้เอาไว้ก่อนมากมาย **หลวงพ่อเฒ่า** ท่านเคยกระซิบบอกความจริงกับปู่ทวด ของฉันไว้ว่า ดังนี้ ท่านว่าพวกคนนั้น ไม่ต้องไปสอนเรื่องพูด พอถึงเวลาเข้าแล้ว ส่วนมากคนมักคันปาก... อดที่จะพูดกันไม่ได้เลย ! ซึ่งตัวฉันเอง ตอนวัยหนุ่ม ๆ ก็ปากคันเช่นกัน ถ้าไม่พูดเรื่องบุญก็พูดเรื่องบาป อย่าไปให้รู้เรื่องอะไร ๆ เข้าเชียวนา ! มักจะเห็นเป็นของสนุก ๆ มักจะเก็บความลับนั้น

ไม่ได้ เอาไว้ไม่อยู่ ถ้าไม่บอกกับคนนี้ ก็ต้องไปพูดกับคนโน้น! ถ้าไม่ได้ถ่ายทอดไปอีกคนหนึ่งแล้ว ต้องกลุ้มใจตาย! ถ้าแอบกระซิบหรือซุบซิบพูดกันแล้ว เขาว่ารสชาติมันอร่อยดีจริง ๆ มันเสียยิ่งกว่าเคี้ยวแห้วกินกันเลย! ฉะนั้นท่านจึงไม่ค่อยอยากจะบอกสอนความจริง ให้แก่พวกคนทราบกันจนหมดทันทีเลย! อย่างนี้เป็นต้น **"ถ้าเป็นคนแล้วไว้ใจยากนะ!"**

แล้ว **หลวงพ่อเฒ่า** ท่านชราภาพมากแล้ว ท่านกลัวว่าความจริงนี้ พอนาน ๆ วันไปจะดับสูญหายไปหรือคำพูดที่เป็น **"อมตะ"** ของท่านต่อไปนี้ จะหายไปจากโลกมนุษย์เร็วจนเกินไปนัก ท่านจึงได้บอกสอนความลับนี้ให้แก่ปู่ทวดของฉันไว้จนหมด พอได้ถ่ายทอดกันลงมาเรื่อย ๆ บัดนี้ถึงตัวฉันบ้างแล้ว ซึ่งได้รับช่วงแบกหาม ความลี้ลับอันยิ่งใหญ่นี้เข้าแล้ว ไม่รู้ว่ามันเป็นยังไง? ดูมันช่างอึดอัดใจทนไม่ไหว! ถ้าไม่ได้พูดระบายให้ออกไปกันบ้างแล้ว คงจะต้องอกแตกตายละกระมั้ง? หรือว่าบรมครูต่าง ๆ ท่านมาดลใจ ว่าลูกเอ๋ย! ถึงกาลเวลาแล้ว ลูกต้องทำสิทธิหน้าที่ของ **"โพธิสัตว์"** ที่ได้ตั้งมหาประณิธานเอาไว้ คือยอมเสียสละชีวิต เพื่อการประกาศธรรม บอกความจริงแก่ชาวโลกทราบบ้าง เปิดเผยความลี้ลับกันเสียทีเถิด! แล้วสังคมแห่งมายาซ้อนมายา จะได้เบาบางหรือลดน้อยลงบ้าง หรือสิ้นเรื่องกันไปเสียที ชาวโลกจะได้หันหน้าเข้าหา **"สัจธรรม"** เมตตากรุณาสามัคคีธรรม พูดความจริงกันเสียบ้างได้เป็นมหาบุญ

กุศลบารมี อย่างสูงสุดทีเดียวนา... ลูกเอ๋ย! จงตื่นเถิด! นักบุญแท้จริงคือดุลย์ถ่วงโลกให้สงบสันติสุขแล...

เรื่องความลี้ลับสำคัญนั้น **หลวงพ่อเฒ่า** ท่านพูดเอาไว้ว่าอย่างนี้ "ถ้าเจ้ารู้แล้ว...จงอย่าเที่ยวไปบอกกับคนเขาหมดเลยนา! ประเดี๋ยวจะอดตายกันทั้งศาลเจ้า โรงเจและวัดด้วยนา! คือพระพุทธศาสนาที่แท้ ๆ จริง ๆ นั้นมีนิดเดียว มีเพียงแค่กำมือเดียว จริงตามที่ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสไว้ว่า "**กำมือเดียว**"

ถ้าจะเรียนให้รู้ความหมายของ พระพุทธศาสนานั้นไม่ยากอะไรเลย! แต่จะปฏิบัติให้บรรลุถึงความหมายนั้น หรือบรรลุถึงสัจธรรมจริง ๆ นั้นซี! มันยาก มันช่างยากมากมายเหลือเกิน ถ้าไม่มีความตั้งใจ มีความพากเพียรกันจริง ๆ แล้วเป็นไปกันไม่รอด แล้วในยุค 1000 ปีหลัง ๆ ที่พระพุทธเจ้าดับขันธ์ไปแล้ว ที่สืบ ๆ กันลงมาอยู่ได้จนถึงกระทั่งทุกวันนี้ได้นั้น ส่วนมากเป็นเพราะว่า "**ผี**" ผีเขาช่วยเลี้ยงคนเอาไว้นา! คือไม่ว่าจะเป็น "**นิกาย หินยาน หรือ มหายาน**" หรือจะพูดตีคลุมให้กว้างไกล ๆ ออกไปอีกว่า เวลานี้ทุก ๆ ศาสนากันเลยก็ว่าได้นา! คือได้อาศัย "**ผี**" ผีเขาช่วยเอาไว้กันต่างหาก!

แล้วพวก "**สัสตทิฐิ**" เขาก็ช่วยสร้างศาลเทพเจ้า วัดวาอาราม เอาไว้ให้อีกมากมายเหมือนกันนา! ถ้าพูดความเป็นธรรมความจริงกันบ้างแล้ว ต้องไปขอบใจพวกพราหมณ์เขา ขอบคุณ

พวกพราหมณ์ ที่เขาได้ช่วยเขียนเรื่อง **"นรกอยู่ใต้ดิน"** ช่วยแต่งเรื่อง **"สวรรค์อยู่บนท้องฟ้า"** ช่วยแต่งตั้งเทวดาต่าง ๆ มีเทพเจ้า มีวิมานเมืองแมนแดนสวรรค์เป็นชั้น ๆ สวยงามวิจิตรพิสดาร ซึ่งช่างถูกกับจิตใจหรือเร้ากิเลสของคนมากมายเป็นยิ่งนักดีแล...

พวกพราหมณ์เขาช่วยแต่งช่วยบัญญัติพิธีกรรมต่าง ๆ เหล่านั้นเอาไว้ได้เลี้ยงปากอิ่มท้องได้ดีพอใช้ ยังหมู่คณะให้อยู่รอดได้กันจนถึงทุกวันนี้ ก็เป็นเพราะอำนาจของตำราเหล่านั้นมาก ต้องพูดว่ายังศักดิ์สิทธิ์มากอยู่ ต้องไปขอบใจพวกพราหมณ์ฮินดู ฤาษี โยคี ต่าง ๆ ผู้ซึ่งเข้าใจแต่งตำราเหล่านั้นไว้บ้าง ซึ่งเอามาแยกธาตุดูแล้ว สิ่งแรกทำให้คนกลัวดีนักแล... แล้วการสร้างอาณาจักรแห่งความกลัวไว้ กลัวในสิ่งที่มองไม่เห็นตัวนั้นก็มีประโยชน์ในการปกครองชนกลุ่มหนึ่งเหมือนกัน หรือมองในแง่ดีให้คนกลุ่มหนึ่งอาศัยอยู่รอดไปได้ด้วยอาณาจักรนั้น บางท่านก็ยังช่วยทำประโยชน์ทางโลกิยก็มี แล้วยังมิดีอีกหรือ ?

แล้ว **หลวงพ่อเฒ่า** ท่านชอบย้ำความตรงที่สำคัญ ๆ เสมอ ๆ เพื่อป้องกันความเข้าใจผิด ฟังไม่ออกตีความไม่แตก ! แล้วจะเฉไป หรือเฉโก...เฉโกงไป ไปทางแง่เข้าใจเขวหมด คือคำว่า **"สัสตะ"** สัสตะแปลว่าเที่ยง แน่นอน คงที่ถาวร ถ้าเป็น **"สัสตทิฐิ"** กันแล้ว ถือว่าโลกเที่ยง และวิญญาณเที่ยง จะจัดว่าเป็นศาสนาใหญ่ ๆ ในครั้งก่อนพุทธกาลก็ได้ อย่างนี้เป็นต้น

ถ้าว่ากันอย่างนี้แล้ว ฉันขอต่อให้ใคร ๆ ก็ได้ไปถามอาจารย์สอนธรรมะ ในเมืองจีนนี้แทบจะทุก ๆ ศาลาวัดกันทีเดียวเลย ! มีแต่เทศนากันว่า ทำบุญก็ได้บุญ–เที่ยงเข้าไปหน่อยแล้ว.

แล้วถ้าทำบาปล่ะ ? มันก็ได้บาปนะซี่ ! เข้าเมืองเที่ยงอีกแล้ว.

แล้วถ้าทำดีตายไปวิญญาณคุณโยมก็จะไปเกิดในที่ดี **"เที่ยง"**

แล้วถ้าทำชั่วตายไป วิญญาณคุณโยมก็จะไปเกิดในที่ชั่ว **"เที่ยง"** เห็นไหมเล่า ? แยกธาตุให้ดูแล้วจะหนีประตูเมืองเที่ยงเขาไปรอดได้นั้นยากมากนา ! ดูที่กองทัพ **"สัสตทิฐิ"** เขาล้อมวงนอกเอาไว้ตั้งครึ่งเมืองเข้าไปเสียแล้ว ใครจะค้านว่าไม่ถูกหรือไม่จริงบ้าง ? ถึงอย่างไร ๆ มันก็ต้องว่าถูกอยู่ดี ถูกของเขาถูกแบบวงนอก เพราะว่าทางโลกีย์ต้องพูดไปแบบอย่างนั้น ถ้าไม่ยอมรับเขาว่าถูกก่อนแล้ว เห็นถ้าจะไม่ต้องไปพูด ไม่ต้องไปสอนเรื่องการเวียนว่ายตายเกิดกันเลยนา ! หรือจะมีคนเก่งดิ้นหลุดหนีออกจากประตูเมืองนี้เขาไปได้รอด ก็เชิญทดลองไปดูที่ ?

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เกิดมาในดงคนฉลาดของชนกลุ่มนี้แยกธาตุดูแล้ว พระพุทธองค์ยังต้องยอมรับเขาในเชิงไว้ทีก่อนแต่พระพุทธองค์ขอเติม ขอต่อยอดลงไปเพียงเฉพาะที่ พระองค์ตรัสรู้เองมี **"กำมือเดียว"** ในกำมือเดียวนี้ แต่ดับทุกข์ได้โดยสิ้นเชิง นอกนั้นมีใบไม้เต็มป่า แต่ใช้เป็นยาดับทุกข์หมดไม่ได้เลย จะใช้ได้ก็เพียงแต่ระงับไว้ชั่วคราวก่อนเท่านั้นเอง ยอมรับว่าเขาก็เก่งไม่เลวเหมือนกัน พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเพียงแต่เบิกนัยน์ตาให้เขาพบแสงสว่าง พระพุทธองค์ตรัสคำว่าดูก่อน !

ดูก่อน! อย่าหลงเมาบุญมากนักเลย! เพราะว่าบุญนั้นยังไม่เที่ยงยังเป็นอนัตตา อยู่เหมือนกัน.

ดูก่อน! ถึงแม้บาปนั้นก็ยังไม่เที่ยง ยังเป็นอนัตตา.

ดูก่อน! โลกและวิญญาณนั้นก็ยังไม่เที่ยงเป็นอนัตตา. อย่างนี้เป็นต้น แล้วทั้งหมดนั้นต้องจิตหลุดพ้นก่อน จึงจะเป็นความว่างเป็นสุญตา "สุญตนิพพาน" แล...(จำตรงนี้ไว้หัวใจธรรมะ)

นี่แหละที่ว่า **"กำมือเดียว"** ใบไม้กำมือเดียวเป็นยาวิเศษหมด พระพุทธองค์เพียงแต่ต่อยอด เติมปัญญาให้พวกเขาลงไปเพียงนิดเดียวนี้จริง ๆ เพราะว่าพวกเขานั้น บางกลุ่มปัญญาโลกีย์พ้นฐานสูงมากอยู่แล้ว ผู้เชี่ยวชาญอย่างพระพุทธเจ้านั้นได้นั่งหลับตาแยกธาตุอยู่ตั้ง 6 ปี จะหาคำพูดที่ไม่ซ้ำกับเขาไม่ได้ ไม่มีภาษาพูด ไม่มีคำพูดของมนุษย์ใด ๆ ที่จะเอามาพูดเรื่อง **"โลกุตรธรรม"** ของพระพุทธองค์ตรัสรู้มานั้น ให้แก่ชาวโลกทราบได้เข้าใจได้ดีเลย เพราะว่าภาษาที่ใช้พูดกันนั้น มันมีน้อยมากและก็ยังเป็นภาษาของโลกีย์หมด ซึ่งศาสนาอื่น ๆ ศาสดาอื่น ๆ เขาได้พูด ได้สอนกันไปแล้ว สอนก่อนพระพุทธเจ้าเกิดเสียด้วยซ้ำไป อย่างนี้เป็นต้น แล้วถ้าไม่ไปศึกษาศาสนาอื่น ๆ เขาดูก่อน แล้วจะไม่รู้เรื่องที่ซ้ำกันนี้ได้เลย

ชนกลุ่ม **"สัสตทิฏฐิ"** นั้น ในสายตาของพระพุทธองค์แล้ว สนใจมากพิเศษ เปรียบเหมือนดังพญาราชสีห์เป็นเจ้าแห่งสัตว์ป่าแล้ว แต่ยังขาดลูกนัยน์ตาอยู่นิดเดียว พระพุทธองค์เพียงเติมลูกนัยน์ตาให้ก็ใช้ได้เลย ชนกลุ่มนี้จะเป็นบาทฐานของพระพุทธศาสนาในอนาคตกาลอย่างกว้างขวางดีเลิศอีกด้วย

แล้วพวกคณาจารย์เซ็น (ฌาน) ที่เชี่ยวชาญพระไตรปิฎก และแตกฉานพระคัมภีร์ของศาสนาอื่น ๆ เขาด้วยแล้ว มักจะชอบเขียนรูปภาพเป็น **"ปริศนาธรรม"** หรือไม่ก็อาศัยภาษาโลกีย์นั้น เอามาพูดได้ว่า **"ถ้าอ้าปากก็ตาย-ถ้าพูดก็แพ้"** จงจำหัวใจตรงนี้เอาไว้ให้ดี ๆ แล้วจะอ่านภาพของเซ็น (ฌาน) ได้ออกอีกมากมาย เพราะว่าภาษาพูดนั้น เป็นของโลกีย์ เป็นของคู่ (กฏทวินิยม) เขาจะค้านได้ มีช่องว่างให้ล้มได้ลง ถ้าโลกุตระแล้ว เป็นหนึ่ง หรือความเป็นหนึ่งแต่อย่างเดียวแล ... ภาษาโลกนั้นจะพูดอย่างไร ๆ ก็จะหนีไม่พ้นกองทัพ 62 ทิฐิเขาล้อมเอาไว้เกือบหมดแล้ว จะรอดประตูเมืองเขานั้นยากมาก นอกจากจะ **"หุบปากเงียบ . . . แล้วนิ่งเฉย . . . (นิ่ง) . . . วางเอย . . . (วาง) ว่างเอย . . . (ว่าง)"** ไป อย่างนี้มีทางชนะพวกเก่งในวาทศิลปการโต้วาที ในทางตรรกวิทยา ทางปรัชญา ได้มากที่สุด เพราะว่าพ้นจากของคู่ ซึ่งของคู่นั้นตกอยู่ในกฏทวินิยม จบกันไม่ลงแล... จำตรงนี้ไว้ให้ดี ๆ **"ถ้าอ้าปากก็ตาย-ถ้าพูดก็แพ้"**

เอ้า ! สงสัย 62 กองทัพกันขึ้นมาอีกแล้ว ก็ไปตรวจสอบแยกธาตุในคัมภีร์เขาดูเถิด ! แล้วจะพบว่า เขาได้ช่วยเขียน ช่วยแต่งของดี คือพิธีกรรมในงานศพต่าง ๆ การเซ่นไหว้บวงสรวง การวิงวอนทวยเทพ การให้สินบน การแก้สินบน การล้างบาป หรือการทำบุญวันเกิด ทำบุญวันตาย ทำบุญอุทิศส่งให้ภูตผีปีศาจ การเสกเป่า การสะเดาะเคราะห์การล้างซวยให้เกิดเฮงต่างๆ นานา

เอาไว้ในโลกนี้ ให้คนแบกคอนหาบหาม บรรทุกเก็บไว้จนเต็มยุ้งล้นฉาง ยึดถือมั่นจนเป็นประเพณี ไปนับกันดูได้ ร้อยครูก็มีร้อยแบบ **"จบไม่ลง"**

แล้วคนที่ไม่มีโอกาส ไม่มีเวลาศึกษาธรรมชาติธาตุแท้ของพิธีกรรมต่าง ๆ ก็เข้าไม่ถึงธรรมชาตินั้น หรือจะพูดภาษาธรรมะว่า ไม่พบ **"อริยครู–ชี้ทาง–อริยมรรค"** ให้แล้ว **"วิปัสสนาปัญญา"** คือความรู้แจ้งทางจิตใจไม่เกิด ไม่รู้ทางธรรมชาติแห่งอนุสัยตน (พระพุทธศาสนาคือวงใน) ย่อมจะไม่เกิดสติปัญญาได้ง่าย ๆ นัก ก็เป็นของธรรมดา ๆ เห็นใจมาก ไม่ว่าชนชาติใดภาษาใด ๆ เรื่องอย่างนี้มีคล้าย ๆ กัน คือจิตย่อมจะหวาดกลัวภัยที่ยังไม่เกิดขึ้น ย่อมจะกลัวความตาย ที่ยังมาไม่ถึง จิตใจปลงไม่ตก จิตอ่อนไหวได้ง่าย ๆ เป็นของธรรมดา ๆ ไม่ต้องไปหัวเราะเยาะเย้ยนินทากันจะดีกว่า จะได้ไม่เป็นศัตรูกันทางจิตใจ

เอาแบบแนวทาง **"พระโพธิสัตว์"** ท่านสงสารสัตว์ คือค่อย ๆ หาอุบายวิธีเตือนสติ ถ้าโดยตรงทำไม่ได้ ก็บอกใบ้ทำทางอ้อมให้เขาผู้นั้นได้เกิดปัญญาขึ้นมาเอง ตรัสรู้แจ้งในธรรมชาติสิ่งนั้น ๆ เอง เพราะว่าถึงจะพูดอย่างไร ๆ ชนพวกนี้ก็เลิกละทันทีไม่ได้ เขาต้องทำตามประเพณีที่สืบทอดมานั้นอยู่ดี เพราะถูกอิทธิพลของสังคมบังคับไว้ จะฝืนสังคมชนกลุ่มนั้นไปไม่ไหว! ทนคำพูดเขาไม่ไหว! เรื่องพิธีกรรมทางศาสนานั้นจะมีจริงหรือว่าไม่มีจริงก็ช่างเถิด! ยังไม่รู้แจ้งเห็นชัดแน่นอน

แต่ถ้าได้ทำบุญทานตามเขาว่านั้นแล้วหมดเรื่องปากของชาวบ้านไปทีหนึ่ง ใจจริงนั้นยังไม่เชื่อตามนั้นหมด แต่เสียเงินแก้ความรำคาญไปทีหนึ่ง ๆ ก็มีมากมาย

แล้วยังมีชนอีกพวกหนึ่ง เขาว่าจงอย่าได้ไปบอกเรื่องอะไร ๆ ให้รู้เข้าเชียวนา ... พอได้ยินแล้วมักจะเชื่อหลงทันทีหมดเลยเสียอีกด้วย คือพวกที่จะมีความสุขใจได้ก็อยู่ที่ ตรงปากของชาวบ้านเขาพูด... และอีกพวกหนึ่งตรงกันข้าม จะมีความทุกข์-ใจได้ก็อยู่ที่ ตรงปากของชาวบ้านเขาพูดอีกเช่นกัน **"เขาว่าชั่วก็ชั่วตาม , . . เขาว่าดีก็ดีตาม . . ."** คือตื่นเต้นจิตหวั่นไหวตามไปหมด กรรม! ถ้าภาษาคนเขาว่า ตัวไม่เป็นตัวของตน. ถ้าภาษาธรรม เขาว่า **"วิญญาณไม่เป็นอิสระ"** คือความรู้สึกตัว. คือจิตใจยังข้องติดอยู่กับอารมณ์ทางโลก ๆ มากจนเกินไปปลงไม่ตกเลย (คือนรกทางใจ) หรือไม่เคยฝึกหัดศิลปในการปลงตก หรือไม่พบครูสอนกรรมวิธีการปลงใจให้ตกไว้บ้างเลย

ถ้ามี **"วิญญาณอิสระ"**[1] ได้แล้ว จะเป็นสุขใจมากที่สุด คือสังคมเขาจะพูดร้ายมา... ก็ไม่กลัวเขา... จะพูดชั่วมาก็ไม่โกรธเขา... จะพูดดีมาก็ไม่หลงใหล...เขาจะให้เกียรติสรรเสริญยกยอปอปั้นสักเท่าไร ๆ ก็ไม่เห่อเหิม ไม่หวั่นไหวไปตามคำพูดนั้น ๆ เท่าไรนักเลย! อย่างนี้เป็นต้น

---

1. เรื่องวิญญาณอิสระจริง ๆ นั้น คือความรู้สึกตัว จิตใจเป็นอิสระได้จริงหลุดพ้นจากอุปาทานได้จริงนั้น ต้องชั้น "พระอรหันต์" นา! ปุถุชนเรา ๆ เอาเพียงแค่พึงกันรู้เรื่อง แยก " ภาษาคน-ภาษาธรรม " ออกกันได้บ้างก็นับว่าบุญมากแล้ว

"ธีรทาส"

ในภาษาธรรมะเขาว่าจิตหลุดพ้นจากกระแส แห่งความดึงดูดของอุปาทาน แห่งสังคมโลกีย์นิยมไปมากแล้ว ปล่อยวางความยึดมั่นถือมั่นในอัตตาตัวตนไปได้บ้างแล้ว ชนพวกนี้เป็นสุขใจได้มาก ตรงที่จิตว่างจากความยึดมั่นถือมั่น ไม่ไปหลงพัวพันกับความไม่เที่ยงของคำพูด แล้วเก็บเอามาเป็นทุกข์ใจอย่างไร้ประโยชน์ เขากวาดทิ้งเรื่องยุ่งใจต่าง ๆ ไปได้มากแล้ว คือการปลงตกได้มากนั่นเอง ไม่ใช่พวกประสาทพิการนา... อย่าตีความเขาผิดไปนา... โบราณเขาแยกจิตประเภทที่ว่างว่างจากความวุ่นวายความทุกข์ใจได้มากนั้น คือ "**นิพพาน**" ทางโลก ๆ นิพพานชิมลองน้อย ๆ ก็ว่าได้นา...

ถ้าใครถามว่าเพียงเท่านี้จะมีประโยชน์มากมายอะไร ? ขอตอบไว้ตรงนี้เสียเลยว่า โลกทุกวันนี้ต้องทะเลาะกัน-ฆ่าฟันกัน-ข่มอารมณ์-ดับโทสะ-กันไม่ได้ต้องซัดกันเสมอ ๆ ก็เพราะว่าเขาผู้นั้นยังตกนรกยังไม่ได้พบธรรมะนี้ ถ้าพบธรรมะนี้ หรือบรรลุธรรมนี้บ้าง จะช่วยให้เขายิ้มได้เมื่อภัยมา เป็นสุขเย็นใจมากกว่าทุกข์ใจแล... ถ้าอย่างนี้ยังไม่ดีก็ไม่ต้องไปศึกษาธรรมะกันแล้ว

แล้วเหตุผลที่ว่า ทำไมพิธีกรรมต่าง ๆ ทางศาสนา จึงเจริญสืบทอดแพร่หลายอยู่ได้มาก มากกว่าการสอนสัจธรรมไปเล่า ? ตรงนี้น่าคิดมาก ถ้าทดลองแยกธาตุดูกันมาก ๆ เถิด ! จะพบว่าชนกลุ่มที่ว่า...ที่บอกมาแล้วนั้น มันมีมากมายเหลือเกิน เหลือจนล้นมือ พระพุทธเจ้าท่านเองยังโปรดไม่หมดเลย ...ชนเหล่านี้

ถ้าได้ทำอะไร ๆ ตามเขาบอกไปนั้น ก็ได้ความสบายใจ สิ้นเรื่องไปทีหนึ่ง ผลมันได้ตรงนี้ มีความสุขใจก่อนอย่างนี้เป็นต้นเหตุที่ชอบทำตามเขาบอก มันได้ผ่อนคลายอารมณ์ร้อนใจ ความตึงเครียดทางจิตใจจะลดน้อยลงบ้าง เห็นผลตรงนี้ก่อนแล้ว เสียเงินทองทำตามนักบุญเขาบอกได้แล้ว เป็นนอนตาหลับไปได้นาน ๆ หน่อยหนึ่ง

แล้วพิธีกรรมบางเรื่องนั้น เกิดการแข่งขันทางสังคมก็มีต้องทำเพื่อเอาหน้า ทำเพื่อรักษาเกียรติ จะได้บุญหรือได้บาปยังไม่รู้ ฉันขอทำให้ชนะเขาไว้ก่อนเป็นดี อย่างนี้มีมากมาย ตรงนี้เองจึงทำให้เจริญแพร่หลายอยู่ได้ แล้วนักบุญในศาสนาต่าง ๆ ก็ฉวยโอกาสมักจะพลอยผสมโรงลงไปอีกด้วย มันก็ดีเหมือนกันให้นักบุญอาศัยพิธีกรรมเหล่านั้น เลี้ยงปากท้องไว้ได้มากทีเดียว ฉะนั้นฉันจึงบอกว่า ต้องขอบใจเจ้าของตำราพิธีกรรมนั้นบ้าง จึงจะมีความยุติธรรม และมีความกตัญญูรู้บุญคุณท่าน มิใช่จะมัวด่าว่าพวกพราหมณ์เป็น **"มิจฉาทิฐิ"** ด่าเขาอยู่แต่ฝ่ายเดียว แล้วจะเป็นการเนรคุณเขามากไป เพราะตำราพิธีกรรมอันจูงใจชน[1] ล่อใจคนดีมากนั้น มาจากพราหมณ์เขาเกือบหมดเลยนา...

บทที่ 4

หลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสีวเซียนซือ) ท่านได้เทศนาสอนศิษย์ไว้อย่างนี้อีกว่า ถ้าเกิดมีใคร ๆ ไปศึกษาหมดทุก ๆ ศาสนา

1. การสร้างค่านิยมอะไร ๆ ให้เกิดขึ้นจนกลายเป็นวัฒนธรรมประจำชาติได้แล้ว อยู่นานเป็นพันปี ร้ายยิ่งกว่ากฎหมาย คือ ประเพณีที่ต้องสยบทางใจสังคมเชิงบังคับ. ต้องสยบทางใจ สยบยินยอมเอง "ธีรทาส"

ใหญ่ ๆ แล้วนำเอามาเปรียบเทียบ แยกธาตุดูหาความจริงในคำสอนที่เป็นแก่นแท้จริงว่ามีอะไร ๆ สอนซ้ำความกันตรงไหนบ้าง เพราะมันมีซ้ำกันมานมนานแล้ว.

มีคำพังเพยที่น่าฟังมาก เขาว่า "ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ สายลม แสงแดด น้ำฝนนั้นไม่ใช่จะมีผูกขาดไว้อยู่แต่ในเมืองเดียว" มันผลัดเปลี่ยนกันได้นา! คือศาสนาใหญ่ ๆ นั้นเป้าหมายที่สุดไปทางเดียวกัน ตรงที่สอนให้มนุษย์ละความชั่วสร้างความดีเป็นหลักใหญ่ แล้วเรื่องนรกสวรรค์นั้นมักจะมีคล้าย ๆ กัน.

แล้วตามที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้นั้นชัดเจนมาก ว่า "โลกนี้คือกายยาวประมาณวาหนึ่ง กว้างประมาณศอกหนึ่ง หนาประมาณคืบหนึ่ง พร้อมด้วยสัญญาและใจ" สรุปแล้ว พระพุทธองค์มุ่งชี้ลงไปในวงในความหมายว่า **"นรกในอก-สวรรค์อยู่ในจิตใจ"** นอกนั้นไม่ใช่ตถาคตตรัสไว้ . . . ถ้าไปสอนบอกความจริงอย่างนี้เร็วจนเกินไปนัก ถ้าเกิดมีคนเชื่อถือทันทีหมด... แล้วความเปลี่ยนแปลงมักจะตามมาไม่ทัน แล้วจะเอาใครมาทำบุญอย่างง่าย ๆ ให้ทานแก่นักบุญมาก ๆ ซึ่งเป็นผู้เฝ้าสวนมะม่วงเขาเปรียบกันว่าเป็นมดแดง เพราะว่าเป็นความจริงอยู่อย่างหนึ่งมีอยู่แทบจะทุก ๆ ศาสนาแล้ว ถ้าไม่มีใครมาทำบุญให้ทาน อุทิศให้แก่ดวงวิญญาณ ปู่ย่าตายายหรือผู้ตายต่าง ๆ หรือส่งให้แก่ผีบ้านผีเมือง ภูตผีปีศาจ ทำการรับพระ ส่งเจ้า ถวายเทวดา อุทิศให้แก่เจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ ถ้าไม่มีคนทำบุญอย่างที่ว่า ๆ มาทั้งหมดนั้นแล้ว นักบุญทั้งหลายคงจะแย่ พระภิกษุ สามเณร

คงจะต้องอุ้มบาตรเปล่า ๆ กลับวัดกันเป็นส่วนมากนา! แล้วคงจะเดือดร้อนไปจนถึงพวกตาแป๊ะเฝ้าศาลเจ้า คงจะอดเหล้ายา ไม่มีคนฆ่าหมูเป็ดไก่ห่านต่าง ๆ แล้วเอาไปให้กินนา! ตราบไปจนถึงพวกแม่ชีหุงข้าว เฝ้าโรงครัววัด หรือถึงยายซิ้ม อากง อาม้า ที่ถือศีลกินเจ บ้างก็ถือศีล 5 บ้างก็ถือศีล 8 ชนเหล่านี้จะเดือดร้อนไม่มีจะกินนา! ฉันจึงบอกไว้ว่าต้องไปขอบใจเจ้าของตำราเขาไว้บ้าง ยังได้ช่วยให้คนเกิดมีเมตตากรุณาจิต ได้เผื่อแผ่แบ่งปันให้กันกิน ยังอาศัยอาณาจักรนี้[1] พออยู่รอดไปได้มากนา! ต้องขอบใจพวกพราหมณ์ ผู้ชาญฉลาดในการแต่งตำรานั้นไว้บ้าง

แล้วเอามาแยกธาตุดูว่า ตำราพิธีกรรมของเขานั้น ทำไมจึงยังมีคนชอบทำตามนั้นมากนัก ทำมากเสียกว่าการสอนสมถะให้เกิดผลสมาธิ เจริญวิปัสสนาญาณไปเล่า? ตรงนี้น่าคิดมาก... ถ้าใช้วินิจ-วิจัยโพชฌงค์แยกธาตุกันดูลึกลงไปอีกชั้นหนึ่ง จะพบความจริงว่า อย่างนี้หนอ! คือได้ประโยชน์ผลพลอยได้หลายฝ่าย คือฝ่ายสอนพิธีกรรมนั้น ก็ได้ลาภผลเพื่อความอยู่รอดไปได้อย่างหนึ่ง อยู่รอดทั้งวัตถุก็มี อยู่รอดหวังผลความมีชื่อเสียงเป็นสะพานไปทางสังคมอื่น ๆ ก็มี. ส่วนฝ่ายผู้ที่ได้ทำตามพิธีกรรมตามเขาสอนไปนั้น ก็ได้ความสบายใจ ได้ผ่อนคลายความตึงเครียดทางจิตใจ ระงับอารมณ์ร้อนใจ จาก "โมหะ" ผลได้เกิดกำลัง

1. แปลกจริง ๆ ลูกไทย–จีนนั้น ๑๐% กลัวผี แต่ ๑๐% ไม่เคยเห็นผี. ส่วนลูกฝรั่งไม่กลัวผี มันคิดว่าเป็นพวกนกค้างคาวไป ทดลองชี้โครงกระดูกคนก็ยังเฉย ๆ เป็นเพราะไม่เคยถูกหลอกเรื่องผี เลยหมดอุปาทานอย่างนี้ไป "ธีรทาส"

ใจบ้าง มีความหวังขึ้นมาบ้าง ลดความกลัวจาก **"อุปาทาน"** นั้นเอง ได้ผลให้จิตหมดความกลัวในสิ่งที่มองไม่เห็นตัวได้บ้าง จิตเปลี่ยนจากเดิมบ้าง ให้มายึดถือเกาะไว้ในอีกแบบหนึ่ง หรือแบกหามพิธีกรรมต่าง ๆ ไปแทนเสีย พอได้ให้ทาน แจกทาน ทำบุญทาน ๆ ไปเสียบ้างแล้วใจสบายนอนตาหลับได้บ้าง มาดูหันเข้าหลักของ พระพุทธศาสนา ก็ได้ตรงที่สอนให้ทำทาน แผ่เมตตากรุณาจิตไปยังสรรพสัตว์ อย่างนี้เป็นต้น จึงยังให้พิธีกรรมต่าง ๆ ทางโลกีย์ได้เจริญแพร่หลายไป และรับไว้ได้แทบทุก ๆ ศาสนา พอนาน ๆ ปี่เข้า **"เปลือกห่อแก่น"** ห่อจนมิดแก่นหายไปแทบหมดเลย กรรม! เพราะพิธีกรรมมันกลืนการสอนสัจธรรมเอาไปนั้นเอง

แล้วอะไรคือ พระพุทธศาสนา ถ้าเอาตรงที่ว่า **"นรก-อยู่ในอก–สวรรค์อยู่ในจิตใจ"** โลกอยู่ในนี้คือตีเข้าวงในหันเข้าภายในภูมิจิตอย่างนี้จบได้ลง ไม่ไปซ้ำแบบของศาสดาอื่น ๆ เขาสอนไว้ก่อน ๆ แล้ว พุทธประสงค์มุ่งจะชี้สอนปัจจุบันธรรมเป็นเอก จงตั้งใจเจริญธรรม ถ้าปัจจุบันกรรมดี ถ้าทำดีจริงมันก็ดีอยู่ในตัวแล้ว เสร็จดีพร้อมในขณะที่กระทำกรรมดีนั้นแล้ว ทีนี้ถ้าทำชั่วละ? มันก็ชั่วอยู่ในตัวแล้ว ชั่วเสร็จพร้อมในขณะทำชั่วนั้นแล้วอีกเช่นกัน ถ้าพูดแบบอย่างนี้ประทับจิตติดวิญญาณแล้ว พระพุทธศาสนาจบได้ลงปิดบัญชีได้จะค้านไม่ลงเถียงไม่ขึ้นด้วย

ส่วนหลักธรรมชั้นสูงขึ้นไปอีกก็สอนให้จงปล่อยวาง จงปล่อยวางในความยึดมั่นถือมั่น ตรงนี้คนที่รู้พระพุทธศาสนาเพียงเล็กน้อย ฟังแล้วไม่กลัว แต่มีอีกตอนหนึ่ง ที่คนกลัวกันนักนั้น คือจงทำบุญ แต่อย่าโลภในการบุญ จงทำบุญเพื่อการกำจัดความโลภนั้น จงทำบุญเพื่อกำจัดความเห็นแก่ตัวลงไป คำสอนอย่างนี้ชาวพุทธชั้นโลกีย์ฟังแล้วขัดหูฝืนจิตใจมาก

แล้วถ้ามีปัญญาสูงขึ้นไปอีกหน่อย พระพุทธเจ้า สอนเติมโลกุตรธรรมลงไป บางคนถ้าพื้นฐานปัญญาภูมิธรรมไม่แน่นพอฟังแล้วก็ตกใจเลย! เช่นจงทำบุญแต่ไม่เอาบุญนั้น จงเป็นคนเสียสละเพื่อไม่หวังบุญนั้น นั่นแหละจะได้บุญอันแท้จริงมากแล... คือตรงที่จิตว่างให้ปล่อยวางตัวบุญนั้นลงไปอีกทีแล... บางคนตกใจเชียวนา! ว่าอะไรทำบุญสักสลึงสองสลึงก็หวังจะเอากำไรได้วิมานแดนสวรรค์สัก 7 ชั้น แล้วจะมาบอกว่าให้ปล่อยวางบุญนั้นไปเลย ต่อไปนี้คงจะไม่อยากไปทำบุญกับหลวงพ่อองค์นั้น เพราะเสียดายบุญมาก (ไปทางโน้นเลยนา!)

แล้วถ้าปัญญาสูงขึ้นไปอีกหน่อย ก็ให้เจริญสมถะเกิดผลคือสมาธิ เจริญวิปัสสนาญาณที่ถูกต้อง คือพูดภาษาง่าย ๆ ทำให้จิตแจ่มใส เกิดสติปัญญาตื่นธรรมชาติภายในกายจิตใจตน ภาษาเซ็น (ฌาน) ชอบใช้คำว่าให้ตรัสรู้ธรรมชาติแห่งนิสัยตน คือการแยกธาตุแทงละลุ **"อนุสัยกิเลส"** ของตนเองก่อน แล้วก็มุ่งชำระสิ่งที่ยังโง่... ยังหลงผิดอยู่... พูดสรุปรวบยอดว่าพังทลาย **"กิเลสตัณหาอุปาทาน"** ของตนเองให้ดับหมด ดับไม่เหลือ ๆ

จิตว่างไป หรือเอาให้ออกจากวัฏสงสารไปทางเดียวเลย ถ้าไปสอนแบบอย่างหลัง ๆ นี้กันแล้วจะไปหาชาวพุทธแท้...สมชื่อว่า "**พุทธะ**" นั้น หรือพุทธชนในโลกนี้จะยังมีเหลืออยู่อีกที่ไหนบ้าง ? ยังมีอยู่อีกสักกี่ท่านที่เป็นลูกหลานเหลนเชื้อ "**บัณฑิตชนหรือธรรมาชน หรือพุทธชน**" ที่จะมาฟังความนี้กันรู้ซึ้ง เข้าถึงจนหมดเลย ตามธาตุแท้นี้ ตามคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วมาทำบุญทานอย่างปราชญ์ผู้รู้แจ้งทางธรรมนิดหน่อยบ้าง แบบนี้จะหายากมาก หรือในบางเมืองแทบจะไม่มีกันเสียเลย ในยุคมายาธรรมนี้จะไปโทษเขาไม่ได้ เพราะโลกขาดอริยครูชี้ทางอริยมรรคต่างหาก! หรือจะพูดว่าพวกเธอต่อไปนี้ไม่เป็น "**พระโพธิสัตว์**" กันบ้างเลย! มัวแต่ไปเป็น "**สัตว์**" จิตหลงติดสัตว์ จิตเกิดเป็นสัตว์จนมากเกินไป จึงขาดโพธิสัตว์ธรรมต่างหาก!

หลวงพ่อเฒ่า ของฉันท่านยังเทศนาเปรียบเทียบไว้ว่าหันไปมองดู พระคัมภีร์ฝ่ายเต๋า ในเมืองจีนดูบ้างที ท่านมหาอริยปราชญ์ "**เหลาจื้อ**" นั้น บรรลุเต๋า (แปลว่าบรรลุธรรม) ชาวจีนเรียกว่าเซียนแท้ พวกนี้เริ่มต้นจากศีล 5 มาก่อน แล้วก็กุศลกรรมบถ 10 ประการ มุ่งบำเพ็ญฌานสมาบัติแบบอย่างท่านฤาษีหรือโยคีในอินเดียที่น่าเคารพบูชานับถือมาก แต่ผู้ที่บรรลุเต๋า (ธรรม) ชั้นสูงจริง ๆ นั้น บรรลุฌานสมาบัติชั้นสูงมาก เข้าชั้นปัญญาแห่งโลกุตรธรรมไปมากแล้ว อย่าลืมว่าบุคคลที่มีปัญญา

ทำฌานชั้นสูงๆ ได้นั้น เขาไม่สนใจเรื่องลาภผล เรื่องการทำพิธีกรรมเดรัจฉานวิชา ของโลกีย์ชนอันจบไม่ลงแล้ว เพราะเหตุผลทางหลักธรรมมันผิด มันบังคับตัวไว้แล้ว มันไปขัดกับโลกุตรธรรมในตัว หรือไร้ประโยชน์ทาง **"มรรคผลนิพพาน"** เซียนแท้จริงนั้นไม่ผิดศีล 5 ไม่ผิดกุศลกรรมบถ 10 ประการ พึงทราบตรงนี้ไว้จะได้ไม่เข้าใจผิด คำว่า **"เซียนในแง่เขว-พูดผิด-ตีความเขาผิด"** ไปมาก

แล้วไปเอาพวกเซียนยุคเสื่อมยุคหลัง ที่เอาศาสนาเต๋ามาบังหน้าไว้หน่อย อาศัยแต่ชื่อไว้ ดังเช่นเซียนดื่มสุรา เซียนมีเมียมาก เซียนเล่นการพนันต่างๆ คือจอมเซียนโลกีย์นั่นเอง เซียนพวกหลังนี้มาทำให้ลัทธิเต๋าชั้นสูงเสื่อมไป พวกหลังนี้เรื่องการทำฌานสมาบัตินั้น เห็นถ้าจะได้แค่เพียงเอาแต่การพูดฌานให้ฟัง แล้วก็ท่องบ่นพระคัมภีร์ตามตัวอักษรว่า ครูของฉันได้เคยสอนไว้ว่าอย่างนี้หนอ...ถ้าใครมีบุญบารมีมาแต่ชาติก่อนๆ ก็คงจะทำได้บ้างหนอ...ถ้าพูดตามพระคัมภีร์ได้อย่างถูกต้อง ก็ยังนับว่าเซียนองค์นั้น ยังไม่เลวไปจนหมดนัก ยังมีดีตรงพูดให้ฟังได้อยู่มาก ตรงที่เสียก็คือ **"กินกามเกียรติ"** หรือศีล 5 ข้อก็แบกแทบจะไม่ไหวนั้น เราอย่าไปมองดูเขาก็แล้วกัน คืออย่าไปเอาจอมเซียนโลกีย์ มาปนเปกับท่านเซียนแท้ ที่บำเพ็ญเทวธรรม ถือศีลกินวาตา อยู่ในกุศลกรรมบถ 10 ประการ เข้าก็แล้วกัน

เป็นความจริงมากอีกอย่างหนึ่ง ที่แล้ว ๆ มาพวกเซียนเทียมในเมืองจีน หรือฤาษีปลอมในอินเดีย โบราณนั้น มักจะเป็นคนเก่งทางโลกมาก่อนแล้ว พวกนี้แต่งกาพย์กลอนโคลงฉันท์วรรณคดีเก่ง บ้างก็เคยรับราชการมีตำแหน่งสูง ๆ มาก่อนก็มี พอเอือมระอายศศักดิ์เบื่อคาวโลกีย์บ้าง ก็หันมาหาทางมุมสงบนิดูก่อน พอแบกไปไม่ไหวจริง ๆ เข้า ก็อาศัยที่ตนเป็นปราชญ์ทางอักษรศาสตร์อยู่แล้ว จึงคิดแต่งพระคัมภีร์มีศิลปในการพูด เร้าอารมณ์คนดี เข้าใจอ้างอิงหลักฐานทางประวัติศาสตร์ให้คนฟังเชื่อถือทำได้ดีเก่งกว่าครูมาก

ดังใน พระพุทธศาสนาก็มีบ้าง ที่เขาเรียกกันว่า "**นักเลี่ยงบาลี**" คือนักแก้หลบหลีกศีลวินัย เอาตัวรอดขอไปทีได้เก่งดี เรื่องอย่างนี้ปลงให้ตกไป เพราะมีกันแทบทุกศาสนา จึงเกิดมีคำพูดไว้ว่า "**นักปราชญ์-กับนักปฏิบัติธรรมะนั้นไม่เหมือนกัน**" ชนสองพวกนี้เขาต่างกันก็อยู่ที่พวกหนึ่ง-**ปรัชญาด้วยลิ้น** (หรือดีแต่พูดหรือแต่งเก่ง) ส่วนอีกพวกหนึ่ง-**ปรัชญาด้วยใจ** (คือปฏิบัติธรรมวินัย) พวกหลังนี้อาจจะพูดไม่เก่งหรือแต่งเขียนหนังสือไม่เป็นเลยก็มี.

ทีนี้หันไปมองดู พระคัมภีร์ฝ่ายศาสนา **ขงจื้อ** ดูกันบ้าง ท่านปราชญ์เอกทางโลกียธรรมของจีน ผู้นี้เกิดภายหลังท่านมหาอริยปราชญ์ **เหลาจื้อ** จัดว่าเป็นบุคคลชั้นศิษย์ ท่านไม่ค่อยจะไปสนใจในเรื่อง พิธีกรรมในลัทธิผีสาง เทวดา เก่า ๆ จนงมงายเท่าไรนัก เพราะว่าท่านคงจะเคยเป็นนักปกครอง ที่มี

ปัญญาแยกธาตุแท้รากเหง้าโครงสร้างของสิ่งเหล่านั้นดูมาบ้างแล้ว ว่ามันเป็นไปดังคำพังเพยโบราณมีว่าไว้ **"พิธีกรรมทางศาสนา"** ถ้าทำบ่อย ๆ ทำซ้ำ ๆ ซาก ๆ กันแล้ว ก็คือ **"พิธีกิน"** คือพิธีทำให้เพื่อมีกินกันเสียมากกว่าที่จะเอาประโยชน์ทางจิตใจ ของปรัชญาแต่ละศาสนานั้น ๆ ไป

แล้วพิธีเหล่านี้มีมาก่อนคู่บ้านนอนเมือง จนเป็นประเพณีไป ซึ่งไม่ค่อยจะแตกต่างอะไรกันกับพวกตำราของพราหมณ์ในอินเดียแต่งขึ้นไว้ ตำราโลกีย์เป็นอย่างนี้ ปลงตกไปได้เลยว่า **"จบไม่ลง"** พวกศิษย์ **ขงจื๊อ** ยุคหลัง ๆ หมดศาสดาเป็นผู้นำแล้ว ก็มุ่งเอาแต่การทำพิธีกรรม ที่เขาว่า **"ศาสนาเนื้อ-งอก"** จะให้ได้มีสุราเนื้อสัตว์ต่าง ๆ กินดีอยู่ไปรอดก่อนทางเดียว นานไปเลยกลายเป็นผู้ที่ทำให้ ลัทธิขงจื๊อ ชั้นสูงที่เต็มไปด้วยคุณธรรมทางจิตใจ ค่อย ๆ เสื่อมจืดจางไป ไม่ใช่คนอื่นมาทำลาย ตนฆ่าตนเองแล...

ทีนี้หันไปดูทางอินเดีย ยุคหลัง ๆ พุทธกาลโน้น ซึ่งหมดศาสดาเป็นผู้นำ พวกพราหมณ์เข้าไปบวชอยู่ใน พระพุทธศาสนา แล้วก็เอาคำสอนของศาสนาพราหมณ์ ที่ทำพิธีกรรมให้มีกินดีอยู่รอดผสมผเสกันเข้าไปบ้าง เรื่องอย่างนี้ ถ้าไม่ได้ไปศึกษาพระคัมภีร์พิธีกรรมของศาสนาพราหมณ์ ยุคก่อนพุทธกาล และยุคหลังพุทธกาลแล้ว จะไม่รู้เลย จะมองแยกไม่ออกว่า ตรงไหนแบบของพระพุทธศาสนา ตรงไหน พระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ตรัสสอนเอาไว้ บางอย่างของพราหมณ์ที่เป็นประโยชน์ ท่านก็เอาไว้ก็มี ที่ไม่เอาเลยก็มี

ถ้าเอาพระวินัยปิฎก ทั้งสองฝ่ายมาสอบเปรียบเทียบดูแล้ว จะเห็นได้ชัดเจนมาก พวกพราหมณ์ชั้นต่ำ ๆ เป็นเจ้าของอาชีพทำพิธีกรรมมือเก่า ๆ มีศิลปทำได้แนบเนียนสนิทดีมาก ชาวบ้านก็เข้าใจผิด คิดว่าเป็นของ พระพุทธเจ้าตรัสสอนให้ทำแบบอย่างนั้น ๆ ไป ส่วนพวกพราหมณ์อาชีพชั้นครู เขามาเห็นเข้าแล้วก็ได้แต่ยิ้ม ๆ สาธุ! พลอยยินดีไปด้วย แต่แอบกระซิบ บอกชนในหมู่เขาว่านั่นมัน **"ฮินดูธรรม"** เขาได้ช่วยเราประกาศดีจริงแล...

ถ้าเป็นฮินดูธรรมชั้นสูง (อุปนิษัท) นั้น ในยุครุ่งเรืองของปัญญา **"อุปนิษัท"** แล้วสูงมากทีเดียวนา! ของเขาก็มีเนื้องอกบางยุคก็เสื่อมแทบจะหมดไปก็มีเหมือน ๆ กันทุกศาสนามีล้มมีลุกไม่เที่ยงเท่า ๆ กันแล...

ถ้าพูดวินิจ–วิจัยกันมาถึงอย่างนี้แล้ว ก็เกิดความเห็นอกเห็นใจ บางท่านจิตสร้างภาพนิมิตขึ้นมาเองก็ดี หรือจะมีครูสอนไว้ก็ดี แล้วเข้าใจผิดว่าตนเองบรรลุธรรมวิเศษไปแล้ว แต่ยังทำประโยชน์ทางศาสนาโลกีย์ได้ก็มี คือมีบางท่านจิตคิดเรื่องอะไร ๆ ก็เห็นภาพนั้นเป็นแวบ ๆ พวกนี้มักจะชอบอวด หรือประกาศว่าตนได้ตาทิพย์ หูทิพย์ไป

ถ้าบังเอิญท่านผู้นั้นเป็นครูหรือได้มีตำแหน่งหน้าที่เคยรับราชการชั้นสูง ๆ มาก่อนบ้างแล้ว หรือมีชื่อเสียงทางโลกมาก่อนแล้ว ชาวบ้านก็นับถือเป็นพื้นฐานอยู่ก่อนแล้ว อาณาจักรนี้จะ

แพร่หลายไปกันใหญ่โต แล้วปุถุชนที่ยังไม่เคยได้ศึกษา **"ปรมัตถสภาวธรรม"** มาบ้างเลย ย่อมจะมองไม่ทะลุเหตุผลนั้น เพราะว่าไม่พบอริยครูบอกชี้ทางอริยมรรคแยกเรื่องธาตุแท้ของจิตใจคนต่าง ๆ ให้รู้แจ้งเสียก่อน ใครจะพูดว่าอะไรก็เห็นเป็นศักดิ์สิทธิ์เป็นของวิเศษไปเลย... เป็นหลงเชื่อถือแทบจะหมดเลย... ถ้าเห็นใครยกมือไหว้ ๆ ก็ไหว้ตาม ๆ เขาไปอย่างนั้นกรรม! มิได้มีสติคิดหาเหตุผลดูก่อน! บางทีทำให้เขาผู้ถูกไหว้มาก ๆ นั้นกลายเป็นผู้วิเศษไปเลยก็มี เพราะตรงที่มีคนไหว้มาก ๆ ก็เท่ากับมีศิษย์เยอะแยะ! บางทีตายไปแล้ว ศิษย์ช่วยแต่งตั้งให้เป็นพระผู้เป็นเจ้า หรือเทพเจ้าลงมาโปรดไปก็มี เรื่องเนื่องอกอย่างนี้ในศาสนาใหญ่ ๆ ของโบราณมีมาแล้ว มีคล้าย ๆ กันแทบจะมีในทุก ๆ ศาสนาปลงตกไปได้อีกอย่างหนึ่งแล...

สุรุปความแล้ว บางทีท่านผู้ที่ข่มอารมณ์ตนเองไม่อยู่ อาศัยความกล้าหาญและมีศิลปในการพูดมาก่อนแล้ว เลยกลายเป็นผู้วิเศษไปก็มี ที่แล้ว ๆ มาเขาพบกันว่า มักจะเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์เป็นพัก ๆ คือมีเมตตามหานิยมเป็นพัก ๆ ตรงที่คนตื่นข่าวขึ้นมาก ๆ นั้น แล้วก็ฉวยโอกาสตรงคนตื่นข่าวหลงนั้น จะได้สร้างวัดวาอาราม ถนนหนทางหรือถาวรวัตถุอะไร ๆ ก็มักจะทำได้ง่าย ๆ เพียงแต่ผู้วิเศษของศาสนานั้น ช่วยเป่าร้องหน่อยเดียว เงินทองก็ไหลมาเทมา ชั่วระยะหนึ่งได้เหมือนกัน

มีบางยุคในประวัติศาสตร์ ถูกนักการเมืองหลอกเอาไปใช้อาศัยปากให้ช่วยยุยงชาวบ้าน ปลุกระดมมวลชน ยกทัพไปปล้น

บ้านชิงเมือง ซึ่งเป็นการฆ่าคนตาย เป็นบาปกรรมแท้ ๆ ก็ยังทำได้ คือยุยงให้ไปตายเพื่อพระเจ้าไป หลอกว่าจะได้ขึ้นสวรรค์ ก็ยังมีคนเชื่อถือไปตายแทนก็มี

ถ้าเป็นผู้บรรลุธรรมวิเศษจริง ๆ แล้ว รู้บาปบุญคุณโทษแล้ว ไม่มีการกระทำบาปอย่างนั้นหมดแล้ว คือส่วนมากเข้าทำนองที่ว่า ถ้าเป็นยาผีบอกแล้วเป็นยาดีหมด ถึงแม้จะกินไม่หายโรคนั้นเลย แต่ก็ยังนับถือคนบอก ถ้าเป็นยาเจ้าพ่อบอกแล้วต้องศักดิ์สิทธิ์ บางทีขาดสติไม่เฉลียวใจว่า ในตัวคนทรงนั้น ๆ ก็ยังเป็นโรคอย่างนั้นอีกด้วยกรรม ! ถ้าเป็นยาเทวดาบอกแล้ว ไม่ต้องกินก็แทบจะหายจากโรคนั้นไปร่วมครึ่งหนึ่ง เพียงแต่ได้ยินก็ยกมือไหว้ท่วมหัวกันแล้ว อย่างนี้เป็นต้น มีมากจนทำเอาอาจารย์สอน **"วิปัสสนาภูมิ"** แทบจะสูญพันธุ์ไปเลย เพราะว่าสอนบอกสัจภาวะจริงเกินไป ปัญญาชาวบ้านที่ขาดอริยครูคอยชี้นำทางอริยมรรคแล้ว จะเข้าไม่ถึงธรรมะนี้ ไม่เร้าอารมณ์เขามากนัก พอนานไปเข้าตำรา คือ **"สัตบุรุษมักจะอับเฉาไร้เกียรติ"** ในเรื่องการหาเงินทอง เป็นแพ้ผู้วิเศษแบบนั้นเป็นส่วนมากไป อย่างนี้มีมาแล้วทุก ๆ ยุคและยังคงจะมีอีกต่อไปแน่นอน

บทที่ 5

หลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสิ่วเซียนซือ) ของฉันท่านบอกว่า ถ้าพวกเธอได้ศึกษา พระไตรปิฎก แล้วจะพบว่า หลักธรรมตอนที่สำคัญ ๆ แล้ว พระพุทธองค์มักจะเทศนา ซ้ำย้ำความไว้เสมอ ๆ แล้วท่านก็ได้ผ่านมามากครูศึกษาหลาย ๆ ศาสนา แต่ส่วนมาก

สอนผูก สอนให้ติดในหลักธรรม ไม่ค่อยจะได้สอนแก้ คือไม่ให้ติดในหลักธรรมนั้นเท่าไรกันนักเลย แต่ได้มาพบอาจารย์เซ็น (ฌาน) ต่าง ๆ ผิดกว่าเขามาก เพราะว่าท่านสอนแต่การแก้ถอนความหลงผิดต่าง ๆ แก้กันทั้งขึ้นทั้งล่องเลย แก้จนหลุดปลดปล่อยตัวเอง จนวิญญาณอิสระไปเป็นเป้าหมาย ท่านมักจะชอบใช้คำพูดว่า **“ถ้ารู้อย่างนี้แล้วจะรู้หมด”** แทบจะรู้โครงสร้างจุดยืนของแต่ละศาสนาได้มาก

คือจงระวัง ๆ สอนแก้อีกแล้ว ! การที่จะฝึกฝนเจริญสมาธิภาวนา ทำนิมิตหรือวิปัสสนาต่าง ๆ นั้นมากครูหลายวิธีการ จงระ-วังอย่าหลงเข้าใจผิดไปว่าได้บรรลุธรรมวิเศษได้หูทิพย์ ได้ตาทิพย์หลงผิดไปว่าตนเรียกผีได้ ผีมาบอกหรือเทวดามาพูดด้วย สรุปจับใจความสอนให้อ่านอนุสัยกิเลส ๆ ดูภูมิธรรมมนุษย์ (สอบอารมณ์กรรมฐาน) โลกีย์มีหลักใหญ่ ๆ นั้นอยู่ 5 กลุ่มนี้ ที่อริยครูโบราณเขาพบกันมามากแล้ว และจะมีอยู่ทุกสมัยอีกด้วยดังนี้คือ :-

(1) มีชนบางพวกจิตใจหลงวัตถุ ยึดมั่นถือมั่นวัตถุนั้นจนจิตคิดแรงมากเกินไปนาน ๆ ไปกลายเป็นโรคนอนไม่หลับก็มี. หรือบางทีผิดหวังในวัตถุนั้น เวลาเจ็บไข้ได้ป่วย จิตฟุ้งซ่านมากจิตเกิดอารมณ์ค้างต่าง ๆ แล้วก็คิดฝันจินตนาการต่อไปไม่หยุด (แต่ไม่บ้า) แต่จิตคิดเรื่องอะไร ๆ ก็สร้างภาพนั้น ๆ จิตสร้างโครงการนั้น ๆ เห็นเป็นรูปร่างในจอจิตขึ้นมาเป็นแวบ ๆ ก็มี. บางทีทำให้เผลอสติคิดว่าเป็นจริงไปเลยก็มี. แล้วบางคนที่เป็นไข้มีความร้อนขึ้นสูงมาก ๆ จนเพ้อคลั่งไป จิตเกิดเห็นภาพอดีต

ต่าง ๆ ก็มี. มักจะพบในบุคคลที่ตอนเด็ก[1] ได้เคยถูกอุปัทวเหตุทางสมองต่าง ๆ อย่างแรง ๆ มาแล้ว พอโต ๆ ขึ้นไปก็อาจจะมีการเห็นภาพ อดีตแปลก ๆ ก็มี. (ถ้ารู้แล้วไม่ค่อยจะมีอันตรายมากนัก) บางคนเป็นโรคทางประสาทตาอักเสบ ตาต้อเรื้อรัง หรือโรคปัสสาวะมาก (โรคเบาหวาน) เป็นนาน ๆ ก็มักจะมีการเห็นภาพแปลก ๆ เป็นพัก ๆ ก็มี. บางคนเป็นโรคท้องผูกเรื้อรังนาน ๆ มักจะนอนไม่หลับชอบคิดฝันเห็นภาพต่าง ๆ ก็มี. บางคนถูกการกระทบอารมณ์ ความกดดันอารมณ์ในครอบครัว กดเอาไว้ไม่มีทางระเบิดให้ออกไปก็มี. บางคนมีกามราคะรุนแรงมากมาแต่กำเนิด[2] ความรู้สึกทางเพศสูงก็มี. (แล้วไม่มีทางระบายออกไป) บางคนร่างกายอ้วนท้วนมากแข็งแรงสมบูรณ์มากเกินไป สิ่งเหล่านี้มันรบกวนจิตใจมาก นอนหลับทำให้จิตชอบคิดฝันไม่หยุดก็มี. (อย่าหลงผิดไป)

แล้วความฝันนั้นบางทีคิดว่าภาพนั้นมีชีวิต มันก็เก่งเกิด

---

1. ข้าพเจ้าตอน 8 ขวบตกกระไดหัวแตกคงจะเป็นดังพระคัมภีร์ "อุปนิษัท" เวลามีไข้ถ้าจิตใจหงุดหงิดมักจะนอนหลับตาเห็นภาพอดีตแบบฉายหนังทั้งคืน ต้องกินยาผ่อนคลายอารมณ์ก็หายมาก ภายหลังหยุดเสพเนื้อสัตว์ 7-8 ปีแล้วรู้สึกว่าหูเกิดไวพิเศษเป็นพัก ๆ แว่วเสียงคนพูด เป็นเสียงเก่า ๆ ขณะทำหนังสือเล่มนี้ระยะ 4 ปีได้ยินร่วม 20 ครั้ง ติดตามจนถึงต้นเสียงอยากรู้ความจริง จนชินไปหมดความกลัวแล้ว เวลาจิตดิ่งค้นคว้าเรื่องนี้คนไม่รู้ความหมาย เขาคิดว่าฉันบ้า-คนบ้าถามอะไร ๆ ก็นิ่ง ๆ (ที่พูดนี้รักความจริงไม่ใช่จะอวดตัวเอง ธีรทาส)

2. เรื่องนี้ศาสนาเหบรู ก่อนพุทธกาลได้ค้นพบการผ่าตัดต่อมอวัยวะเพศเด็กหญิงและชายป้องกันกามราคะมากเกินไป แต่วิธีนั้นไม่ปลอดภัยแก่เด็ก ๆ จึงหมดความนิยมเลิกไปเอง. ส่วนพระพุทธศาสนาค้นพบการควบคุมเรื่องอาหารดีกว่าลดอาหารเนื้อสัตว์ต่าง ๆ ลงบ้าง จะปลอดภัยดีกว่าการผ่าตัดของเหบรูมาก.

เคลื่อนไหวมีชีวิตจริงๆ ตามจิตจะคิดอะไรก็เป็นไปตามจิตคิดนั้นๆ ถ้าคิดว่าพูดมันก็พูดได้ ตอบได้ในฝันนั้นก็มี. (อย่าหลงผิดไป) เช่นบางคนกลางวันดูรูปภาพเทพบุตรหรือรูปเทพธิดา ที่เขาเขียนไว้อย่างสวยงาม จิตเกิดหลงรักชอบพอตกกลางคืนเอาไปนอนฝันหวานไปก็มี. หรือจนกระทั่งเพศตรงกันข้ามที่เรารักเราชอบก็อาจจะเอาไปเป็นความฝัน ตราบจนกระทั่งฝันหวานว่าร่วมเสพเมถุนธรรมก็มี. **(เฉพาะพวกนี้วิธีแก้ลดอาหารสัตว์เนื้อนมไข่ต่าง ๆ)** ซึ่งในความฝันนั้นเหมือนดังของจริง ๆ ตามธรรมชาติแห่งกามกิจหมดก็มี.[1] ที่พูดมาทั้งหมดนี้อริยครูโบราณเขาพบกันมาแล้ว อย่าหลงผิดไปว่าเป็นความจริง นิมิตมันหลอกลวงกันได้เก่งพอดูเป็นพัก ๆ ถ้ารักษาโรคเหล่านั้นให้หายเสีย ภาพอุปาทานเหล่านั้นก็จะค่อย ๆ หายไปเอง อย่าหลงผิดว่าตนเองบรรลุธรรมไปแล้ว(ที่เขาต้องมีครูคอยสอบอารมณ์กรรมฐานเพราะกลัวตรงนี้)

(2) มีชนบางพวก เก่งยิ่งขึ้นไปกว่าที่กล่าวมาแล้วในพวกที่ (1) นั้นอีก คือมีประสาทไวต่อความรู้สึกไวมากกว่าคนอื่น ๆ เป็นพัก ๆ พอจิตคิดเรื่องอะไร ๆ มันก็สร้างภาพนั้น ฉายออกในจอจิตให้เห็นเป็นแวบ ๆ ก็มี. ซึ่งเจ้าตัวก็เห็นภาพอย่างนั้นจริง ๆ แล้วยังมีบางคนเก่งสูงขึ้นไปกว่านั้นอีก คือถ้ามองออกไปข้างหน้า ๆ ลืมตาออกไปภาพนั้นก็ยังฉายแวบ ๆ ออกไป มันสะท้อนภาพพุ่งออกไปนอกกายตนไปได้ไกล ๆ ซึ่งนิมิตมันหลอกลวงให้คนหลงผิดได้มากถึงเพียงนี้

---

1. ความฝันแห่งอุปาทานนี้ได้เกิดแก่ข้าพเจ้ามามากครั้งแล้ว และหลายครูมากอาจารย์ก็ได้เคยพบมาแล้ว "ธีรทาส" รักความจริงไม่ใช่จะอวดตนว่าวิเศษอะไรเลย

ดังเช่นคนมองดูดวงอาทิตย์สักครู่หนึ่ง แล้วหลับตา สายตาหรือดวงตาจะอัดภาพนั้นไว้ จะมองเห็นดวงอาทิตย์ ในตอนที่กำลังหลับตาอยู่ก็มี. ซึ่งแบบอย่างนี้ใครจะทดลองดูได้ง่าย ๆ ไม่ใช่ของจริงเลย (ไม่ใช่นั่งทางในเห็นนะ!) เป็นเพราะว่าเราไปสร้างภาพนั้นขึ้นมาเอง หรือถ่ายภาพนั้นเอาเข้ามาเก็บกันไว้ข้างในต่างหาก! บางทีถ่ายภาพโดยไม่ตั้งใจ ไม่รู้ตัวว่าจิตเก็บภาพเหตุการณ์นั้นไว้แล้วก็มี. ภาพนี้อาจจะเก็บเอาไว้ได้นาน ๆ ตั้ง 10–20–30 ปี หรือข้ามภพข้ามชาติไปก็มี. วันดีหรือคืนร้ายเมื่อไร ๆ มันอาจจะแสดงฉายออกมาในรูปของความฝันก็มี. ซึ่งเป็นภาพของอดีต ๆ จงรู้จักธาตุแท้ของมันเสียก่อน เป็นนิมิตหลอกต่าง ๆ ถ้าฉลาดไม่สนใจมัน ก็ไม่ต้องไปกลัวมันไม่บ้าแน่นอน[1]

ถ้าเกิดไปฝึกหัดเจริญสมาธิจิต ครูบาผู้สอนนั้นไม่ได้บอกเรื่องอย่างนี้ให้รู้ไว้เสียก่อน แล้วมักจะหลงผิดเป็นบ้าไปบ้างก็มี.

เคล็ดลับมีอยู่ว่าจิตสงบมากเป็นสมาธิมาก เหมือนดังน้ำขุ่น ๆ ทำให้น้ำนั้นใสมากขึ้นแล้ว ก็อาจจะมองเห็นสิ่งต่าง ๆ ในน้ำนั้นก็ได้

อีกพวกหนึ่งจิตฟุ้งซ่านมากเกินไป ก็อาจจะเห็นภาพผุดออกมาแปลก ๆ ก็ได้.

ถ้ารู้ธาตุแท้ของมันเสียแล้วแก้ได้ป้องกันได้ โดยวิธีการเปลี่ยนอารมณ์ หางานอื่น ๆ ทำหรือย้ายที่นั่งเปลี่ยนที่นอน เดินทางบ้าง ก็จะหายจากภาพอุปาทานนั้นได้มาก ถ้ามีความรู้สึกทางกามราคะแทรกเข้ามากระตุ้นด้วย ก็ต้องแก้ด้วยการลดอาหาร ถือ

1. สมัยนี้จิตแพทย์ชั้น 1 สาขาประสาทวิทยาก้าวหน้ามาก เขาผ่าตัดสมองรู้จุดของโรคต่าง ๆ มาก กรรมวิธีการตรวจทันสมัยมากยาก็เก่ง ต้องให้แพทย์ตรวจร่างกายดูก่อนกินยา จะปลอดภัยมากกว่าซื้อยากินเอง "ธีรทาส"

ศีลอดบ้าง พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ ในครั้งพุทธกาลจึงนิยมฉันอาหารมื้อเดียว (ถือมังสวิรัตินิยมพืชผัก)[1] และศาสนาชั้นสูงๆ อื่นๆ ก็เช่นกันไม่เสพเนื้อสัตว์เลย หรือไม่ก็ต้องแก้ด้วยการทำงานออกกำลังกายต้องฝึกโยคะหรือวิธีใดวิธีหนึ่ง ถ้าศึกษารู้มายาการของจิตแล้วแก้ได้ไม่กลัวมันจะสิ้นเรื่องไปเอง ดังเราปวดท้องขี้ปวดท้องเยี่ยวเสมอ ๆ นั้นมันเป็นของธรรมดา ๆ แล้วจะต้องไปกลัวมันทำไม ? อย่าไปสนใจจริงจังกับมันก็เสื่อมหายไปเอง ถ้าเข้าใจง่าย ๆ อย่างนี้ไว้เป็นหลักแล้ว อาณาจักรที่เขาจะข่มขู่หลอกให้เรากลัว กลัวในสิ่งที่มองไม่เห็นตัวก็จะเริ่มหมดความกลัวไปไม่ค่อยจะมีความหมายอะไรไปโดยปริยาย

หรือภาพนิมิตอุปาทานที่หลงยึดติด หรือสร้างกันไว้ยึดถือต่างๆ เหล่านั้น ก็จะค่อย ๆ พังทลายหายไปจากจิตใจมากที่สุดด้วยความรู้แจ้งที่จะเกิดปัญญาจักษุรู้เท่าทันธาตุแท้มายาการของธรรมชาติจิต หรือฉลาดรู้เท่าทันถึงนิมิตหลอกต่าง ๆ การรู้แจ้งทางจิตใจตรงนี้สำคัญที่สุด ว่ามันเป็นของมิได้เป็นได้อย่างนั้นเองก็หมดความที่จะต้องไปคอยกลัวภัยนั้น ๆ เป็นสุขใจจิตว่างสงบเย็นลงด้วยการเข้าถึงวิปัสสนาปัญญาธรรมชาตินี้มากแล... (จิตอิสระตรงไม่กลัว พักเดียวก็จะหายไปเอง เป็นคนกล้าเอง)

(3) มีชนบางพวก ตั้งแต่โบราณกาลมาแล้ว ไปฝึกหัดการท่องบ่น หรือเรียนมนต์คาถา ที่ตนเองแปลความในคาถานั้นไม่ออกเลย เพียงแต่รู้ตามที่เขาหลอกไว้ก่อนว่าศักดิ์สิทธิ์ เขา

1. ข้าพเจ้ามีตำราอาหารมังสวิรัติแจกท่าน ติดต่อ จ.ม. มาขอได้ฟรี ท่านละ 1 เล่ม (ส่งทาง จ.ม. ให้นายธีระ วงศ์โพธิ์พระ) ผู้จัดการพิมพ์แจกทาน

ปกปิดไว้เป็นความลับห้ามแปล แล้วจิตเกิดศรัทธานำหน้ามากกว่าใช้สติปัญญา จิตศรัทธามากจนเกินไป ศรัทธาจนเกินขีดจนลืมตัว จนกลายเป็นการยึดมั่นถือมั่น เป็นอัตตาตัวตนชั้นละเอียดเหนียวแน่น... แล้วในบางโอกาสก็เกิดการสะกดจิตตนเองโดยไม่รู้ตัว หรือสะกดจิตตนเองโดยปริยายไป เป็นพัก ๆ เช่นวูบ! วูบไปไม่รู้สึกตัว หรือขนลุกซู่ซ่า! บางทีมือจับพระพุทธรูป หรือเห็นรูปภาพต่าง ๆ ก็เป็นแล้ว พวกนี้ถ้าเล่นไปนาน ๆ เข้ามักจะทำอะไร ๆ ได้อย่างแปลก ๆ วิตถาร ๆ เกินกว่าสามัญชนที่จะทำกันได้ก็มี. เช่นเอามีดกรีดเลือด ตัดลิ้น เอาเข็มแทงทะลุปาก อมไฟจนเทียนดับ กินวัตถุสิ่งของต่าง ๆ กินดื่มทีละมาก ๆ มีความอดทนเป็นพิเศษกว่าคนทั่วไป ก็มีได้เป็นได้เป็นของธรรมดา ๆ มีมามากแล้วทุกยุคทุกสมัย วิธีแก้ก็คืออย่าไปสนใจจริงจังสักพักเดียวก็อนิจจังหายไปเอง เกิดขึ้นได้ก็ดับไปได้เอง ไม่ใช่ของวิเศษ ขืนเล่นมากเป็นโทษภัย **(ไม่ใช่ทางมรรคผลนิพพาน)**

แล้วชนกลุ่มนี้เขาสงสัยกันมากว่า มีมาแล้วก่อนประวัติศาสตร์ แล้วมักจะเป็นผู้มีอิทธิพลทางจิตใจ หรือเป็นผู้นำของสังคมมาก ชาวบ้านยุคโน้น ๆ หลงใหลงมงายตื่นข่าว ในเวลาทำพิธีกรรมนั้นกันมาก จะจัดว่าเป็นศาสนาหนึ่งก็แทบจะว่าได้ เพราะชนะจิตใจคนได้ง่าย ๆ ตรงที่ทำอะไรแปลก ๆ ชาวบ้านยุคโน้นเห็นเป็นอภินิหารไป หรือดูเป็นเทพเจ้า "**อวตาร**" ลงมาโปรดหรือพระเจ้าหรือเทวดาลงมาดลใจหรือผีสิงไปโน้นเลยก็มี. ความวิตถารแบบนั้นคนโบราณเขาเคารพเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ไป หรือสิ่ง

มหัศจรรย์ไปก็มี. เพราะว่ามันเร้าอารมณ์คนที่ยังไม่รู้แจ้งทางสภาพจิต คนที่ยังไม่รู้มายาการของจิตใจตนเอง คนที่ยังเข้าไม่ถึงทางวิปัสสนาปัญญาได้มากที่สุด เรื่องอย่างนี้มีอยู่แทบทุกชาติทุกภาษา ถ้ารู้แล้วก็เห็นเป็นของธรรมดา ๆ สำหรับผู้ที่เข้าใจและได้ศึกษา **"พระปรมัตถสภาวะธรรม"** ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจนรู้แจ้งดีแล้ว ประโยชน์ของพุทธิปัญญาตรงที่ให้คนฉลาดขึ้น จิตใจมั่นคงไม่หวั่นไหวง่าย ๆ จะเร้าอารมณ์ไม่ขึ้นเสียเลย จะมีจริงก็ได้ จะไม่มีเลยก็ได้ไม่ใช่วิถีทางดับทุกข์ที่แท้จริง ไม่ใช่มรรคผลนิพพานเลย เห็นว่างเท่ากันหมดทุกข์ใจดับไปมากแล้ว วางเฉยไม่ตื่นข่าวเรื่องเหล่านี้ไปทีแล...

เดี๋ยวก่อน! ถ้าพวกเธอต่อ ๆ ไปโตขึ้นแล้ว ได้ไปพบเห็นเอาชนผู้ที่ **"อวตาร"** อย่างที่พูดไปแล้ว ๆ นั้น แล้วจะว่ายังไงดี? หรือจะเอาแต่การตำหนิติเตียน ว่าพวกเขาเหล่านั้นช่างหลงผิด **"งมงาย"** ไปฝ่ายเดียว อย่างกระนั้นหรือ? **หลวงพ่อเฒ่า** คิดว่าถ้าพูดไปแบบอย่างนั้นทั้งหมด แล้วจะไม่ได้ให้ความเป็นธรรมแก่ฝ่ายเขาบ้างเลย **"ผิดพุทธวิสัย"** ไม่ใช่ศิษย์ของ **หลวงพ่อเฒ่า** อีกด้วยนา! เป็นเพราะว่าโลกียชนที่ยังตกอยู่ในโมหะครอบงำจิตใจอยู่นั้น เวลามีทุกข์ใจขึ้นมา ก็ย่อมจะแสวงหาที่พึ่งทางใจ หาที่เกาะยึดเหนี่ยวทางจิตใจพอเป็นหลักง่าย ๆ ก่อน ให้ได้ผ่อนคลายความหวาดกลัว ดับทุกข์ภัยนั้นง่าย ๆ ก่อน แล้วก็หวังที่จะให้ได้ความสุขใจง่าย ๆ ก่อน อย่างนี้เป็นสัญชาตญาณดั้งเดิมของสัตว์โลก ต่างหาก! (เดรัจฉานวิชาจึงเจริญอยู่ได้)

แล้วพวกเธอจะไปว่าชนกลุ่มนี้เขาว่าโง่กันหมดนั้น ก็ยังจะไม่ถูกนา! หรือเขาฟังเรื่องกรรม ๆ เวร ๆ แล้วเวียนหัวมันยากไม่ทันใจต่างหาก! หรือเขาเพียงแต่ยังขาดแสงสว่างแห่งพุทธิปัญญา ขาดความรู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจ ยังไม่รู้รากเหง้าของมายาการทางจิตใจต่างหาก!

เป็นความจริงส่วนมากถ้าผู้ "**อวตาร**" พูดถูกใจ! หรือทำนายถูกเพียง 1 ข้อ แต่ยังผิดอีกตั้ง 9 ข้อนั้น ชนพวกนี้มักจะไม่เฉลียวใจ! ถ้ามีคนนำยกมือไหว้แล้วเป็นไหว้กันท่วมหัวหมดทั้งกองนั้นเลย! เจ้าพ่อ "**เฮียน**" หรือเทพเจ้านั้นเฮียนไปแล้ว หรือพระองค์นั้นศักดิ์สิทธิ์ไปแล้ว เพราะว่าเขาขาดสติปัญญาอยู่นิดเดียว ตรงที่แยกธาตุเรื่องนั้นไม่เป็น หรือลืมแยกธาตุดูก่อนได้สติว่านั่นมันยังผิดอีกตั้ง 9 ข้อไปเชียวนา! แล้วใน 10 ข้อนั้นจะพูดเดา ๆ เรื่องอดีตอย่างไร ๆ มันก็ต้องถูกเข้าบ้างอยู่ดีในบางอย่าง

มันช่างน่าขบขันอยู่อย่างหนึ่ง มีคล้าย ๆ กันแทบทุกชาติไปเลย ถ้าผู้วิเศษ หรือผู้อวตาร หรือเทพเจ้านั้นพูดผิด ทำนายผิด หรือรักษาโรคนั้นไม่หายเลย หรือตั้งสินบนไว้แล้วแต่ทำการงานนั้นไม่สำเร็จผล แต่เขาจะไม่โทษว่าไม่เฮียนเท่าไรนัก หรือเจ้าพ่อจอมปลอมอะไรเลย แต่เขากลับไปลงโทษตัวเองว่ายังไม่มีบุญไปต่างหาก! ความผิดของเทพเจ้าต่าง ๆ นั้น อภัยให้หายไปเหมือนดังลูกคลื่นกระทบฝั่งค่อย ๆ หายไป เจ้าพ่อเฮียนไปตามเดิม เพราะเราเองไม่มีโชคไม่มีบุญ (ขอหวยจึงแทงไม่ถูก)

เอ้า! ให้สินบนกันไว้ใหม่อีก ถึงบีก็ไปเซ่นสังเวย ชำระหนี้แล้วก็สุขสบายใจดีก็พอแล้ว ถ้าการแก้สินบนนั้นอย่าฆ่าสัตว์ อย่าให้สัตว์ต้องตายไป ก็ยังนับว่าแผ่เมตตาจิตแบ่งปันให้ผู้อื่น ๆ กินบุญได้ดีเหมือนกัน สาธุ!

เรื่องที่เทศนามาทั้งหมดนี้ ถ้าจะให้ **หลวงพ่อเฒ่า** พูดถึงชนกลุ่มนี้อย่างมีความยุติธรรมกันบ้างแล้ว จะไปโทษเขาว่าโง่ข้างเดียวนั้น ยังไม่ถูกอีกนั่นแหละ! แล้วที่ถูกนั้น จะต้องโทษพวกเธอ ๆ ที่ไปว่าพวกเขาโง่ หรืองมงายนั้นบ้างก่อน

เอ้า! ทำไมจึงพูดไปอย่างนั้นเล่า? ก็เป็นเพราะว่าพวกเธอนั้น ยังขาดการพากเพียรการสร้างสมปัญญาบารมี ที่จะมีครูบาบารมีที่ดีในการเทศนาชี้แจง แยกธาตุแท้ภาพพจน์ในสิ่งนั้น ๆ ให้ชนกลุ่มนั้น ๆ ได้สติต่างหาก! พวกเธอยังไม่มีศิลปชักจูงโน้มน้าวจิตใจของเขา ให้เขาละจากความหลงผิดต่อสัจธรรมชาตินั้นให้ชนกลุ่มนี้เข้าใจรู้แจ้งธาตุแท้ เชื่อเรื่องกรรม 12 อย่าง[1] ซึ่งเขาทำของเขาเอาไว้เอง แล้วพอถึงเวลาให้ผลมันดลบันดาลวิถีชีวิตให้เขาเป็นไปตามกรรมนั้นต่างหาก! ไม่ใช่การเซ่นไหว้ให้สินบนทวยเทพ หรือพระเจ้ามาดลบันดาลอะไร ๆ เลย แต่ธาตุแท้นั้นคือกรรมบันดาลต่างหาก! แล้วให้เขาหันกลับมาสู่ทาง **"วิปัสสนาปัญญา"** แห่งกุศลมรรคผลนิพพาน อันมีชีวิตจิต

1. เรื่องกรรม 12 อย่างนั้นมีในหนังสือธรรมวิภาค ปริเฉทที่ 2 ซื้อได้ที่โรงพิมพ์มหามกุฏราชวิทยาลัย ถนนพระสุเมรุ บางลำภู ก.ท. ส่งเงินไปที่ผู้จัดการเขา 30 บาท ไม่มีแจกฟรี

ใจรู้แจ้งธรรมเบิกบาน ตื่นอยู่ในแนวทางของ "**สัมมาทิฐิ**" ของพระพุทธศาสนา จนมีสติเกิดโลกุตรปัญญาได้รู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจก่อน จนจิตหมดความหวาดกลัวภัยนั้น ๆ ได้อย่างนี้ต่างหาก!

ถ้าเอาตามแนวทาง "**โพธิสัตว์ธรรม**" แล้ว เขาว่าถ้าศิษย์ยังโง่อยู่นั้น ต้องโทษครูกันก่อน หรือว่าเขายังงมงายอยู่นั้นเป็นเพราะว่าเขายังขาดครูที่ฉลาด ขาดครูที่มีคุณธรรมที่ดีพอในทางนั้น ที่จะทำให้เขาเกิดสติปัญญา ให้ศิษย์รู้แจ้งธาตุแท้เรื่องนั้นไปได้ต่างหาก! เอ้า! เขาว่ากันมาอย่างนี้แล้วพวกเธอจะว่ายังไง?

(4) มีชนบางพวก เก่งกว่า 3 พวกก่อน และสูงบริสุทธิ์มากขึ้นไปอีกด้วย และรักษายากที่สุด เพราะว่าเป็นการหลอกลวงชั้นสูง[1] หรือเรียกว่าชั้นครูเลยก็ว่าได้ ดังเช่นมีบางคนศึกษาธรรมเห็นแจ้งในกรรมร่วมของการฆ่าสัตว์ เบียดเบียนชีวิตเลือดเนื้อสัตว์ใหญ่ที่มีมือมีตีน พอได้สติปัฏฐานบ้างแล้ว ก็หลีกเลี่ยงการเสพเนื้อสัตว์ กินแต่พวกพืชผักสดผลไม้ดิบมาก ๆ เข้าเป็นอาหารบางรายประมาณ 7 ปีก็เกิดร่างกายเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดี ร่าง-กายแข็งแรงกายใจสงบเย็นลงมาก สงบจากกามราคะมาก โทสะจิตก็ลดน้อยลงไปตามส่วน บางคนเกิดมีประสาทหูดีขึ้นโดยไม่รู้ตัว คือหูไวต่อเสียง หูไวต่อความรู้สึกการรับฟังเสียงต่าง ๆ ได้

1. **ท่านเจ้าคุณ "พุทธทาสภิกขุ" ได้เคยบอกกับข้าพเจ้าว่าได้เคยทดลองฉันแต่ผักผลไม้นาน ๆ หูของท่านก็เคยได้ยินเสียง หูแว่วเสียง แปลก ๆ จนรำคาญไปก็มี. แล้วกลิ่นตัวลดน้อยลงมากกว่าเสพเนื้อสัตว์. "ธีรทาส"**

เร็วขึ้นมาก สายตาก็ดีขึ้นมาก จมูกก็ไวต่อการดมกลิ่นขึ้นมาก อย่างนี้เป็นได้มีได้

บางคนเวลานอนหลับสนิทก็ดี หรือนอนหลับ ๆ ตื่น ๆ ก็ดี หรือสะลึมสะลืมงัว ๆ เงีย ๆ ก็ดี บางคนมักจะได้ยินเสียง เป็นคำพูดของคน หรือเสียงของสัตว์ หรือเสียงต่าง ๆ คือหูได้ยินแว่วเสียง เป็นเสียงที่ตกค้างไว้ในอากาศ เป็นเสียงเก่า ๆ อย่างนี้มีได้เป็นได้ เป็นของธรรมดา ๆ บางทีลืมตาออกไปเห็นภาพแวบ ๆ เป็นภาพเก่า ๆ ที่ตกค้างไว้ในอากาศก็มีอย่างนี้มีได้เป็นได้เป็นพัก ๆ เป็นของธรรมดา ๆ ถ้านักศึกษาธรรมรู้ธาตุแท้ในมายาการของมันบ้างแล้ว ก็จะเริ่มมีสติหมดเรื่องความหวาดกลัวภัยนี้ไปมาก แต่ตรงที่มันร้ายกาจมาก ก็คือเจ้าตัวเองเชื่อมั่นในการรักษาศีลกินวาตา ว่าบริสุทธิ์มาก ได้บรรลุธรรมวิเศษแล้ว ได้หูทิพย์[1] ได้ตาทิพย์ จมูกทิพย์ไปเลย เพราะว่าหูของเขาได้ยินเสียงอย่างนั้นจริง ๆ ตาก็เห็นภาพนั้นจริง ๆ เป็นพัก ๆ ถ้าภาพนั้นดีก็เป็นสุขใจมาก ถ้าภาพนั้นไม่ดีก็เป็นทุกข์ใจมาก. ถ้าเป็นแบบนี้แก้ยาก นอกจากให้อ่านหนังสือนี้ได้สติเอง

---

1. คุณแม่ผมกินผักผลไม้ดิบ ๆ ร่วม 30 ปีภายหลังหูไวมาก คุยกับผีเทวดาได้ ชาวจีนนับถือว่าบรรลุธรรมแล้ว ตอนที่เข้าทรงพูดภาษาแปลก ๆ คนฟังไม่รู้เรื่องก็ยกมือไหว้ตาม ๆ กันไป คำทำนายมีถูกไม่ถึง 30% เข้าตำรา "อุปนิษัท" บัดนี้ถึงเวลาแล้ว "ธีรทาส" ลูกชายแหกคอกของท่านคนนี้รักความจริงนี้มาก ว่าไม่ใช่เทวดามาเข้าทรงอะไรเลย จิตสร้างภาพไว้ก่อนแล้วสะกดจิตตนเองบ้าง พูดออกไปตามอารมณ์ .อย่าหลงผิดต่อสัจธรรมกันเลย วิทยาศาสตร์เข้าไปถึงโลกพระจันทร์โลกพระอังคารจวนจะถึงโลกพระศุกร์กันแล้วนา ! "ธีรทาส"

แล้วยังมีการหลอกลวงสูงเก่งยิ่ง ๆ ขึ้นไปกว่านี้มีพิเศษอีกชั้นหนึ่ง ก็คือบางทีเสียงที่ได้ยินนั้น เป็นคนพูดทิ้งไว้ในอากาศหลาย ๆ วันหลาย ๆ เดือนผ่านไปแล้ว ที่นี้บังเอิญ ๆ คนที่พูดเจ้าของเสียงนั้นเกิดไปตายขึ้นมา ถ้าพวกที่หูดีไวเกินไปเป็นพัก ๆ นี้ พวกตาดีสว่างเกินไปเป็นพัก ๆ มาได้ยินเสียงที่ตกค้างไว้ในอากาศนั้น ๆ มาได้เห็นภาพที่ตกค้างไว้ในอากาศนั้น ๆ ก็ไม่มีปัญหาต้องคิดผิดไปว่าผีหลอกแน่นอน... หรือพรายกระซิบไปก็มี หรือบางทีฟังเป็นว่าเทวดามาพูดด้วยก็มี พอนาน ๆ ไปหลงผิดต่อสัจภาวะอย่างนี้เป็นได้มีได้ เป็นของธรรมดา ๆ

หลักฐานใน **"พระคัมภีร์อุปนิษัท** ชั้นสูง ๆ ที่พวกท่านฤาษี โยคีก่อนพุทธกาลได้กล่าวเอาไว้ว่า **สี–แสง–เสียง ฯลฯ เป็นอมตะ แต่เปลี่ยนภาวะได้"** หรือธาตุ 4 เป็นอมตะ แต่เปลี่ยนภาวะได้ แปลความตรงนี้ว่าไม่ดับสูญไปหมดทันที แล้วยังกล่าวไว้อีกว่า ถ้ามีกรรมวิธีทำให้ตาดี ก็จะเห็นภาพเก่า ๆ ที่ตกค้างไว้ในอากาศนั้นได้ ถ้ามีกรรมวิธีทำให้หูดี ก็จะได้ยินเสียงเก่า ๆ ที่ตกค้างไว้ในอากาศนั้นได้ เรื่องอย่างนี้ปัญญายุครุ่งเรืองของนักปราชญ์ **"อุปนิษัท"** ชั้นสูงแห่งอินเดียโบราณรู้ดีมาก่อน พระสัมมาสัมพุทธเจ้า **ศากยมุนี** เกิดขึ้นมาแล้ว

ที่เทศนามาทั้งหมดเหล่านั้น เป็นการแก้ความหลงผิดต่อสัจภาวะทั้งสิ้น แก้ความหวาดกลัวของจิตใจคนแล้วตั้งสติกันไม่ค่อยจะอยู่ เพราะขาดความรู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจก็มักจะอยู่ในชน 4

กลุ่ม[1] นี้อีกด้วย ต้องพูดย้ำความไว้ว่าต้องแยกประเภทกันไว้ให้ดีๆ จะเป็นประโยชน์อย่างมหาศาล ถ้ารู้ไว้ก่อนจะมีความปลอดภัยมาก เสมือนรู้ตำรายาเอาไว้แก้โรค แก้โรคอาณาจักรแห่งความหวาดกลัวภัย แล้วอุปาทานแบบนี้ยังมีอยู่ได้บ้างนั้น เพราะขาดวิปัสสนาปัญญาญาณ เพราะว่าธรรมะแนวนี้มันอาภัพครู ธรรมะที่ฉันเทศนาไปแนวนี้ มักจะอาภัพครูมาก ที่จะกล้าพูดหรือกล้าสอนมาแล้วทุกสมัย ถ้าครูท่านใดปลงชีวิตสังขารไม่ตกบ้าง เป็นไม่กล้าจะเทศนาบอกความจริงนี้มากนัก ต้องนับเป็นร้อยเป็นพันปีจึงจะมีครูจริงเกิดมาบอกความจริง นี้สักองค์หนึ่ง

แล้วชน 4 กลุ่มที่กล่าวมานั้น วิธีแก้ ของ พระสัมมาสัมพุทธเจ้านั้น มีหลักฐานใน **"มหาสุญตาสูตร"** ให้กำหนดลมหายใจเข้าออก คือทำ **"อานาปาณสติภาวนา"** ปราบพื้นฐานจิตให้สงบก่อน ในชั้นแรกก็ให้หัดพิจารณา เพ่งฌาน (ปัญญา) จนมหาภูตรูปทั้ง 4 ทั้งภายในกาย และทั้งภายนอกกายให้เป็น **"อนัตตา"** ไปก่อน ถ้าจิตหลุดพ้นแล้วเป็น **"สุญตา"** คือความว่าง "ว่าง–ว่างๆๆๆ" นั่นเอง ต้องใช้กรรมวิธีนี้กวาดทิ้งสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้น พังทลายความยึดมั่นถือแน่นในอุปาทานจิตด่านแรกให้ออกไปจากจิตใจจนหมดเสียที่ก่อน อย่ามัวหลงผิดว่า

---

1. ยุคที่ไม่มีพระพุทธเจ้า ชี้แจงสัจธรรมแล้ว ชน 4 กลุ่มนี้มักจะเป็นผู้นำทางจิตหรือวิญญาณ เป็นครูสอนคนในศาสนาต่าง ๆ ที่ทำประโยชน์ทางโลกีย์ก็มีเช่นนักวัตถุนิยมก่อสร้างทางศาสนาต่าง ๆ เรียกร้องศรัทธาเงินทองได้อย่างง่าย ๆ กว่าพวก "โลกุตรจารย์. สุญตาจารย์. หรือวิปัสสนาจารย์" ไป "ธีรทาส"

เป็นของจริงเป็นของวิเศษไป มันเป็นเพียงภาพนิมิต หรือสิ่งธรรมชาติอันจอมปลอมก่อขึ้นตั้งอยู่แล้วก็ดับไป มันไม่มีตัวตนจึงยึดถือจริงยังไม่ได้ก็เท่ากับว่าธาตุแท้ว่าง "**ว่าง**" ไปอีกเช่นกันแล้วจะไปหวาดกลัวมันทำไม ? อย่าไปสนใจมันพักเดียวก็จางหายไปเอง ถ้าขืนยึดถือมัวเมาหลงสนุกอยู่กับสิ่งมายาการเหล่านี้มากๆ ไปแล้ว จะบดบังมรรคผลนิพพานเป็นพื้นฐานด้วย

แล้วชั้นสูงสุดต่อไปก็ต้อง "**อากาศธาตุ และวิญญาณธาตุ**" นั้น ต้องว่าง--ว่าง ๆ ๆ ๆ ลงไปอีกด้วยนา ! คือพูดสรุปง่าย ๆ ว่า "**ธาตุ 6** (ธาตุทั้งหก)" ด่านสุดท้ายต้องพังทลายลงไปอีกด้วย จึงจะหลุดพ้นทุกข์ทั้งปวง แหวกออกจากวัฏสงสาร "นิพพาน" แล.... พูดให้ฟังนั้นฝอยกันง่ายนิดเดียว เพียงแต่พูดไม่ใช่การทำได้จริง ๆ

(5) ชนกลุ่มสุดท้ายที่ 5 นั้น มีชนบางพวก เจริญสมถะกรรมฐาน เจริญสมาธิจิต ได้ฌานสมาบัติ จนได้หูทิพย์ ได้ตาทิพย์กันจริง ๆ นั้น มันเป็นผลพลอยได้ แต่มีน้อยมาก ครูโบราณบอกไว้ว่าในแสนคน จะทำได้สำเร็จสักคนก็ทั้งยาก ตั้งแต่ยุคหลัง ๆ ที่หมดศาสดาของแต่ละศาสนาเป็นผู้นำแล้ว ก็คือดังที่พระคัมภีร์ว่าพวกตาบอดคลำช้างด้วยกันทั้งนั้น ระวังอย่าหลงผิดว่าตนเองได้บรรลุธรรมไป แล้วจะคุมสติกันไม่อยู่ จะยุ่งวุ่นวายภายหลังมาก จะทำให้ปัญญาชนอีกกลุ่มหนึ่งดูถูกดูหมิ่นศาสนาไปง่าย ๆ โบราณกับปัจจุบันมีเหมือนกันแล...

แล้ว **หลวงพ่อเฒ่า** ท่านเทศนาย้ำความนี้ไว้เสมอ ๆ อีกว่า ท่านค้นพบเห็นว่าไม่ว่าจะเป็นคาถาหรืออาคม ที่เขาหลงยึดถือกันว่าศักดิ์สิทธิ์นั้น ทุกชาติทุกภาษาทุกศาสนาเขาห้ามแปลให้คนรู้...เพราะว่าต้องการให้เชื่อถือว่า นั่นเป็นของสูง...ให้มีอุปาทานว่าเป็นของศักดิ์สิทธิ์แต่อย่างเดียว จิตเขาจะได้ยึดมั่นถือมั่นฝังแน่นมาก ๆ เป็นอัตตาเป็นตัวตน[1] ชั้นละเอียดมากนั่นเอง แล้วถ้าไปแปลให้รู้ความหมายนั้นหมด ศิษย์จะฉลาดเกินไปมักจะหมดความศรัทธาในคาถานั้น คือจิตไม่ยึดมั่นถือมั่นจนหลงงมงายมากนัก จิตไปเข้าหลักอนัตตา และสุญญตา จนมากเกินไป คือจิตปล่อยวางในตัว คือ **"นิพพาน"** จุดนั้นในตัว มีนิพพานน้อย ๆ ตรงที่ไม่ยึดมั่นถือมั่นในเรื่องนั้น ไม่หลงจนเกินกว่าเหตุผลไป ตรงนี้ไม่ได้เป็นประโยชน์แก่เจ้าของคาถาอาคมนั้นไปเท่าไรนักเสียแล้ว สู้ปกปิดเอาไว้ให้เป็นความลับดีกว่า จะได้ลาภผลประโยชน์แก่เจ้าของมากกว่ากัน มีศิษย์เยอะแยะตรงมีอุปาทานมาก ๆ นั่นแล...

เหตุผลที่วิจัย–แยกธาตุดูทั้งหมดแล้ว พบว่าบุคคลที่ชอบเรียนคาถา เลขยันต์ อาคม ที่เขาว่าเป็นของศักดิ์สิทธิ์นั้น ๆ จะพบเห็นได้ง่าย ๆ ก็คือมีบางคนเกิดอารมณ์หงุดหงิดมาก ที่เขาเรียกว่าโรคร้อนวิชาเป็นพัก ๆ บางคนจิตฟุ้งซ่าน ! บางทีเกิดโทสะจิตง่าย ๆ ระงับไม่อยู่ ขี้โมโหอย่างไม่มีเหตุผล ซึ่งตัวเองก็ตอบ

---

1. ข้าพเจ้าเคยเรียนคาถาอาคมจีน-ไทย–แขกมาแล้ว ไม่เป็นบ้าไปก็บุญมากแล้ว พอได้สติจากคัมภีร์เซ็น (ฌาน) ก็เลิกไปตั้ง 25 ปีแล้ว (พ.ศ. 2519) มันร้ายกาจพอดูเศษกรรมวิบากนั้นยังดับไม่หมด มีติดตามมาระเบิดออกไปนาน ๆ ที เป็นนรกทางจิตใจขุมหนึ่งที่แก้ยากที่สุด "ธีรทาส"

ไม่ถูกว่าทำไมจึงเป็นไปอย่างนั้น มีนิสัยชอบเป็นคนขวาง ๆ ห่าม ๆ ชอบกล ๆ บางคนที่เป็นหนัก ๆ มาก ๆ เข้าเกิดเพ้อคลั่งไปก็มี ที่หนัก ๆ เป็นบ้าไปง่าย ๆ ก็มีมาแล้วในทุกศาสนาไม่น้อย และก็แก้กันไม่ตกด้วย เพราะกรรมวิบากนั้นมีจริง. ตรงนี้สำคัญมากนา !

ถ้าเข้าใจตรงนี้แล้วจะเข้าใจพระพุทธศาสนามากที่สุด คือจิตของบุคคลเหล่านั้น แสดงออกบอกให้เห็นชัดเจนหมดแล้วว่าเป็นอัตตาเป็นตัวตนชั้นละเอียด จิตเขายึดมั่นถือมั่นจนฝังแน่นอยู่แล้ว เพราะการสำรวมจิตยึดมั่นถือมั่นในสิ่งนั้น ๆ มากจนกลายเป็นอัตตาตัวตนไป เก็บซ่อนเอาไว้ในส่วนลึกของจิตใจ เรียกว่าเป็น **"อนุสัย"** พอถึงกาลเวลาของมันก็ระเบิดออกมาในรูปโทสะต่าง ๆ ออกมาได้หลาย ๆ แบบก็ได้ ตามธรรมชาติอำนาจแรงกรรมวิบากของอัตตาตัวตนนั้นเอง บ้างต้องไปใช้ยาเสพติดของมึนเมามาระงับไปชั่วคราวก็มีมากมาย เพราะขาดความรู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจมาก่อน จึงวางตัวไม่ถูกแล . . .

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เกิดขึ้นมาในโลกนี้ตรัสรู้หลัก **"อนัตตา และสุญตา"** จึงได้ล้มคำสอนที่เป็นอัตตาตัวตนเหล่านั้นลงไป ชี้โทษให้เขาเห็นว่าอย่าหลงผิดไป จะบดบังมรรคผลนิพพานอีกด้วย จึงต้องบัญญัติศีลห้ามไว้ในวินัยปิฎก เพราะว่าไม่ใช่ธรรมะของตถาคตเลย ถ้าเป็นธรรมะของตถาคตแล้วต้องเนื่องด้วย **"อนัตตา และสุญตา"** ทุกเรื่องไป เพราะว่าถ้าเป็นอัตตาเป็นตัวตนแล้ว เป็นทุกข์ได้ยังเป็นนรกชั้นละเอียดอยู่

คือทุกข์เร่าร้อนใจ ทุกข์จิตฟุ้งซ่านนั้นก็คือนรกชั้นละเอียดเหมือน-กัน จำตรงนี้เอาไว้ให้ดี ๆ นา!

ถ้าเป็น **"อนัตตา และสุญตา"** แล้วเป็น **"นิพพาน"** เย็นในตัวแล้ว จิตว่างคือ **"นิพพาน"** ตรงนั้น ในเรื่องนั้นเอง รับรองว่าไม่บ้า เพราะจิตปล่อยวางว่างในตัวแล้ว ด้วยความไม่ยึดมั่นถือมั่นนั้นเอง เป็น **"นิพพาน"** น้อย ๆ ในตัวแล้ว เป้าหมายของ **พระพุทธศาสนา** อยู่ที่ตรงนี้เอง ถ้าบุคคลใด ๆ ยังแยกโลกียธรรมและโลกุตรธรรม ไม่ออกแล้ว จะฟังเรื่องสั้น ๆ นี้ไม่อาจจะรู้เรื่องได้เลย เส้นผมบังป่าปิดภูเขาไว้นิดเดียวเท่านั้น แล้วเป็นทางแยกของคำว่า **"เจโตวิมุติ และ ปัญญาวิมุติ"** อีกด้วย หลักอนัตตา และสุญตา เป็นทางปัญญาวิมุตติแล... สาธุ!

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี ตรัสไว้ใน มหาสุญตาสูตรถึง 16 ครั้งว่าจงใช้ **"วิปัสสนาปัญญา"** เพ่งพิจารณามหาสติปัฏฐาน 4 เป็นอนัตตาก่อน ถ้าจิตหลุดพ้นแล้วเป็น **"สุญตา"** และเพ่งพิจารณาดู ขันธ์ 5 เป็นอนัตตาก่อน ถ้าจิตหลุดพ้นแล้วเป็น **"สุญตา"**[1] พระนิพพานจะพบตรงนี้แล...

---

1. แล้วนักวัตถุนิยมจัดทั้งหลาย ไม่ต้องกลัวว่าพระพุทธศาสนาแนวนี้แพร่หลายแล้ว โลกวัตถุจะไม่เจริญ เพียงแค่ศีล 5 ข้อก็ยังแบกกันไปไม่ไหวแล้ว แล้วจะเป็นชาวพุทธได้อย่างไรกัน? นักเผยแพร่ธรรมะอย่างเก่งก็ทำได้เหมือนผู้สร้างกำแพงหรือเขื่อนกั้นน้ำ คือป้องกันหลักธรรมคำสอนนี้อย่าให้พังทลายลงไปเร็วนักเท่านั้น ข้าพเจ้าเสียดายว่าจะสูญพันธุ์ไปจากโลกนี้เร็วนัก. "ธีรทาส"

แล้วยังตรัสไว้ใน "**คุณธรรมของมหาบุรุษ 8 ประการ**"[1] ข้อที่ (1) ว่า พึงสำนึกตัวให้รู้แจ้ง (วิปัสสนาปัญญา) ว่าโลกนี้ไม่เที่ยง ชาติและพื้นปฐพีนี้ มีแต่ภัยอันตราย เป็นผุยเป็นผงดังธุลีต่าง ๆ มหาภูตรูปทั้ง 4 (ธาตุ 4) เป็นทุกข์และว่าง. ขันธ์ 5 เป็นอนัตตา และสุญตา มันเกิดดับเปลี่ยนแปลงไปพิลึกพิกล เป็นมายาการไม่มีแก่นสาร โลกียชนจิตเป็นสมุฏฐานมากไปในทางแห่งบาป แล้วรูปกายก็เป็นที่รวมมั่วสุมของกรรม แห่งความเศร้าหมอง จงทำวิปัสสนาญาณให้เห็นแจ้งอย่างนี้ แล้วก็จะเริ่มออกจากทางแห่งการเกิดและตายแล....สาธุ!

หลวงพ่อเฒ่า ของฉันท่านว่าเทศนาธรรมในวันนี้พวกเธอฟังเรื่องนี้แล้วแทบจะหลับ บางคนอาจจะคิดไปว่า หลวงพ่อเฒ่าไปเอาเรื่องมังกรตายซากในนิยายจีนโบราณ หรือเต่า 3,000 ปีของพระเจ้าฌ้ออ๋อง มาสอนให้จดกันไปแล้ว แต่บางทีสัตว์สูญพันธุ์เหล่านั้นมันอาจจะกลับฟื้นคืนชีพขึ้นมาในยุคนี้อีกที แล้วก็จะเป็น "**อมตะ**" ทันสมัยอยู่เสมอ ๆ ก็ได้นา!

บทที่ 6

หลวงพ่อเฒ่า (คึมสิ่วเซียนซือ) ของฉันท่านได้เคยเทศนาไว้อีกว่า คำสอนของท่านทั้งหมดนั้น ระวังอย่าเข้าใจผิดไปว่า ท่านอิจฉาพวกลัทธิผีสางเทวดาต่าง ๆ อะไรเลย ไม่ใช่อย่าง

---

1. คุณธรรมของมหาบุรุษ 8 ประการ ฉบับภาษาจีนมีแจกทานแล้ว "ธีรทาส"

นั้น ดูแต่ครั้งก่อนพุทธกาล ก็มีเรื่องหลงผิดต่อสัจภาวะธรรมกันมาก พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เกิดขึ้นมาก็เพื่อที่จะชี้แจงสิ่งที่หลงผิด นำไปหาทางที่ถูก ได้ล้มความเชื่อถือที่ผิด ๆ งมงายเกินกว่าเหตุผลของชาวอินเดียโบราณลงไปได้หลายร้อยปี ศาสนาพุทธเป็นศาสนาของผู้รู้แจ้งในสัจธรรม รู้แจ้งในอนุสัยจิตใจตนเองก่อน เป็นผู้ตื่นอยู่ในธรรมชาติ เบิกบานใจในทางหลุดพ้นทุกข์ทั้งปวงแล...

ฉะนั้น **หลวงพ่อเฒ่า** ท่านก็เป็นสาวกของ **พระสัมมาสัมพุทธเจ้า** เช่นกัน ก็ต้องทำหน้าที่ของครูบาสอนสัจธรรม ป้องกันศิษย์หลงผิดไปต่างหาก! ทำหน้าที่ของ **"โพธิสัตว์"** โปรดสัตว์ออกจากอวิชชา นำไปสู่วิปัสสนาปัญญา จะเป็นการบอกความจริงเกินไป แรงไปมากหน่อย ก็ขออภัยท่านด้วย เพราะว่าไม่มีหนทางที่จะพูดกันให้เข้าใจ ได้ดีไปกว่าอย่างนี้ ท่านแยกธาตุวินิจ-วิจัยดูหมดแล้ว ธรรมะแนวนี้ยังขาดครูบาชี้แจงสั่งสอน จึงจำเป็นต้องพูดไปอย่างนี้ ในสิทธิหน้าที่ของครูบาส่วนตัวท่านเองนั้นก็ยังได้รับปัจจัย 4 จากชนกลุ่มนั้น ๆ เหมือนกัน แต่ถึงคราวพูดสัจธรรมแล้ว ก็เอาธรรมเป็นหลักก่อน ส่วนจะปฏิบัติได้หรือไม่ได้ในทันทีนั้น เป็นอีกเรื่องหนึ่งต่างหาก!

ท่านยังพูดไว้อีกว่า ถ้าขืนไปคัดเอา **"เดรัจฉานวิชา"** ออกจากชนบางกลุ่มกันทันทีหมดแล้ว พระพุทธศาสนา จะลำบากเอาออกเร็วเกินไปนัก จะอดตายกันมากมายนา! เพราะว่าทุกวันนี้ ไม่ว่าจะเป็นศาสนาใด ๆ ที่จะได้ลาภผลเอามาเลี้ยงหมู่คณะได้

ง่าย ๆ นั้น ส่วนมากมาจากศิษย์ของเดรัจฉานวิชา หรือจะพูดภาษาธรรมะว่าการทำบุญแบบง่าย ๆ นั้น ส่วนมากมาจาก **"โมหะชนคือคนโลกีย์"** มักจะหลงในเรื่องการตื่นข่าวผู้วิเศษ เพราะว่ามันเร้าอารมณ์ดี และชอบทำในสิ่งที่ตนพอใจ ถูกใจแล้วเป็นชอบทำ แต่จะผิดหลักธรรมวินัยหรือเปล่านั้น ขอตอบแทนได้ว่า **"ยังไม่ค่อยจะรู้เรื่อง"** แต่ถ้าทำตามความอยากของเขาแล้ว เป็นชอบใจมาก เป็นสุขใจอย่างหนึ่ง

บางทีทำบาปก่อน เช่นคิดฆ่าสัตว์วันนี้วันพรุ่งนี้จะตัดชีวิตสัตว์ให้ตาย แล้วจะเอาเนื้อสัตว์ไปทำบุญนั้น หรือคิดจะไปซื้อสัตว์ คือเอาเงินไปจ้างเขาฆ่าให้ตายแทนเราทำเองเป็นการทำบาปกันก่อน แล้วจะเอาไปแลกกับบุญ อย่างนี้เป็นต้น เรื่องทำบาปแลกกับบุญ ยังมีหลายแบบหลายวิธีการ ซึ่งมีอยู่ในทุก ๆ ศาสนาแล้ว จะหาครูบากล้าสอนชี้ตรง ๆ ไปเตือนสติกัน นับวันจะยากแล้ว ธรรมะแนวนี้อาภัพครูมาก บางคนทำบุญฉลองกันไปทั้งวันคืน แต่ยังหาไม่พบบุญที่แท้จริงเลย

แล้วอาจจะมีบางคนกลัวการพูดความจริงในบางมุม ขอแนะนำทางออกง่าย ๆ ว่าให้ปลงตกทิ้งเอาไว้ตรงนี้ ให้ตกลงไปเลยว่าชนทุกชาติทุกภาษาต้องมาจากศิษย์ของเดรัจฉานวิชาก่อน หรือมาจากโมหะชนก่อน ตราบไปจนกระทั่งพระอรหันต์ พระพุทธ-เจ้า ก็เช่นกันแล... ต้องค่อย ๆ พัฒนาปัญญาบารมีจากต่ำขึ้นไปหาสูงด้วยกันทั้งนั้น เป็นกรรมของสัตว์โลก ถ้ามองตลอดสายทะลุจริง ๆ ไปแล้ว **"ว่างจิต"** ปลงใจได้จะสบายใจดีนักแล....

แล้วคำว่า **"ผีหรือเทวดา"** เลี้ยงคนไว้มากนั้น ต่อ ๆ ไป นับวันจะเป็น **"อมตะ"** คือทุก ๆ ศาสนาจะทรงอยู่รอดไปได้ด้วยบารมีของพิธีกรรม **"ผีสางเทวดา"** ช่วยเอาไว้มาก ผู้เป็นปราชญ์ทางพระคัมภีร์ของศาสนาต่าง ๆ จะไม่ค้าน ยิ่งเป็นผู้ทรงคุณทางพระไตรปิฎกของพระพุทธศาสนา ทั้งหินยานและมหายานอันแท้จริงแล้ว มาได้ยินคำพูดนี้เข้า จะร้องอุทานออกไปว่า เออ! เข้าทีน่าคิดมาก บ้างว่าถูกวา... ส่วนมากมันเป็นอย่างนั้น ไม่รู้ว่าจะแก้ให้ดีขึ้นไปได้อย่างไรหนอ? แล้วบัณฑิตชนแท้จริงก็จะสรรเสริญว่า กล้าเปิดเผยความลับ พูดความจริงมากทีเดียว สาธุ!

ยกเว้นบัณฑิตเทียม ๆ เท่านั้น จึงจะค้านบ้าง หรือจะค้านเพื่ออาชีพไว้ก่อนเท่านั้น ไม่ใช่ค้านเพื่อธรรมะอันแท้จริงเลย! เพราะหลักธรรมแท้บังคับตัวไว้แล้ว ขืนค้านไปก็แพ้ธรรมเอง แต่ถ้าท่านผู้ที่ยังฉงนคิดการค้านนั้น ได้มหาสติ **"มหาสติปัฏฐาน"** บ้าง หรือมีเชื้อแห่งสัตบุรุษบ้าง พอถึงวันเวลาได้บรรลุแจ้งถึง **"วิปัสสนาธรรมชาติ"** ที่แท้จริงบ้างแล้ว วันนั้นจะเสียใจ จะสลดจิตใจมาก วันนั้นจะเริ่มสรรเสริญธรรมนี้ ถึงแม้บุญบารมีของตนเองยังไม่ถึง ยังไม่เปิดโอกาสให้ ยังปฏิบัติเจริญเมตตากรุณาธรรมาณาจักรใจนี้ไม่ได้ ไม่สะดวกเลย! แต่ส่วนลึกธาตุแท้ของจิตใจก็ยัง สาธุ! ไม่ค้านเลย เพราะว่ามนุษย์ **"โมหะชนก็คือคนโลกีย์"** จะให้สร้างสมบุญกุศลบารมีดีพร้อม ๆ กันทันทีหมด 10 อย่างนั้น อย่าสงสัยเลยย่อมจะทำไปไม่ได้แน่นอน เอา

ที่ละอย่างก่อนหรือตามที่ตนถนัดมือก่อนนั้น ให้ได้ก็เป็นบุญกุศลแท้จริง ถ้าทุก ๆ คนคิดทำได้ไว้บ้าง ฝากไว้ในจิตใจนิดก็ยังดี ก็นับว่าไม่เสียชาติเกิดยังเป็นเชื้ออนุสัยแห่งบุญนี้ไว้มากแล้ว สาธุ !

หลวงพ่อเฒ่า ของฉันท่านเทศนาไว้อีกว่า ถ้าจะมองดูให้กว้างขวางออกไปด้วยจิตเป็นธรรม จะพบเห็นว่า แทบทุกศาสนากันแล้ว มีแต่เรื่องของ **"ผีเลี้ยงคน"** มากกว่าการมุ่งประโยชน์ทางปัญญาธรรมจักษุเพื่อหลุดพ้นทุกข์ในวัฏสงสาร คงจะเป็นกรรมวิบากของนักบุญไปเสียแล้ว น่าเห็นใจมาก จะต้องเป็นไปอย่างนั้นหนีไม่พ้นแล้ว พอนาน ๆ ไปเนื่องอกในศาสนา ก็มีมากเพิ่มขึ้นไป ๆ จนบดบังสัจธรรมไปในตัวเอง มีเท่า ๆ กันไม่ต้องไปตำหนิกัน สิ้นเรื่องไปที ! ตรงนี้ท่านแยกธาตุถึงที่สุดพบว่า มันเป็นเพราะว่า **"สันดานคน หรือ อุปนิสัยคน"** ในสหายโลกธาตุนี้ถูกเขาสอนเรื่องหลอกลวงกันเอาไว้มากมาย สอนสืบถ่ายทอดกันลงมาจนเป็น **"อนุสัย"** เสียแล้ว กรรม !

หรือจะมีใครค้านว่าไม่จริง ? ถ้าจะค้านตรงนี้แล้ว ฉันขอตอบเอาไว้เลยว่า ขอให้หันไปมองดู แยกธาตุนิสัยของเด็กก่อน เด็กเกิดออกมาพอที่จะรับฟังภาษาคนได้บ้าง ก็ถูกสอนหลอก ข่มขู่หลอกให้กลัวตุ๊กแก กลัวสัตว์ กลัวผี สอนให้ยึดถือต่าง ๆ นานาไป พอเด็กมันโตขึ้นไป มันก็จดจำเอาคำหลอกเหล่านั้น เอาไปหลอกกันอีกสืบทอดไป ที่หลอกให้ทำดีและทำชั่วก็มี หลอกไม่จริงเลยก็มี **"โลกนี้อยู่รอดได้ด้วยการหลอกลวงกันต่างหาก !"**

หรือใครจะค้านว่าไม่จริงอีก ? คือไม่หลอกลวงคน ก็ไปหลอกลวงสัตว์ หรือหลอกลวงผู้อื่น ๆ หรือภาษาธรรมะเขาว่า **"หลอกลวงตนเอง"** จนไม่รู้ตัวว่าตนถูกตนเองหลอกลวงไปแล้ว ถึงแม้จะหันเข้าไปหาวงการทางศาสนาต่าง ๆ แล้วก็ยังแทบจะหนีไปไม่พ้นมีการหลอกลวงแทรกไว้บ้าง คงจะเป็นกรรมร่วมของสัตว์โลกไปแล้ว มันเป็นอย่างที่พูดมานั้น ว่าสันดานคนถูกหลอกลวงกันมานมนานแล้ว จึงชอบเรื่องที่เกินความจริงเสมอ ๆ สนใจแต่มายาการมากกว่าการสนใจสัจธรรม ถ้าคนเขาได้ทำตามเรื่องตามกิเลสที่เขาได้จินตนาการเอาไว้กันแล้ว ก็ได้ความพอใจเป็นยิ่งนักแล...เพราะว่ามันหลอกล่อ มันลวงให้เกิดความปิติสุขใจสุขสบายใจไปได้พักหนึ่ง ๆ ก่อนเท่านั้นเอง ก็เอาดียังได้พักผ่อนคลายความตึงเครียดทางอารมณ์ได้บ้าง ขอให้เป็นบุญไว้ก่อนดีกว่าเป็นบาปไปก็แล้วกัน.

อย่าลืม! อย่าได้ลืมคำว่า สันดาน ของปุถุชนนั้น ไม่ว่าจะเป็นคนชาติใด หรือภาษาใด หรือศาสนาใด ๆ ส่วนมากชอบพอใจในศาสนาที่ **"เร้าอารมณ์"** ศาสนาที่ทำให้เกิดอารมณ์ **"เร้าจิตใจ"** ก่อน[1] มากกว่าการชอบศาสนาที่ใช้ปัญญาก่อนมุ่งไปทางหาเหตุผลในทาง **"วิปัสสนาปัญญา"** คือการใช้สติปัญญาดับการเร้าอารมณ์ของตนเอง **"ตนเป็นที่พึ่งของตน"**

---

1. ตรงกันข้ามกับพระพุทธศาสนาคือต้องการดับ พุทธศาสนาต้องการดับการเกิดของอารมณ์ ดับการเกิดของจิต เพราะรู้แจ้งทางวิปัสสนาปัญญาว่าการเกิดคือทุกข์ จะเกิดทางกายก็ทุกข์ จะเกิดทางจิตก็ทุกข์ ต้องวนเวียนในการเกิดแก่เจ็บตายไม่หลุดพ้นวัฏสงสาร ไม่นิพพานอย่างนี้แล... " ธีรทาส "

เอามาขบคิดดีให้แตกเองแล... อย่างหลังนี้มันยากมาก มันดีเกินไป บางทีเขารับไว้ไม่ไหว "**นานไปก็สูญพันธุ์ได้เหมือนกัน**"

เรื่องที่ว่าชอบการเร้าอารมณ์นั้น เป็นอย่างนี้เอง จึงยังให้แก่พิธีกรรมต่าง ๆ เกิดขึ้นได้มากมายเจริญอยู่ได้ด้วยอาศัย "**โมหะของสังคม**" ช่วยพยุงเอาไว้ จะพูดว่าดีก็มีมาก จะว่าเสียก็มีเยอะแยะ! ฉะนั้นการสอนสัจธรรมจึงต้องดับสูญ เสื่อมจากความสนใจของมนุษย์ไป จึงเกิดมีคำพยากรณ์ไว้เป็นระยะหมายถึงจุดเสื่อมของ **พระพุทธศาสนาอยู่ถึง 5,000 ปี** อย่างนี้แสดงว่าเจ้าของศาสนานั้น คือ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านรู้ของท่านไว้ดี รู้ล่วงหน้าจนหมดแล้ว อย่าสงสัย!

หลวงพ่อเฒ่า ของฉันเทศนาไว้อีกตอนหนึ่งที่น่าคิดมาก คือถ้าคนเราไม่ชอบเรื่องเกินความจริงแล้ว หรือเรื่องที่เขาหลอกต่อเติมแถมลงไปกันแล้ว บุคคลนั้นก็มักจะดูงิ้วไม่ได้ ดูละครไม่ค่อยจะได้ (สมัยใหม่ต้องว่าดูหนังไม่ได้) คือดูไม่ได้ ถ้าขืนใจให้ดูไปก็แบบจืด ๆ ไม่มีรสชาติ ดูแบบซังกระตาย ดูแบบคนหมดอยากในท่านองนั้น มันไม่เร้าจิตใจให้สนุกตื่นเต้น! ไม่เกิดอารมณ์ดึงดูด ไม่ติดใจหลงใหลในรสนั้นแล้ว ตรงกันข้ามเลยบางทียังมองเป็นมายาการทางจิตใจเสียอีกด้วยซ้ำไป คนแบบนี้เขาเรียกว่าเกิด "**นิพพิทาญาณ**" ในเรื่องนั้นบ้างแล้ว มันเป็นโดยธรรมชาติของจิตเอง "**ตถตา**" ก็มีบ้างเหมือนกัน

ส่วนอีกพวกหนึ่งเกิดจากการได้ศึกษาธรรมะ รู้แจ้งธาตุแท้จนจิตเกิด "**นิพพิทาญาณ**" อย่างนั้นก็มี จะพูดว่าสมมุติเป็น

"**อริยบุคคล**" หลุดพ้นเฉพาะตรงจุดนั้นหรือเฉพาะในเรื่องนั้น หรือจะพูดว่าเป็นคนพิการประสาทตรงนั้นไป ก็สุดแล้วแต่ภูมิธรรมปัญญาของบุคคลนั้นจะตัดสินดูเอาเองก็สิ้นเรื่องไปทีแล...

แล้วท่านบอกว่า ยังมีเคล็ดลับให้ดูได้อีกวิธีหนึ่ง คือถ้าโลกียชนนั้น มักจะชอบการปลุกปั่น ปลุกเสก การเร้าจิตใจ การกระตุ้นให้เกิดอารมณ์ต่าง ๆ จึงเกิดความสนใจในเรื่องนั้น เกิดความปีติสุขใจบันเทิงชีวิตไปได้วันหนึ่ง ๆ ก่อนก็พอใจแล้ว ตรงกันข้ามกับโลกุตรชน เขามีจิตเริ่มตรงกันข้าม คือจะเริ่มเบื่อหน่ายจิตเอือมระอาในการเกิดของจิต เอือมระอาในการเกิดของมายาการทางอารมณ์ ทุกชนิดไปเลยแล้ว เพราะรู้ถึงธาตุแท้ของการเกิดจิต เกิดอารมณ์อยากอะไร ๆ แบบนั้นเป็นทุกข์ เป็นทุกข์ใจชั้นละเอียดสืบต่อ ๆ ไป ถ้าดับการเกิดของจิต ดับการเกิดของอารมณ์แบบอย่างนั้น ๆ ได้แล้ว จะเป็นสุขมากกว่ากัน คือกายเบาหวิว ใจเย็นสงบดีมากกว่ากันมากมาย คือชนสองพวกนี้เดินทางสวนกันไป พูดตามภาษาโลกีย์เป็นอย่างนี้

ทีนี้ถ้ามาพูดภาษาของโลกุตระกันบ้าง เขาลึกซึ้งสั้นเข้าไปอีกหน่อย คือหมายเอาความว่า ในตัวคนเดียวกันนั้น ในวันนั้น ในขณะจิตนั้น แต่มีจิตเกิดอารมณ์ทั้งสองอย่างสวนกัน จิตเกิดอารมณ์สองอย่างขัดกันเอง คือเช่นประเดี๋ยวจิตเกิดคิดเดินหน้า ประเดี๋ยวจิตเกิดอารมณ์คิดเดินถอยหลัง คิดไปทางโน้น หันกลับมาทางนี้ ทะเลาะกันเอง ถกเถียงกันเองภายในใจตนเองนั้น อย่างนี้เป็นทุกข์ใจ เป็นทุกข์ชั้นละเอียด (นรกในจิตใจ) เช่น การทำงานหนัก ๆ ร่างกายอ่อนเพลีย หยุดพักผ่อนหลับนอนสัก

สองสามวันก็อาจจะหายได้ แต่ถ้าเป็นการผิดหวัง การกลุ้มใจ การฟุ้งซ่านเร่าร้อนจิตใจ เป็นทุกข์นรกที่คนอื่นมองไม่เห็น มันกลุ้มใจอาจจะเป็นเดือน ๆ ปีไปเลย อย่างนี้เป็นต้น มันตกนรกขุม **"โลภะ–โทสะ–โมหะ"** ในวัน ๆ หนึ่งนั้น คนมักจะมองข้ามไป มัวแต่ไปกลัวเกรงนรกขุมที่เขาว่าอยู่ใต้ดินไป ไอ้นรกขุมปัจจุบันนั้นหนักกว่า กับไม่ค่อยจะกลัวกันเท่าไรนักเลย กรรมของมนุษย์เองกระนั้นหรือ ?

แต่ **หลวงพ่อเฒ่า** ขอรับรองไว้ว่า ถ้าใครไม่ตกนรกขุมปัจจุบันนี้แล้ว อย่าไปกลัวนรกขุมใต้ดินกันมากนักเลย มันยังไม่ตกแน่ ยังอยู่ห่างไกล ๆ เพราะปัจจุบันกับอนาคตนั้นเป็นกรรมสืบเนื่องกันอยู่แล้ว พึงรู้แจ้งสูตรนี้เถิด !

หลวงพ่อเฒ่า ท่านชอบเทศนาเรื่องนี้ไว้เตือนสติศิษย์เสมอ ๆ ว่า ถ้าเป็นคนจริงมากไป คือชอบพูดแต่ความจริงมากเกินไปแล้วคอยระวังนา ! โมหะชนคือคนโลกีย์ จะฟังกันไม่รู้เรื่องทันที จะสงสัยสัจธรรม จะฉงน ... คนที่ดีฟังแล้วไม่เข้าใจ แต่เขาก็เพียงเงียบไปเท่านั้น จะเกิดมีบางคนหาว่าสวดกันเลย ! สวดกันแล้วโว้ย ! ไปทางโน้นเลยนา ... แต่ถ้า **"บัณฑิตชน"** หรือมีเชื้อสายธรรมาชนพุทธชนบ้างแล้วเขาจะบูชาสรรเสริญว่าเป็นปราชญ์ ผู้เตือนสติทำหน้าที่มนุษยธรรม หรือหน้าที่ของ **"พระโพธิสัตว์"** โดยแท้จริง สาธุ !

แล้วผู้ที่จะแสวงหาธรรม ก็จะหนีไม่พ้นคำตำหนิติเตียนไปได้หมด **"เขาไม่ติเรา–ก็คือชมเรา"** โลกีย์เป็นของคู่

(กฎทวินิยม) ติกับชม จำเอาไว้ให้ดี ๆ มีแต่ **"ติกับชม"** แต่ถ้าเป็นนักปฏิวัติทางวิญญาณ ในประวัติศาสตร์โลกทุก ๆ ท่านปลงตก ท่านยอมตายกับการประกาศความจริงนั้น ฉะนั้นผลงานของท่านเหล่านั้นมักจะเป็น **"อมตะ"** แล...

มันเป็นความจริงอีกอย่างหนึ่ง คือการคิดก็ดี การพูดก็ดี และการเขียนไว้ก็ดี การทำโครงการนั้นมันช่างง่าย ๆ เหลือเกิน แต่การที่จะกระทำตามสิ่งที่คิดไว้นั้น ทำตามแบบโครงการนั้น ทำตามที่พูดไปนั้นซิ! ทำให้ได้ดีจริง ๆ ตามนั้นซิ! มันช่างยาก หาคนอย่างนั้นยาก หาคนแบบนั้นยากเหลือเกินเชียวนา! บางที่ผลแห่งการงานอะไร ๆ เขาได้คิด เขาได้ช่วยกันสร้าง ได้ช่วยกันแก้ไขปรับปรุงมานับเป็นร้อย ๆ ปี จึงจะสำเร็จลุล่วงไปได้ พอมาเจอ... พอมาพบ... พวกที่เอาแต่พูด พวกนักติ นักคอยจ้องการตำหนิผู้อื่น ๆ ต่าง ๆ นานา คือพวกที่พอนึกคิดอะไรขึ้นมา ก็พูดออกไปทันที อย่างง่าย ๆ ผ่อนคลายอารมณ์ตนไปพลางก่อนสนุกดี! เขาพูดเพียงไม่กี่คำ เขาติเพียงไม่กี่คำ ก็แทบจะทำลาย หรือหมดความดีของผู้สร้างไว้นั้น หมดความหมายไปเสียเลย อย่างนี้เป็นต้น.

ตรงนี้เอามาแยกธาตุดูแล้วเป็นเพราะว่าคนที่พูดง่าย ๆ นั้นไม่ใช่คนที่ได้ทำสิ่งนั้นกับมือของตนเอง ไม่ใช่เจ้าของทำเองโดยแท้จริงจึงพูดได้ง่าย ๆ ไม่รู้ถึงความยากลำบากของผู้อื่น ๆ สังคมโลกมนุษย์นี้จึงมีแต่นักพูด นักติกัน หรือนักติกันเป็นอาชีพการงานไปเลย โลกนี้จึงเต็มไปด้วยนักพูดนักติ ส่วนนักทำจริง ๆ นั้นจึงมีน้อยมาก เพราะว่าการลงมือทำจริง ๆ นั้นมัน

เป็นของยากมาก ไม่เหมือนกับคนพูดมากง่าย ๆ อย่างนั้น "พูดนั้นง่าย ๆ เพราะเป็นเพียงแค่ลมปาก... แต่จะทำจริง ๆ นั้นยาก เพราะว่าต้องลงทุน... ออกแรงกายใจใช้เงินทองต่าง ๆ นานา ความล้มเหลวมีมากกว่าความสำเร็จ"

วัตถุกรรมที่ใหญ่โตต่าง ๆ ในสหายโลกธาตุนี้ จะทำให้สำเร็จดีได้นั้น ต้องคอยแรงเงินพร้อมดี แรงงานพร้อมดี แรงปัญญาพร้อมดี ถึงแม้กรรมทั้ง 3 อย่างนี้มาพร้อมกันดีแล้ว แต่บางรายก็ยังล้มเหลวไปก็มี เพราะกาลเวลาจังหวะชีวิต ไม่เหมาะสมให้ทนทำไปตลอดได้ดี หรือยุคสมัยของสังคมโอกาสไม่อำนวยให้กระทำงานนั้นได้สะดวกดีก็มี ไม่เที่ยง...

หลวงพ่อเฒ่า ท่านให้ความเป็นธรรมเสมอ ๆ ท่านว่าถ้ามาคิดดูให้ไกล ๆ เห็นความเป็นไปของศาสนากันแล้ว ก็สมควรให้เขาพูด ทำการสังคายนากันบ้าง เพราะว่าคนในกามภพนั้นทางโลกกับทางธรรมมันขัดกันอยู่ ให้ธรรมะมากเกินไปจะเอาทันที่มักจะไปไม่รอด แต่ถ้าค่อย ๆ ผสมผเสแทรกไปละก็อาจจะไปได้รอด คือแทบจะทุกลัทธินิกาย พอนาน ๆ กาลเวลาผ่านไปมาก ๆ เข้าแล้ว ก็ถูกประเพณีทางโลกดึงเอาไปใช้ ถึงแม้แต่การบวชพระเพื่อความบริสุทธิ์แล้ว ก็ยังถูกประเพณีดึงเอาไปใช้ ตกประเภทที่ทำบาปก่อกรรมก่อนแล้วจะเอาไปแลกกับบุญในทำนองนั้นไป ได้แต่มุ่งจะเอาคนไปบวชให้มาก ๆ ดูเหมือน ๆ กับการเกณฑ์คนเอาไปเป็นทหาร หรือประเพณีเชิงบังคับให้บวช

ซึ่งตรงกันข้ามกับสมัยพุทธกาลโน้น ! เขาออกบวชโดยเห็นธรรม ฟังธรรมของพระพุทธเจ้า หรือพระอรหันต์ ชอบ

ธรรมแล้ว ด้วยความศรัทธาธรรม ปลงตกบ้างก่อนเข้าบวช พอมาสมัยยุคหลัง ๆ เกิดประเพณีเชิงบังคับ หรือบางทีก็อาศัยการบวชนั้น เพื่อจะแสวงหาลาภผลเงินทองไป ในเมื่อจับเค้ามูลเหตุได้ออกว่า มันเป็นไปเสียอย่างนี้มีมากขึ้นแล้ว ก็เป็นของธรรมดา ๆ ทางที่จะให้เคร่งครัดในธรรมวินัยนั้น ย่อมจะเหินห่างไปไม่ค่อยจะสนใจแน่นอน มันมีเหตุทำผิดหลักธรรมมาตั้งแต่ต้นมือก่อนบวชโน้นแล้ว

การจะให้ศึกษา "**วิปัสสนาธุระ**" เป็นการให้ความรู้แจ้งทางจิตใจก็ไม่ค่อยจะสนใจเท่าไรนัก ถ้าจะไปบอกให้ฝึกหัดเจริญสมถะได้เกิดผลเป็นสมาธิ เข้าฌานหรือว่าไปนิพพานนั้น ใครมันจะไปเอากัน หรือบุคคลที่จะเอาจริงจังในการเจริญสมถะและวิปัสสนากรรมฐานตลอดไปนั้น ยุคหลังพุทธกาลแล้วนับวันจะน้อยลงไป พวกสมัครเล่นทดลองดูชั่วคราวก่อนยังจะพอมีบ้าง ถ้าได้พวกนี้ไว้มาก ๆ ก็ยังนับว่าเป็นบุญกุศลยังไม่ดับสูญพันธุ์ไปเร็วนัก เหตุที่เขาไม่ค่อยจะเอากันนั้น เพราะว่าไม่มีลาภผลเงินทองทันตาเห็น ซ้ำร้ายขึ้นไปยังจะให้ละลดเรื่องเหล่านี้เสียอีกด้วยไปนั่งอดตายละกระมัง? คนที่ไม่เห็นธรรมคิดอย่างนั้น

แล้วก็มักจะพูดกันไปว่า ฉันขอผลัดเอาไว้ชาติหน้า ๆ ก่อนเถิด! ค่อยไป "**พระนิพพาน**" หรือจะพูดแทนเติมแถมลงไปอีก ที่ฉันบวชมานี้ก็ไม่ได้ตั้งใจจะไปพระนิพพาน ฉันบวชเอาบุญต่างหาก! ท่านเหล่านี้ ถ้าเป็นฆราวาสแล้ว จะพบสังเกตได้อย่างหนึ่ง ตรงที่เวลาทำบุญทำทานอะไร ๆ แล้ว มักจะอธิษฐานจิตนาน ๆ หรือมักจะพูดเสมอ ๆ ว่าฉันขอเอาเพียงแค่เวลาแก่เฒ่า

หรือตอนที่จวนจะตายนั้น ขอให้ตายอย่างสบาย ๆ พอล้มลงปุบ ! ก็ขอให้ดับจิตปับ ! อย่างนั้นไปเลยสาธุ ! หรือถ้าจะให้ฉันเจ็บไข้ได้ป่วยบ้าง ก็ขอเอาเพียงแค่ให้ง่วงนอนสักวันหนึ่ง หรือปวดหัวตัวร้อนสักวันหนึ่ง แล้วก็ขอให้บุญช่วยดับจิตง่าย ๆ ไปอย่างนั้นเลย ขอเอาบุญเท่านี้ก็พอแล้ว เอาแค่ตายสบาย ๆ เท่านั้นก่อนนะ !

ฟังดู...คิดดูแล้ว ในเมื่อเจตนาของการออกบวชทั้งที่มาแล้ว ต้นมือผิดพุทธประสงค์ไปเสียแล้ว แล้วก็ไม่มีปัญหาการทำหน้าที่ของสมณศากยบุตรนั้น ก็ค่อย ๆ หมดความหมายไปทุก ๆ ที่ ส่วนมากไม่ว่าจะเป็น "**หินยาน หรือ มหายาน**"[1] แล้วเรื่องเนื้องอกในศาสนามักจะมีเท่า ๆ กัน ส่วนสัจธรรมเนื้อแท้ ๆ นั้นเหลือน้อยมากที่จะปฏิบัติไปได้ พอนาน ๆ ไปก็มีเหลือแต่ "**พระไตรปิฎก**" สร้างกันไว้เพื่อบูชาเป็นของศักดิ์สิทธิ์ไป มีแต่การเป็นครูสอนการทำพิธีกรรม มีมากกว่าครูสอนสัจธรรม คือครูฝ่าย "**วิปัสสนาธุระ**" มีน้อย

ดังมีคำพังเพยของปราชญ์ได้กล่าวไว้ว่า "**การทำพิธีกรรม คือ พิธีกิน**" เป็นพิธีการที่ทำแล้วให้มีกินก็แทบจะไม่ผิดมากมายนัก ทำตามแบบตำราของพราหมณ์เขาส่วนมากไป มันได้

1. พระภิกษุสงฆ์ไทยในอดีตกาลได้ทำคุณประโยชน์แก่ชาติบ้านเมืองมาก ช่วยอบรมสอนหนังสือแก่เยาวชน โบราณฝากไว้กับวัด ซึ่งยังทำดีเสียกว่าพระภิกษุสงฆ์ในเมืองจีน ข้าพเจ้าเป็นคนชอบยุติธรรมมาก ไม่ใช่ว่าเห็นของจีนแล้วต้องว่าดีไปหมด ไม่ใช่คนอย่างนั้น "ธีรทาส"

เลี้ยงปากท้องง่าย ๆ ดีมาก แล้วนักบุญที่ไม่รู้แจ้งรากเหง้าธาตุแท้ดั้งเดิมจริง ๆ ก็พลอยเทศนาเหมาเอาว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสสอนให้ทำอย่างนี้ ขอยืมผ่านไปได้ที่ๆหนึ่งก่อนก็ดีเหมือนกัน เพราะว่าเดรัจฉานวิชาเหล่านี้ ยังช่วยเลี้ยงหมู่คณะไว้ได้มากดีด้วย ฉะนั้นจงอย่าเพิ่งไปเอาแต่การด่าว่า พวกพราหมณ์เขานั้นว่าเป็น **"มิจฉาทิฐิ"** ไปกันจนหมดเลยนา! จะเป็นบาปเพราะว่าไม่ให้ความเป็นธรรมแก่เขาบ้างเลย คือตัวผู้พูดนั้นพ้นจากพิธีกรรมของเขาแล้วหรือยัง ?

แล้วยังมีอารมณ์ค้างไว้นิดหรือเรื่องที่ว่าปุถุชนทั่ว ๆ ไปมักชอบการเร้าอารมณ์นั้น จะสังเกตดูง่าย ๆ จากพวกเด็ก ๆ วัยรุ่นหรือวัยคะนองเวลาอยู่ในบ้านพ่อแม่ใช้ให้ทำการงาน เช่นเก็บกวาดเช็ดถูล้างถ้วยชาม คือเป็นงานในบ้านของตนเองแท้ ๆ มักจะไม่ชอบทำ หรืองานบางอย่างไม่เอากันเสียเลย แต่ถ้าพอมีใครมาชักชวนให้ไปช่วยผู้อื่น ๆ เขาฟรี ๆ เป็นงานอย่างเดียวกัน หรือพัฒนานอกบ้านแล้วละก็มักจะเฮละโลไปกันเลย ! บางทีเขาหลอกลวงให้ไปตายแทนเขาเป็นกลุ่ม ๆ ก็ยังเอาเพราะว่าสนุกสนานดี

พวกนี้ดังคำพังเพยว่า **"ลูกวัวอ่อน ที่ไม่รู้จักแม่เสือท้องหิว"** พอเขาเป่าหูให้เข้าหน่อยเดียว มองดูความตายนั้นเหมือนดังคนนอนหลับไป เป็นเพราะว่าการงานในบ้านนั้นพ่อแม่เอาแต่จะสอนลูกมักจะจู้จี้หวังจะให้จดจำกันลืม มุ่งแต่จะเอาให้ลูกดีทางเดียว บางทีทำไม่ถูกใจก็ติบ่น บางทีทำเสียก็ถูกดุด่าต่าง ๆ นานา เป็นของธรรมดา ๆ เห็นว่าเป็นลูกของตน

ตีจนเคยมือไป แต่ในบางครั้ง บางคน เป็นการกดอารมณ์ของเด็กไป เด็กต้องข่มอารมณ์ คือฝืนจิตใจทำการงานนั้น ๆ ไปก็มี ไม่มีการเร้าอารมณ์ให้เกิดความอยาก ให้เกิดความสนุกสนานในสิ่งนั้น ในชีวิตการงานนั้นเท่าไรนักเลย ไม่เหมือนดังที่เขามาชักชวนหรือเขามายุยง เขามาปลุกปั่นให้ช่วยไปตายแทนเขาเป็นหมู่ ๆ อย่างนั้น หรือไปตายเพื่อพระเจ้า จะได้ขึ้นสวรรค์ทันที ฟังแล้วเขาพูดอ้างอิงยกเรื่องแม่น้ำทั้งห้า ช่างมีเหตุผลมันมือมันเขี้ยวดีจังเลย! ช่างเร้าอารมณ์ดีจริง ๆ บางทีดื่มด่ำรสนั้นทำเอาจนลืมพ่อแม่ลืมบ้านเกิดเมืองนอน ลืมจนกระทั่งความตายของตนไปก็มี อย่างนี้เป็นต้น จึงเรียกว่าปุถุชน ไม่ว่าชาติใดศาสนาใด ๆ ชอบการกระตุ้นเร้าอารมณ์ก่อนทั้งนั้นแล . . . พอจะฟังกันรู้เรื่องบ้างไหม ?

แล้วยังเสียดายคำพูดของ **หลวงพ่อเฒ่า** ท่านอีกตอนหนึ่งว่าการปฏิบัติธรรมะ ให้หลุดพ้นทุกข์ในวัฏสงสารได้จริง ๆ นั้น มีทางเดียวต้องหันเข้ามาหาหลักของ "**อนัตตา**" ก่อนที่สุดต้องเข้าถึง "**สุญตา**" เท่านั้น แต่การพูดก็ดี การสอนคนที่ยังไม่เข้าใจธรรมะเลยนั้น เรื่อง "**อนัตตา และสุญตา**" นั้นแทบจะฟังกันไม่รู้เรื่องเลย ช่างยากแทบจะไม่มีหนทางสอนเรื่อง "**โลกุตรธรรม**" ให้เขารู้เรื่องไปได้เลย

นอกจากจะต้องไปขอยืมคำพูดอาศัยคำสอน คำสอนแบบ "**สัสตทิฏฐิ**" ของเขาพูดไว้แล้ว ๆ มาใช้ประกอบการพูดการสอนไปพลางก่อน จึงจะมีหนทางชักนำให้เขามองเห็นพุทธธรรม

ได้ในที่สุด นั่นก็คือการสอนเรื่องสมบัติดั้งเดิม เช่น เรื่องตายแล้วก็เกิดอีก เกิดอีก ๆ ๆ ๆ มันเที่ยงแห่งการเกิดอยู่นี้! มันเที่ยงแห่งการต้องเกิดอยู่ตลอดไปอย่างนี้ แล้วจะว่าไม่ใช่ "**สัสตทิฐิ**" จะพูดว่าอะไรกันเล่า? มันก็ถูกของเขาเหมือนกัน ต้องยอมรับแต่เรียกว่าถูกแบบ "**สัสตทิฐิ**" เขาไปมันยังกว้างมาก มันยาวมากจนจบกันไม่ลง ตามแบบนั้นเขาจะถกเถียงถามต่อชาติแล้วชาติอีกไป ๆ กันไม่มีวันจบ ธรรมะโลกแตก! ต้องพูดว่ายังไม่ใช่ถูกแบบของ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเท่านั้นเอง

ที่นี้มาพูดถึงว่า แล้วอะไรเล่าที่เป็นแบบของ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งพระพุทธองค์ตรัสรู้จริง ๆ นั้นมันสั้น แล้วก็ยังจบลงได้ทันที เป็นปัจจุบันธรรม พูดสรุปให้สั้น ๆ ก็คือ "**ตัดหัว-ตัดท้าย-ตัดตรงกลาง**" คือยังต้องพังทลายตรงกลางปัจจุบันธรรม ปัจจุบันกรรมต่าง ๆ ลงไปอีกด้วย จึงจะจบเกมการเกิดดับหรือเกิดและตาย ตรงนี้เองประตู "**นิพพาน**" แล... จำเป้าหมายตรงนี้เอาไว้ให้ดี ๆ แล้วจะได้ไม่เข้าใจในแง่เขวไปหมด (พระพุทธศาสนามุ่งวงในเป็นเป้าหมาย)

ที่ว่าต้องขอยืมคำพูดภาษาของ "**สัสตทิฐิ**" ของเขามาใช้ก่อนนั้น จึงจะเทศนาสอนธรรมะได้ ให้คนเข้าใจพื้นฐานแนวทางของ "**โลกุตรธรรม**" ได้บ้างนั้น เป็นเพราะว่าภาษาพูดของมนุษย์นั้นเป็นภาษาโลกีย์มันมีน้อยอยู่แล้ว ศาสดาอื่น ๆ ที่เกิดก่อนหรือยุคเดียวกับ **พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี** นั้นมีมาก

เขาได้พูดไปเสียมากแล้ว เขาได้สอนปรัชญาสูง ๆ ไปเสียก่อนแล้ว แทบจะไม่มีภาษาที่จะพูดได้อีกแล้ว ถึงแม้คำว่า **"นิพพาน"** ก็มีการพูดการสอนกันมาก่อนอยู่แล้ว อย่างนี้เป็นต้น พระพุทธ-องค์ ต้องขอยืมคำพูดนี้มาใช้การอธิบายหลักธรรมะของพุทธ-องค์เช่นกัน เพราะว่าคำนี้รู้กันแพร่หลายแล้ว ท่านจึงต้องตรัส **"กาลามสูตร และ มหาปเทศ 4"** เอาไว้ เพราะว่าพระ-พุทธองค์รู้วาระจิตใจ รู้ภูมิปัญญาของมนุษย์ดี ว่าจะต้องเปลี่ยน-แปลงไปตามกาลสมัย แล้วจะต้องขาดปัญญาธรรมจักษุ นับวันจะมีมากขึ้นไป จะเกิดมีคนคิดคดโกงคำสอน บิดพริ้วคำสอน กลืนคำสอนของท่านไปจนหมด ท่านดักเอาไว้ล่วงหน้า พยากรณ์เอาไว้แล้ว เจ้าของศาสนาตรัสไว้ถูกหมดเลย[1]

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่ได้จารึกพระธรรมคำสอนของท่านไว้เป็นตัวหนังสือ เป็นเพราะว่าภาษาพูดหรือภาษาเขียนเป็นตัวหนังสือยุคโน้น ถึงจะมีก็ไม่แพร่หลาย เช่นภาษาสันสกฤตและภาษาบาลีนั้น ก็ยังดิ้นได้ มันดิ้นได้ยังไม่เที่ยงแท้จนหมด บางคำแปลความได้ตั้งหลาย ๆ อย่าง อย่างนี้เป็นต้น พระสัมมา-สัมพุทธเจ้า ตรัสไว้นั้นไม่ผิด แต่คนที่มาเขียนจารึกเป็นตัว

1. อยากรู้คำพยากรณ์ จงอ่านหนังสือ "ขุมทรัพย์จากพระโอษฐ์" แปลโดย "พุทธทาสภิกขุ" ฉบับสมบูรณ์คณะธรรมทานไชยา อ. ไชยา จัดพิมพ์เอง เล่มนี้ใช้เวลาค้นคว้ากว่า 20 ปี เป็นหนังสือเล่มแรกที่ข้าพเจ้า "ธีรทาส" อ่านแล้วนับถือ "พุทธทาสภิกขุ" (รวมอยู่ในหนังสือชุดธรรมโฆษณ์)

หนังสือ มาคัดลอกเป็นตัวหนังสืออาจจะทำผิด ขาดตกความ-หมายเดิมก็ได้ หรืออาจจะตีความไม่แตกแล้วยังเพิ่มเติมลงไปอีกก็ได้

เพราะว่าโลกุตรธรรมนั้นมีสั้นๆ เพียง **"กำมือเดียว"** แต่สูงยากด้วยความหมายมาก จนคำพูด แทบจะไม่มีคำพูดของภาษามนุษย์ที่จะเอามาอธิบายคำว่า **"นิพพาน"** ให้ถูกต้องจริงตามสัจภาวะนั้นได้ อย่างเก่งที่สุดก็อุปมา–อุปไมยให้เพียงแค่ที่ใกล้เคียงที่สุดให้รู้เอาเอง **"ปัจจัตตัง"** เท่านั้น สืบอายุกันลงมานับเป็นพันๆ ปี ถ้ายิ่งแปลถอดความออกไปสู่แต่ละภาษานั้นยิ่งพูดยิ่งเขียนยิ่งแปลไปกันมากเท่าไรๆ ก็จะยิ่งยุ่ง ยิ่งออกห่างจากสัจธรรม ความหมายเดิมไปเท่านั้น ถ้าได้เปลือกห่อแก่นเอาไว้ ก็นับว่ายังเป็นบุญมากมายแล้ว อย่าสงสัย! จึงต้องมีการทำสังคายนากันบ่อยๆ นั้นเป็นพยานบอกเอาไว้ชัดแจ้งแล้ว ปราชญ์แท้ทางพระไตรปิฎกจะไม่ค้านคำพูดนี้เท่าไรนักเลย.

บทที่ 7

พระภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ขอหวนกลับไปเล่าถึงเรื่องของในวัด **หลวงพ่อเฒ่า** (คิมสิ่วเซียนซือ) กันอีกที เรื่องต่างๆ เหล่านี้ก็เป็นที่เล่าลือ เหมือนกับนิทานชาดกสนุกๆ ติดปากชาวเมืองต่างๆ ไป ว่าคนและสัตว์ เทวดา โยคี สามเณร เซียนต่างๆ เขาเมาเรื่องชาติภพ แล้วอวดเบ่งใหญ่โตทับๆ กัน หรือทำสังคายนาเรื่องชาติกำเนิดว่า ของใครจะดีมีบุญสูงกว่ากัน ไม่

ลงเอยกันได้ **หลวงพ่อเฒ่า** พอได้รู้เรื่องทั้งหมดแล้ว ท่านบอกว่าเรื่องนี้ดีมาก สมควรที่จะจารึกเอาไว้ให้คนรุ่นหลัง ๆ ได้รู้กันบ้าง ให้ตั้งชื่อเรื่องว่า **"ปัญญาชาดก"** มันมีประโยชน์อยู่หลายทาง เช่นทำให้คนที่ยังไม่เชื่อเรื่องนี้เลยเกิดความฉงน! สงสัย...แล้วตรงนี้เองจะทำให้เขาจดจำเอาไปค้นคว้าหาความจริงสืบไปนาน ๆ แล้วอีกพวกหนึ่งก็จะได้อ่านเล่นเป็นนิทานที่แทรกคติธรรมให้เขารู้ได้โดยปริยาย เบาสมองไปพลางก่อน บางทีอาจจะเป็นบุญกุศลบารมีของเขาที่ในชาติก่อน ๆ ได้เคยอุทิศธรรมทานแนวทางนี้ไว้บ้าง ผลบุญให้มีโอกาสมาพบธรรมง่าย ๆ นี้อีก

หรือเพียงแต่มาได้ยินเข้านิดเดียว ประโยคเดียวในปัญหาธรรมนี้เท่านั้นก็อาจจะมีอิทธิพลดลจิตใจ ให้เขาสามารถเรียกร้องปลุกระดมดึงดูดเอาความทรงจำแต่ชาติหนหลัง ๆ ของเขามาได้มาก คือการเกิดสติปัญญา ได้ระลึกถึงในความรู้อันมีค่า ซึ่งเขาก็ได้เคยมีปัญญา ได้เคยศึกษาในเรื่องทางนี้แต่ชาติก่อน ๆ มาบ้างแล้ว แต่มาในชาตินี้เขาลืมไปในขณะที่เขากำลังนึกคิดไม่ออกอยู่ ถ้ามีคำพูดที่เขาเรียกว่ากระทุ้งถึงก้นถุง ตีให้ถังทะลุแตกหัก หรือคำสอนที่เขาซัดกันอย่างขาวสะอาด เขี่ยถูกจุดเข้านิดเดียว ก็เกิดการเร้าอารมณ์ได้ ปัญญาดั้งเดิมเกิดลุกโพลง! สว่างไสวออกมาใช้ได้ทันที อย่างนี้ก็อาจจะมีได้เป็นได้เหมือนกัน

แล้วเขาจะจับจุดธรรมชาติ ตรัสรู้ธรรมชาติแห่งอนุสัยของตนเอง คือการจับวาระจิตของตนเองได้บ้าง และยังอาจจะสืบสาวไปถึงการช่วยผู้อื่น ๆ ก็ได้ แล้วก็จะได้ปรับปรุงการดำเนินชีวิต ทางเดินแห่งวิญญาณในวัฏสงสาร ให้มุ่งไปในทางที่ดี ที่

ถูกที่ชอบ สูงยิ่ง ๆ ขึ้นไปในอนาคตกาลได้อีกมากมาย โดยที่ไม่ฝืนใจ ไม่ข่มอารมณ์เป็นทุกข์มากนัก เหตุเพราะคำพูดคำสอนเพียงไม่กี่คำนี้เท่านั้น อย่าเพิ่งดูถูกตัวเอง มีตัวอย่างในประวัติศาสตร์มาบ้างแล้ว

ปีนี้อากาศร้อนอบอ้าว! ฟ้าฝนก็ไม่ค่อยจะตกต้องตามฤดูกาล **หลวงพ่อเฒ่า** ท่านเรียกประชุมสัตว์ใหญ่ ๆ ใช้ให้ช้าง พวกงูจงอาง งูเหลือม งูหลาม ตัวใหญ่กว่าเสาเรือนต่าง ๆ ที่จำศีลอยู่ให้ออกไปทำงานหมด มีหน้าที่ไปอมเอาน้ำในสระ แล้วก็เที่ยวพ่นเป็นสายฝนเหมือนดังพญานาคให้น้ำ เพื่อรดน้ำให้แก่ต้นไม้ต่าง ๆ ให้ชุ่มชื่นเย็นสบาย จะได้ไม่เหี่ยวอับเฉามีอายุยืนงอกงามเจริญสืบไป

มี **ช้างเผือก** ตัวหนึ่งมันช่างแสนรู้ พอถึงวันพระจีน (ชิวอิดหรือจับโหงว) หรือวันสำคัญของพระพุทธศาสนาที่ชาวบ้านเขานิยมหยุดการทำบาป เว้นจากการฆ่าชีวิตสัตว์ให้ตาย แล้วก็หันมาถือศีลกินเจ จะได้มีโอกาสชำระจิตใจให้สะอาดสงบจากกลิ่นคาวเลือดคาวเนื้อสัตว์ลงบ้าง จะได้ฝึกหัดการสร้างเมตตากรุณาธรรมบารมีให้เป็นเชื้ออนุสัย (มีทุน) สืบไป ยังมนุษยธรรมบารมีให้เกิดขึ้นแก่จิตใจบ้าง เผื่อวันที่จะตาย จวนจะดับจิตอย่างกระทันหันจะได้นึกถึงบุญกุศลตรงนี้ แล้ว **"ชนกกรรม"** นั้นจะได้นำดวงวิญญาณไปเกิดทางที่สูงก่อน ชาติหน้า ๆ จะไม่ต้องเสี่ยงภัยพลัดกลับไปเข้าท้องของสัตว์เหล่านั้นอีก เพราะว่าไม่ได้ฆ่าชีวิตมันตาย และยังไม่ได้กินเลือดเนื้อของมัน กรรมร่วมนั้น

อ่อนมากไม่ดึงดูดวิญญาณให้ตกต่ำไปในทันทีเท่าไรนัก ได้ปิดประตูนรกและเดรัจฉานชาติบ้าง **เจ้าช้างเผือก** มันจำวันสำคัญเหล่านี้ได้แม่นยำ พอถึงวันนั้นมันก็ใช้งวงจับตะกร้าใบใหญ่ๆ ออกไปในเมืองกับพวกลิงต่าง ๆ เที่ยวบิณฑบาตข้าวของชาวบ้าน แล้วคนในเมืองก็ชอบมาคอยเฝ้าดูกันมาก เพราะว่าเป็นสัตว์อันแสนฉลาดของ **หลวงพ่อเฒ่า** ที่มีอายุยืนยาวนาน ๆ มาจนไม่รู้ว่ากี่ร้อยปีแล้ว ไม่ว่าลูกเล็กเด็กแดงหรือตาแป๊ะ อาอึ้ม ยายซิ้ม อากง อาม้า จะมีลูกผลไม้และของกินดี ๆ ที่ไม่ใช่เนื้อสัตว์แล้วก็อุตส่าห์อดไม่กินเอง เก็บคอยเอาไปเลี้ยงช้างแจกลิงกินเล่นสนุก ๆ ดีจริงโว้ย !

เพราะว่าได้ผ่อนคลายอารมณ์ตึงเครียดลงบ้าง พักผ่อนให้สงบจิตใจเล่นกับสัตว์ คือการเข้าถึงธรรมชาติบริสุทธิ์ดี จะเกิดผลตรงที่ได้ให้ทานจิตลดความโลภ จิตคลายอัตตาตัวตนลงบ้าง เป็นความสดชื่นอย่างหนึ่ง ยิ้มว่างตรงที่ไม่ได้คิดโลภ และไม่ยึดมั่นหวังผลทวงกำไรจากสัตว์นั้น ให้ฟรี ๆ คือปล่อยวางในตัวใจโล่งไป

ซึ่งไม่เหมือนดังลงทุนค้าขายมีแต่ยิ้มแห้ง ถ้าเกิดกำไรดีมากก็ยิ่งจะโลภทำให้มาก ๆ บางทีก็หน้าย่นปวดขมับเพราะขาดทุน ด้วยเล่ห์กลมายาการที่จะเอากำไรกลับคืนมาทางเดียวนาน ๆ ไปยังไม่ทันรวยเงิน แต่รวยด้วยโรคเส้นประสาทหรือโรคใดโรคหนึ่งจะมาก่อน การแก้โรคจิตกลุ้มใจทุกข์ของชาวเมืองคนรวย ๆ นั้น อะไร ๆ ก็ไม่ดีไปกว่าการให้ทาน โดยไม่หวังผลตอบแทนเท่าไรนักเลย นั่นแหละผลทางจิตใจมันจะได้มาก ตรงที่ให้แล้ว

ไม่ยึดถือ ... จิตที่คิดจะให้นั้นสบายกว่าจิตที่คิดจะเอา ... เขาจึงกล่าวไว้ว่า ถ้าตั้งใจทำทานจริงๆ แล้วไม่ต้องไปกลัวว่าพระแท้หรือพระปลอมเลย.! นั่นจึงจะเกิด **"โพธิจิต"** แท้จริงแล...

ส่วน **หลวงพ่อเฒ่า** นั้นท่านไม่ต้องเป็นทุกข์เดือดเนื้อร้อนใจ วุ่นวายเสาะหาในจำพวกเครื่องใช้ไม้สอย ที่ทำมาจากฝีมือมายาการของมนุษย์ เขาเกิดกิเลสกัน (คืออารมณ์ที่เกิดขึ้นในใจคน) พอไปยึดถืออย่างไหนมาก ๆ เข้า มันก็ทำให้หลงฟุ้งเฟ้อ และเศร้าหมองใจ. เขาเกิดตัณหากัน คือความอยาก. เขาเกิดอุปาทานกัน คือการยึดมั่นถือมั่น. **"กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน"** ในเมื่อสังคมโลกียมนุษย์เขาเกิดจิตใจ อย่างที่ว่ามากันนั้นมาก ๆ เข้า ก็เป็นของธรรมดา ๆ เขาก็ต้องดิ้นรนช่วยกันคิดค้นคว้าวัตถุประดิษฐ์ประดอยแข่งขันอวดกัน ผลิตออกมาจนรกบ้านเต็มเมืองไป บางทีกรรมอันนี้เองทำให้เกิดเป็นพิษเป็นโทษภัยในภายหลังที่แก้ไม่ตก เพราะว่ากรรมนั้นมันมีจริง เหตุอย่างไรผลอย่างนั้น

หลวงพ่อเฒ่า ท่านสั่นหัวเย้ยวัตถุเหล่านั้น ท่านไม่เอามาใช้ไม่หลงใหลตามเขาไป แต่ก็พออยู่รอดไปกับเขาได้ เพราะว่าท่านใช้ของธรรมชาติล้วน ๆ ที่มีเกิดขึ้นมาเองในป่านั้น เอามาใช้ไปตามมีตามเกิดไปพลาง! ก็ช่างพิลึกกึกกือเสียจริง ๆ วัตถุสิ่งของบางทีเขาได้อุทิศถวาย หรือฝากช้างเผือกเอามาให้นั้น ท่านต้องรับของเขาโดยเสียไม่ได้ แล้วก็เอามากอง ๆ ไว้ในปากถ้ำใครอยากจะได้ก็จงหยิบเอาไปเถิด ! เพราะว่าเขายัดเยียด เป็นเชิง

ขอร้องบังคับให้ท่านรับไว้ก่อน แล้วเขาผู้ให้นั้นก็สบายใจดีแฮ...! ท่านก็ตอบเขาไปเสมอ ๆ ว่าจงอย่าเอามาถวายฉันเลย ! ท่านไม่ได้ใช้เองเลย.! จะมีประโยชน์อยู่บ้างก็ตรงที่เอาไว้รับแขก ที่เขามารบกวนจิตใจ เท่านั้นเอง

แล้วสัตว์น้อยใหญ่ทุก ๆ ตัว พอท่านกวักมือเรียกมันก็เข้าไปหาท่าน พอได้ฟังเทศนาท่านไปเสียพักเดียวก็เริ่มจะเปลี่ยนแปลงนิสัย ได้สติเห็นภัยอันใหญ่โตในวัฏสงสารบ้าง ที่จะต้องมีการเผชิญหน้ากับทะเลทุกข์แห่งจำต้องเวียนเกิดและเวียนตายอันยาวนาน เป็นปัญหาเฉพาะหน้าที่ไม่มีวันสิ้นสุด ขึ้นมาทันที สัตว์ตัวที่เคยดุร้ายจิตก็ค่อย ๆ ลดหายจากความโหดเหี้ยม ! ที่ชอบจับสัตว์กินก็เริ่มกลัวบาปกรรมนั้น เบื่อหน่ายการเสพเนื้อสัตว์ ท่านฝึกสอนให้ค่อย ๆ กินแต่พืชผักผลไม้ต่าง ๆ แทนเนื้อสัตว์ไปค่อย ๆ ดัดสันดานให้ถือมังสวิรัติ ดัดพ่อแม่สำเร็จแล้ว พอถึงชั้นลูกหลานก็เคยชินไปเอง เพื่อจะได้ให้สัตว์เหล่านั้น ได้พัฒนาวิญญาณไปเกิดในที่มีชาติภพสูงขึ้นไปกว่าเดิม ๆ มีทางนี้ทางเดียวที่จะช่วยพัฒนาขันธ์ 5 ให้สูงขึ้นให้รอดพ้นไปได้แล...

ชาวบ้านทั่ว ๆ ไปเห็นความเก่งขลังศักดิ์สิทธิ์ ตรงที่มีมนต์ผูกจิตใจของสัตว์ต่าง ๆ ไว้ได้มากมาย แล้วท่านยังเป็นพระที่ชอบ **"นิ่ง-นิ่ง-ว่าง-ว่าง"** แต่ถ้าลงได้พูดกันแล้ว เป็นได้เรื่องเลย **"มีศิลปในการพูดจาเถรตรงดีนักแล..."** คือทำให้คนคดอยากฟัง คนตรงอยากรู้ นักเลงชอบ ขี้เมาตบมือ นักปราชญ์ไม่

เบื่อ นักบุญสรรเสริญ ตรงนี้เองจึงทำให้ชาวบ้าน ได้นำเอาลูกหลานที่จนปัญญา หรือเด็กเหลือขอ หรือพวกที่แหกคุกตะรางหนีจากเมืองนรก ซึ่งท่านยมบาลยังไม่ทันจะได้อบรมสั่งสอนเรื่องศีลธรรม ก็ยกพวกกันเดินขบวนชิงหนีมาเกิด มันยังไม่พ้นโทษนรก แล้วมันจะดีไปได้อย่างไรกัน ? พวกเด็ก ๆ เหล่านี้นำเอาไปฝากท่าน กราบอ้อนวอนขอร้องให้ท่านช่วยเมตตากรุณาจิตที่เถิด ! ช่วยดัดสันดานให้ที่เถิด ! เผื่อว่าอนาคตของเขาอาจจะมีหวังเป็นคนกับเขาได้บ้าง ยังดีเสียกว่าที่จะทุบหัวหักคอให้มันตายไป ๆ เสียทันที

หลวงพ่อเฒ่า ท่านไม่รับไว้เลย ! ตอบไปว่า ท่านมุ่งอยู่แต่ในฌานสมาบัติ หรือวิปัสสนาธุระแล้ว เพราะว่าแก่ชราภาพมากแล้ว ไม้ใกล้ฝั่งเต็มที่แล้ว ต้องพักผ่อนอยู่ในมุมสงบสุญญตาวิหารธรรม คอยวันเวลาแตกดับของสังขารเท่านั้น แล้วการอบรมสั่งสอนเด็ก ๆ นั้น ต้องใช้ปัญญาโลกีย์ก่อน ท่านรับไว้ไม่ไหวแล้ว หนัก ๆ เข้าก็ทนการอ้อน ๆ วอน ๆ ของเขาไปเสียไม่ได้ เขาขอร้องให้เมตตากรุณาจิตช่วยรับไว้เป็นรุ่นสุดท้าย จะอบรมสั่งสอนได้ดีหรือไม่ดีเลย ก็ไม่เป็นไร ขอเพียงให้ **หลวงพ่อเฒ่า** ช่วยรับไว้ก่อนเถิด ! ท่านต้องจำยอม โดยจำใจแท้ ๆ ทีนี้ก็ต้องทำหน้าที่ปากแฉะกันตามเคย ถึงเช้าก็เทศนาอบรมสั่งสอนกันอยู่ตลอดเวลาไป อย่างว่าพวกเด็ก ๆ ที่ **นายยมบาล** ยังไม่ได้อบรมศีลธรรมให้เสียก่อนแล้วจึงค่อยปล่อยให้มาเกิดเป็นคนนั้น มักจะ

ด้อครูรั้นพ่อแข็งแม่ ผ่าเหล่าแหวกกอกันแทบทั้งนั้น มันเคยอยู่ในบ้านเป็นใหญ่ เคยอยู่ในเมืองเป็นเจ้า กินดีนอนสบาย ก็ตีนสายขี้เกียจหลังงอ พอถูกนำมาส่งไว้ในป่า วันแรก ๆ ก็ยังสนุก ๆ เล่นกับสิงสาราสัตว์ที่เชื่องต่าง ๆ ดี พอนาน ๆ วันเดือนปีเข้าหน่อย ก็เบื่อคิดถึงบ้าน มันอึดอัดใจตรงที่ไม่มีสตางค์ ถึงจะมีเงินแต่อยู่ในป่าก็ไม่มีทางที่จะซื้อขนมกันได้ตามใจชอบ

หลวงพ่อเฒ่า ท่านเข้มงวดมาก เหมือนดังตกนรก เขาจับเสือเอามาขังไว้ในกรงแมว ถึงกับร้องไห้ บ้างก็ซุกซน บ้างก็เที่ยวอาละวาดเกะกะ ! ไม่ชกต่อยเตะตีด่ากันเอง ก็ไปเที่ยวระเบิดทุบตีรังแกไว้กับพวกสัตว์ต่าง ๆ นานา ตามภาษาของเด็ก ๆ ที่จิตเดือดพล่านไปด้วยความอยากรู้ อยากเห็น อยากทำตามที่จิตตนคิดนั้น จะผิดหรือจะถูกจะดีหรือจะชั่วนั้น ข้ายังไม่เข้าใจ ขอให้พวกกันได้ทำตามใจของกูก็ไชโยแล้วโว้ย !

บ้างก็คิดจะหนีกลับบ้าน แต่ก็หนีกันไปไม่รอดสักที ! เพราะว่าไอ้เสือโคร่ง สิงโต ต่าง ๆ มันช่างแสนฉลาดรู้ทัน เป็นตำรวจลับคอยสอดแนมติดตามดมกลิ่น เฝ้ายามดักไว้ที่หุบเขาต้นทางออกจากถ้ำนั้น พอวันไหนนัดเพื่อน ๆ แอบเดินไปจนถึงปากทางที่ไร มันก็รู้ทันที วิ่งกระโดดไปดักแยกเคี้ยวร้องขู่คำราม ! ต้อนให้กลับวัดกันหมดทุกที ! ไม่มีใครสามารถที่จะหนีพวกมันไปได้รอดกันเลย ! เพราะว่ากลัวมันจะกัดเอา พวกเด็ก ๆ จอมแก่นแก้วเหล่านี้ เมื่อครั้งอยู่บ้านเมืองของตนนั้น ก็ไม่ชอบเล่าเรียนหนังสือ มีแต่เรียนวิชาอันธพาล คือเกะกะระราน

มือบอนชอบก่อเวร ไม่ยิงนกก็จับสัตว์ เอาสัตว์มาผูกกักขังทรมานเล่น ๆ ทำบาปกรรมไปต่าง ๆ นานา โดยไม่รู้ตัวว่านั่นเป็นบาปสนุก ๆ ผ่าน ๆ ไปวันหนึ่ง ๆ และก็ชอบเสพเนื้อสัตว์เป็นอาหาร

พอมาอยู่วัดเข้า **หลวงพ่อเฒ่า** ท่านก็ห้ามหมดเลย แล้วยังแถมให้ถือศีล 5 มังสวิรัติ กินแต่พวกพืชผักสดผลไม้ต่าง ๆ แทนข้าว ตาย ๆ ไม่ตายวันนี้แล้วจะไปตายวันไหนกัน ? ถึงจะมีข้าวให้หุงกินกันเองก็ไม่มีเนื้อสัตว์จะกิน ต้องกินกับผลไม้สุกไปพลาง ๆ บางคนพอลับหลังท่านแล้ว ก็แอบด่าสาปแช่งขอให้ **หลวงพ่อเฒ่า** องค์นี้ตาย จงเป็นโรคอะไร ๆ ต่ออะไร ๆ ก็ได้ ขอให้ตายทันทีเร็ว ๆ หน่อยก็แล้วกัน เพราะกูจะได้ไม่มีใครมาบังคับหัวใจ

ไม่ต้องมานั่งหัดเขียนหนังสือจีนตัวหยุก ๆ หยิก ๆ ดูแล้วก็เวียนหัว กลางคืนก็ต้องสวดมนต์ ท่องพระคัมภีร์กลางวันเข้าโรงเรียนเซ็น (ฌาน) ฝึกหัดนั่งหลับตา พอดุกดิกนิดหน่อย ! หรือสัปหงกง่วงนอน[1] ก็ถูกไม้ฟาดหลังผัวะ ! แทบทุกวันคืนซ้ำ ๆ ซาก ๆ กันอย่างนี้กูไม่เอาแล้วโว้ย ! ขอให้กูได้กลับบ้านช่องไปทะเลาะเล่นกับพี่กู ไปตีน้องกูเล่นจะสนุกดีกว่ากันมากโว้ย !

---

1. เรื่องอาจารย์เซ็น (ฌาน) ในประวัติศาสตร์มักชอบใช้ไม้ตีศิษย์เวลานั่งสมาธิสัปหงกง่วงนอน เคล็ดลับให้ศิษย์เปลี่ยนอารมณ์ซัดเข้าให้ ผัวะ ! เจ็บ ๆ แสบ ๆ ท่านว่าแก้โรคง่วงหายวูบเลย ! จิตหวนกลับเข้ากระแสการฝึกสมาธิตามเดิมอีก ถ้าอยู่ในห้องกรรมฐานแล้ว ไม่มีการยกเว้นถึงแม้จะเป็นลูกท้าวพระยา-กษัตริย์-ก็ยังผัวะ ! หนึ่ง แบบการสอนสมาธิเมืองหนาว. ถ้าเมืองร้อน ๆ อย่างไทยเราบ้าง–เป็นไง ? "ธีรทาส"

พูดเป็นเสียงเดียวเกือบหมดทั้งชั้นเลย ขอให้ฟ้าดินเจ้าพ่อข้างบ้าน ศาลเจ้าข้างเมือง จงช่วยส่งข่าวไปบอกพ่อแม่ให้มารับกลับไปที่เถิด! กลัวแล้ว พอแล้ว ลูกไม่ซนไม่ดื้ออีกต่อไปแล้ว มารับไว ๆ หน่อยเถิด!

หลวงพ่อเฒ่า ท่านสอนว่า พวกที่จะฝึกหัดถือมังสวิรัติใหม่ ๆ นั้น ในระยะแรก ๆ ต้องกินพวกพืชผักที่แทนเนื้อสัตว์ได้ให้มาก ๆ ก่อน เช่นต้นกุ๋ฉ่าย ดอกกุ๋ฉ่าย ต้นหอม ดอกหัวหอม ต้นกระเทียมสด หัวกระเทียม เอามาผัดกับน้ำมันพืช (**น้ำมันถั่วลิสง–เต้าอิ๊ว**) คือคัดเลือกกินพวกผักเผ็ดร้อนขับลมก่อนเป็นดี และพืชตระกูลถั่วต่าง ๆ กินให้มาก ๆ และมันเทศ พวกกล้วยต่าง ๆ พวกนี้แทนเนื้อสัตว์ได้ดี แล้วในระยะที่สอง ท่านให้ฝึกหัดกินแต่ผลไม้ดิบ ๆ พวกผักสดยำต่าง ๆ จนร่างกายเคยชินไฟธาตุปกติดีประมาณ 1 ปีแล้วก็อยู่ตัว ทีนี้ค่อย ๆ งดเว้นพวกอาหารเผ็ดร้อนน้อยลงก็ได้แล้ว ภายหลังพอทำได้ดีแล้ว ก็จะหมดห่วงเรื่องอาหารอยู่ในป่าดง ที่ไหน ๆ ก็มีอาหารธรรมชาติผลิตผลสร้างเอาไว้ให้เต็มป่าแล้ว

หลวงพ่อเฒ่า ท่านเคยเทศนาไว้ว่า เรื่องการกินพืชผักที่เผ็ดร้อนจัด ๆ มากนั้น ตำรายาโบราณกล่าวไว้ว่า มีทั้งให้คุณและให้โทษ คือถ้าจะหวังฝึกหัดจิตในทางสงบ การบำเพ็ญสมาธิภาวนาหรือบำเพ็ญฌานสมาบัติชั้นสูง ๆ กันแล้ว ถ้าไม่สนใจเรื่องการกินอาหารกันแล้ว มักจะไปกันไม่รอด ชั้นแรกหัดหลีกเลี่ยงเนื้อสัตว์ใหญ่ที่มีมือมีตีนก่อน เพื่อลดการกระตุ้นจากกาม

ราคะให้น้อยลงก่อน ชั้นต่อไปฝึกหัดหลีกเลี่ยงกิน พวกพืชผักที่เผ็ดร้อนจัดมากนัก เป็นดีมาก เพราะว่ามันไปขยายหลอดเลือดหรือมีกลิ่นแรงมาก พวกกลิ่นแรงๆ มากมักจะกระตุ้นกามารมณ์ด้วย ทำจิตใจให้สงบได้ยาก ตรงนี้จัดว่าให้โทษบ้าง

ในสมัยครั้งพุทธกาลโน้นพวกแขกอินเดีย เขาถือมังสวิรัติกันแทบทุกศาสนา ชาวพุทธทั่วๆ ไปก็ถือศีล 5 ยังเสพกามครองเรือนอุ้มลูกจูงหลาน ดูตัวอย่างง่ายๆ เช่น **"นางวิสาขา"** บรรลุโสดาบันแล้ว ยังแต่งงานไปมีลูกเป็นโหล แล้วทำไมพวกแขกไม่กินเนื้อสัตว์ ทำไมเขาอยู่กันได้รอดเล่า? ก็เพราะว่าเขากินเนย ดื่มนมวัว[1] นมถือว่าเป็นของให้ เวลากินนมแม่ แต่ไม่ได้ฆ่าแม่ให้ตาย นมเนยมันทดแทนเนื้อสัตว์ได้ กินน้ำมันถั่ว น้ำมันงาและยังชอบกินพวกเครื่องเทศต่างๆ เช่น พริกไทย ลูกผักชี ยี่หร่า เปราะหอม ขมิ้น ลูกจันทน์ ดอกจันทน์ ฯลฯ คือชอบกินพืชผัก หรือลูกไม้ต้นไม้ชนิดที่หอมฉุน! (เครื่องแกง) ที่เผ็ดร้อนต่างๆ เป็นพื้นฐาน มันเป็นยาธาตุยาขับลมยาธรรมชาติล้วนๆ ร่างกายแขกจึงทนอยู่ได้ไม่ต้องง้อเนื้อสัตว์ราคาแพงๆ เลย และอายุยืนอีกด้วย ตรงหลังนี้จัดว่าให้คุณมาก

ด.ช. เท้ง แซ่เล้า พอเห็น **หลวงพ่อเฒ่า** ท่านนั่งหลับตาเข้าฌานสมาบัติ เพื่อพักผ่อนจากการปากแฉะ! อบรมสั่งสอนดัดสันดานเด็กๆ.

---

1. พวกแขกชอบดื่มนมวัวหรือนมสัตว์มากกว่าจีน (นมเนยที่ทำมาจากพืชก็มี)

แล้วพ่อก็ชักชวนเพื่อนทั้งหมดแอบ ๆ ไปที่ลำธารน้ำตก แล้วลงไปดักจับปลาต่าง ๆ มาเล่นกันอย่างสนุก ๆ พอได้ปลาตัวโต ๆ เข้าหน่อยก็ดีใจมาก ทีนี้เกิดตัณหาความอยากกินขึ้นมา จึงก่อไฟย่างปิ้งปลาสด ๆ เพื่อฉลองความอดอยากกันมาเป็นแรมปีเลย วันนี้โชคดีมากโว้ย ! ว่ากันจนพุงกางท้องป่องไปเลย ๆ ทีนี้บาปกรรมมันยุติธรรมไม่ล้อเล่นหรือยกเว้นให้ใคร ๆ เลย คือการขโมยเขากินปลาปิ้ง ก็ต้องกินไว ๆ กินเร็ว ๆ เข้าหน่อยโว้ย ! จะได้กลับวัดทันก่อนเวลาที่ **หลวงพ่อเฒ่า** ของเราจะออกจากการทำฌานสมาบัตินั้น ท่านจะได้ไม่รู้เรื่อง วันหน้าจะได้มาเอากันใหม่อีก

โอ . . . อมิตาพุทธ ! กรรมหนอ ! กรรมเจ้าเอ๋ย ! มันช่างตามมาทันตาเห็นเสียจริง ๆ เพราะความที่กินอร่อยนาน ๆ จะได้กินที ก็กินอย่างลวก ๆ เกิดก้างปลาติดคอกันทีเดียวมากหรือน้อยมีแทบทุกคนเลย จะช่วยกันทำอย่างไร ๆ ก็เอาไม่ออก พอเจ็บปวดแสบมาก ๆ เข้าแล้วก็จนปัญญากันหมด ความลับไม่มีในโลก ยกเว้นจะแตกช้าหรือแตกเร็วเท่านั้น กลัวจะถูกเฆี่ยนตีก็กลัว ! เจ็บปวดแสบหรือๆ ก็แสนที่จะทนได้ บางคนกัดฟันทนทรมานกันไม่ไหวมาก ๆ เข้าก็ต้อง **หลวงพ่อเฒ่า** เป็นที่พึ่งกันอีกละวา . . .

ฝ่าย **หลวงพ่อเฒ่า** ท่านออกจากฌานสมาบัติมานั่งคอยนาน ๆ แล้ว พอมองหน้าพวกนี้ ก็รู้วาระจิตทันที ท่านจึงชิงพูดดักต้อนไปทีก่อนว่า "ถ้าคนคดแล้ว ก็มักจะไม่กล้าบอกความจริง ! แต่ถ้าคนที่มีธาตุ มีเชื้อแห่งความสัจจะซื่อตรงแฝงอยู่บ้างแล้ว

ถึงแม้ตนเองยังคด ๆ งอ ๆ อยู่ด้วยความจำเป็นบ้าง แต่บุคคลนั้นมักจะกล้าพูดความจริงกันอย่างตรงไปตรงมา หรือเป็นคนจริงบ้างในบางเวลา"

เอ้า! นี่พวกเธอจงจดจำเอาไว้ให้ดี ๆ นา! **หลวงพ่อเฒ่า** วันนี้จะสอนวิธีดูลักษณะคน จับอุปนิสัย และวาระจิตของคนให้แก่พวกเธอรู้วิชานี้กันบ้าง คือต้องระวังภัย! ให้มาก ๆ จงอย่าไปรีบด่วนตอบปัญหา หรือสนทนาธรรมะ หรือบอกเรื่องความลับสำคัญ ๆ อะไร ๆ ต่าง ๆ มากมายนัก ให้แก่บุคคลชนิดที่เขาได้เข้ามาหาเรา... เข้ามาในบ้านในเมืองเรา... แล้วเราได้ถามชื่อเขาไป... แต่เขานิ่ง! เงียบไม่พูด... เราถามอาชีพการงานเขาอีกก็ไม่ยอมบอกกับเรา คือคนที่มาในบ้านเราแล้ว **"ถามชื่อไม่พูด-ถามอาชีพไม่บอก"**

ถ้าพวกเธอต่อ ๆ ไปพบคนลักษณะแบบอย่างนี้เข้าแล้ว มักจะเข้าตำราจงพึงระวัง ๆ ไว้ก่อนเป็นดี นั่นแสดงว่าการมาของบุคคลนั้น ยังไม่ใช่ผู้ที่บริสุทธิ์อันแท้จริงเสียแล้ว การงานการขอร้อง การถามปัญหาธรรมะของเขานั้น ก็ยังไม่บริสุทธิ์ใจที่จะขอรู้ธรรมะนั้น หรือเขาก็ยังไม่เคารพนับถือเราในเรื่องนั้น ๆ เท่าไรนัก เขายังมีมายาการความลับไม่อยากจะให้รู้อะไร ๆ บางสิ่งบางอย่าง แอบซ่อนเอาไว้ในจิตใจ คือยังไม่บริสุทธิ์ใจแท้จริงต่อเราเท่าไรนัก แล้วมักจะมีปากกับใจไม่ค่อยจะตรงกันเท่าไรนัก เป็นอนุสัย จงอย่าได้ฝากกายถวายชีวิตไว้เนื่อเชื่อใจแก่บุคคลประเภทนี้ไป จนหมดเลยเชียวนะ! เพราะเป็น

"โลกียชน-ไม่ใช่โลกุตรชน" ดังคำปราชญ์โบราณท่านกล่าวไว้ว่า "ถ้ามีความสงสัยอยู่แล้ว ก็มักจะไม่ใช่เป็นของที่ดี ดีจนหมดเลยอยู่ในนั้น ถ้าเป็นของดีจริงจนหมดแล้ว ก็มักจะไม่ต้องมีความสงสัยอยู่ในนั้นเลย! เพราะว่ามันมีดีให้เราเห็นดีคือความดีเสร็จพร้อมดีอยู่ในตัวของมันมาหมดแล้ว" อย่างนี้เป็นต้น พูดภาษาง่าย ๆ **"ถ้าสงสัยมักจะไม่มีดี หรือไม่ใช่ของดีแท้"** กันเท่าไรนัก

เอ้า! พวกเธอวันนี้ดูอ้วนดี จะเข้ามาหาฉันแล้ว "จะมาดีหรือมาชั่ว จะมาบอกความจริง หรือจะมาบอกความเท็จ หรือจะมาถาม หรือจะมาเถียง" อะไร ๆ กับ **หลวงพ่อเฒ่า** กันบ้างก็ลองว่ากันไปดูที? เพราะว่าปัญหาแห่งการเวียนเกิด และเวียนตายนั้น เรื่องใหญ่โต มันเผชิญหน้าของสัตว์โลกด่วนจี๋! ต้องแก้เงื่อนนี้ ตัดปมผ่อนคลายกรรมนี้ก่อน จึงจะมีหวังเข้าทางหลุดพ้นทุกข์ในวัฏสงสารไปได้บ้าง

พวกเด็ก ๆ พอได้ฟัง **หลวงพ่อเฒ่า** ท่านเทศนาดักหน้าไว้อย่างนี้เข้าแล้ว ก็รับสารภาพกันหมดเลย! เล่าการกระทำผิดต่าง ๆ บ้างก็ซัดทอดกัน หาทางเอาตัวรอดก่อนเป็นดีว่า... ว่าไอ้คนนั้นมันมาชวนกระผมไปทำก่อนครับ! ผมไม่อยากจะไปมันก็ไม่ยอมกันครับ!

หลวงพ่อเฒ่า ท่านฟังจบแล้ว ก็หัวเราะ ฮ่า! ฮา...เออดีแล้วว่ะ! จะได้พิสูจน์บาปกรรมกันดูบ้างซิ! ปัจจุบันกรรมมัน

ตามมาทันทีเลย ฉันเทศนาสอนพวกเธอ ว่าสรรพสิ่งในวิถีชีวิตของคนนั้นหลักใหญ่ ๆ มีอยู่ 4 อย่าง คือ **"อดีตกรรม-ปัจจุบันกรรม-อนาคตกรรม-อโหสิกรรม"** มันมีอำนาจดลบันดาลวิถีชีวิตคน ให้เป็นไปได้ตามกรรมนั้น ๆ ไม่ใช่ดวงดาวหรือทวยเทพ พระเจ้าที่ไหนมาบันดาลเลย กรรมมันบันดาลแท้ ๆ เทศนาจนปากแฉะ! ไม่มีใครยอมเชื่อฉันเลย! วันนี้มันช่างสมน้ำหน้าดีแล้วโว้ย! เห็นถ้าจะต้องทิ้งเอาไว้ให้มันเจ็บแสบปวดไปนาน ๆ จนแผลเน่า แล้วก้างปลานั้นมันจะได้แทงทะลุคอหอยออกมาให้เห็น ทีนี้จึงค่อยดึงมันเอาออกมาเป็นยังไง? ถ้าไม่ทำอย่างนั้นมันก็คงจะไม่จำ ไม่เข็ดกันละกระมั้ง? เห็นไหมเล่าฉันไม่ต้องลงโทษเลย ธรรมชาติเขาลงโทษแล้ว

อื้อ! อึม.!! เจ็บนิดหน่อยเท่านี้ ยังไม่ถึงเท่ากับปลามันเจ็บจนขาดใจตายไปเลย! เจ็บน้อยกว่าพวกมันมากนัก

เอ้า! จงฟังและจดจำกันเอาไว้ให้ดี ๆ นา! ต่อไปฉันอาจจะออกข้อสอบถามถึงเรื่องที่พูดนี้อีกด้วยนา! พวกเธอฆ่าปลาเล่น ๆ แล้วตอนที่ปลามันดิ้นกระแด่ว! กระแด่ว! นั่นล่ะ? มันก็เจ็บปวดอย่างนี้หรือมากไปกว่านี้อีกหลายร้อยเท่าตัว เพราะว่าบางตัวฆ่ายังไม่ทันตาย ก็เอาไปปิ้งย่างเผาไฟ ทำศพสด ๆ ซ้ำเติมลงไปอีกชั้นมีบาปกรรมหนักถึงสองอย่าง แล้วทำไมพวกเธอ จึงไม่คิดเฉลียวจิตใจ เกิดเมตตากรุณาสงสารชีวิตของพวกมันกันบ้างเล่า? พึงคิดดูที...

วันนี้ **หลวงพ่อเฒ่า** ท่านก็ฉวยโอกาสเทศนา **"ปรมัตถ-ธรรม"** ต่อ ๆ ไปกันอีกเลยว่า พวกเธอมีจิตโหดเหี้ยม! จึงฆ่าชีวิตเขาได้ลงมือ จิตใจถ้าไม่กล้าแข็ง อำมหิตในขณะนั้นแล้ว การทำกรรมฆ่าสัตว์ ตัดชีวิตสัตว์ร่วมโลกเกิดแก่เจ็บตาย ทำไม่ลงมือทำไม่ได้แน่นอน ยกเว้นคนพิการอย่างใด อย่างหนึ่ง หรือเด็กไร้เดียงสาเท่านั้น แล้วจิตดวงที่เกิดการคิดฆ่าสัตว์ ทำได้อย่างเลือดเย็นนั้น พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสไว้ใน **"เกาะ-ลังกา"** มีหลักฐานที่ **พระสังฆราช โพธิธรรมมหาครูบา** ได้นำเอา **"ลังกาวตารสูตร"** เข้ามาแปลไว้ในเมืองจีน ได้มีกล่าวไว้อย่างยืดยาวมาก และยังมีใน "พระอภิธรรมปิฎก-พระ-สูตร-พระวินัย" ต่าง ๆ อีกว่า เป็นจิตของ **"ยักษ์"** คือจิตของพวกเธอในขณะนั้น เกิดเป็นยักษ์แล้ว ไม่ต้องคอยเวลาไปจนถึงชาติหน้า ๆ อีกแล้ว เป็นยักษ์เสร็จพร้อมในตัวทันที ในขณะที่กระทำกรรมนั้นแล้ว ไม่ใช่ **หลวงพ่อเฒ่า** แกล้งเทศนาเอาไว้ด่าคนทั่ว ๆ ไปเล่น ๆ อะไรเลย ความจริงในหลักธรรม ในสัจภาวะเขาสอนบัญญัติกรรมแบบอย่างนั้น เอาไว้ให้รู้ว่ามันเป็นอย่างนั้นจะได้แยกประเภทจิตต่าง ๆ ได้ กันถูกต้อง เขาสอนกันมาก่อนพระพุทธเจ้า เกิดขึ้นมาในโลกนี้แล้ว จงจดจำตรงนี้เอาไว้ให้ดี ๆ นา! จะไปหาครูบากล้าบอกความจริงนี้ ยากมากนา! แล้วพวกเธอจงอดทนเจ็บปวด ใช้กรรมไปเขาเรียกว่าเป็นกรรมร่วม

กรรมร่วมกัน นึกเสียว่าวันนี้ได้บำเพ็ญ **"ขันติบารมี"** จะได้จดจำเรื่องเหตุการณ์วันนี้ไว้ได้แม่นยำดีนักแล... ยังไม่ตายเหมือนพวกปลามันดอกน่า!

ทีนี้มาถึงตรงที่พวกเธอ กินเนื้อปลาตัวนั้น ว่ารสอร่อยดีจริงโว้ย! นั่น พวกเธอเคยได้ยินเขาบอกสัจภาวะธรรม ตรงนี้กันบ้างไหม? ถ้าไม่รู้ธรรมะนี้จงทนแสบปวดไปอีกหน่อย ดูแต่ **พระหุยค้อ มหาครูบา** ท่านยังกล้าตัดแขนซ้าย ของท่านแล้วนำเอาไปถวาย **พระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบา** เพื่อจะแสดงให้ท่านเห็นว่า "ปลงสังขารตกแล้ว รักการศึกษาธรรมะมากกว่าชีวิต" เอาแขนบูชาธรรมเลย แล้วพวกเธอนี้ เพียงแต่ก้างปลามันแทงบักคอหอยไว้นิดเดียวเท่านี้ ยังไม่ตายน่า! เรื่องเล็กน้อยเท่านั้น จะได้ฟังเทศนาบอกสัจธรรมให้นั้น เป็นเรื่องใหญ่โตกว่า และเป็นของหาฟังได้ยากมาก ธรรมะแนวนี้ช่วยปลดปล่อยชีวิตให้สัตว์รอดตายโดยตรง แต่อาภัพครูสอนจะหานักบุญกล้าประกาศธรรมาณาจักรใจนี้ยากนัก! ไม่เหมือนธรรมะแนวอื่น ๆ แทบจะต้องทะเลาะแย่งชิงกันประกาศไป ซ้ำ ๆ ซาก ๆ คนฟังจนเอือมระอาไปก็มี

เอาละ! ตอนที่พวกเธอกินปลา **"จิตก็เกิดเป็นปลา"** จิตเธอต้องเกิดการสร้างภาพปลานั้น จิตเธอก็ต้องปรุงแต่งติดรสคาวเลือดคาวเนื้อปลานั้น เก็บเอาไว้เป็นอนุสัยสืบไป แล้วอุปาทานก็ไม่ต้องสงสัย ต้องยึดมั่นถือมั่น จำแม่นในรูปกลิ่นรสอร่อยฝังแน่นไปบ้างแน่นอน ยกเว้นบุคคลที่ยังไม่รู้ธรรมะเลย จึงจะ

สงสัยปัญหานี้ ใครจะโกรธจะเถียงไปอย่างไร ๆ ก็ช่างเขาเถิด! ความจริงในสภาวะธรรม ของจิตใจมันเป็นอย่างนั้น พูดความจริง **"ธรรมาธิปไตย"** ใครจะปฏิบัติธรรมได้บ้าง หรือไม่ได้เลยนั้น เป็นอีกเรื่องหนึ่งต่างหาก!

แล้วต่อ ๆ ไปพวกเธอถ้าจิตยังหลงชอบ ลิ้นยังติดรสฝังแน่นในกลิ่นคาวปลาในเนื้อปลา ติดตามวิญญาณไปอย่างนั้นตรงนี้ไม่ต้องสงสัย... จิตต้องคิดเรื่องปลา จิตเกิดดับเป็นปลาอีกปลา ๆ ๆ ๆ แล้วถ้ายังแถมทำการฆ่าปลา ทำบาปกรรมไว้แก่ปลา ๆ ๆ เรื่องของปลา ๆ ๆ ไปจนตลอดชีวิตอันมากมาย อย่างกระนั้นแล้ว ขอให้จงใช้เหตุผลคิดคำนวณอย่างง่าย ๆ ดูเวรภัยในวัฏสงสารกันบ้างเถิด! จะมีมากเท่าไรกัน?

ดังคำของ **"อริยครู"** ท่านกล่าวไว้ว่า โครงสร้างชีวิตคือกรรมวิธีการสร้างกายเนื้อ ก็ต้องสร้างด้วยเลือดเนื้อชีวิตของปลา แล้ววิญญาณก็จะหนีไม่พ้น ที่จะต้องหล่อหลอมซึมซาบซ่าน! ไปด้วยพลังงานนั้น ขั้นต่อไปขอถามว่าพวกปลาที่ถูกเขาจับ ถูกเขากักขังทรมานวิญญาณ ถูกเขาฆาตกรรมชีวิตให้ตายโหงไป ๆ นั้น จะมีวิญญาณบ้างไหม? แล้วถ้าเกิดมีวิญญาณล่ะ! พวกปลามันจะยินยอมไหม? เพราะว่ามันไม่มีกายเนื้อที่จะอาศัย แล้วมันจะไปทวงหนี้ชีวิตของมันกับใคร ๆ ตรงนี้ยังจะมีใครกล้าค้านเพื่อลิ้น... และค้านเพื่อปากท้องกันไว้ก่อนไหม? ถ้ารู้ธรรมะมีธรรมเป็นอุดมคติคงจะนิ่ง! นักบุญแท้ไม่เถียงพระสูตรนี้ ยกเว้นนักบุญเทียม ก็ปล่อยเขาไปตามเคย...

แล้วฉันขอถามอีกว่า พวกเธอจะรับศีล จะหวังทำบุญทาน จะหวังให้ชีวิตปลอดภัย จากบาปกรรม ในการเวียนว่ายตายเกิดต่อ ๆ ไปได้อย่างไรกัน ? กรรมอย่างว่านั้น มันจะไม่สนองตอบตามไปทวงหนี้สินนั้นบ้างหรือ ? หรือว่าตายแล้วสูญหมด บาปกรรมไม่มีเลย ถ้าเป็นจริงอย่างนั้นได้มันก็สิ้นเรื่องไปที ถ้ามันยังไม่ดับสูญหมดกันล่ะ ? บาปบุญคุณโทษมันมีจริงกันล่ะ ? มันก็ส่งผลไปตามกรรมนั้น เหตุอย่างไรผลอย่างนั้น ถ้ายังไม่ได้มหาสติปัฏฐานกันบ้างเลย คือยังขึ้นก่อเวรบวกกรรมในเรื่องนั้น ๆ ถึงแม้วันพระก็ไม่คิดหยุดบาป วันเกิดก็ไม่คิดเว้นบาปบ้างเลย ! คือยังไม่ได้ปิดประตูสองด้านนี้แล้วยากมากนา !

หลังจากตายไปแล้วจะไปเกิดเป็นพระก็ไม่ได้ เพราะขาดคุณธรรมในดวงจิตไม่พอที่จะเป็นพระ จะไปเกิดเป็นมนุษย์อีกก็ไม่ได้ เพราะขาดมนุษยธรรมไม่มีพอที่จะให้ไปเข้าร่างของมนุษย์ได้ สองด่านนี้ไปไม่รอดแล้ว ถ้าตัวตายกายแตกดับไป **"ชนกกรรม"** เป็นเรื่องใหญ่โตของวันสุดท้าย (นาทีดับจิต) ที่จะตายกันทุก ๆ คนนา . . . แล้ว **"ชนกกรรม"** จะนำวิญญาณไปทางไหนก่อน ? ตรงนี้ขอทิ้งเอาไว้ให้คิดเป็นปริศนาธรรมเอง ตอบเอาเองก็แล้วกัน

หรือถ้าจะเกิดมีใคร ๆ มาร้องขอว่า ขอให้ช่วยบอกตรง ๆ กันจะได้รู้เรื่องเลย ฉันคิดว่า . . . มีหวังว่าวิญญาณนั้น จะต้องไปเข้าท้องปลากันก่อน แล้วอาศัยที่เคยเกิดเป็นคน เชื้อบุญกุศลที่เป็นชาติคนยังสด ๆ ร้อน ๆ อยู่มากนั้น มันยังติดตามไปด้วย ก็ทำให้ไปเข้าในท้องปลาตัวโต ๆ ตัวใหญ่ ๆ ที่มีนิสัยคล้ายคนก่อน

ที่นี้แยกธาตุกันต่อไปว่า ถ้าเป็นปลาที่ได้สติบ้าง ก็หัดถือศีล ไม่ฆ่าสัตว์กินอีก ดังมีเช่นแมวไม่ฆ่าสัตว์ หรือเสือบางตัวไม่กินเนื้อสัตว์ก็มี มันเกิดมีเมตตากรุณาธรรมซึ่งกันและกันก็มี เป็นพยานให้เห็น แต่ถ้าเป็นพวกปลาที่ขาดสติมาก ๆ ก็คงจะไปจับปลาตัวเล็ก ฆ่ากินเป็นอาหารไป ก่อเวรบวกกรรมแบบนั้น ๆ ตามเดิม ๆ มีแต่การทับถมให้มันหนักจมลึกลงไปอีก ติดตามวิญญาณไป เป็นอนุสัยกิเลสจิตติดฝังแน่นแล้ว ถ้าตายไปจากชาติที่เป็นปลาตัวใหญ่ ๆ นั้นแล้ว กรรมนั้นมันยังผูกมัดกายเนื้ออยู่ กรรมร่วมมันยังดึงดูดวิญญาณอยู่ ให้ตกต่ำไปเกิดในท้องของพวกปลาตัวเล็ก ๆ เข้าทุกที่ไป หรือเกิดในหมู่สัตว์ ที่จับสัตว์ฆ่ากินเป็นอาหาร

ถ้าใครสงสัยเรื่องกฎแห่งกรรมนี้แล้ว จงไปเปิดดูใน **"ลังกาวตารสูตร"** ซึ่งเป็น "พุทธพจน์" คือกรรมมันบังคับตัวไม่มีวันที่จะจบลงได้ง่าย ๆ ไปทางฝ่ายเดรัจฉานชาติก่อน หรือจะหวนกลับมาเกิดเป็นชาติคนนั้นยากมาก สูตรศาสตร์ของกรรมมันผันให้ไปทางนั้น ผู้ที่รู้แล้ว แต่ยังปฏิบัติธรรมะนี้ไม่ได้เลย แต่ช่วยบอกเตือนสติเพื่อนมนุษย์ต่อ ๆ ไปก็ยังนับว่าเป็นเชื้อบุญกุศลบารมีสืบไปบ้างแล้ว ผู้ที่คิดอำพรางปกปิดไว้นั้นมีแต่บาปทางเดียว เพราะว่าสงครามจิตโหดเหี้ยม ! ต้องเกิดฆ่ากันขึ้นนั้นเพราะขาดเมตตากรุณาธรรมนี้เป็นอนุสัย กรรมของปาณาติบาต ฯ (ผิดศีลข้อที่ 1) เป็นต้นเหตุ ถ้าต้องการสันติภาพอันถาวรสงบสุขเย็นใจนาน ๆ ก็ต้องดับเหตุตรงนี้ก่อน อย่าสงสัย . . .

ฉันขอแถมความจริงไว้อีกนิดว่า พวกปลาที่ไม่ฆ่าสัตว์กินเป็นอาหาร กินแต่พืชผักสาหร่ายอื่น ๆ นั้น ถ้าดูในแง่วิญญาณศาสตร์กฎแห่งกรรมกันแล้ว มีชีวิตวิญญาณที่เบามาก เบาจากบาปกรรมของการฆ่าสัตว์นั้น จิตมีคุณธรรมทางวัฏสงสารสูงเป็นอนุสัยมากกว่ากัน พวกนี้จะพัฒนาโครงสร้างกายเนื้อ มีชีวิตวิญญาณได้สูงเร็วมาก มากกว่าพวกปลาที่ต้องฆ่าปลากินด้วยกัน ไม่ต้องสงสัยถ้าเชื่อกรรม เหตุอย่างไรผลอย่างนั้น กฎแห่งกรรมสูตรศาสตร์มันจะผันไปในรูปแบบนั้น ใครจะเชื่อบาปกรรมหรือไม่เชื่อนั้นสุดแล้วแต่เขา ถ้าเชื่อไว้ก่อนจะปลอดภัยมาก ฉันเป็นนักบุญ ก็ต้องบอกเรื่องที่เป็นบุญ และชี้เรื่องที่เป็นบาป เป็นหน้าที่ของครูบา ที่จะต้องสอนสัจธรรม ความจริงตามกฎแห่ง-กรรมนั้น ให้แก่ศิษย์ไปจนหมดเท่านั้นเอง ส่วนศิษย์จะเจริญธรรมนี้ ไปกันได้รอดหรือไม่รอดเลยนั้น เป็นกรรมของศิษย์เองไปต่างหาก !

แล้วต่อ ๆ ไปถ้าพวกเธอโต ๆ ขึ้น ถ้าได้ไปศึกษา **"พระ-ปรมัตถธรรม"** ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทุกลัทธินิกาย จนแตกฉานเจนจบและยังได้บรรลุถึงคุณธรรมนั้นบ้างแล้ว ก็จะพบเองว่า มีหลักฐานที่เป็นพุทธพจน์ อันมากมาย ตรัสไว้ดังนี้ คือ "จิตที่เกิดคิดการฆ่าคน และจิตที่เกิดคิดการฆ่าสัตว์ เป็นจิตของยักษ์" คือจิตพวกเธอเกิดเป็นลักษณะของยักษ์ไปในทันทีนั้นแล้ว และในชาติใดหรือชาติหนึ่ง ก็จะได้กระทำตามที่จิตเกิดคิดไว้

แบบนั้นอีกด้วย มันร้ายมากถึงอย่างนี้เชียวนา! ฉะนั้นจงคิดแต่เรื่องที่เป็นบุญ เป็นกุศลไว้ก่อนเป็นปลอดภัยดีกว่ากันมากมาย แล้วเผื่อมีกรรมร่วม มีบาปร่วม มีบุญร่วมจะทำอย่างไหนกัน?

แล้วอีกแบบหนึ่ง จิตที่เกิดคิดอยากจะเสพชีวิตเนื้อสัตว์ จิตที่กระหายเลือดเนื้อสัตว์อยู่นั้น จิตดวงนั้น จิตเกิดแบบนั้น คือเป็นจิตของสัตว์อย่างนั้น จิตเกิดเป็นสัตว์อย่างนั้น จิตเกิดลักษณะสัตว์นั้นทันทีแล้ว เพราะว่าจิตได้ก่อสร้างภาพสัตว์เป็นอนุสัย จิตปรุงแต่งรูปรสของสัตว์ ชนิดที่อยากจะกินนั้นเก็บไว้เป็นอนุสัยสืบไป คือขณะที่กินเนื้อสัตว์อย่างไร จิตก็เกิดเป็นสัตว์อย่างนั้นแล้ว กินอะไร ๆ จิตก็เกิดคิดแบบนั้น อุปาทานก็ยึดถือรูปรสนั้นไว้ ไม่ต้องคอยไปจนถึงชาติหน้า ๆ กันแล้ว ความจริงในสัจจภาวธรรมมันเป็นอย่างนั้น เป็นของธรรมดา ๆ จะไม่พูดปกปิดไว้ก่อน หรือไม่สอนกันเท่านั้น ยุคหลัง ๆ หมดศาสดา เป็นผู้นำแล้ว มักจะถูกปกปิดบิดพลิ้วความจริงนี้ไปมากธรรมะนี้อาภัพครูสอน จะหานักบุญกล้าเสี่ยงชีวิตประกาศธรรมนี้ไปนับวันจะยากมากแล้ว เขากลัวเกรงว่าจะไปตำหนิคนเข้า เขากลัวจะไม่มีคนช่วยไปฆ่าสัตว์แทนให้กินอีกด้วย แล้วก็กลัวจะขาดลาภผลในทางนี้ เพราะยังติดรูปรสเนื้อสัตว์อย่างนั้นอยู่ ไม่ยอมคิดการปลงตกบ้าง นิพพิทาญาณ (ทางมุมนี้) จึงไม่มีวันจะเกิดขึ้นได้เลย

ส่วนหลวงพ่อเฒ่า นั้น ปลงสังขารตกมากแล้ว จึงกล้าพูดความจริงนี้ เพื่อเอาไว้ช่วยปลดปล่อยชีวิตสัตว์ให้รอดตายได้อย่างมหาศาลทีเดียว จะได้บุญเป็นที่พักพึ่งพิงทางใจของสัตว์

เดรัจฉานมันบ้าง ด้วยธรรมาณาจักรใจนี้เอง เปิดเผยความจริงที่เป็น **" อมตะ "** ให้อนุชนรุ่นหลัง ๆ ได้รู้แจ้งกฎแห่งกรรมนี้ ส่วนจะปฏิบัติธรรมะนี้ได้หรือไม่ได้นั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่งต่างหาก! จะได้เป็นบุญของสัตว์โลกที่น่ารักบ้างแล . . . สาธุ !

แล้วอีกแบบหนึ่ง จิตที่เกิดคิดการโกหก จิตหลอกลวงมายา หรือจิตหลอกลวงตนเอง จิตหลอกลวงผู้อื่น ๆ นั้น จิตดวงนั้น จิตเกิดแบบนั้น เป็น **" มาร "** ขึ้นมาทันทีนั้นแล้ว ไม่ต้องคอยไปจนถึงชาติหน้า ๆ ชาติโน้น ๆ กันแล้ว จิตมันเกิดเป็น **" มาร "** ขึ้นมาในทันทีนั้นแล้ว นี่ก็เป็นความจริงอย่างหนึ่ง แต่ยังมีนักปราชญ์กล้าพูดบ้าง ไม่เหมือนกับธรรมะตรงที่ว่า **" กินสัตว์จิตเกิดเป็นสัตว์ "** กินไก่จิตเกิดเป็นไก่ กินปลาจิตเกิดเป็นปลา อย่างนี้ไม่ค่อยจะมีคนจริง ปราชญ์แท้กล้าพูด กล้าสอนกันเท่าไรนักเลย ! เป็นกรรมของสัตว์เดรัจฉานมัน ที่ยังจะต้องเข้าไปฝัง อยู่ในท้องของนักบุญ ยังไม่รู้ว่าจะคอยไปอีกนาน ๆ เท่าไร ๆ โลกนักบุญจึงจะยอมรับความจริงนี้กันจนหมดบ้าง สาธุ !

ส่วนชาวบ้านนั้นเป็นทางโลกวิสัยจะหนีการต้องทำบาปนั้นยากต้องเห็นใจ จัดว่าเป็นนักบาปเป็นของธรรมดา ๆ เพราะเขาไม่รู้ว่าเป็นบาปก็มี เขาไม่ใช่ผู้นำทางจิตวิญญาณให้พ้นจากบาปธรรมไป แต่ถ้านักบุญเองมาเกิดการคิด ชักชวนชาวโลกทำบาปเสียเองนั้นเล่า ? แล้วจะไปหาโลกแห่งเนื้อนาบุญ ที่สมบูรณ์ดีในอนาคต

กาล เอาไว้แผ่เมตตากรุณาจิตไปยังสรรพสัตว์ กันได้ที่ไหน? จงเป็นนักบุญสมัครเล่นกันเพียงแค่ ริเริ่มหยุดวันเกิด งดวันพระเป็นตัวอย่างบ้าง ผู้นำทางนี้ในดินแดนนั้นก็เป็นบุญโลกสืบวัฏจักรแห่งเมตตากรุณาธรรมบารมีไปมากแล้ว สาธุ!

แล้วยังมีเรื่องที่ตรงกันข้าม คือธรรมะตรงกันข้าม ถ้ามีการเทศนาเรื่องแรกนั้นแล้ว จงอย่าได้ลืมพูดเรื่องหลังนี้ไป เป็นของควบคู่กันไปด้วย เป็นสัจธรรม เป็นธรรมที่คู่กัน คือจิตที่เกิดคิดการสงสารชีวิตคน และจิตที่เกิดคิดการสงสารชีวิตสัตว์ ไม่ฆ่าสัตว์ และไม่เสพเนื้อสัตว์ ไม่เบียดเบียนชีวิตเลือดเนื้อซึ่งกันแลกัน จิตคิดช่วยคนและจิตคิดช่วยสัตว์ให้รอดตาย ให้สรรพ-สัตว์ทั้งหลายได้ปลอดภัยหลุดพ้นทุกข์ในวัฏสงสารนั้น จิตเกิดแบบนั้นแล้ว พึงทราบเอาไว้ แล้วช่วยบอกลูกสอนหลานต่อ ๆ ไปกันเถิด! ว่านั่นแหละเป็น "**พระ**" จิตดวงนั้นจิตแบบนั้นเกิดเป็นพระในทันทีนั้นแล้ว เช่นเดียวกันกับพวก "**ยักษ์-มาร**" ดังที่กล่าวมานั้นแล้ว ไม่ต้องคอยไปบวช หรือคอยไปจนถึงชาติหน้า ๆ เหมือนกัน

เพราะว่าพระสูตรต่าง ๆ บอกรับรองเอาไว้ชัดเจนเลยว่า "**พุทธะ**" อยู่ที่จิต จิตมีคุณธรรม จดจำตรงนี้เอาไว้ให้ดี ๆ "**จิตมีคุณธรรมคือพุทธะ**" ก็คือจิตเกิดพระเมตตา คือจิตเกิดพระกรุณาธรรม คุณธรรมอย่างนี้ ถ้าเกิดขึ้นมาแล้วมันจะหล่อเลี้ยงวิญญาณ และนามรูปที่เกิดดับนั้นแล้ว ตรงนี้เองเป็น "**พระ**" เป็นพระเสร็จพร้อมในตัว ในขณะที่จิตเกิดอย่างนั้นแล้ว สาธุ!

ถ้าใครไม่เห็นธรรมะนี้ก็ถือเป็นเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ หรือเป็นของพูดเล่นลิ้นตลก ๆ ไป ถ้าใครเข้าใจสัจธรรมนี้ เห็นธรรมนี้บ้างแล้ว จะเห็นว่าเป็นเรื่องสำคัญที่สุดใหญ่โตที่สุดของชีวิตทุก ๆ คน เพราะว่าเป็นต้นทางแยกจะไปสูงหรือไปต่ำอีกด้วย ความหมายเขากินไปไกล ๆ จนถึงว่าถ้าจิตเกิดแบบนั้น ก็จะได้กระทำตามนั้นในชาติใดชาติหนึ่งอีกด้วย.

พูดภาษาง่าย ๆ ให้ศิษย์โง่ฟังกันออกบ้าง ก็คือถ้าจิตคิดจะฆ่าคนก็จะต้องได้ฆ่าคน. ถ้าจิตคิดจะฆ่าสัตว์ก็จะต้องได้ฆ่าสัตว์. ถ้าจิตคิดจะทำบุญก็จะต้องได้ทำบุญ. ถ้าจิตคิดจะทำบาปก็จะต้องได้ทำบาป. ถ้าจิตคิดจะเจริญกุศลมรรคผลนิพพาน ตราบไปจนกระทั่งได้บรรลุ **"พระโพธิญาณ"** ก็จะต้องได้ทำตามนั้นในชาติใดชาติหนึ่งแล... อย่าล้อเล่นต่อการมีความนึกคิดกันเลยนา! เป็นปัจจัตตังอีกนั่นแหละ!

แล้วที่นี้ในวันหนึ่ง ๆ พวกเธอนั้น จะเป็นพระก็ได้ จะเป็นยักษ์ก็ได้ จะเป็นมารก็ได้ จะเป็นคนก็ได้ จะเป็นมนุษย์ก็ได้ ตราบไปจนกระทั่ง–เทวดา–พรหม–พุทธะ–ทั้งหลายก็ได้หมดเลย! อย่าสงสัย ถึงแม้แต่นักรบ ทหาร มหาโจร ในมือของเขายังจับมีดพร้าอาวุธร้าย (ปืน) ต่าง ๆ อยู่ แต่จิตของเขาจะเกิดในภาวะต่าง ๆ ที่กล่าวมานั้นได้ทั้งหมดเลยอีกด้วย คือพูดภาษาให้ศิษย์โง่ฟังออกอีก ก็ว่ามือถือ **"ศัสตราอาวุธ"** แต่ใจนั้นเป็น **"พระ"** ก็ยังเป็นได้ทุกขณะจิต จงจดจำเรื่องนี้เอาไว้ให้ดี ๆ นา! อย่านำเอาไปพูดผิดนา! จำเอาไว้อีกทีว่า จะดูพระนั้น

ต้องดูที่ภูมิจิตก่อน ไม่ใช่ดูที่อาภรณ์หรือยศศักดิ์ ผ้าสีเหลือง ๆ บางทีอาจจะถูกมหาโจร มันขโมยเอาไปห่มไว้ก็ได้ **"พุทธะ"** นั้นอยู่ที่จิต ธรรมะนั้นอยู่ที่จิตมีคุณธรรม คุณธรรมแห่งพระเมตตา พระกรุณาธรรมต่อสรรพสัตว์ อย่างต่ำที่สุดก็ต้องมีศีล 5 ข้อบริสุทธิ์ หรือในข้อใดข้อหนึ่งบ้าง ต้องมีคุณธรรมของสัตบุรุษ คือพุทธะแล... สาธุ!

เอาละ! ทีนี้หันไปมองดู ว่าพระพุทธเจ้าเกิดขึ้นมาในท่ามกลางศาสนาต่าง ๆ ที่ไม่ได้เสพเนื้อสัตว์ ดูหลักฐานทางฝ่ายพระคัมภีร์ของพวก โยคี ฤาษี ดาบส ฮินดู เชน (ไชนะ) ของอินเดีย และหลักฐานทางจีนฝ่ายเต๋า เซียนชั้นสูง ๆ ต่าง ๆ แล้ว ก็รู้สึกว่าแปลกใจอยู่อย่างหนึ่ง ที่สอนเรื่องจิตเกิดแบบดังที่กล่าวมานั้นตรงกันหมด เหมือนดังพระพุทธศาสนาเช่นกัน ส่วนหลักธรรมข้ออื่น ๆ นั้นยังมีไม่ตรงกันบ้าง ขัดกันบ้าง แต่ถ้าไปถึงเรื่องแรงกรรมวิบาก ในการสนองตอบของปาณาติบาต ฯ (ศีลข้อที่ 1) แล้วน่าแปลกใจมาก สอนตรงกันหมดเลย ตรงกับที่ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสไว้ คงจะเป็นเพราะอย่างนี้เอง จึงทำให้อินเดียแทบทั้งหมดไม่เสพเนื้อสัตว์ได้ เพราะว่าสัจธรรมแล้ว จะตกไปถึงที่ไหน ๆ ก็ต้องเป็นสัจจะ เป็น **"อมตะ"** อยู่ที่นั้น ธรรมะนั้นเป็นภาษาธรรมชาติ

พวกเด็ก ๆ ที่ก้างปลายังติดคออยู่นั้น เจ็บปวดแสบช่างทรมานเหลือเกิน แต่ต้องทนฟังจดจำ **หลวงพ่อเฒ่า** ท่าน

เทศนาไปเสียพักหนึ่งก่อน เป็นการทำโทษไปในตัวอีกด้วย แล้วท่านชอบเอามาทบทวน ให้แต่งเรื่องนั้น หรือออกข้อสอบถามซ้ำ ๆ อีกด้วย

หลวงพ่อเฒ่า ท่านแก้โรคก้างปลาติดคอเด็ก ๆ ง่าย ๆ โดยใช้ "**น้ำมะนาว**" คือเอามะนาวมาบีบคั้นน้ำใส่ถ้วยชาให้ดื่มค่อย ๆ จิบเปรี้ยวแปร๊ด! เข็ดฟันเสียวจนเม้มปาก หน้าย่นคิ้วขมึงทึง! ยกไหล่หลังงอตาม ๆ กันไป พอน้ำมะนาวไหลซึมลงไปในคอ แถบซีกที่ก้างปลาติดคออยู่ สักครู่หนึ่ง ท่านก็ให้กินกล้วยสุก หรือกลืนก้อนข้าวสุก คำโต ๆ หลาย ๆ คำก็จะหายไป เพราะว่าน้ำมะนาวนั้นมันไหลผ่านเข้าไปถูกปากแผลจะเซาะปากแผลให้อ้าบานออกไป แล้วก้างปลาจะลอยขึ้นมากและอ่อนตัวมาก พอกลืนก้อนข้าวหรือกล้วยสุกผ่านถูกไปมันจะถูให้หลุดตามไปด้วย พอตกถึงกระเพาะอาหารก็จะถูกย่อยไปเองโบราณใช้ "**มะนาว**" แก้ก้างปลาติดคอมาอย่างนี้

บทที่ 8

ด.ช. เท้ง แซ่เล้า เป็นโรคริดสีดวงทวารมาก่อนแล้ว พอไปกินลูกฝรั่งดิบ ๆ มาก ๆ เข้า ขี้แข็งท้องผูก เบ่งจนปวดปากทวารฉีกหัวริดสีดวงแตก เลือดออกอักเสบ นั่งเดินไม่ถนัดนอนร้องไห้อยู่จน **หลวงพ่อเฒ่า** ท่านได้ยินเข้าก็ซักถามจนรู้ความแล้ว ท่านก็บอกว่านั่นแหละ เป็นกรรมของเธอ กรรมมันสร้างกายเนื้อ มาหลายชั้นทับซับซ้อนกัน ถ้าเธอมีปัญญาจักษุก็จะ

ตีแตก ว่าอะไรเป็นต้นเหตุใหญ่ แต่ส่วนมากเป็นบาปกรรมที่ฆ่าสัตว์ ที่กินเนื้อสัตว์ เช่นชอบกินเป็ด กินไก่ กินห่าน กินมันมาหลายชาติแล้วโว้ย! เพราะว่าสัตว์ต่าง ๆ เหล่านั้น มันตายโหง ถ้าไม่เชื่อแล้ว จงไปดูตอนที่เขาทำ ต้องจับสัตว์นั้นมาผูกมัด แล้วเชือดฆ่าเลือดแดง ๆ ไหลออกมาก่อน แล้วก็ต้องผ่าตัดช่องท้อง เปิดทวาร แหวะก้น เอานิ้วมือไชล้วงเข้าไปในรูตูดของมัน แล้วก็ควักดึงเอาพวกลำไส้ เครื่องในเป็ดไก่ห่าน ฯลฯ ออกมาเป็นพวง ๆ เลย กรรมอย่างนั้นมันยุติธรรมแล้วนา!

พวกเธอนี่มีแต่มาทำให้ฉันต้องยุ่งใจเสมอ ๆ ไม่ไอ้คนโน้น! ก็ไอ้คนนี้ต้องมีเรื่องไม่เว้นแต่ละวันกันเลยโว้ย! มันเป็นกรรมอะไรของกันแล้ววะ? ถึงต้องมาพบพวกเอ็ง ๆ เมื่อวัยชราภาพนี้หนอ? บัดนี้กรรมมันยังบังคับตัวให้ฉันต้องหันกลับไป **"ปลุกระดมปัญญาโลกีย์"** ให้ตื่นขึ้นจากการอยู่สันโดษปลงตก หรือให้ออกจากการเข้าไปอยู่ในความนิ่งความว่างความสงบสุข มาช้านานแล้ว เป็นความจริงตอนที่ฉันยังไม่พบพวกเธอ ฉันยิ้มว่างไม่ขัดใจตนเองและก็ไม่ขัดใจผู้อื่น ๆ เพราะว่าทำอย่างนี้วิเศษสุดมากตรงที่มีวิญญาณเป็นอิสระได้มาก เป็นสุขสงบเย็นว่างกายใจ มากกว่าการที่จะเอาหน้าบึ้ง เอาหน้าบูดเข้าหากัน อย่างนั้นมันเป็นไฟนรก สุมดวงจิตไปพลาง คือกายก็ไม่ว่าง จิตก็ไม่ว่าง. (นรก)

แล้วขอบอกตรงนี้ไว้เลยว่าเรื่อง **"กายว่างและจิตว่าง"** นั้น พูดง่าย ๆ แต่ทำจริง ๆ นั้นไม่ใช่จะเป็นของง่าย ๆ นัก ถ้าพวกเธอต่อ ๆ ไปไม่พบธรรมชาตินี้บ้างเลย แล้วจะไปศึกษา

ธรรมจนหมด 84,000 วิธีนานเท่าไร ๆ ก็จะเหมือนกันกับ **"บุคคลที่ขึ้นไปขี่อยู่บนหลังควายแล้ว... แต่มัวท่องเที่ยวตะโกนร้องค้นหาควายตนนั้นไม่พบ..."** (คนสวมแว่นตาอยู่–แต่หาแว่นตาตนไม่พบ) อย่างนี้เป็นต้น

เฮ้อ! วันนี้ทำให้ฉันหวนไปคิดถึง **"พระสิทธัตถราช-กุมาร"** ตอนที่ยังไม่ได้ออกบวชนั้น มีมหาดเล็กเข้าไปกราบบังคมทูลว่าเจ้าหญิงของพระองค์ท่านได้มี **"พระราชโอรส"** องค์แรกของพระองค์ประสูติแล้ว พระองค์ท่านแทนที่จะดีพระราช-หฤหัย แต่กับออกอุทานขึ้นมาทันที ว่า "โอ...ราหุล" แปลความว่า **"ราหุล"** นั้นคือเครื่องพันธนาการ หรือดั่งห่วงที่ผูกคอ ลูกก็คือเหมือนห่วงที่ผูกคอพ่อแม่นั่นเอง มาวันนี้ได้พบพวกเธอนี้เข้าแล้วจึงเห็นธรรมะข้อ **"ราหุล"** ที่ พระสิทธัตถราชกุมารทรงตรัสไว้นั้นช่างถูกต้องชัดเจน ซึมซาบเข้าไปถึงหัวใจ เป็นความจริงวันนี้เองโว้ย! กรรมว่ะ!

วิธีรักษาโรคริดสีดวงทวาร **หลวงพ่อเฒ่า** ท่านใช้น้ำเกลืออุ่น ๆ ฉีดเข้าไปในช่องทวาร หรือนั่งแช่น้ำเกลืออุ่น ๆ ทุก ๆ วัน สวนน้ำเกลืออุ่น ๆ เข้าไปวันละครั้ง หรือสองครั้งจะดีมาก เกลือมันเข้าไปเซาะเอาน้ำหนองออกมา ระบายออกมา รักษาสมานแผลไม่ให้เน่าเปื่อย เนื้อคนก็เหมือนกับเนื้อสัตว์ ที่เขาตากแห้งทำเนื้อเค็มได้ ก็เพราะว่าดองเกลือ อำนาจเกลือรักษาเอาไว้

ไม่ให้เน่า ร่างกายคนเราถ้าขาดเกลือ เนื้อหนังก็จะเน่าเปื่อยอ่อนเพลียมาก โรคริดสีดวงทวารนั้น ถ้าชอบกินพวกเนื้อสดคาวจัดมาก ๆ หรือเผ็ดจัด ๆ รักษาไม่ค่อยจะหาย ต้องกินพวกพืชผักผลไม้มาก ๆ จะหายเร็ว ถ้าระวังท้องไม่ให้ผูกถ่ายเทของเสียออกได้ง่าย นั่นคือการรักษาอย่างดีที่สุด

ด.ช. จั้ว แซ่ตั้ง ชอบเป็นโรคบิด ปวดท้อง เสมอ ๆ **หลวงพ่อเฒ่า** ท่านว่าเป็นกรรมของเธอ ที่ชอบฆ่าสัตว์ เสพ-เนื้อสัตว์มามากชาติ กรรมที่ชอบกินพวกเครื่องในสัตว์ เช่น กระเพาะหมู แหวะพุงปลา ผ่าตัดเชือดเฉือนพวกลำไส้ เป็ดไก่ กุ้งหอยปูปลาต่าง ๆ กรรมวิบากนั้น สนองตอบยุติธรรม การกระทำทุกครั้งในอดีตชาตินั้นจิตเกิดสร้างภาพ ลิ้นติดรสกับพลังงานนั้นไว้เป็นอนุสัยแล้ว อำนาจอย่างนี้จะไปปรุงแต่งกายเนื้อและสร้างขันธ์ 5 ในชาติต่อ ๆ ไป จงจดจำเอาไว้ให้ดี ๆ กันนา ! คนสงสัยกันมากว่า ทำไมเป็นโรคตรงนั้น ร่างกายขาดตรงนี้ ไม่สวยไม่สมบูรณ์ เพราะกรรมมันปรุงแต่งมาอย่างนั้น ตัวตนเราในชาตินี้เป็นผลกรรมของอดีตร่วมกันหลายสาย จะแยกธาตุไปอีกก็จะเสียเวลามากไป

ถ้าพวกเธอโต ๆ ขึ้นพยายามเทศนาเรื่องนี้ไว้บ้าง เผื่อจะได้บุญกุศลช่วยปลดปล่อยชีวิตสัตว์ ที่พวกเธอเคยกินเนื้อมันเคยฆ่าชีวิตมันมาบ้าง กรรมเก่าจะได้ค่อยจืดจางลงไป ทุกคำพูดของ **หลวงพ่อเฒ่า** นั้นมีแต่ทำให้มนุษย์ได้สติจากบาป คิดสร้างสมบุญ สูงไปจนถึงกุศลแห่งมรรคผลนิพพานเลย พวกเธอ

เทศนา ๆ ไปคนฟังบ้าง ไม่ฟังบ้าง ปีหนึ่ง ๆ ได้สักคนสองคน ก็ยังนับว่าดีเป็นบุญกุศลบารมีไม่ขาดตอน ตรงที่ประทีปแห่งมหาเมตตากรุณาธรรมมาณาจักรใจนี้ ยังได้ถ่ายทอดมีผู้รับช่วงจากพวกเธอสืบ ๆ ไป มิให้ดับสูญเร็วเกินไปนัก เมตตากรุณาธรรมจะได้คุ้มครองชีวิตสัตว์โลก สงครามฆ่ากันจะได้ลดน้อยลงบ้าง ให้อยู่สงบสันติสุขสืบไปบ้าง สาธุ! (นักบุญที่แท้จริง ๆ คือดุลย์ถ่วงโลกให้สงบเย็นยืนนาน ๆ)

วิธีรักษาโรคบิด **หลวงพ่อเฒ่า** ท่านให้ไปเอาทับทิมลูกใหญ่ ๆ มาหั่น ๆ ใส่ครกโขลกให้แหลก แล้วคั้นเอาน้ำมันออกมา ผสมกับน้ำผึ้งรวง จำนวนเท่า ๆ กัน กินวันละ 3 หรือ 4 ครั้งก็หาย. หรือจะใช้เมล็ดนุ่นแห้ง ๆ เอามาเผาไฟ คั่วไฟแล้วตำเป็นผง ละลายน้ำมันยางปั้นเป็นลูกกลอนกินครั้งละ 20 เม็ด วันละ 3 หรือ 4 ครั้งก็จะหายเร็วดีมาก

ถ้าใครชอบเป็นโรคกระเพาะอาหารลำไส้ เป็นแผลในกระเพาะอาหารบ่อย ๆ ท่านให้กินกะหล่ำปลีดิบ ๆ มาก ๆ หรือเอากะหล่ำปลีสด ๆ มาตำคั้นน้ำดื่มครั้งละ 1 ถ้วย วันละหลายครั้งจะหายได้เร็ว มันรักษาแผลทำให้ลำไส้เหนียวตัว ป้องกันโรคมะเร็ง กินดิบประจำให้มาก ๆ ถ้ากินดิบไม่ได้จึงค่อยกินสุกเป็นอาหารมาก ๆ ไว้. เป็นยารักษาโรคของหมูท้องเสีย โบราณใช้กะหล่ำปลีสับผสมลงไปในอาหารหมูจะหายได้เร็วดีมาก

เคล็ดลับการป้องกันโรคภัยต่าง ๆ ต้องดื่มน้ำสะอาดมาก ๆ น้ำเข้าไปชะล้างโรค ขับพิษสิ่งโสโครกในร่างกายออกไปหมด พวกที่มีอายุยืน ๆ มากมักจะดื่มน้ำมาก ๆ และอาบน้ำบ่อย ๆ

ด.ช. ตือ แซ่ฉั่ว ชอบปวดฟันเสมอ ๆ ร้องไห้ฮือ ๆ **หลวงพ่อเฒ่า** ท่านบอกว่าเป็นเวรกรรมของพวกเธอ ที่ชอบทุบหัวสัตว์ ตกเบ็ด ปากฟันชอบขบเคี้ยวกระดูกสัตว์ต่าง ๆ มามากชาติ บาปกรรมเวลามันส่งผลก็ยุติธรรม ทำตรงนั้นก็เจ็บปวดตรงนั้น ฉันเทศนาเรื่องแรงกรรมวิบาก ตามกฎสูตรศาสตร์ไป ไม่เข้าข้างคนฆ่าสัตว์ และก็ไม่เข้าข้างคนกินเนื้อสัตว์ หรือคนที่ไม่กินเนื้อสัตว์ ฉันยุติธรรม ถึงแม้พวกที่ไม่กินเนื้อสัตว์ได้หมดแล้ว ก็อย่าหลงว่าตนวิเศษหมดเลย มันหลีกเลี่ยงสัตว์ใหญ่ที่มีมือมีตีนไปได้รอดมาก ๆ เท่านั้น กรรมนี้เบามากเท่านั้น ส่วนสัตว์ตัวเล็ก ๆ เช่นตัวหนอนตัวเพลี้ยในพืชผักนั้น ก็ยังมีบ้าง เราก็ต้องยอมรับว่า มีชีวิตและวิญญาณเช่นกัน แต่เป็นสัตว์เล็ก ๆ กรรมร่วมยังเบามากเท่านั้น พวกเอ็งนี้เป็นโรคกันทั้งเนื้อทั้งตัวเลยโว้ย! ทำไม **หลวงพ่อเฒ่า** จึงมีฟันสวยงามแข็งแรงดีทุก ๆ ซี่ล่ะ? ก็เป็นเพราะว่าฉันไม่ได้ทำบาปก่อเวรภัยอย่างนั้นมามากชาติแล้ว เหตุอย่างไรผลอย่างนั้น ทุก ๆ สิ่งถ้ามองให้ทะลุธาตุแท้ลงไปแล้ว จะเห็นกรรมสืบเนื่องกันมาแล้ว

วิธีรักษาโรคปวดฟันเสมอ ๆ นั้น ท่านให้อมน้ำเกลืออุ่น ๆ วันละ 3 ครั้ง หรือเอารากผักบุ้งป่า ใส่ครกโขลกผสมเกลือเค็ม ๆ พอกลงไปตรงฟันซี่ที่กำลังปวดอยู่ ผักบุ้งป่ามันขื่น เกลือเค็มมันซึมเข้าไปเซาะหนอง เค็มและขื่นกัดเอาหนองที่รากฟันออกดีมาก ก็จะหายปวด

ด.ช. เก๊า แซ่เตีย ชอบเป็นโรคลิ้นเจ็บ เป็นฝ้าเม็ดขาว เหงือกบวม เจ็บคอเสมอ ๆ ท่านให้ใช้ถั่วเขียว 1 ฟายมือ ใส่ครก ตำให้แหลก แล้วใส่ชามใบใหญ่ ๆ ผสมเกลือเค็ม ๆ ใช้น้ำร้อน ๆ ชงลงไปแช่ปิดฝาไว้สักครู่หนึ่ง พอเย็นลงหน่อยก็ใช้น้ำอุ่น ๆ นั้นอม อมไว้ให้นาน ๆ จนเย็นลงก็บ้วนทิ้งแล้วรีบอมอีกวันละหลายครั้ง เหลือสุดท้ายดื่มกินน้ำถั่วเขียวนั้นอีกด้วย แก้ร้อนในดี อมแก้ปวดฟันก็ได้อีกด้วย แล้วกินยาถ่ายเสียก็หาย

พวกเด็ก ๆ บางคนเวลากลางคืน ชอบเยี่ยวรดที่นอนบ่อย ๆ กลางวันเยี่ยวซึมแฉะกางเกง ท่านให้ใช้ลูกเม็ด **"แป๊ะก้วย"** มาคั่วหรือเผาไฟพอสุก แล้วแกะเม็ดในให้กินครั้งละเท่าอายุ วันละสามสี่ครั้ง หรือเอาลูก **"แป๊ะก้วย"** มาต้มน้ำตาลให้กิน ครั้งละ 30 เม็ดวันละ 3 ครั้ง (ต้มน้ำแรกอย่าทิ้ง) จะทำให้ปัสสาวะน้อยลงมาก (ถ้าคั่วจะได้ผลดีกว่ามาก) พอหายแล้วก็ต้องหยุดกิน เพราะว่าปัสสาวะนั้นเป็นของเสีย ต้องถ่ายเทออกไป

ในประวัติศาสตร์จีนโบราณ ถ้าพวกขุนนางผู้หญิง เวลาจะออกเดินทางไปไหน ๆ แพทย์หลวงมักจะให้กินลูกแป๊ะก้วยต้มน้ำตาล 1 วันก่อน หรือก่อนจะออกเดินทางกินลูกแป๊ะก้วยหนึ่งชาม แล้วการเดินทางนั้น จะทำให้ปัสสาวะน้อยลงมาก ไม่ต้องยุ่งยากมากนัก

ด.ช. โฮ้ว แซ่เฮ้ง ชอบเป็นโรคหวัด ปวดหัว ตัวร้อน เสมอ ๆ ท่านให้ใช้ยาธรรมชาติรักษา คือเอาใบชาอย่างดี 1 กำมือ

หัวหอม 1 หัวทุบแตก ขิงสด 3 แว่น น้ำตาลทรายแดง 2 ช้อนคาวใส่ชาม หรือกาน้ำ แล้วเอาน้ำเดือดร้อน ๆ ชงลงไป รีบปิดฝาทิ้งไว้สักครู่ อย่านานนัก แล้วดื่มซดร้อน ๆ ซดฮวก ๆ สัก 1 ชามเลย แล้วรีบเอาผ้าผวยห่มคลุมโปงให้มิดเลย เพื่อต้องการอบให้ร่างกายร้อน ๆ เหงื่อจะได้ออกมาก ๆ ขับพิษไข้นั้นให้ออกตามเหงื่อไป กินยาถ่ายเสียก็หาย เคล็ดลับอยู่ที่ซดร้อน ๆ ถ้าใบชาอย่างดี ทำถูกวิธีครั้งเดียวก็หาย เขาเรียกว่ากระทุ้งโรคให้ออกไปทางเหงื่อดับพิษไข้หวัด (อบเหงื่อออกขับพิษไข้)

พวกที่ชอบเป็นโรคมือบวม ตีนบวม **หลวงพ่อเฒ่า** ท่านแนะนำให้หุงข้าวกล้องสีแดง (ข้าวซ้อมมือ) กินประจำเวลาหุงให้ใส่กระเทียมด้วย (กระเทียมขับลมในกระดูก) หรือเลิกกินน้ำมันหมู ไปกินน้ำมันถั่ว น้ำมันพืชแทน คือกินพวกพืชตระกูลถั่วต่าง ๆ มาก ๆ กินมันเทศเผามาก ๆ หรือต้มก็ยังดี เพียง 7 วันบวมนั้นก็จะยุบมาก ท่านแนะว่าให้อธิษฐานจิตไปด้วย ว่าการไม่เสพชีวิตเนื้อสัตว์นี้ เป็นการสร้างสมบุญกุศลบารมี หยุดเบียดเบียนชีวิตเลือดเนื้อสัตว์ลงแล้ว ขออุทิศให้แก่เจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ ไปพลางอีกด้วย จะได้ผลแก่จิตใจดีมาก การไม่เสพเนื้อสัตว์นั้นไม่ใช่ให้อดอาหาร ต้องกินพวกพืชผักผลไม้ทดแทนให้มาก ๆ นมเนยสมควรดื่มบ้าง มันทดแทนเนื้อสัตว์ที่ขาดไป พอร่างกายปรับปรุงตัวดี อยู่ได้แล้วก็สบาย ในระยะแรก ๆ นั้นต้องกินจุกจิกหน่อยอย่าอดอาหารมากนัก เดินสายกลางไปพลางก่อน

หลวงพ่อเฒ่า ท่านเคยเทศนาไว้อีกว่า ในพระคัมภีร์ฝ่าย **"เต๋า"** มีตำรายาดี ๆ มาก ได้บอกว่าพวกเนื้อสัตว์มีเชื้อโรคตัวหนอนมาก ทิ้งไว้ไม่กี่วันก็เน่าเหม็นเต็มไปด้วยหนอน แล้วสัตว์มันเป็นโรคเช่นเดียวกับคน เมื่อคนไปเอาเนื้อสัตว์นั้นมากินเข้าไปอีก ก็เท่ากับไปเพิ่มเชื้อโรคให้แก่ร่างกาย มันทำให้เลือดเป็นพิษ ทำให้ลมดีขึ้นสูง โรคหัวใจ โรคปวดหัวประจำ โรคมะเร็ง โรคปวดกระดูกตามข้อต่อ โรคเรือน โรคผิวหนังเรื้อรังต่าง ๆ โรคเนื้อเน่าง่าย ๆ ที่กล่าวมาทั้งหมดนั้น มาจากการเสพ-เนื้อสัตว์มากเกินไป

แล้วยังได้กล่าวถึงพวกพืชผักผลไม้ต่าง ๆ ไว้ว่า เป็นพืชตระกูลยาสมุนไพรยาธรรมชาติ เป็นทั้งอาหารและยารักษาป้องกันโรคภัยไปในตัว เช่นพืชผักต่าง ๆ ทำให้เนื้อหายเน่าเปื่อย สมานแผล น้ำเหลืองดี เลือดสะอาดปราศจากเชื้อโรคร้ายแรง ช่วยบำรุงสมอง ช่วยลดกลิ่นตัว หายกลิ่นสาปตัว ถ้าเป็นโรคเรื้อรังที่รักษาไม่หาย หยุดกินเนื้อสัตว์จนครบ 7 ปี หันมากินแต่พืชผักผลไม้แทนไปมาก ๆ มักจะหายโรคเรื้อรังได้มาก กายใจสะอาดจากกลิ่นคาวเลือดเนื้อสัตว์นั้น ต้องใช้เวลาเปลี่ยนโครงสร้างกายเนื้ออย่างน้อยนานถึง 7 ปี ส่วนในด้านประโยชน์ทางธรรมะนั้น ชุ่มอิ่มด้วยมหาเมตตากรุณาธรรม หล่อเลี้ยงนามรูปที่เกิดดับมองดูสัตว์เดรัจฉาน เป็นมิตรไมตรีอันดีงามหมด จิตคิดที่จะฆ่ามันมากินไม่มี จิตคิดว่าเนื้อของมันอร่อยติดรสเนื้อสัตว์นั้นหายไปแทบหมด ขอรับรองไว้ได้อย่างหนึ่งว่าถ้าเกิดตายลงในภาวะ

เช่นนี้จิตบริสุทธิ์ใสสะอาดมากแน่นอน เวลาจะตายมักจะตายแบบง่าย ๆ ความหวาดกลัวภัยนั้นน้อยมาก เพราะจิตตนรู้อยู่แล้วว่า **"ชนกกรรม"** ชนกกรรมที่จะนำวิญญาณไปเกิดในภพภูมิที่สูงก่อน ไม่ตกนรกขุมหนัก ๆ ไม่พลัดตกไปเข้าท้องเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานอีกจะปลอดภัยประตูเปรต ยักษ์มาร อสุรกายได้มากมาย ไปเกิดในภพภูมิที่สูง ๆ ก่อนมากมายแล้ว ตรงนี้จิตจึงหมดความหวาดกลัวตอนใกล้ ๆ จะตายมาก เพราะจิตเป็นธาตุรู้ เมื่อรู้ว่าการไปภพภูมิหน้านั้นไปดี แล้วก็จะไปกลัวมันทำไมให้มากนัก

แล้วผู้ที่ฝึกหัดการถือมังสวิรัติได้เพียงชั่วครั้ง ชั่วคราวก็ยังดีมาก มีทุนให้ตอนจิตดับ จวนจะออกจากร่างกาย จะได้คิดถึงบุญกุศลนี้ เช่นหยุดวันเกิด งดวันพระ สร้างให้ประทับจิตไว้เป็นอนุสัยบ้าง จะได้มีเชื้อบุญกุศลให้ได้เกิดเป็น **"มนุษย์"** อีกบ้าง คือฝึกหัดให้จิตมีช่องว่าง ช่องเว้นจากการเกิด การกิน การติดรสกลิ่นคาวเลือดเนื้อสัตว์ จิตไม่ต้องเกิดเป็นกุ้ง หอย ปูปลา เป็ด ไก่ ห่าน นก หมู แพะ เก้ง กวาง วัว ควาย ต่าง ๆ ในวันหนึ่ง ๆ นั้น คนจะกินสัตว์อะไร ๆ จิตก็ต้องเกิดเป็นสัตว์อย่างนั้น จิตสร้างภาพสัตว์นั้น ลิ้นติดรสเลือดเนื้อสัตว์นั้น ไม่ต้องเถียงแล้ว.... จมูกดมกลิ่น ลิ้นรู้รส ท้องอิ่ม กายก็สร้างด้วยพลังงานของสัตว์นั้น ๆ แล้ว ตรงนี้สำคัญมากนา!

ยกเว้นพวกที่ยังมองไม่เห็นการเกิดของจิต ก็จะมองไม่เห็นธรรมนี้เท่านั้น หรืออีกพวกหนึ่งที่จะเถียงธรรมนี้ ก็คือคิดว่าตนเองตายแล้วสูญหมด บาปบุญไม่มี หรือพวกที่ว่าเกิดชาติเดียว

แล้วก็ตายชาติเดียวเพียงแค่นี้ หรืออีกพวกหนึ่งนึกเหมาเอาเองว่า ฉันพ้นจากกรรมร่วมแล้ว ฉันจบกิจแห่งการเกิดและตายไปแล้ว หรือพวกที่สมมุติตนเองว่าฉันเป็น "**พระอรหันต์**" แล้ว คือ โกหกตัวเอง ปลอบใจตัวเองให้เกิดปิติสุขใจไปพลางก่อน!

ชนที่กล่าวมาเหล่านี้มักจะไม่เชื่อธรรมะ หรือมักจะค้านธรรมเทศนาของฉันที่เตือนสติไป เป็นของธรรมดา ๆ ปล่อยเขาไปเถิด! วันหนึ่งข้างหน้า ๆ เขาพัฒนาภูมิธรรมสูงถึงจุดนี้เข้า ก็จะนิ่งเงียบคิดถึงฉันไปเอง บางทีอาจจะช้าไปสายเกินตัวไปก็ได้ เพราะว่าธรรมะนี้เป็นปัจจัตตัง เป็นที่รู้ของอริยบุคคล ถ้าปราชญ์แท้ทางธรรมจริง ๆ ถึงแม้ตนเองยังปฏิบัติธรรมนี้ยังไม่ได้เลย ก็ยังไม่ค้านธรรมนี้ ถ้าเป็นพระอริยเจ้าจริง ๆ แล้ว ย่อมเห็นธรรมนี้บ้างแน่นอน เพราะว่าจะหนี "**อริยวินัย**" ไปไม่พ้น พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสไว้ชัดเจนว่า ใน "**อริยภูมิ**" นั้น ต้องไม่มีการฆ่าสัตว์ตัดชีวิตสัตว์ และเบียดเบียนชีวิตเลือดเนื้อซึ่งกันและกัน ทั้งทางตรงและทางอ้อมแล้ว **พระอริยเจ้า** แล้วย่อมจะรู้อริยวินัยเองจะไม่ค้านคำสอนฉัน เพราะว่าเป็นคำสอนของพระบรมครูหลาย ๆ ยุคที่สืบทอดกันลงมาอีกด้วย สาธุ!

แล้วพวกเธอต่อ ๆ ไปไม่ต้องไปคิด หรือสงสัยภาษาโง่ ๆ อีกอย่างหนึ่งว่า ถ้าได้ประกาศมหาเมตตากรุณาธรรมาณาจักรใจนี้เอาไว้ช่วยปลดปล่อยชีวิตสัตว์ให้รอดตายมาก ๆ เกินไปแล้ว ถ้าหากเกิดมีคนเชื่อถือ เขามาสนใจมาก ๆ ก็จะกลัวบาปกรรม คิด

เมตตากรุณาจิตต่อสัตว์โลกมากๆ แล้วจะไม่มีคนช่วยไปจับสัตว์ไปฆ่าสัตว์ให้ตาย ประเดี๋ยวสัตว์มันจะเกิดกันมากๆ จนล้นบ้านเต็มเมืองไปนะ! ไม่ต้องโง่ไปกลัวอย่างนั้นเลย มันเป็นไปไม่ได้เลย! เพราะว่าผิดหลักธรรมผิดกฎแห่งกรรมไป คือสัตว์โลกนั้นได้สร้างสมเหตุปัจจัยบารมีมาต่างๆ กัน จะมีปัญญาเข้าใจธรรมะหรือบรรลุธรรมะ ในทันทีพร้อมกันหมดทั้งเมือง หรือทั้งโลกหมดเลยนั้น **"ดอกบัว 4 เหล่า"** แต่ละเหล่ายังมีดอกบัวแก่ดอกบัวอ่อนอีกนะ!

ฉะนั้นย่อมจะเป็นไปไม่ได้แน่นอน ดูเพียงปัญญาของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าของศาสนานี้ ก็ยังไม่สามารถที่จะทำให้อินเดียทั้งประเทศ เป็นชาวพุทธไปได้เลย ฉะนั้นจงอย่าคิดกลัวเรื่องโง่ๆ เหล่านี้จนเกินไปนัก ปัญญาอย่างพวกเราๆ คือชั้นศิษย์นั้น อย่างเก่งที่สุด ก็ทำได้เพียงหน้าที่เพาะเชื้อบุญกุศลไว้และหว่านเมล็ดพืชพันธุ์แห่งพุทธะทิ้งๆ ไว้ในโลกนี้ เพื่อทำให้มนุษย์ได้สติจากบาปบ้าง คิดสร้างสมบุญบ้าง สูงไปจนถึงกุศลแห่งมรรคผลนิพพานได้บ้าง ก็นับว่าเก่งมากมาย เป็นบุญกุศลมหาศาลแล้ว เพราะว่าพระพุทธศาสนาชั้น **"โลกุตรธรรม"** นั้น มันดีเกินไป ดีจนสูงเกินไป ชาวโลกทั่วๆ ไปรับไว้ทันทีไม่ไหว! อย่าหวังว่าจะแพร่หลายไปได้มากมายนักเลย เอาเพียงแค่อย่าเพิ่งด่วนดับสูญพันธุ์ไปเร็วนักก็เก่งมากแล้ว นอกจากพระ-สัมมาสัมพุทธเจ้า จะมาเกิดในโลกนี้อีกที นั่นแหละจึงจะทำให้มนุษย์ตื่นตัวสนใจธรรมะ ชนะพวกวัตถุนิยมไปได้มากที่สุดแล....

บทที่ 9

ด.ช. บู๊ แซ่โข้ว จอมซุกซนได้เรื่องใหญ่โต ปีนต้นไม้ขึ้นไปตีผึ้ง ถูกผึ้งต่อยตกจากต้นไม้แขนเดาะ ฟกช้ำดำเขียว หัวโนตุ่ยร้องไห้ปวด ๆ โอ๊ย! โอย ๆ ๆ ๆ พวกเพื่อน ๆ ช่วยกันหามมาวางไว้ที่หน้าเก้าอี้ หลวงพ่อเฒ่า

หลวงพ่อเฒ่า ท่านพอเห็นเข้า ก็สั่นหัวเอาอีกแล้ว พวกเองนี่! ไม่มีการซ้ำแบบกันเลยโว้ย! เป็นเวรกรรมเก่า ๆ ของฉันตามมาถึง แล้วละกระมั้ง? พวกเอ็ง ๆ นั่นรู้กันบ้างไหม? ว่านั่นเป็นบาปกรรมของปาณาติบาต ๆ กรรมทันตาเห็น ปัจจุบันกรรมเลย **"ทำปุ๊บให้ผลปั๊บเลย"** ถ้าจะแยกธาตุแล้วการตีผึ้งนั้น (1) เอาไฟไปเผาบ้านของผึ้งมัน (2) ไปปล้นบ้านแย่งอาหารมัน (3) แล้วฆ่าลูกอ่อนมันตาย. (มีถึง 3 กรรมใหญ่ ๆ)

แล้วพวกเอ็งยังชอบไปจับสัตว์มันมาหักแขน เด็ดขามันเล่น ๆ เช่นหักขาจิ้งหรีด ยิงขานก ตีขาแมว ทุบขาหมา กินขาหมู กินขากุ้ง กินตีนเป็ดและขาไก่ คือกินพวกสัตว์ต่าง ๆ มาก ๆ เอ็งฆ่าเขาตรงนั้นมาก ๆ ทำเขาตรงนั้นมาก ๆ กินเนื้อเขาตรงนั้นมาก ๆ จิตก็อัดภาพนั้นไว้มาก ๆ จิตเกิดถ่ายภาพนั้นเก็บเอาไว้เป็นอนุสัยแล้วจะเป็นพลังงาน เป็นแรงกรรมวิบากติดตามวิญญาณผันไปเกิดในชาติใหม่ ให้มีร่างกายใหม่ที่ไม่สมบูรณ์ตรงนั้น ๆ หรือพิกลพิการตรงนั้นง่าย ๆ ถ้ากรรมหนัก ๆ มาก ๆ ก็ทำให้อวัยวะร่างกายตรงนั้นขาดไป ไม่สมประกอบ คือพวกที่ **"มือบอนก่อบาป**

กรรมชั่ว–ไม่ใช่มือบอนก่อบุญดี" แล้วพวกปากบอนมือบอน เขาว่ามีสองจำพวก คือบอนดีมีคุณประโยชน์แก่สัตว์โลกก็มี

แล้ว **หลวงพ่อเฒ่า** จะบอกให้เคล็ดลับอยู่ที่ **"จิตเกิดโหดเหี้ยม! ก็จะสร้างกายเนื้อที่หยาบคาย อัปรูปลักษณะไม่สวยงาม เป็นโรคพิกลพิการง่าย มีแต่ศัตรูคอยปองร้ายต่าง ๆ มันปรุงแต่งไปตามอำนาจจิตนั้น ๆ ถ้าจิตเกิดเมตตากรุณาธรรมมาก ก็สร้างกายเนื้อที่ละเอียดสวยงามแข็งแรง มีบุญลักษณะดี (โหงวเฮ้งดี) มีแต่มิตรดีต่าง ๆ ผันไปตามอำนาจจิตนั้น ๆ อย่าสงสัย..."**

วิธีรักษาโรคฟกช้ำ โรคกระดูกหัก ต่อกระดูก นั้น **หลวงพ่อเฒ่า** ท่านเอาต้นหัวกุ๊ฉ่าย ขิงสด หัวหอม 3 อย่างนี้[1] เอาเท่า ๆ กัน แล้วใส่ครกโขลกให้แหลก ๆ เอากระทะขึ้นตั้งบนเตาไฟ แล้วเอายา 3 อย่างนี้ลงไปผัดกวนกับเหล้าเกาเหลียง (เหล้าธรรมดาก็ได้แต่อ่อนไป) พอกวนยาเดือดแล้ว ใส่จูซา 1 ช้อนชา (จูซา มีขายตามร้านยาจีน) แล้วยกลงเอาผ้าห่อทำเป็นลูกประคบ

---

1 หลวงพ่อ พระภิกษุเย็นเกียรติ (ลิขิต ฮูนตระกูล) ปีที่อายุ 88 พรรษาในเมืองไทย เป็นอาจารย์ที่ค้นคว้าพระคัมภีร์ทางภาษาฝรั่งเศสและอังกฤษให้แก่ข้าพเจ้ามาก. ท่านถือมังสวิรัติเจ้าของตำราเหล่านี้เหมือนกันได้เอายานี้นวดขาเด็ก ๆ ที่พิการจากโรคโปลิโอ ประคบอยู่ 4 เดือน เด็กนั้นหายจากพิการจากโรคโปลิโอ มีกล้ามเนื้อโตขึ้นขาแข็งแรงเดินได้ปกติ แต่เสียเวลามากตรงที่ต้องประคบเช้าเย็น "ธีรทาส"

สองลูก ประคบนวดอุ่นๆ พอทนได้ตรงที่ฟกช้ำเช้าเย็น พอยานั้นเย็นลงมากแล้ว ก็เอาพอกเข้าเฝือกห่อไว้อีกที สับเปลี่ยนกันทุกวัน เป็นยาใช้ต่อกระดูกหักให้หายติดกันได้ดีมาก สำนักมวยโบราณ **"เชี่ยวลิ้มยี่"** ใช้ยาขนานนี้มาเป็นพันปีแล้ว ต้องการอุ่นประคบมากๆ

ด.ช. บู๊ แซ่โง้ว พอวันรุ่งขึ้นแขนยังเข้าเฝือกอยู่ พอกยาไว้ได้เปลี่ยนยาใหม่ก็ร้องเจ็บปวด จะขอยาแก้ปวดกิน

หลวงพ่อเฒ่า ท่านอารมณ์แจ่มใสดี ยิ้ม! ยิ้มแบบจิตว่างเป็นเชิงว่าโลกนี้หรือ? ฮา! ฮ่า!! กูพ้นไปมากแล้วโว้ย! หัวเราะเย้ยโลกไปเลย! ท่านพูดเป็นเสียงหวานๆ เบาๆ ช้าๆ ไปว่า เธอปวดหรือ? วันนี้เธอรู้ธรรมะ รู้จักคำว่าปวดแล้วหรือ? เออดีแล้วว่ะ! จะได้เกิดประโยชน์ ให้คิดไปเสียว่า เป็นโชคดีของเราแล้วละวา...ที่แขนหัก จะได้แสวงประโยชน์จากทุกข์ จะได้มีเวทีฝึกซ้อมปัญญา ทดสอบดูเชิงมวย ว่าจะสู้ทุกข์นั้นไปได้แค่ไหน? ถ้าไม่มีเรื่องแบบอย่างนี้ ก็จะไม่มีโอกาสสอบไล่ดูภูมิธรรม ที่เรียนๆ กันมาทั้งหมดนั้นเลย โชคร้ายนั้น มันอาจจะเป็นการตั้งต้น ของการมีโชคดีในอนาคตกาลก็ได้นา!

เอ้า! ทุกๆ คนเตรียมกระดาษพู่กันคอยจดจำเอาไว้ให้ดีๆ แล้วคนที่แขนหักใช้หูคอยฟัง เก็บเสียงติดตามไปด้วย ฮึ! หือ.! ปวดหรือนิดหน่อยเพียงเท่านี้ ยังไม่ถึงกับตายดอกน่า! พวกเธอมือบอนชอบไปก่อบาปกรรมด้วยมือ คือเที่ยวไปขว้างปายิงนก

เล่น ๆ แล้วขานกหัก ปีกนกหัก มันตกลงมาดิ้นกระแด่ว ๆ นกมันก็มีจิตใจ มีความทุกข์เจ็บปวด อย่างเธอเช่นเดียวกัน ทำไมเธอไม่คิดสงสารมันบ้างล่ะ ? แล้วรู้กันไหมบาปกรรมแบบนี้ จะสนองตอบให้เธอแขนหักง่าย ๆ ถ้าทำไปมาก ๆ กรรมหนัก ๆ มากๆ ไปเกิดชาติหน้า ๆ จะไม่มีมือ หรือไม่มีตีน ต้องใช้หน้าอกถูไถ เป็นสัตว์เลื้อยคลานไป หรือยังเป็นคนได้อยู่ก็จะเป็นคนที่มือด้วนตีนกุด แปรปรวนไป ไม่แข็งแรง ไม่สมประกอบ เหตุอย่างไรผลอย่างนั้น อย่างนี้เป็นบาปกรรมที่ให้ผลช้าข้ามภพข้ามชาติไปแต่ระยะยาวนานๆ มาก ต้องมีปัญญาธรรมจักษุจึงมองเห็นได้แล...

เอาละ ! ฉันได้เคยเทศนาอบรมพวกเธอให้ฝึกหัดสมถะหรือเจริญสมาธิในแบบต่าง ๆ มามากมายแล้ว มิใช่หรือ ? พอจิตสงบดีแล้ว ก็ยกขึ้นสู่วิปัสสนาปัญญา เออ ! ทีนี้ได้รู้กันเลยว่าจะมีปัญญาควบคุมจิตใจของตนเองได้มาก หรือได้น้อยกันเพียงแค่ไหนกันล่ะ ? เราจะหัดเป็นนักปราชญ์ จะเป็นครูบาสอนคนเก่ง ๆ ได้ดีในอนาคตนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างจะต้องทดลองทำกับตนเองเสียก่อน หรือจะเป็นผู้ดีกับเขานั้นต้องสร้างกรรมดีไว้ก่อนแล้วจึงจะรู้จักชำนาญในศิลปกรรมวิธีนั้น การบอกสอนผู้อื่น ๆ ได้ดี ๆ นั้นอย่าลืมคำว่า **"บัณฑิต"** เขาไม่กลัวทุกข์ เขาเอาทุกข์นั้นให้มาเป็นประโยชน์แก่ตนได้ เรียกว่าแสวงประโยชน์จากทุกข์นั้นเสียเลย เขามีความอดทนดูไปจนถึงวันเวลาที่ **"ทุกข์ดับหมดแล้ว ก็จะพบสุขตรงนั้นเอง"** หรือจะพูดว่า

"รสขมถ้าหายไปหมดแล้ว รสกลมกล่อม (รสหวาน) ก็จะมาแทนที่ หรือว่าพอร้อนดับไป ก็พบเย็นเอง. ความมืดหมดไปก็พบสว่างเอง. มันอยู่ในที่เดียวกันนั้นแหละ!" อย่างนี้เป็นต้น

จะพูดให้สูงขึ้นไปอีกชั้นหนึ่งเขาว่า **"สังสารวัฏกับนิพพาน"** นั้น ก็อยู่ในที่เดียวกัน. หรือ **"กิเลสกับโพธิญาณ"** ก็อยู่ในที่เดียวกัน. จะฟังรู้เรื่องกันไหม? ทนจดจำไปก่อนเถิด! เป็นภาษาโลกุตระวันหนึ่งก็จะรู้เอง เป็นปัจจัตตังอีกแล้ว

เอ้า! เพื่อไม่ต้องให้เสียเวลากันมากนัก จงตั้งใจสำรวมกายใจทำจิตให้สงบ อย่าไปคิดเรื่องปวดแขนมัน ปล่อยมันไปเลยแล้วอย่าไปคิดเรื่องที่ดี...และอย่าไปคิดเรื่องที่ชั่ว...และจงลืมเรื่องบ้า ๆ บอ ๆ ต่าง ๆ นานา ที่เราเคยหลงละเมอเพ้อฝันบูชากันไว้ก่อน ๆ นั้นลงไปสักพักหนึ่งก่อน จงกวาดทิ้งให้ออกไปจากจิตใจเสียสักชั่วคราวก่อน ปุถุชนต้องฝึกหัดพังทลายด่านนี้ ตีให้แตกลงไปก่อน ถ้าทำได้มากจิตก็ว่างมาก แล้วจงสำรวมจิตให้ตรงมาในทางเดียว จุดเดียวดิ่ง! ดิ่ง ๆๆๆ ตกลงในกระแสทางนี้ เหมือนดังเช่นโยนก้อนหินลงไปในบ่อน้ำใสแจ๋ว มันจะจมดิ่งๆๆๆ ถึงก้นบ่อเลย...

คือหวนจิตฉายกลับมาเพ่งภายในกายตน คำว่าหวนจิตฉายกลับมานั้น คือคำเปรียบเทียบให้เห็นภาพง่าย ๆ หน่อย มันก็คือหวนความนึกคิดที่ไปทางอื่น ๆ นั้น ให้กลับมาสนใจดูแต่เรื่องภายในกายตน คือไม่เสือกไปเอาเรื่องคนอื่น ๆ ที่นอกกายตนมาแบกไว้นา! แล้วจงกำหนดจิตปลง **"อสุภกรรมฐาน"** ไปพลางก่อน ทำตามที่ฉันได้เคยสอนพวกเธอไปแล้ว

หรือจะพูดสรุปง่าย ๆ ทำไปจนให้เห็นกายว่าง[1] **"กายว่าง"** คือใช้สติปัญญาของตนเองมาคิดพิจารณาว่า ถ้าเราเกิดดับจิตขาดใจตายลงไปในขณะนี้ แล้วจะเป็นอย่างไร ไปแบบไหน ? ไม่ต้องไปกลัวมันเพียงแต่คิดหาเหตุผล มันยังไม่ตายทันทีดอกน่า ! แล้วก็ส่วนมากในระยะแรก ๆ มันก็ต้องเริ่มหมดลมหายใจก่อน แล้วก็ค่อย ๆ บวมขึ้นโตอื๊ด ! อื๊ด ๆๆๆ จนท้องพองกลมใหญ่โต ๆ ขึ้นไปอีกหลายเท่าตัว มีตาโปนถลนปลิ้นออกไป ดูตาเหลือก ๆ หลอก ๆ ปากก็อ้ากว้าง มีลิ้นแลบออกมาจกปาก ที่มือก็บวมตีนโตตามไป ขาก็กางใหญ่ พอหลาย ๆ วันเข้ามีสีเขียวอมดำแดงด่างเป็นแห่ง ๆ ก็มี ที่สุดแล้วจะปริแตกมีน้ำเลือด น้ำเหลือง น้ำหนอง ไหลซึมออกมา เน่าเหม็นเละเทะ ! มีหนอนยกพวกออกมาเป็นตัว ๆ ชอนไชยุบ ๆ ยิบ ๆ ไปเลย ! ธรรมชาติเป็นอย่างนี้จะกลัวให้โง่ หรือขยะแขยงกันไหม ? (ถ้าพิจารณาดูเป็นธาตุแล้วจะหายกลัวไปเอง)

---

1. เมื่อ พ.ศ. 2506 ข้าพเจ้าได้สอบถามเรื่องนี้มากกับ ท่านเจ้าคุณพระยานรรัตน์ราชมานิต (ตรึก จินตยานนท์) คือ "ธมฺมวิตกฺโก ภิกขุ" วัดเทพศิรินทร์ ที่เขาว่าเป็นพระอรหันต์ ท่านไม่เสพเนื้อสัตว์ตั้ง 40 พรรษา ท่านตอบว่า "ถ้าจิตถึงภาวะนี้แล้ว ตัวตนเรารู้สึกว่าหายไป เบา ๆ เบาหวิวเหมือนสำลีลอยลมเลย." แล้วจงช่วยกันบอก ๆ ไปเอาบุญด้วยใครจะบูชาเคารพรูปท่านนั้น ท่านเป็นพระที่เคร่งในศีลวินัยมาก สมควรถือศีลตามท่านบ้าง เช่น **วันพระหรือวันเกิดไม่เสพเนื้อสัตว์** อุทิศถวายท่านบ้าง มิเช่นนั้นแล้วจะนิมนต์หลวงพ่อท่านจะไม่ไปอยู่ด้วยนา ! ท่านไม่เอาด้วยนา ! น้ำผึ้งท่านยังไม่ฉัน ท่านว่าขวดเดียวเป็นพันชีวิตต้องเดือดร้อน เอาไฟเผาบ้านมัน ปล้นเสบียงอาหารมัน ฆ่าลูกอ่อน ๆ มันตาย กรรมหนักถึง 3 อย่าง พวกเอ็งมันกินกันอิ่มดื่มเป็นน้ำไปเลย ไม่ใช่เภสัชนี่หว่า ! ตั้งแต่วันนั้นมาข้าพเจ้าก็ไม่กินน้ำผึ้ง ก็ไม่เห็นเดือดร้อนเลย สาธุ !

"กายว่าง–ใจว่าง เป็นพุทธพจน์" **"ธีรทาส"**

ถึงตอนนี้สำคัญมากนา! คือถ้าเป็นเนื้อหนังชายหนุ่ม ๆ ที่ว่ารูปหล่อจริง ๆ หญิงสาวผิวสวยทรงงามเสน่ห์จริง ๆ ทำให้มนุษย์หลงกอดจูบ หึงหวงถึงกับฆ่าฟันกันตาย ยกทัพไปปล้นบ้าน ชิงนางกันมามากนักแล้วนั้น ถ้าคนสวยนั้นพอมาถึงภาวะเช่นนี้ จะสวยหรือไม่หล่อก็เหมือนกันหมดเลย ยกให้ใคร ๆ เขาก็ไม่เอากันแล้ว ที่สุดศพนั้นก็เน่าเหม็นแตกพังกระจายหายไปแทบหมดเลย จะมีของที่ว่าดีสวย หรือหล่องามดีจะอยู่ให้ดูอีกบ้าง ก็คือโครงกระดูก หัวกระโหลกอันขาวโพลงกองไว้ แล้วก็ยังไม่เที่ยงอีก คือมันต้องผุพังทลายเป็นผุยเป็นผงกระจายลงไปทับถมพื้นแผ่นดินที่เธอนอนอยู่นี้อีกด้วยซี!

ถ้าเธอพิจารณาร่างกายเธอได้ตามที่ฉันบอกไปนี้ หรือมองผู้อื่น ๆ ทั้งปวงได้อย่างนี้บ้างแล้ว คือประตูที่เห็น **"ธรรมกาย"** ไม่ใช่ซวยนา! จะเป็นประโยชน์แก่จิตใจมาก เห็นทันทีตรงที่จิตว่างขึ้นมาก จิตเบาหวิว ว่างเบามาก จิตว่างจากความยึดมั่นถือมั่นในรูปกายเนื้อลงไปมากมาย ทุกข์ใจดับลงตรงนี้ฮวบ ๆ อย่าสงสัย....เขาใช้กรรมวิธีนี้กันมานับหลายพันปีแล้ว นั่งให้ตัดหูตัดจมูก จุดไฟเผาตัวเอง ทำได้อย่างหน้าตาเฉย ก็เพราะว่าจิตเข้าถึงธรรมชาติของกายนี้บ้าง ความเจ็บปวดนั้นยังมีบ้าง แต่ทุกข์ในความเจ็บปวดนั้นมีน้อยมาก ถ้าให้พูดภาษาขลัง ๆ ศักดิ์สิทธิ์หน่อยก็ว่า **"จิตคุมธาตุ"** จิตคุมธาตุของตนเองได้บ้างแล้ว เข้าถึงธรรมชาติของกายแล....

แล้วทำไม **"อริยครูโบราณ"** ท่านจึงชอบสอนให้ทำอย่างนี้ก่อน ก็เป็นเพราะว่าจะเห็นผล รู้สึกทันที ถ้าตั้งใจปฏิบัติไปจริง ๆ ทำถูกกรรมวิธีจะเกิดประโยชน์ตรงที่ดับง่าย ดับความคิดวิตกกังวลเรื่องบ้า ๆ บอ ๆ จิตฟุ้งซ่านในเรื่องกามราคะ จะพังฮวบ ๆ ลงไปได้ง่าย ๆ ความทุกข์เจ็บปวดก็จะลดน้อยลงมาก เป็นเพราะว่าจิตเกิดปัญญาขึ้นมาบ้าง คือตรงที่เห็นว่ากายเนื้อตัวตนนั้นไม่มีแก่นสาร ไม่มีตัวตนที่แท้จริง ความคิดแบบเดิม ๆ มันหายไปเกือบหมดเลย ว่างไปเลยก็ว่าได้ เห็นเป็นความว่างไปมากแล้ว ถ้าทำได้ถึงอย่างนี้ ก็ไม่ต้องกลัวตาย หรือกลัวว่ามันจะตายไปในขณะนั้นเลยนา! ขอรับรองว่ายังไม่ตาย แต่จะกลับเป็นขึ้นมาอย่างที่เขาเรียกว่าเกิดใหม่ หรือกลับชาติทางธรรมดี ก็ว่าได้

คือมันมีแต่ความรู้สึกว่ากายเบา กายเบาหวิว ๆ เหมือนสำลีลอยลม ธรรมชาติของกายอย่างนี้ถ้าทำได้มาก ๆ จิตได้พักผ่อนคลายความตึงเครียด ประสาทจะปรับปรุงตัวเองดีขึ้น หรือทำได้เสมอ ๆ ก็จะมีประโยชน์ดีมาก ถ้าทำได้น้อยก็มีประโยชน์ดีน้อย คืออย่างน้อยที่สุด ก็ทำให้มีกำลังใจ จิตที่คิดกลัวผีหลอก จิตที่เคยหวาดกลัวภัยต่าง ๆ กลัวความตาย จะเริ่มหายไปมาก จิตจะกล้าแข็งขึ้นมาก จิตกล้าเผชิญหน้าต่อสิ่งที่ไร้เหตุผล จิตกลับจะกลายเป็นคนกล้ามีเหตุผลขึ้นไปมาก อาณาจักรแห่งความกลัวในสิ่งที่มองไม่เห็นตัวนั้น ก็เริ่มจะพังทลายไปจากจิตใจมาก ในการที่เข้าถึงธรรมะนี้ ถ้าจิตอยู่ในภาวะเช่นนี้มาก ๆ ปัญญาแจ่มใสมากจะมองดูสรรพสิ่งเป็นธาตุไปมาก "ก่อขึ้นตั้งอยู่ดับไป ๆ ๆ" เมื่อ

รู้ธาตุแท้ของมันบ้างแล้ว อาณาจักรแห่งความกลัวต่าง ๆ ซึ่งเป็นสมบัติดั้งเดิมที่หลงผิดหรือถูกเขาหลอกลวงเอาไว้ก็จะหายไปเอง แล้วหวนกลับไปคิดถึงเรื่องเก่า ๆ ที่ไรก็จะอดขบขันเรื่องโง่ ๆ ของตัวที่ผ่าน ๆ มาแล้วไม่ได้

ท่านอริยครูทางวิปัสสนาภูมิโบราณหลาย ๆ ยุคได้กล่าวตรงกันไว้อีกว่า **"ธรรมกาย"** ด่านแรกนี้ถ้าตีแตกพังลงไปได้แล้ว ประตูอริยภูมิจะใกล้เข้าไปมาก ได้ลัดทางตัดตรงดิ่งเข้าไปมากที่สุด คนโง่เท่านั้นที่จะไม่ต้องการให้จิตว่าง หรือกายว่าง หรือไม่ต้องการรู้ศิลปในการทำให้จิตปล่อยวางชั้นต้นก่อน ว่างจากกิเลสแบบอย่างนี้ หรือคนที่ยังไม่เคยพบธรรมกายนี้ ไม่เคยเข้าถึงความว่างจริง ๆ มาก่อนเลย ก็ย่อมจะมองไม่เห็นคุณค่าในธรรมของพระพุทธองค์สอนไว้อย่างนี้ ช่วยเขาไม่ได้เป็นของธรรมดา ๆ เหมือนดังบุคคลที่ชอบพูดคุยถึงเรื่องอาหารรสอร่อย ๆ ฝอยกันได้ทั้งวัน แต่แล้วลิ้นของเขานั้นก็ยังไม่เคยสัมผัสถูกถึงรสอาหารนั้น ๆ บ้างเลย คนพวกนี้มักจะเป็นผู้ค้านธรรมาณาจักรใจนี้แล...

บทที่ 10

หลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสิ่วเซียนซือ) ท่านได้เคยเทศนาไว้อีกว่า ถ้าใครไม่ต้องการจิตว่าง ว่างจากกิเลสกันแล้ว บอกกับเขาไปได้เลยว่า ป่วยการที่จะมานับถือ **พระพุทธศาสนา** เพราะว่าพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสสอนธรรมทั้งหมดนั้น ก็มุ่งให้ดับ ให้

พังทำลายกิเลส ให้จิตหมดจากกิเลส ก็คือจิตว่างจากกิเลสนั้นเอง ถ้าใครปฏิเสธจิตว่าง ไม่เอาจิตว่างจากกิเลสแล้ว ดูเหมือนว่าบุคคลนั้นปฏิเสธทางมรรคผลนิพพานของตนเอง ไปด้วยนั้นเอง **"โมหะกรรม"** อย่างหนึ่ง

แล้วฉันขอถาม ขอฝากปัญหานี้ ว่าถ้าบุคคลใด ๆ ทำจิตให้ว่างจากกิเลสได้มาก ๆ กายว่างตามไปอีกด้วย คือว่างจากความยึดมั่น ถือมั่น ในกิเลส ตัณหา อุปาทาน ฝึกหัดได้อย่างนี้บ้างแล้ว ตรงนี้ขอถามนักคิดทางวิญญาณนิยมทั้งหลายว่า ถ้าในอนาคตกาลเขาผู้นั้นเกิดจะตายลงในขณะที่มีจิตอย่างนั้น อยู่ในสภาวะธรรมนั้น ๆ แล้ว เขาจะไปเกิดในนรกก่อนหรือ ? หรือว่าไปเกิดในสวรรค์ก่อน ? จะเกิดในที่สูงหรือที่ต่ำก่อน ? หรือเกิดในที่มีบาปกรรมมากก่อน ? หรือเกิดในที่มีบุญมากก่อน ? ช่วยกันตอบปัญหานี้ . . . ดูอีกที ?

เอ้า ! อย่ามัวเสียเวลาธรรมะไม่คอยใคร ธรรมชาติไม่ล้อเล่นกับใคร กรรมดี กรรมชั่ว ไม่ยกเว้นให้ใคร และไม่หลอกลวงใคร ๆ คือพูดง่าย ๆ ธรรมชาตินั้นโกหกใครไม่เป็น

"จิตตนคิด–กายตนทำ–ปากตนพูด–ใครทำใครก็ได้เอง."

แล้วยังมีอีกวิธีหนึ่งเริ่มต้นก็คล้าย ๆ กัน คือเริ่มทำจิตใจให้สงบพูดภาษาโลก ๆ ว่าปราบพื้นฐานของจิต คือใช้การกำหนดลมหายใจเข้าออก[1] **"อานาปาณสติภาวนา"** ทำตามบทศึกษา

---

1. อ่านหนังสืออานาปาณสติภาวนา "พุทธทาสภิกขุ" ธ. ธีรทาส.

ตามที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสไว้ในมหาสุญตาสูตร คือถ้าสมมุติว่าเธอจะเริ่มตายกันละ! ตายในขณะนี้ ตรงนี้ทดลองคิดใช้ปัญญาพิจารณาดูกันอีกทีว่า มันจะไปในแบบไหนก่อน? แล้วก็อย่าเชื่อทันทีแบบงมงายอีกด้วย ต้องเข้าใจกฎกรรมวิธีทดลองดูไปก่อนว่าถ้าทำได้แล้ว จะดีแค่ไหนหรือจะเลวไม่ดีแค่ไหน ? แล้วค่อยตัดสินใจเชื่อด้วยปัญญาของตนเอง

ส่วนมากมักจะหนีไปไม่พ้น คือเห็นลักษณะธาตุใหญ่ ๆ ก่อน จงฝึกหัดนั่งสมาธิ หรือจะนอนทุก ๆ คืนก็ทำได้ หัดการตายดูที่.... ไม่ต้องกลัวทีหลังจะได้เก่ง และไม่ใช่ซวยนา! มันจะเฮงดีตรงไม่กลัวความตายมากนัก ท่านอริยครูแนะวิธีไว้ว่า ถ้าพบกระดูกคนอย่ากลัว หรือเห็นศพคนตายอย่าหนี ถ้ามือกล้าจับได้ด้วย แล้วพิจารณาดูเป็นธาตุชนิดหนึ่งไป ทำแบบนี้ไม่เกิน 10 ครั้ง ผีมันจะหนีไปหมดเลย แล้วจะต้อนรับยิ้มการตายจริง ๆ ได้มากเมื่อภัยมาเอย....

ทำดังนี้ (4 กรรมวิธี) คือรู้ศิลปชนะความตาย

(1) ลมหายใจในร่างกายเธอก็จะค่อย ๆ ออกไปจากร่าง-กายเธอ ให้เห็นว่ากลับไปสู่ธาตุลมภายนอกกายเธอ ผสมผเสกับธรรมชาติ ดั้งเดิมของมันนั้นเอง เป็นอนัตตา และสุญตา ไป

(2) น้ำในร่างกายเธอ ก็จะค่อยๆ ออกไปจากร่างกายเธอ ให้เห็นว่ากลับไปสู่ธาตุน้ำ ภายนอกกายเธอ ระเหยสลายไป ผสมผเสกับธรรมชาติ ดั้งเดิมของมันนั้นเอง เป็นอนัตตา และสุญตา ไป

(3) ไฟในร่างกายเธอ ก็จะค่อยๆ ออกไปจากร่างกายเธอ

ให้เห็นว่ากลับไปสู่ธาตุไป ภายนอกกายเธอ สลายไปผสมผเสกับธรรมชาติ ดั้งเดิมของมันนั่นเอง เป็นอนัตตา และสุญญตา ไป

(4) ดินในร่างกายเธอ ก็จะค่อย ๆ แตกแยกพังกระจายจากกันไป ให้เห็นว่ากลับไปสู่ธาตุดิน ภายนอกกายเธอ สลายไปผสมผเสกับธรรมชาติ ดั้งเดิมของมันนั่นเอง เป็นอนัตตา และสุญญตา ไป

ขอพูดสรุปง่าย ๆ อีกทีว่า ก็คือเพ่งพิจารณา ธาตุ 4 ภายในร่างกายเรา ให้หวนกลับไปหาธาตุ 4 ภายนอกร่างกายเรา แล้วก็เห็นเป็นอนัตตา และสุญตา หรือจะพูดว่า มหาภูตรูปทั้ง 4 ทั้งนอกกายและทั้งในกาย ไหลเรื่อยไปด้วยความเป็นอนัตตาก่อน ถ้าจิตหลุดพ้นแล้วเป็นสุญญตาคือความว่างไป อย่างนี้เป็นมหาอุบายวิธี กรรมวิธีที่จะทำจิตใจ ให้เป็นสมาธิได้ง่าย จิตไม่ไปคิดถึงเรื่องอื่น ๆ ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นอัตตา เป็นตัวตนกันทั้งสิ้น ถ้าหัดทำอย่างนี้ได้มาก ๆ แล้วจะลดอัตตาผ่อนตัวตนลงไปได้ง่าย ๆ เพราะว่าจิตมองคนเป็นธาตุไปมาก ปล่อยวางได้ง่ายหน่อย ทุกข์น้อยมาก

ในพระสูตรต่าง ๆ กล่าวไว้ว่า ถ้านักศึกษาธรรมะ ด้านแรกนี้ทำไม่ได้เลย พังไม่ลงบ้างเลย อย่าหวังเลยว่าจะก้าวหน้าในการเจริญธรรมชั้นสูง ๆ ขึ้นไปอีกได้ ยังอยู่ห่างไกลต่อทางสู่ **"อริยภูมิ"** เพราะจิตของนักศึกษาผู้นั้น ยังขาดปัญญาจักษุ ไม่สามารถที่จะปลงกายเนื้อ และปลงชีวิตอันไม่เที่ยง ในชั้นต้นนี้ลงไปได้บ้างเลย แล้วจะไปบรรลุธรรมชั้นสูงได้อย่างไรกัน? ต้องผ่านชั้นประถมนี้ไปเสียก่อนอย่าสงสัยเลย! ในส่วนลึกของ

จิตใจนั้นยังหลงใหลรักกายเนื้อ รักชีวิตอยู่มากเกินไป ก็คือมีอุปาทานยังยึดมั่นถือมั่น ในอัตตาตัวตนอยู่มาก ดังใน **"วัชรปรัชญาปารมิตาสูตร"** กล่าวไว้ว่ามี **"อาตมลักษณะ"**

ยังสอบชั้นประถมตกอยู่ ไปไม่ค่อยจะรอด ชนพวกนี้ถ้ายังเป็นครูสอนธรรมะเขาอยู่ ดูได้ง่าย ๆ ก็ยังมีจิตใจหลงรูปตน รักสวยรักงามในรูปร่างกายตนอยู่มากนัก มักจะเมาในเกียรติยศชื่อเสียงอยู่มาก ชนพวกนี้มักจะกลัวหลักธรรมคำสอนแนวนี้อีกด้วย เป็นเพราะว่าไปจี้ถูกจุดอ่อนเข้า ไปขัดต่อกิเลสส่วนลึกของจิตใจมากไป เขาจึงไม่ค่อยจะพูดจะสอนกัน เพราะว่าผู้พูดนั้น ยังทำไม่ได้บ้างเลย หรือไม่ก็บางทีก่อเวรบาปกรรม คือมุ่งคัดค้านธรรมะนี้ไปเลยโจมตีไปต่าง ๆ นานาให้เสียหายไปเลย ทำบาปปิดประตูสวรรค์และนิพพานของตนและผู้อื่น ๆ เป็นของธรรมดา ๆ ของจิตใจโลกียชน **(โมหะกรรม)** อย่างหนึ่งไป เพราะขาดความรู้แจ้งทางวิชาธรรมกายแล..

แล้ว **หลวงพ่อเฒ่า** ท่านยังได้เทศนาไว้อีกว่า ยังมีชนอีกพวกหนึ่ง มักจะเป็นอาจารย์ ผู้สอนธรรม ชนิดที่เต็มไปด้วยอุปาทาน[1] เช่นมักจะกลัวผี กลัวความตาย ยังถือโชคลางมาก ๆ ก็

---

1. ข้าพเจ้า "ธีรทาส" ตอนเด็กกลัวผีที่สุดเลย บิดามุ่งสอนธรรมะแนวนี้แก้ไม่ได้ผล (ตอนโตยังแถมจะโจมตีคำสอนนี้ว่าไร้ประโยชน์อีกด้วย) อายุ 22 ปี เดินทางร่วม 60 จังหวัด ถ้าโรงแรมห้องใดมีธูปหรือทองคำปิดไว้นิดเดียว ก็กลัวขี้แตกแล้ว ต้องหาเพื่อนนอนทันที ที่คอแขวนพระเครื่องรางร่วม 10 องค์ สวดมนต์ขับผีทุกคืนเลย เสียเงินทองเป็นหมื่น ๆ มาแล้ว กรรม! อายุ 28 ปี เริ่มได้สติจากหนังสือ "สูตรเว่ยหล่าง..ฮวงโป. วิมลเกียรตินิเทสสูตร. วัชรปรัชญาปารมิตาสูตร" จึงค่อย ๆ หายจากความกลัวในสิ่งที่มองไม่เห็นตัวไป อายุ 35 ปี จับศพนอนทับที่คนตายได้ไม่เห็นมีอะไรเลย วันนั้นจึงรู้ตัวว่าถูกเขาหลอกลวงให้โง่มาตั้งร่วม 30 ปี กรรม! เป็นกอง ๆ "ธีรทาส"

มักจะไม่มีจิตใจกล้าแข็งพอที่จะศึกษา หรือพูดสอนธรรมะแนวนี้ คือ มหาภูตรูปทั้ง 4 เป็นอนัตตา และสุญญตา ได้เหมือนกัน พวกนี้อาจจะท่องบ่นพระคัมภีร์ได้เป็นตู้ ๆ ก็มี แต่ถ้าใครมาพูดเรื่องตาย ๆ ถือว่าซวยเลย! บางทีต้องพรมน้ำมนต์กันเลย! พอได้ยินเรื่องนี้ใจก็เสียวสะดุ้งแล้ว แล้วจะให้ไปสอนผู้อื่น ๆ ว่า จงมาฝึกหัดวิธีตายดูกันบ้าง ได้อย่างไรกัน? หรือว่าจงฝึกหัดตายเสียก่อน ก่อนที่เธอยังไม่ตาย ให้วิญญาณรู้ศิลปการตาย ชำนาญวิธีตายเพื่อจะได้เอาไว้ต้อนรับการตาย ยิ้มได้ทุกเวลาเมื่อภัยมา ถ้าพูดอย่างนั้นให้แก่พวกกลัวผีมาก ๆ มีอุปาทานในคำพูดมาก ๆ มากจนเกินไปพึง ก็จะกลายเป็นความทุกข์ใจประจำก็มี แล้วใครมันจะไปเอาธรรมะนี้ เขาหลงผิดถือว่าซวยไปเลยกรรม! แต่เขาผู้นั้นหารู้ไม่ว่ามันตรงกันข้ามหมดเลย

ถ้าใครไม่รู้ศิลปในการตายดี ก็จะไม่รู้ศิลปในการเกิดดี และไม่รู้การมีชีวิตที่ดีอยู่ด้วย ถ้าเขาฝึกหัดรู้ศิลปในการตายไว้บ้างแล้ว จะเฮงดีมาก–ไม่ใช่ซวยอย่างที่เขาคิดไว้เลย เขาจะเป็นมนุษย์เหล็กวีระบุรุษที่ไม่มีคนรู้จัก เหมือนกับนักมวยนักยูโดถ้าถูกเขาชกต่อยจะไม่กลัวง่าย ๆ ถึงจะล้มก็มีหลักในการล้มไม่เจ็บตัวเท่าไรนัก มีสติปัญญาทางนี้ คือถึงคราวที่แก่ชรา หรือวันเวลาที่จะต้องตายกันจริง ๆ แล้ว มีสติปัญญาแจ่มใสดีมาก ดีกว่าการที่ไม่รู้ธรรมชาตินี้เลย เพราะว่าจิตฉลาดขึ้นตรงที่รู้เท่าทันมายาการแห่งความตายของมนุษย์ ว่าเป็นของธรรมดา ๆ ทุกคนมีเกิดแล้วก็ต้องมีตายเป็นของคู่กัน ที่จิตยังกลัวมากนั้น เพราะไม่รู้จักธรรมชาตินั้น

ถ้าเข้าถึงธรรมชาตินั้นจริง ๆ บ้างแล้ว ความกลัวจะหายไปมาก[1] การตายคือเปลี่ยนบ้านหลังใหม่ เห็นความเกิดกับความตายเป็นของเท่ากัน แล้วจะยิ้มหัวเราะเย้ยความตายนั้นได้มากกว่าความคิดที่กลัว ๆ แต่ทางเดียว มันวิเศษอยู่ที่ตรงนี้ ตรงที่มีจิตกล้าหาญไม่กลัวง่าย ๆ เสมือนมีเพื่อนทางใจไว้ตั้งพันคน ถ้ายังฟังไม่เข้าใจจะว่าบ้า แต่ขอรับรองว่าบ้าแบบมีสติปัญญา มีศิลปในการบ้าตัวอย่างนั้นแล . . . สาธุ !

ผีหลอก–ผีพูด

แล้วสมควรบอกความจริงให้สิ้นสงสัยอีกอย่างหนึ่ง มีเรื่องความงมงายของคนสืบกันลงมาเป็นพัน ๆ ปีหรือจะนานกว่านั้นก็ยังไม่รู้ได้ คือพวกผีหลอก[2] ได้ยินเสียงผีพูด ผีเรียกต่าง ๆ นานา เรื่องนั้นมีอยู่ว่ามักจะเป็นพวกหมอผี สัปเหร่อ เล่าให้ฟัง แล้วเด็กหรือผู้ใหญ่ก็เชื่อตาม กลายเป็นสร้างอาณาจักรแห่งความกลัวนั้นไว้เลย

เช่นพวกเธอถ้าหมดลมหายใจจริง ๆ ลงไปในขณะนี้ ก็จะเห็นธาตุใหญ่ ๆ มีลักษณะไม่เที่ยง คือมันต้องเปลี่ยนแปลงแปร-ปรวนไป ตามภาวะธรรมชาติของมัน คือเพียง 2 หรือ 3 หรือ 5 วันกายเนื้อของเธอก็จะบวมอืด ดูอ้วนฉุ มีนัยน์ตาถลนดูถมึงทึงเกรี้ยวกราด ไม่ต่างอะไรกับหมาตาย หมู หรือ แมวตายไปเท่าไรนักเลย ตอนต่อไปนี้ฟังให้ดี ๆ นา! จะสนุกและทั้งกลัวด้วยนา!

1. แบบนักเรียนที่กลัวเชื้อโรคและกลัวผีพอไปเรียนแพทย์เข้าก็หายโรคนี้ไปมาก

2. สมัยนี้วิทยาศาสตร์การแพทย์ตรวจพบโรคพิษสุราเรื้อรัง หรือสมองเริ่มอัมพาตก็มักจะเห็นภาพคู่เป็นแวบ ๆ เห็นภาพแปลก ๆ เพราะเป็นโรคนะ! ระวังพวกนี้ออกบวชจะเข้าใจผิดว่าตนบรรลุธรรมได้ตาทิพย์หรือมีองค์ในไปนา! "ธีรทาส"

แล้วเป็นบ่อเกิดแห่งความงมงายที่สืบกันลงมา มีแทบทุกชาติทุกภาษาอีกด้วย พูดเรื่องนี้คล้าย ๆ กัน คือถ้าใครอยากรู้ จงเอาหูเข้าไปแนบชิดให้ติดกับศพนั้น แล้วฟังดูตรงที่ท้อง มันกำลังบวมขึ้นอืด ๆ โต ๆ หรือจะฟังที่ข้างหีบบรรจุศพนั้นก็ได้ บางคนจะได้ยินเสียง อึด ! อึด ! หรือดังค็อก ! ครอก ๆ ๆ หรือได้ยินเสียงต่าง ๆ นานา บางทีเสียงนั้นออกทางปากก็มี ตรงนี้เอง ถ้าพวกที่งมงายมาเป็นพื้นฐาน ก็จะต้องว่าผีหลอก ผีพูดหรือผีสิง พรายกระซิบบอก เอาไปเล่ากันเป็นตุเป็นตะ ! ทุกคนก็อยากฟัง แต่ใจนั้นก็กลัวกันเป็นส่วนมากด้วย

บางคนจิตวาดภาพต่อเติมเอาไปนอนฝันเห็นแถมลงไปอีกด้วย พุทโธ่เอ๋ย! ศพคนลงมาถึงขนาดนี้แล้ว คือลมในท้องนั้น มันขับดันวิ่งไปจนเกิดเสียงได้แปลก ๆ นั่นเอง หรือธาตุต่าง ๆ แปรปรวนไป แล้วก็ระเบิดแตกเละเทะไป

ถ้าพวกบ้าหวยก็มักจะฟังไปแทงหวย บางคนถึงกับไปนอนเฝ้าหีบศพ เอากระดาษ น้ำหมึก และพู่กันทิ้งไว้ คอยขอร้องให้ผีมาบอกหวย เผื่อผีจะมาเขียนเลขให้ไปแทงเบอร์ กรรมมากไหม ? ถ้าได้สติเฉลียวจิตใจเสียนิดหนึ่งว่า บางคนมีชีวิตเป็น ๆ อยู่เราไปขอเงิน ขออะไร ๆ แกยังขี้เหนียว ยังไม่ให้เลย คนอย่างนี้ถ้าตายไปแล้ว จะมีอำนาจอะไร ๆ มาดลบันดาลให้เรารวยเงินทองไปได้ กรรมที่ยังไม่รู้แจ้งธาตุแท้ของผีนั้น ก็ยังต้องเอาเงินทองข้าวของไปเลี้ยงผีกันต่อ ๆ ไปสบายใจดีไปอย่างหนึ่งก็ได้เหมือนกัน ผีเลี้ยงคนจะได้แบ่งปันให้ทานกันกินง่าย ๆ ก็ดีเหมือนกัน

แล้วต่อ ๆ ไปถ้าพวกเธอ คิดที่จะเป็นนักบุญ นำเอาหลักธรรมคำสอนต่าง ๆ นี้ ไปประกาศเตือนสติมนุษย์ โปรดสัตว์เอาบุญกันบ้าง **หลวงพ่อเฒ่า** ถึงแม้จะตายไปแล้ว ก็ยังจะสาธุ! แล้วพวกเธออาจจะไปพบบุคคลที่ยังเข้าไม่ถึงธรรมะนี้ คือรู้ไม่จริง แล้วไปจดจำขี้ปากของผู้อื่น ๆ เขาเอามาฝอย เพราะว่าเขาเก่งการฝอยอยู่แล้ว **"ปรัชญาด้วยลิ้น-ไม่ใช่ปรัชญาด้วยใจ"** เขาฟังแล้วจะค้านว่าการทำแบบนั้น ที่สอนให้เพ่งฌาน[1] จนมหาภูตรูปทั้ง 4 เป็นอนัตตาและสุญตา และการฝึกหัดศิลปในการตายให้รู้วิธีการตาย ก่อนที่จะตายไว้บ้างนั้น เพื่อให้จิตกล้าแข็งไม่กลัวตายได้เมื่อภัยมานั้น เขาจะค้านว่าการกระทำแบบอย่างนั้น ๆ ก็ยังเป็นอัตตาตัวตนอยู่ ยังไม่หลุดพ้นไปได้หมด

ถ้าพูดอย่างนี้กันแล้ว พวกเธอตอบเขากลับไปได้ทันทีเลยว่า **พระสัมมาสัมพุทธเจ้า** ตรัสไว้ในมหาสุญตาสูตร ว่าการสอนให้กระทำกรรมวิธีอย่างนี้ เพื่อประโยชน์ใหญ่โตในการ ปูพื้นฐานของจิตใจปุถุชนก่อน เป็นจุดตั้งต้นของการเจริญสมถะให้เกิดผล คือสมาธิให้จิตสงบแล้วยกขึ้นสู่ **"วิปัสสนาภูมิ"** ด่านแรกนี้ ชั้นประถมนี้ ถ้านักศึกษาธรรมฟังไม่ลง อย่าหวังเลยที่จะบรรลุธรรมชั้นสูง ๆ ไปอีกได้ แล้วขอตอบย้ำความลงไปอีกว่าถ้ายังไม่เป็น **"พระอรหันต์"** ก็ยังไม่หมดอัตตาตัวตน[2] ตอบเขาผู้ค้าน

1. ฌานในที่นี้คือปัญญา เป็นปัญญาวิมุตติ
2. ถ้ายังไม่เป็นพระอรหันต์จิตก็ยังไม่หมดอัตตาตัวตน "ธีรทาส"

นั้นไปอย่างนี้เลย! เพราะว่าจิตยังตกอยู่ในกระแสของคู่ (กฎทวิ-นิยม) ของคู่ไม่ใช่เป็นหนึ่งแต่อย่างเดียว อย่างเดียว จึงมีช่องว่างให้ค้านได้เสมอ ๆ มีภาษาพูดเป็นค้านได้ทุกที่ ธรรมชาติมันเป็นอย่างนั้นเอง นอกจากหุบปากเงียบ! นิ่งเอย... ว่างเอย... ไม่ต้องพูดกันเอย... สบายใจดีด้วยเอย...

แล้วขอถามผู้ที่จะค้านอยู่นั้น อีกทีว่า ได้เคยทำแบบนี้ได้บ้างหรือยัง? คือจิตหมดความกลัวตาย หายกลัวผี หายกลัวสิ่งที่มองไม่เห็นตัวแล้วหรือยัง? พูดภาษาธรรมะว่า จิตของผู้ค้านนั้นหมดอุปาทานจากสิ่งเหล่านี้แล้วหรือยัง? ถ้าถามแบบอย่างนี้มักจะจอดกันไปเป็นแถว ๆ เลย!

ถ้าไปพบนักสู้เอาแต่การถกเถียง ขอชนะด้วยโวหารเป็นการงาน **"พวกทิฏฐิอาจารย์–พวกทิฏฐิคัมภีร์–พวกทิฏฐิกาย"** แล้วจงยกมือไหว้กันจะดีเสียกว่า คือไม่ต้องไปเสียเวลา ถ้าขืนพูดด้วยก็ไร้ประโยชน์ ไม่ใช่บุคคลที่มามุ่งเอาธรรมะ ถ้าบุคคลที่มุ่งแสวงหาธรรมะจริง ๆ แล้ว ถึงแม้เด็ก 5–6 ขวบถ้ามันพูดถูกมีเหตุผลในธรรมบ้าง มีประโยชน์ในการดับทุกข์บ้าง เขาก็ยังเคารพส่วนที่ถูก บางทีคนบ้า ๆ บอ ๆ มันพูดส่งเดช แต่อาจจะทำให้บัณฑิตชนฟังแล้วเป็นคติธรรม ได้รู้แจ้งในธรรมยิ่ง ๆ ขึ้นไปอีกก็มีถมเถไป

แล้วโบราณเขามีวิธีการ เอาไว้ทดลองพวกอวดเก่งมาบ้างเหมือนกัน คือถ้าไปพบคนที่เขามุ่งแต่การจะแสดงอวดโวหาร ว่าฉันทำได้ตามนั้นหมดแล้ว จิตหมดอุปาทานแห่งความกลัวแล้ว

ขอพิสูจน์ดูได้ทันทีเลย มักจะหนีกันหมดเลย! คือชี้ให้มือผู้ค้านนั้นไปจับศพคนตายที่เน่าบวมเละ! จับคนที่เป็นโรคขี้เรื้อน ตัวเน่ามือกุดตีนด้วน ชี้ไปให้กินข้าวร่วมจานเดียวกัน หรือกินของที่เหลือ ๆ จากพวกขี้เรื้อนกุดถังดูบ้าง หรือให้นอนกับศพ นอนกองกระดูกคนตาย หรือให้มือลงไปจับไฟ จับก้อนถ่านไฟแดง ๆ ดูบ้าง เพียงแต่พูดเท่านี้ก็เสียว! ขนหัวลุกซู่ซ่าไปกันบ้างแล้ว ขยะแขยงสะอิดสะเอียนสั่นหัวหน้าเบ้! กันไปบ้างแล้วนา!

ถ้าเขามีอาการแบบนี้แล้ว ไม่ต้องให้ลงมือทำจริง ๆ ก็รู้ได้หมดแล้ว ถ้าทำจริง ๆ ทดลองดูจะรู้ทันที ว่าจิตเข้าถึงธรรมชาติที่อวดเก่งนั้นหรือยัง? จะโกหกตัวเองหรือเปล่า? จะมองเห็นว่า **"ปรัชญาด้วยลิ้น-หรือ-ปรัชญาด้วยใจ"** ตรงนี้เอง โบราณเขาทดลองกันมาแล้ว ส่วนมากหนีทั้งเพ ยกเว้นบุคคลนั้นเคยทำงานอยู่กับศพจนเคยชิน หรือมีอาชีพเก็บศพ เป็นสัปเหร่อ เป็นหมอรักษาโรคมาก่อนแล้ว ถ้าไม่ใช่พวกที่กล่าวมานั้น มักจะไปกันไม่รอด ถ้าฝอยได้แต่เพียงแค่ลิ้น จิตปลงไม่ตกแล้วอย่าเพิ่งมาด่วนค้านธรรมะหลวงพ่อนี้เลย จะล้มทั้งยืนเลยเชียวนา!

(1) หรือมีคนที่จะค้านพระสูตร ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ว่าธาตุลมนั้น ยังไม่ใช่ลม... วิธีตอบตัดปัญหาไม่ให้เสียเวลาไร้ประโยชน์ไปได้อย่างง่าย ๆ ว่าโอ... ง่ายนิดเดียว พระพุทธองค์ตรัสอะไร ๆ ไว้เป็นของจริงหมด คือพิสูจน์ได้ทันทีกันเลย ขอให้ผู้ค้านธรรมะนั้น **จงอย่าหายใจดูสักครู่เดียว**

เท่านั้น แล้วก็เป็นปัจจัตตังจะรู้เองว่าใช่ลม หรือไม่ใช่ลมกันแน่นอนเลย ของจริงเป็นสัจธรรมพิสูจน์ได้ทุกคนเป็น "**อมตะ**" แล (มวยยกที่ 1 ก็หน้ามืดไปแล้ว)

(2) หรือมีคนที่จะค้านพระสูตร ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ว่าธาตุน้ำนั้น ยังไม่ใช่น้ำ... วิธีตอบตัดปัญหายุ่งยากเขาไปได้อย่างง่าย ๆ ว่าโอ...ง่ายนิดเดียว พระพุทธองค์ตรัสอะไร ๆ ไว้เป็นของจริงหมด คือพิสูจน์ได้ทันทีกันเลย ขอให้ผู้ค้านธรรมะนั้น **จงอย่าดื่มน้ำกันดูสัก 7 วัน** แล้วก็เป็นปัจจัตตัง จะรู้เองว่าใช่น้ำ หรือไม่ใช่น้ำกันแน่นอนเลย ของจริงเป็นสัจธรรม พิสูจน์ได้ทุกคน เป็น "**อมตะ**" แล (มวยยกที่ 2 ก็สลบไปแล้ว)

(3) หรือมีคนที่จะค้านพระสูตร ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ว่าธาตุไฟนั้น ยังไม่ใช่ไฟ... วิธีตอบตัดปัญหาป่วยการพูดกับเขาไปได้อย่างง่าย ๆ ว่าโอ... ง่ายนิดเดียว พระพุทธองค์ตรัสอะไร ๆ ไว้เป็นของจริงหมด คือพิสูจน์ได้ทันทีกันเลย ขอให้ผู้ค้านธรรมะนั้น **จงเอามือใส่เข้าไปในกองไฟ เตาไฟดูบ้างซิ!** แล้วก็เป็นปัจจัตตัง จะรู้เองว่าใช่ไฟ หรือไม่ใช่ไฟกันแน่นอนเลย ของจริงเป็นสัจธรรมพิสูจน์ได้ทุกคน เป็น "**อมตะ**" (มวยยกที่ 3 ก็ล้มลงอีกแล้ว)

(4) หรือมีคนที่จะค้านพระสูตร ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ว่าธาตุดินนั้น ยังไม่ใช่ดิน... วิธีตอบตัดปัญหาประหยัด

เวลาอันมีค่ามากอย่างง่าย ๆ ว่าโอ...ง่ายนิดเดียว พระพุทธองค์ตรัสอะไร ๆ ไว้เป็นของจริงหมด คือพิสูจน์ได้ทันทีกันเลย ขอให้ผู้ค้านธรรมะนั้น **ทดลองนอนตายลงไปในพื้นดินเดี๋ยวนี้** ดูสัก 10 วันเถิด ! แล้วก็เป็นปัจจัตตัง คือจะรู้เองว่าใช่ดินหรือเปล่า ? บางทีไม่ถึง 10 วันก็จะเน่าเละเทะ ! หวนกลับไปผสมผเสกับธรรมชาติดั้งเดิมที่เป็นดินแน่นอนเลย ของจริงเป็นสัจธรรมพิสูจน์ได้ทุกคน เป็น **"อมตะ"** แล (มวยยกสุดท้าย ก็น็อคตามเคย)

มวยทั้ง 4 ยกนี้ครูโบราณเขาโต้กันมาแล้ว ล้มฝ่ายตรงข้ามเพื่อไม่ให้เสียเวลามาถกเถียงกันยืดยาว ได้ผลเป็นอย่างดี ทุกข้อบังคับผู้ค้านให้ทำจริง ๆ เสียก่อนอีกด้วย แล้วค่อยมาเถียงกันทีหลังอีกด้วย เขาเรียกว่าพูดแบบกำปั้นทุบดิน ทุบลงไปที่ไรก็ถูกทุกที ชนะตลอดกาลเลย สมควรรู้ไว้บางคนก็ต้องใช้กลยุทธ ศิลปของครูบาแบบนี้จึงจะปิดปากเขาลงไปได้พักหนึ่งก่อน ศิลปการโต้วาทีแบบอย่างนี้ยังมีอีกมากหลายวิธี ไม่ซ้ำแบบกันอีกด้วย

แล้ว **พระสูตร** นั้นคงจะไม่ต้องเถียงมากนัก หรือไม่มีปัญหาเป็นของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ดูชื่อก็รับรองว่าเป็นพุทธพจน์ในตัวอยู่แล้ว ไม่ใช่บอกว่าอรรถกถาหรือฎีกาจารย์ต่าง ๆ แต่งขึ้น แล้วในพระสูตรดั้งเดิมจริง ๆ นั้นพูดง่าย ๆ สั้น ๆ ตรง ๆ ของจริงมีไม่มาก พูดว่าลมก็ลมจริง พูดว่าน้ำก็น้ำจริง พูดว่าไฟก็ไฟจริง พูดว่าดินก็ดินจริง พระพุทธเจ้าโปรดพวกแขกรีดนมวัวชาวนาตีนเหยียบดินแช่น้ำในท้องนา ตัวถูกแดดเผา อินเดีย

ร้อนเป็นไฟ ลมพัดกระทบตัว หายใจเข้าออก **"มีธาตุทั้ง 4"** ซึ่งคนไม่รู้จักหนังสือเลย แต่ชี้ไปยังสิ่งแวดล้อมตัวนั้น ศิษย์โง่เห็นธรรมได้ทันที อย่างน้อยที่สุดก็พอฟังกันรู้เรื่องบ้าง หลักฐานในพระสูตรตรัสสอนไว้อย่างง่าย ๆ ซึ่งชนทุกชั้นจึงฟังพระพุทธเจ้าเทศน์จบได้ธรรมจักษุเลย

พอมายุคหลัง ๆ มากได้เกิดมีพระอรรถกถาจารย์ เอามาเทศนาแก้ขยายความใหม่ซึ่งเจตนาจะให้ดีจะได้แข่งขันกับศาสนาอื่น ๆ เขาได้มาก ๆ ท่านจึงเอามาอธิบายเสียใหม่ บัญญัติศัพท์ใหม่บ้าง แยกแยะชี้แจงให้ละเอียด ชักโยงเปรียบเทียบมาก ๆ เข้าก็เฉออกไปจากพระสูตรเดิม ๆ ยิ่งนานวันมีการถ่ายทอดเป็นภาษาต่าง ๆ สืบกันไปมาก ๆ เข้าจะพูดกันเท่าไร ๆ ก็แทบจะไม่มีวันจบสิ้นลงเอยกันได้ เป็นเพราะว่าภาษาพูดของมนุษย์นั้นมันมีจำกัด ยิ่งภาษาเขียนเป็นตัวอักษรแล้วยิ่งจะมีน้อยมาก ที่จะใช้ได้ดี สรุปความแล้วทั้งภาษาพูด และภาษาเขียนด้วยตัวหนังสือนั้นเป็นภาษาของโลกีย์หมด

แล้วโลกีย์ยังเป็นของคู่ (กฎทวินิยม) เป็นของคู่ มิใช่เป็นหนึ่งแต่อย่างเดียว ตรงนี้เองจำเอาไว้ให้ดี ๆ นา! มันจึงมีช่องว่าง–มีช่องว่าง–มีทางให้คัดค้านคำพูดนั้นได้หมด ใครจะพูดอะไรออกไปนักตรรกวิทยาค้านได้หมด ไม่ต้องดูอื่นไกลอะไรเลย เอากันเพียงแค่อยู่ในอินเดียโบราณโน้น พวกแขกต่อแขกด้วยกัน ก็ยังตีความในพุทธพจน์ ไม่ค่อยจะตรงกันแล้วมีเรื่องต้องโต้เถียงกัน แตกแยกความคิดเห็นกันแล้ว ถึงกับต้องทำสังคายนากันแล้ว อย่าสงสัย!

พอมายุคหลัง ๆ ได้มีการจารึกหลักธรรมคำสอน ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไว้เป็นตัวหนังสือ เรียกว่า พระไตรปิฎก จะเป็นภาษาบาลีก็ดี หรือภาษาสันสกฤตก็ดี หรืออาจจะมีภาษาอื่น ๆ อีกก็ดี ภาษาต่าง ๆ นั้นยังดิ้นได้ไม่เที่ยงแท้หมด ยิ่งมีการแปลออกไปสู่ภาษาต่างประเทศ นอกไปจากเมืองแขกแล้ว บางทีก็ขาดความเดิม บางทีก็เติมความเดิมเขาลงไปอีก แต่ละภาษานั้นมักจะมีขัดกัน คือไวยากรณ์มักจะไม่ค่อยเหมือนกันก็มี บางทีภาษาในเมืองแขกคำเดียวแต่แปลเป็นภาษาอื่น ๆ ไปได้ตั้งหลายอย่าง ได้หลายความหมายก็มี ที่เมืองแขกเขาว่ากันอย่างนี้ พอเหยียบมาถึงเมืองจีนก็ตีความไปอีกอย่างหนึ่ง (ถ้าเข้าเมืองไทยไปอีกแบบหนึ่งก็มี) แล้วก็ถกเถียงกันไม่มีวันจบโบราณกับปัจจุบันก็ไม่แตกต่างอะไรกันมากมายนักเลย "สรรพสิ่งทั้งหลายในโลกนี้ ไม่มีอะไรเป็นของเก่า และไม่มีอะไรเป็นของใหม่ก็ว่าได้ มันสับเปลี่ยนเคลื่อนที่ย้ายยุคกันไปเท่านั้นเอง"

บทที่ 11

หลวงพ่อเฒ่า (คิ้วสิ่วเซียนซือ) ท่านอารมณ์แจ่มใสมาก เทศน์ต่อ ๆ ไปอีกจดกันแทบไม่ทันเลย ไอ้คนปวดแขนก็ทนจนหายปวดไปเอง หรือฟังธรรมะแล้วจิตว่างจากความปวดลงบ้าง. **หลวงพ่อเฒ่า** ท่านพูดว่าอย่างนี้อีก พวกเธอยังอ่อนต่อโลก ฟังเรื่องนี้อาจจะไม่รู้เรื่องในทันที แต่จดจำเอาไว้ให้ดี ๆ **หลวงพ่อเฒ่า** ตายไปแล้วจะไม่มีใครกล้าบอกสอนความจริงนี้ ให้พวกเธอทราบได้มากนัก พอโต ๆ ขึ้นไปจะสงสัยธรรมนี้แน่นอน ฉะนั้นวันนี้ฉัน

จะพังปัญหาลงไปให้รู้เรื่องกันเสียก่อนเลย ภายหลังจะได้ไม่ไปเสียเวลาสนใจมัน คือยังมีชนอีกพวกหนึ่งที่ธรรมชาติสร้างกายเนื้อมาแข็งแรงมาก และมีกามราคะรุนแรงมากเป็นพื้นฐาน พอได้มาฝึกหัดทำแบบอย่างนี้เข้าไปหน่อย กามตัณหานั้นก็มักจะสงบลงไปชั่วคราว เพราะลดอาหารพวกเนื้อสัตว์ มันช่วยมาก แล้วชนอีกพวกหนึ่งที่เจ้าชู้ หรือเศรษฐี ชอบมีเมียสาวสวยเก็บไว้มาก ๆ พอมาได้ยินคำสอนของฉันว่าใครทำตามแล้วจะดับกามนั้นทันที ได้ยินคำพูดอย่างนี้ แล้วก็เกิดตกใจเลย! กลัวไม่กล้ามาศึกษา หรือสนใจธรรมแนวนี้เลย! เพราะเสียดายในกามคุณนั้นอยู่มาก ยังติดรสของกามนั้น หรือกลัวว่าเรียนแล้ว ทีหลังจะเป็นโรคกามตายด้านไป ชนพวกนี้คิดอยู่ในใจไม่กล้าบอก ทั้งหญิงและชายกลัวอายมีมากมาย ถ้าพวกเธอไปพบคนกลัวแบบนี้กันขึ้นมาบ้างแล้ว

จงบอกกับเขาไปได้เลยว่า **หลวงพ่อเฒ่า** ท่านรู้ไว้ก่อนหมดแล้ว ท่านเห็นใจมาก เพราะท่านรู้รสของกามดี รู้มาก่อนออกบวชแล้ว ว่าอันคาวโลกีย์นั้นมันมีรสหอมหวานชวนจิตให้อยากกินดื่มสำหรับ **"โลกียชน"** แต่ธาตุแท้มันแอบซ่อนพิษโทษภัยในวัฏสงสารให้จบไม่ลง ท่านจึงปลงใจเอือมระอา หรือว่าเหม็นสาปบ้างแล้ว สำหรับ **"โลกุตรชน"** ท่านจึงเทศนาเอาไว้ตอบดักแก้ความไว้ล่วงหน้าก่อนแล้ว ท่านว่าดังนี้ ลูกช้างเอ๋ย! พ่อเห็นใจพวกลูก ๆ มาก ไม่ต้องกลัวดอกลูก ไม่เป็นโรค

เบื่อกามหมด หรือกามตายด้านแน่นอน ยังมีวิธีแก้มาก เพราะว่า เพียงแค่นี้กามธาตุของลูก ๆ นั้นยังดับไม่หมด ยังไม่เป็น "**พระ-อรหันต์**" ปุถุชนอย่างเก่งที่สุด ก็ทำได้เป็นพัก ๆ แล้วก็เสื่อมไป แล้วจะหันกลับไปเสพกามนั้นอีกก็ได้นา! ลูกรักของพ่อ

แล้วตอนต่อไปนี้อย่าด่วนไปบอกกับใคร ๆ หมดนา! พ่อจะบอกความลับให้ มันจะเกิดพลังงานพิเศษในตัวลูก อย่างชนิดที่ลูกคาดไม่ถึง ว่ามันไม่น่าจะเป็นไปได้ ทำไมมันจึงเก่งมากถึงอย่างนี้ อย่างนี้เชียวหรือ? นั่นก็คือตรงที่.... ถ้าจะเสพกามแล้วเสพได้ทนดี และไม่ค่อยจะอ่อนเพลียไปง่าย ๆ นัก และยังเก่งสามารถทนกำหนดเวลา กำหนดการหลั่งของน้ำกามได้ คือการกำหนดน้ำอสุจิให้ออกช้า หรือน้ำอสุจิให้ออกเร็ว ก็จะทำได้ตามที่ตนต้องการอีกด้วย ถ้าอย่างนี้เป็นยังไง?

เอ้า! ถ้าพูดแยกธาตุกันมาถึงตรงนี้ ถ้าพูดแบบอย่างนี้ มันก็ดีชอบไปเลยโน่นซีวา... พวกนักเลงเจ้าชู้ยักษ์ต้องรัก หรือเศรษฐีเคารพ พระราชานบไหว้ คือพวกที่มีเมียมาก ๆ ทั้งหลาย คงจะยกพวก เฮละโลมาบอกว่า **หลวงพ่อ** ครับ! หลวงพ่อ ครับ! กระผม.... ผม.... ขอให้ท่านช่วยสอนธรรมะนี้แก่ผมก่อนครับ! ลูกช้างเอาครับ! ขอถวายตัวเป็นศิษย์ทันทีเลย ก็ยังได้ครับ! หลวงพ่อ ครับ! ลูกช้างเคยได้ยินปรัชญาโลกีย์ของนักการเมืองโบราณเขาว่า "**ถ้าพบคนจริงแล้ว อย่าพูดเท็จ. ถ้าพบคนเท็จ**

แล้ว อย่าพูดจริง" วันนี้กระผมได้พบคนจริง ๆ แล้วครับ! คือหลวงพ่อเป็นปราชญ์แท้

ฉะนั้นกระผมขอพูดเรื่องในใจกันจริง ๆ สักทีเถิด! พวกกระผมนี้คิดกันมานมนานแล้ว ก็คิดไม่ค่อยจะออกว่าพวกข้าวสุกนั้น เป็นอาหารชนิดที่หนึ่งของมนุษย์ ใคร ๆ เขาก็ชอบทำบุญทานด้วยข้าวให้กันมาก กินข้าวจนเบื่อหน่ายไป แต่แล้วไอ้ของพรรค์อย่างว่า.... พรรค์อย่างที่ว่านั้น.... สำหรับพวกกระผมคิดกันว่า มันเป็นอาหารชนิดที่สองของมนุษย์เชียวนา! กระผมยังแปลกใจอยู่ตรงนี้มาก ว่าทำไม ? เขาจึงไม่ยอมทำบุญให้ทานกันเลย! ถ้าพวกกระผมตายไปแล้ว ก็คงต้องอดอยาก ไม่มีใคร ๆ เขาทำบุญอุทิศไอ้ของพรรค์อย่างที่ชอบ ๆ ไปให้บ้างเลยแน่นอนครับ! ปัญหานี้พวกกระผมข้องใจมาก ครับ! ถ้าวันนี้ **หลวงพ่อ** สอนวิชาที่อดทนเก่ง ๆ ดังที่พูดมานั้นได้ กระผมเอาก่อนครับ! แต่จะให้เป็นศิษย์ที่ดับไม่เหลือ ๆ ดับไม่เหลือ ๆ ดับกิเลสตัณหาอุปาทานนั้น ตรงนี้ลูกช้างทั้งหลายขอผลัดเอาไว้ที่ก่อน หรือขอเชื่อเอาไว้ชาติหน้า ๆ ค่อยมาเรียนกัน ครับ! หลวงพ่อ

โอ.... อมิตาพุทธ! (แปลว่า–สติปัญญาเป็นแสงสว่างไม่มีที่สิ้นสุด) ทำไมจะไม่เก่งมาก ได้ถึงอย่างนั้นเล่า! **หลวงพ่อเฒ่า** ไม่ได้พูดหลอกล่อ.... ให้พวกที่ไม่สนใจธรรมของฉันนี้ มาหลงเรียนหลักธรรมนี้ อุทิศเงินทองพิมพ์หนังสือธรรมะของฉันมาก ๆ ดอกนา! หรือถ้าไม่พูดเรื่องอย่างนี้ ผสมไว้ในธรรมะนี้บ้าง ชนอีกกลุ่มหนึ่งจะไม่ยอมอ่านเลย ไม่ใช่อย่างนั้นนา! คนแก่จวนจะจากโลกไปแล้วไม่คิดจะลวงโลกแล้ว มีแต่เสียดาย

วิชาความรู้ที่ตนเคยแยกธาตุ ค้นพบกรรมวิธีจนแตกฉานแล้ว จะดับสูญตายตามตนไปด้วยอย่างนี้ต่างหาก! จึงกล้าบอกความจริงในสิ่งที่เขายังหลงผิด ไม่มีใครกล้าจะเปิดเผยธรรมะนี้ต่างหาก! เรื่องนี้ก็คือธรรมะเหมือนกัน แต่เป็นธรรมที่ทำให้สัตว์โลกเกิดแก่เจ็บตายในวัฏสงสาร ถ้ารู้ธาตุแท้แล้วจะหมดห่วงละทิ้งได้ง่ายกว่าที่ยังสงสัยอยู่เรื่อยไป ที่ว่าเสพกามได้ทนนั้น ก็เป็นเพราะว่าจิตฝึกฝนธรรมะฝ่ายดับ ๆ ดับกามได้บ้างแล้ว ก็ต้องมีปัญญาทำให้จิตเกิดกามได้เช่นกัน อย่าโง่มันเป็นของคู่กัน

ถ้าพูดภาษาขลัง ๆ ให้ฟังศักดิ์สิทธิ์ก็ว่าจิตคุมธาตุได้บ้างแล้ว คือคุมธาตุต่าง ๆ ในกายตนรู้ถึงธรรมชาติในกายใจตน ภาษาเซ็น (ฌาน) ชอบใช้คำว่า **"ตรัสรู้ธรรมชาติแห่งนิสัยตน"** เรื่องกามนี้เป็นของธรรมดา ๆ อย่างมงายเกินกว่าเหตุผลไป ปุถุชนนั้นถ้าฝึกฝนกรรมวิธีจริง ๆ ก็จะบรรลุถึงธรรมชาติที่พูดมานั้นได้บ้าง คือ **"เมถุนธรรม"** ก็เป็นธรรมะฝ่ายเกิด แล้วจะไปมีเมียสักกี่คนก็ยังสู้ได้นา! **หลวงพ่อเฒ่า** เป็นคนเถรตรงนา! ถ้าพูดแล้วไม่มีเหลือ ดับก็ไม่เหลือเช่นกัน

เอาละ! ลูกช้างทั้งหลายเอ๋ย! อย่ากลัวว่ามาศึกษาธรรมตามที่ **หลวงพ่อเฒ่า** เทศนาไปแล้วนั้นจะหมดกาม มีเมียไม่ได้อีกเลย! หรือต้องทิ้งลูกหนีเมีย เข้าวัดไปเลยนา! อย่าเข้าใจผิด ศีล 5 นั้นถือมังสวิรัติ ไม่เสพเนื้อสัตว์ใหญ่ที่มีมือมีตีน เขาไม่ได้ห้ามการมีลูกการมีเมียเลย เขาห้ามแต่การผิดลูกผิดผัวผิดเมียเขาเท่านั้นนา!

แล้วกามคุณ "**กามคุณ**" นั้น ไม่ใช่จะเสียเลวทรามไปจนหมดนา! ถ้าชั่วเสียไปจนหมดกันแล้ว ปราชญ์เขาคงจะไม่ใช่คำว่า "**คุณ**" เติมท้ายลงไปอีกด้วย กามคุณนั้นถ้าเสพเป็น มีสติไม่เกินขอบเขตไป สำหรับปุถุชนนั้น ก็ยังมีคุณอยู่บ้าง คือเท่ากับเป็นยาระงับโรคจิตที่ร้อนลนไปด้วยไฟ แห่งกามราคะธรรมชาติ ได้ผ่อนคลายอารมณ์ไปพลางก่อน ในเมื่อยังไม่มีปัญญาค้นพบกรรมวิธีแบบอื่น ๆ ได้ดีกว่านี้ มันขึ้นอยู่ที่ว่าถ้าเรารู้ธาตุแท้ของกามแล้ว เราจะเสพหรือไม่เสพก็ได้ ความหลงใหลน้อยลง หรือมีทุกข์จากกามน้อยลงไปมาก

อย่านึกว่าเรื่องเล็กน้อยนา! โลกต้องวุ่นวายฆ่ากันตายไม่มีวันจบสิ้น เพราะว่าปลงกามไม่ตกนี่เอง ไม่เข้าใจธาตุแท้ของกามคุณต่างหาก! หรือจะว่าปุถุชนคนโลกีย์นั้น ถ้าเสพกามจนมากเกินตัวไปแล้ว จะให้โทษมาก ถ้ามีสติในการเสพบ้างเสพพอสมควรแก่การยังชีพ ก็ยังมีคุณ ปราชญ์เขาจึงใช้คำว่า "**กามคุณ**" อย่างนี้จะใช่ไหม ?

เอ้า! ไหน ๆ พูดกันแล้ว ก็ต้องพังทลายให้แตกหมดสงสัยกันอีกต่อไป ตามที่ปราชญ์โบราณเขายังกล้าสอนกันมาก่อน ก่อนพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เกิดแล้วก็ยังมี เช่นหันไปมองดูหลักฐานใน "**พระคัมภีร์ฝ่ายฤาษี**" ในอินเดียโบราณโน้น เขากล่าวเรื่องกามคุณ "**เมถุนธรรม**" ไว้อย่างละเอียดพิศดารมาก คือสอนให้แก่ผู้ที่มาบำเพ็ญพรหมจรรย์ ที่ยังมีทุกข์จิตเกิดกามอยู่บ้างเป็นพัก ๆ ให้รู้แจ้งแทงทะลุแตกขาดไปเลย จะได้หมดความ

สงสัยข้องใจ หรืออยากจะหวนกลับไปเสพกามนั้นอีก เขายังเสียดายว่าตำราเหล่านี้จะสูญพันธุ์ไป ถึงกับลงทุนแกะสลักติดไว้ตามถ้ำหรือภูเขา แผ่นศิลาต่าง ๆ สืบลงมาเป็นพัน ๆ ปีแล้วก็มี ถ้าจิตเข้าไม่ถึงธรรมนี้ดูเป็นภาพลามกไป ถ้าจิตเข้าถึงธรรมนี้ดูเป็นศิลปธาตุว่างไปก็ได้ละกระมัง ?

แล้วหันไปมองดู **“ศาสนาโลกายัต”** ในอินเดียโบราณโน้นเขาเอากามมาเป็น **“นิพพาน”** ไปเสียเลย คือชั้นต้น ๆ ครูจะสอนธาตุแท้ของกามราคะ ชี้คุณและโทษให้ศิษย์เข้าใจหมดเลย ถัดไปถ้ายังมีกามมากก็สอนให้ไปเสพกามทุกอย่างไปเลย จนอิ่มก็เบื่อกามนั้นเอง แล้วจะหลุดพ้นไปเอง ไม่อยากจะเสพเอง ตำราของเขาว่ากันอย่างนั้นนา !

ถัดไปถ้ายังดับกามไม่ลงยังมีอารมณ์ตกค้าง ๆ ไว้บ้าง ทีนี้ครูจะสอนให้ไปเพ่งดูอวัยวะเพศของฝ่ายตรงกันข้ามเสียเลย คือถ้าผู้ชายก็ให้ดูของลับทรวดทรงเอวองค์ของฝ่ายผู้หญิง ถ้าเป็นผู้หญิงก็ให้ไปดูของลับทรวดทรงเอวองค์ของฝ่ายผู้ชาย คือเพ่งดูไปท่องบ่นสวดมนต์ไป มีคาถาสอนวิธีปลงในตัวไปพลางเป็นสมถะวิธีของเขา ดูจนชินก็เอือมระอาแล้วจะหมดความหมายนั้นไปเอง เหมือนดังพวกสัปเหร่อเขาจับศพคนตายที่เน่าเฟะเละเทะเหม็นฟุ้งไปก็ทนได้ และหมดความกลัวผีไปเอง เขาสอนว่าอย่างนี้ก็เข้า **“นิพพาน”** ของเขาก็ได้เหมือนกัน

เอ๊ะ ! ดูท่าเข้าทีนา... ศาสนาอย่างนี้คงจะมีสมาชิกกิตติมศักดิ์ทางใจ ชนิดที่ไม่ยอมออกนาม อยู่ในชนทุกชาติทุกภาษา

ในโลกนี้มากมายหันมาถือศาสนา[1] นี้กันโดยไม่รู้ตัวละกระมัง?

หลวงพ่อเฒ่า ขอสรุปความเห็นอีกที แล้วใครจะเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยนั้นก็ช่างเขาเถิด! **ดอกบัว 4 เหล่า** แต่ละเหล่ายังมีดอกบัวแก่และบัวอ่อนอีกนะ! จึงไม่มีทางที่จะทำให้เสมอภาคกันทันทีได้ ถึงแม้ปราชญ์เอกของจีน **ขงจื๊อ** ก็ยังโต้บัญหาเรื่องความเสมอภาคของมนุษย์ และสัตว์โลกเหล่านี้ต้องแพ้ **หั้งถัก** คือโต้แพ้เด็กน้อยอายุไม่เกิน 10 ขวบ ชื่อ **หั้งถัก** มาครั้งหนึ่งแล้ว

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศายกมุนี ได้เกิดขึ้นในอินเดีย ซึ่งเบ็นยุครุ่งเรืองของคนเก่งมาก ในเรื่องการคิดค้นเรื่อง **"จิต–วิญญาณ–ทำฌานสมาบัติ"** ในดงของงมงายชนแห่งความหลงผิด และยังติดอยู่ในเดรัจฉานวิชาการอันมากมาย มีนักปราชญ์ทางปรัชญา นักตรรกวิทยาชั้นครูก็มีเยอะแยะ! คือเรื่องของโลกีย์แล้ว ความดีมีมากเท่าไรแล้ว ความชั่วบางมุมก็มีสูงตามไปเท่า ๆ กันเสียอีกด้วย

เพราะกรรมมันมีจริง กรรมมันบังคับตัวไปอย่างนั้น คนเก่งในอินเดียยุคนั้นมีมากเกินไป ทำเอาชนชาวเมืองและชาวราษฎร์ไม่รู้ว่าจะฟังของใครดี เวียนหัว เพราะว่าต่างฝ่ายต่างอวด

---

1. ให้ความเบ็นธรรมเหตุผลของลัทธิเหล่านี้น่าฟัง "เกิดเบ็นคนจะหนีกามไม่พ้น" เขาก็มุ่งลดการเกิดของคน กรรมวิธีของเขาก็ควบคุมลดอาหารบำเพ็ญสมาธิว่าละเอียดลึกซึ้งมากกว่านี้ ซึ่งโลกียปราชญ์ไม่กล้าดูถูกจนหมดเลย แล้วโบราณไม่มียาคุมกำเนิดที่ดีอย่างบัจจุบันนี้ด้วย เรื่องว่าจะทำอย่างไรให้เบื่อกาม แล้วผัวเมียก็ไม่ต้องเลิกจากกัน อยู่แบบเพื่อน ๆ ฝากผีฝากไข้กันได้ด้วย "ธีรทาส"

หลักการ มีแต่ทฤษฎีสวยงามมากด้วยกันทั้งนั้น แต่ส่วนมาก เจ้าศาสนาต่าง ๆ นั้น เป็น **"ศาสนาเทวนิยม"** ไป

แล้วพระพุทธศาสนานั้นเป็น **"ศาสนาอเทวนิยม"** ไป ฉะนั้น พระสัมมาสัมพุทธเจ้า จะตรัสอะไร ๆ แล้วต้องพึงระวังมากที่สุดเพื่อไม่ให้ไปซ้ำคำสอนของศาสนาน้อย–ใหญ่ต่างๆเหล่านั้น จะเป็นการไปรับรองคำพูดและคำสอนของ **"ศาสนาเทวนิยม"** เขาไปเสีย แล้วพวกแขกนั้นถูกอบรมให้เป็นนักคิดนักสู้ทางจิตใจจึงมีนิสัยที่ชอบถามจุกจิก ถามขึ้นไปแล้วพอรู้แล้วเป็นอย่างนั้น ๆ แล้วก็ต้องถามล่องลงมาอีกว่า จะเป็นอย่างไหน ๆ อีกแน่นอนคู่กันอีกทุกครั้งไป ตรงนี้เองจะจบกันไม่ค่อยจะลง เวทีก่อการทะเลาะวิวาททางปรัชญาด้วย **"ลิ้น-ลิ้น"** จึงเกิดขึ้นแน่นอน

กรรมวิธีที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ใช้ได้ผลในดงพวกคนฉลาดมากเกินไปนั้น ก็คือตรัส **"กาลามสูตร"** ล้างสมองเก่า ๆ ลงไปเสียทีก่อน แล้วจึงค่อย ๆ ให้ฟังธรรมะของ พระพุทธองค์ซึ่งเป็น **"อเทวนิยม"** จงจดจำตรงนี้ไว้ให้แม่นยำที่สุดว่าพระพุทธศาสนานั้น เป็น **"อเทวนิยม"** ถ้าไม่ใช้ **"กาลามสูตร"** แล้ว เขาจะโต้แย้งถกเถียงกันตาย ไม่ยอมฟังจนจบเรื่องก็เอาแล้ว บางทีคงจะต้องล้มรัฐบาลยุบสภากันก็อยู่ในทำนองแบบนี้คือคนเก่งมีมากเกินไปจึงไปไม่รอด ถ้าเก่งคนเดียวมักจะไปได้นาน ๆ หน่อย ความจริงในประวัติศาสนาต่าง ๆ มีมามากมายแล้ว

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าไปพบพวกที่มี **"อนุสัย"** เป็นแบบนิยมลัทธินิกายศาสนา **"โลกายัต"** เข้าแล้ว พระพุทธ-องค์ก็ยังไม่กล้าเทศนาอะไร ๆ ล้มลงไปหมดทันทีมากนักนา! ต้องตรัสใช้คำว่า **"ดูก่อน!"** ซึ่งเป็นคำพูดที่สวยงามมีความหมายหลายมุม ให้ผู้ฟังดูก่อน! จงตั้งใจรู้ตัวเตือนให้หยุดนิ่งก็ได้ หรือดูก่อน! พ่อหนุ่ม–แม่สาวเอ๋ย! กามเป็น **"นิพพาน"** นั้นยังไม่เที่ยงนา! ดูก่อน! กามคุณนั้นถึงที่สุดยังเป็น **"อนัตตาและสุญญตา"** นา!

พระพุทธองค์เพียงแต่ตรัสดูเชิง ดูก่อน! เพราะว่าศาสนานี้มีสมาชิกเกือบจะทั่วทั้งพลโลกเลย ถ้าขืนตรัสมากเกินไปแล้ว ปัญญาของเขาจะรับไว้ไม่ไหว! แล้วนิสัยแขกนั้น ทนฟังไม่ได้ จะต้องถามสวนกลับมา บางทีอาจจะถามว่า เดี๋ยวก่อน! เดี๋ยว-ก่อน! หลวงพ่อ แล้วในสมัยที่ท่านยังไม่ได้ออกบวชนั้น ท่านก็อยู่ในปราสาท 3 ฤดู มีสาวทรงเสน่ห์ระบำโป๊ ๆ นับร้อยนับพันนางงามนั้น อย่างนั้นท่านไม่ใช่ชอบนับถือ **"ศาสนาโลกายัต**[1]**"**

---

1. ข้าพเจ้า "ธีรทาส" และอาจารย์เสถียร โพธินันทะ เชื่อว่านิกาย **"วัชรยาน"** ในธิเบตนั้น เอาแบบไปจากลัทธิ **"โลกายัต"** อินเดีย เข้าไปผสมปนเปในพระพุทธศาสนาจนทำให้พระลามะบางนิกายเลอะเทอะไป หลักฐานใน "พระคัมภีร์วัชรศาสตร์ และ มหาสุญตาสูตร" ไม่มีเรื่องลามก ถ้าอุบาสกอุบาสิกาถือมังสวิรัติถือศีล 5 ไม่ได้ห้ามเสพกามเลย (เมถุนธรรม) ถ้าศีล 8 ห้าม. ถ้าศีล 10 ห้าม. ถ้าพระเณรห้ามหมดเลย หลักฐานไปจากอินเดียเข้าจีนโดยตรงนั้นบริสุทธิ์มาก ถ้าไปจากธิเบตจึงจะมีเรื่องเน่องอก แต่ก็ไม่แพร่หลายไปได้ เพราะพยานปากเอก คือ พระสังฆราชโพธิธรรม ได้ล้มล้างความหลงผิดไปทั้งปวงแล...

มาก่อนหรือ ? แล้วท่านจะว่ายังไง ? จึงมีคำกล่าวไว้ที่น่าคิดมากว่า **"โลกียะ"** ถ้าสุดทางแล้ว **"โลกุตระ"** มักจะเข้าเองแล....

แล้วหันไปมองดู **"ศาสนาเต๋า"** ในเมืองจีนนี้ เขาก็ไม่ยอมแพ้แขกเหมือนกัน ซึ่งนักปราชญ์แท้ ยังไม่กล้าลบหลู่ดูหมิ่นไปจนหมดเท่าไรนักเลย นั่นคือพระคัมภีร์หัวใจของ **"เต๋า"** สอนไว้ว่าโลกียชนนั้น **"จงฝึกกาม (คือน้ำอสุจิ) ฝึกให้แปรธาตุเป็นพลังงานไป. แล้วฝึกพลังงานนั้นให้เป็นราศี (รัศมี) ไป. แล้วฝึกราศี (รัศมี) นั้นให้เป็นความว่างไปเสียเลย (ความว่างตรงนี้คือสุญญูตา)"**

ขอพูดสรุปภาษาง่าย ๆ ว่า ให้บริหารร่างกาย ฝึกน้ำกาม (อสุจิ) นั้น ให้เคลื่อนที่แต่ไม่ใช่ให้หลั่งออก คือให้เคลื่อนที่ขึ้นมาหล่อเลี้ยงสมองของตนเสียเลย ไม่ต้องการให้น้ำอสุจินั้น ต้องหลั่งออกไปจากร่างกายตน เพื่อจะเก็บเอาไว้ให้เป็นประโยชน์แก่สุขภาพพลานามัยให้แข็งแรงสมบูรณ์ แล้วอายุจะยืนมาก ความทรงจำจะดีมาก พวกเซียน (หรือฤาษี-โยคี) โบราณจึงมีอายุยืนเป็นร้อย เป็นพันปี กายเนื้อทรงพลังงานมาก. เรื่องอย่างนี้ ไม่ค่อยจะมีธรรมาจารย์ กล้าเทศนากันเท่าไรนัก เพราะเขากลัวว่าจะถูกงมงายชนสวด ๆ ซึ่งความจริงแล้ว ในศาสนาใหญ่ ๆ ของโบราณเกือบจะว่าแทบทุกศาสนา ได้เคยกล่าวเรื่องนี้ไว้เป็นของธรรมชาติ ถึงแม้กายเนื้อของ พระอรหันต์ กายเนื้อของ พระพุทธเจ้า ก็

ต้องอาศัยการเกิดก่อสร้างกายนั้น มาจากการเสพกาม **"เมถุน-ธรรม"** ของบิดามารดามาก่อนทั้งหมดเลย

แล้วจะบอกความจริงให้อีกอย่างหนึ่ง ปุถุชนนั้นเกิดมาจากตรงนั้น[1] แล้วก็กรรมมันดึงดูด ส่วนมากต้องหันกลับไปตายตรงนั้นเอง หรือหลงพัวพันเดือดร้อนกายใจ ติดรสอยู่ตายเพียงแค่ตรงนั้นแทบทั้งหมดเลย

ส่วนชนอีกพวกหนึ่งไม่ต้องกลับไปตายแบบนั้น คือ พระ-อริยเจ้า ถึงแม้กายเนื้อของท่านเกิดมาจากกามก็จริงอยู่ แต่ท่านไม่ต้องกลับไปตายด้วยกาม ท่านตายเพราะว่าหลุดพ้นจากกามว่างจากกามผูกมัดไว้ ต่างกันเพียงเท่านี้ พูดภาษาธรรมะก็ต้องว่า "พระอริยเจ้า" นั้น ท่านได้กลับชาติทางธรรมได้มากแล้ว "จิตหลุดพ้น" นั้นเองแล... (ยังจะสงสัยธรรมนี้อีกไหม ?)

เอ้า ! ฉันกล้าเทศนาความจริงไปมากแล้ว ก็จำเป็นจะต้องเทศนาเพื่อแก้ป้องกัน และตอบบุคคลอีกพวกหนึ่งไว้ ณ ที่นี้เสียเลย คือถ้าอาจจะมีโมหะชนที่งมงายในธรรมชาตินี้ จนมากเกินไปพอมาได้ยินได้ฟังว่าฉันพูดเรื่องธรรมะนี้ เขาอาจจะตำหนิติเตียนตามภูมิธรรมชาติของตนไปว่า ฉันเป็นพระ ทำไมไปพูดเรื่องกามเป็นของสกปรกลามก ของสัปดนไปแล้วนา ! พวกเธอจงช่วยตอบแก้เขาไปได้เลยว่า **หลวงพ่อเฒ่า** ท่านรู้ไว้ล่วงหน้าอีกนั้น

---

1. อาจารย์เสถียร โพธินันทะ ไม่กล้าพูดธรรมะแนวนี้นัก กลัวคนที่รู้ไม่จริงสวด ๆ ข้าพเจ้าทีแรกก็เช่นกัน ต้องคอยเวลาการพัฒนาภูมิธรรมร่วม 10 ปี มาบัดนี้เห็นว่าถึงเวลาแล้ว พระไตรปิฎก ชุดภาษาไทย 80 เล่ม แปลออกไปแล้ว "ธีรทาส"

แหละ! ว่าจะมีคนแบบนี้มาคอยค้านท่าน ท่านจึงขอตอบแก้ภูมิธรรมของเขาไว้

ตอบดักเอาไว้ว่า ดังนี้คือ:– ขอเชิญท่านผู้ที่จะมาค้านนั้นจงไปเอา **"พระวินัยปิฎก"** มาเปิดอ่านดูก่อน อ่านไปตั้งแต่เล่มแรก ๆ รวมทั้งของ "นิกายหินยาน และ มหายาน" จนหมดเลย แล้วจงช่วยกันนับดูอีกด้วยว่า ในนั้น พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัสเรื่องกามราคะ กามลามกที่ว่าต่าง ๆ นั้น ที่เป็นพุทธพจน์มีกี่เรื่อง มีกี่สิบหรือมีกี่ร้อยเรื่อง เท่านี้แหละพอแล้ว เป็นคำตอบแก้ ของ **หลวงพ่อเฒ่า** ก็แล้วกัน

ถ้ายังไม่เคยอ่านศึกษาพระคัมภีร์ต่าง ๆ ของทุก ๆ ศาสนาจนหมดแล้ว อย่าเพิ่งด่วนตำหนิคำสอนฉันเร็วจนเกินไปนัก เพราะว่าฉันศึกษาพุทธธรรม หรือศาสนาอื่น ๆ แบบที่เชื่อโดย **"สัจจะ"** ใช้ปัญญาแยกธาตุศาสตร์นั้นดูกันก่อนแล้วค่อยเชื่อ... คัดเลือกที่เชื่อ... ไม่ใช่พวกที่นับถือศาสนา[1] ต่าง ๆ แบบ **"งมงาย"** ในพระคัมภีร์นั้นหมดเลย คือฉันเชื่อแบบ **"สัจจะ"** โดยพิสูจน์แยกธาตุวินิจ–วิจัยดูก่อน ไม่ใช่เชื่อแบบงมงาย

แล้วทำไม **หลวงพ่อเฒ่า** จึงต้องเทศนาเรื่องลัทธิ **"โลกายัต"** ย่อ ๆ ให้ฟัง เป็นเพราะว่าพวกเธอเหล่านี้ฉันดูแล้ว

---

1. มีสหายเมากามมากเมียของข้าพเจ้าผู้หนึ่ง พอหยิบ **"พระวินัยปิฎก"** ส่งให้ แกด่าฉันว่า **"ไอ้บ้า"** ฉันตอบว่าตำราเรื่องเซ็กส์กามารมณ์ที่ฝรั่งเขียนไว้ทั้งหมดนั้น แพ้ พระพุทธเจ้าหมดเลย เขาจึงยอมเอาไปอ่าน ภายหลังก็ไปซื้อสร้างทั้ง 80 เล่มเลย คงจะอ่านจบแล้ว เพราะทันสมัยมีเซ็กส์จูงใจเข้าหาธรรมะแล...

"ธีรทาส"

พอโต ๆ อีกหน่อยก็เป็นวัยรุ่นคะนอง แล้วก็จะหันไปถือศาสนาของเขากันบ้าง เมาในวัตถุนิยมมายาการของโลก ๆ ไปบ้าง เป็นของธรรมดา ๆ แห่งสัตว์โลกก็ต้องวนเวียนตายอยู่ในโลกอย่างนี้เอง ฉะนั้นฉันจึงบอกให้รู้ธาตุแท้ของเขาไปเสียเลย ถ้าจะไปหลงในศาสนาของเขากันแล้ว ก็อย่าลืมอ่าน **"พระวินัยปิฎก"** ของเราไปเสียก่อน ตราบจนกระทั่งพระสูตรพระอภิธรรมอีกด้วย ของเราก็มีเรื่องนี้และชี้โทษภัยไว้ดีกว่าของเขา ฉันจึงจำเป็นต้องพูดเรื่องเหล่านี้ดักเอาไว้ล่วงหน้าก่อน ไม่เหมือนศิษย์โต ๆ รุ่นก่อน ๆ นั้นเขาผ่านโลกมาดีแล้วไม่จำเป็นต้องสอนเรื่องนี้ได้แล้ว ฉันเป็นห่วงพวกเธอจะตกไปเป็นเหยื่อติดบ่วงเขามากนา ! แล้วจะแก้ไม่ไหวนา !

เอาละ ! จะเป็นบุญหรือเป็นบาปของเธอก็ไม่รู้ จงคิดเอาเอง เพราะแขนหักจึงทำให้ฉันต้องเทศนาเรื่องต่าง ๆ ทำให้ผู้อื่นๆ พลอยได้รู้ความลับของธรรมชาติ ที่ยังข้องใจสงสัยกันอีกมากด้วย ถ้าไม่มีทุกข์จากแขนหัก เธอก็คงจะไม่ได้รู้เรื่องทุกข์ และธรรมะอื่น ๆ อีกยืดยาว มาถึงตรงนี้ยังปวดแขนอยู่อีกมากไหม ? ฟังธรรมะจิตเกิดปีติสุขเพลิน ๆ จนลืมความปวดไปได้บ้างไหม ? จงฝึกหัดเจริญธรรมที่ฉันเทศนาไป ทำไปจนเกิดความชำนาญมาก ๆ เข้า ก็จะเกิดปัญญาขึ้นมาเอง คือจิตปล่อยวางชั้นละเอียดพังทลายความยึดมั่นถือมั่นในกายเนื้อตน โดยธรรมชาติเอง ด่านแรกนี้ต้องเอาให้ได้ก่อน

แล้ว **"นิพพิทาญาณ"** คือความรู้ที่ทำให้จิตเบื่อหน่ายในกองทุกข์ได้เอง จะเกิดขึ้นเองโดยธรรมชาตินิพพิทาญาณ

ถ้าเกิดขึ้นแล้ว ไม่ต้องอดทนหรือฝืนจิตใจเท่าไรนัก แล้วจิตจะว่างจากอุปาทานต่าง ๆ ลงไปเองได้มาก จิตต้องเย็นสงบว่างลงบ้างแน่นอน แล้วบุคคลที่อยู่ในด่านแรกนี้ได้นั้น ถ้าเขาแก่ชราภาพ หรือวันที่จวนจะตายไปนั้น ส่วนมากมักจะมีสติดีมาก หรือรู้วันเวลาของการที่จะตายของตนอีกด้วย ที่เขาว่ามี **"มรณญาณ"**[1] นั่นเอง

คือจิตมีเวลาเตรียมตัวในการตายได้อย่างที่คาดไม่ถึง ที่โบราณเขาว่าตายแบบจิตว่างไป ความจริงแล้วยังไม่หมดจากกิเลส ๆ ชั้นละเอียด แต่เบาบางจากกิเลส ๆ ชั้นหยาบ ๆ ได้มากแล้ว ทางไปของผู้นั้นสูงมาก ยังดีเสียกว่าพวกที่ตายแบบขาดสติควบคุมจิตใจตนไม่อยู่ หรือตายแบบร้องโอย ๆ ชักดิ้นชักงอ... จิตกระสับกระส่าย... ตายแบบเพ้อคลั่ง ตายแบบหลง ๆ ลืม ๆ หาหนทางไปไม่พบ. . . ธรรมะแนวนี้ยังมีอีกหลายชั้น ที่พูดไปนี้เพียงแต่สรุปหลักง่าย ๆ ให้รู้พื้นฐานไว้ก่อนเท่านั้น

ท่าน **"อริยครูโบราณ"** หลายยุคได้กล่าวตรงกันไว้ว่า ธรรมะแนวนี้ถ้าบุคคลใดเข้าถึงบ้าง ถึงแม้ยังเป็นปุถุชนเสพกามครองเรือน แบกโลกหามภูเขากันอยู่ก็ตามเถิด ! แต่เขาผู้นั้นจะ

---

1. บิดาข้าพเจ้าจัดว่าเจ้าตำราเดรัจฉานวิชาของจีน พอได้สติจากคัมภีร์เซ็น (ฌาน) ต่าง ๆ แล้วก็เห็นภัยในวัฏฏะหยุดหมด แต่พูดกับมารดาข้าพเจ้าไม่รู้เรื่องกันเลย **"ปัญญาล้วน ๆ กับงมงายล้วนๆ"** นั้น เข้ากันไม่ได้ ท่านมีมรณญาณบอกล่วงหน้าว่าจะตายรู้ก่อน 29 วัน เรียกประชุมกราบลากันวันนั้นเลย (ใน พ.ศ. 2519 นี้) ผู้ที่รู้เห็นวันนั้น ยังมีชีวิตอยู่ ยังตายไปไม่หมดก็มี. เหตุผลตรงนี้เป็นแรงบันดาลใจมากให้ "ธีรทาส" อายุ 34 ปี ต้องหยุดงานทางโลกหมด หันมาเรียบเรียงค้นคว้าหนังสือธรรมชุดนี้ของท่านพิมพ์แจกทานไป "ธีรทาส"

ได้กลับชาติทางธรรมเกิดใหม่ไปได้มาก ถึงแม้ยังไม่บรรลุธรรมชั้นสูง ๆ ที่ว่า **"กายว่าง และ จิตว่าง"** คือกายก็ปล่อยวางไป จิตก็ปล่อยวางไปได้นั่นเอง

แล้วถ้าจะให้หลุดพ้นกันจริง ๆ ได้นั้น คำพูดที่ว่า **"ว่าง-ว่าง"** นั้นก็ยังจะต้องปล่อยวาง คือ **"วาง-วาง ๆๆๆ"** ให้มันหมดว่างอีกด้วยนา ! ตรงนี้ถ้ายังฟังไม่เข้าใจกันแล้ว จะหาว่าบ้าพูดเล่นลิ้นตลกไปเลย ถ้าจะพูดสรุปสั้น ๆ ให้ศิษย์โง่ฟังรู้เรื่องได้ ก็คืออย่าไปยึดติดตรงความว่างนั้นอีกด้วย ทั้งไม่ติดตรงที่เห็นว่า **"กายว่าง และ จิตว่าง"** อีกด้วย แบบอย่างนี้ปุถุชนคนโลกีย์ ถ้าสนใจฝึกฝนปฏิบัติธรรมจริง ๆ ก็อาจจะทำได้เป็นแวบ ! แวบ ! บางทีว่างจนตนเองไม่รู้ตัว ไม่คิดว่านั่นคือความว่างแล้วมัวหลงไปหาครูสอนธรรมะนี้กันทั่วเมือง แท้ที่จริงกันแล้วมีอยู่ที่จมูกของตนเองนั้นแล้วแต่มองข้ามไป นั่นคือภาษาธรรมชั้นสูงเรียกว่าจิตแวบ ! เข้าสู่ **"สุญญตาวิหารธรรม"** บ้างแล้วปุถุชนบางทีทำได้เป็นพัก ๆ แล้วก็เสื่อมไป

ถ้าพระอริยเจ้าแล้ว ทำได้ตามที่ต้องการ ที่ต้องการจะพักผ่อนในธรรมาณาจักรใจนี้ ไม่เสื่อมไปได้ง่าย ๆ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาท่านต้องการจะพักผ่อน ก็เข้าอยู่ใน **"สุญญตาวิหารธรรม"** นี้เอง ทั้งหินยานและมหายานหลักฐานตรงนี้พูดตรงกันชัดเจนมาก

แล้วถ้าเกิดมีผู้สงสัย ซ้อนเรื่องขึ้นมาอีก ว่าถ้าทำได้อย่างนี้กันแล้ว จะเอาไปทำไมเล่า ? ขอตอบไว้ว่าโอ... อมิตาพุทธ !

(แปลว่า–สติปัญญาเป็นแสงสว่างไม่มีที่สิ้นสุด) กรรมของสัตว์โลก อย่างนี้คือ **"ตทังคนิพพาน"** คือนิพพานน้อย ๆ ให้ชิมรสดูบ้าง ที่เขาว่าสุขจริงหนอ! สงบจิตเบากายใจ "ตถตา" แล...

แล้วถามต่อไปอีกว่า **"ตทังคนิพพาน"** มันจะสุขอย่างไรกันมองไม่เห็นเลย? เพราะว่าในภาวะนั้น ไม่มีเงินทองใช้ ไม่มีเมียสวยไม่มีผัวรูปหล่อ ๆ ไม่มีลูกรักกอดจูบ?

โอ...อมิตาพุทธ! กรรมอีกแล้ว ถ้าบุคคลนั้น ไม่เคยเข้าถึงธรรมะนี้บ้างแล้ว จะพูดกันแทบไม่รู้เรื่องเลย เพราะเป็นปัจจัตตัง จะรู้ได้ด้วยตนเองบรรลุถึงบ้างแล้ว เพราะว่าสังคมมนุษย์โลก ที่ต้องเป็นทุกข์ใจ เป็นโรคเส้นประสาท วุ่นวายจบกันไม่ลงนั้น เคล็ดลับจริง ๆ มีนิดเดียว คือจิตยังตกอยู่ในกระแสแห่งความดึงดูดในเรื่องที่เป็นของคู่เป็นของคู่ (กฎทวินิยม) หรือจิตยังไม่หลุดพ้นจากโลกียรมณ์ (ตกนรกขุมละเอียด) ที่เกิดเป็นวัฏสงสารในวันหนึ่ง ๆ นั่นคือนรกในอก. ถ้าเป็นสวรรค์ในจิตใจแล้ว จิตหลุดพ้นจากกระแสแห่งความดึงดูดในสรรพสิ่งต่าง ๆ ไปได้มากมาย เป็นทุกข์กายใจน้อยมากนั่นเอง เป็นแดนถิ่นอันสงบสันติสุขใจจริง ๆ จะยากดีมีจนก็ยิ้มเยาะเย้ยโลกได้มาก สาธุ!

ดังใน พระคัมภีร์ **"วัชรปรัชญาปารมิตาสูตร"** ได้กล่าวไว้ว่า สมัยหนึ่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้า **"ศากยมุนี"** องค์ปัจจุบันนี้ของเรา เมื่อครั้งที่ยังบำเพ็ญ **"มหาโพธิสัตว์บารมี"** อยู่นั้น ได้เกิดเสวยพระชาติเป็น **"กษานติวาทีดาบส"** แล้ว

ได้ถูก **"พระเจ้ากลิราชา"** อิจฉามาก ถึงกับตัดมือ ตัดตีน ตัดกาย ทีละอย่างไป จนถึงหั่นศีรษะของกษานติวาทีดาบสท่านไป ท่านก็ยังอดทนอยู่ในขันติธรรมบารมี คือไม่โกรธอาฆาตเขาอีกด้วย อย่างนี้จิตของ พระมหาโพธิสัตว์ ในขณะนั้นได้เข้าถึง **"สุญญตาวิหารธรรม"** แล้ว หรือมีจิตว่าง มีกายว่าง จิตเห็นมหาภูตรูปทั้ง 4 ทั้งภายนอกกาย และภายในกายตน เป็นอนัตตาและสุญญตา หมดแล้ว[1] หรือการเข้าถึง **"วัชรสมาธิ"** ตามที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ประทับอยู่ ณ ภูเขาคิชกูฏ อินเดีย ได้ตรัสสอนเรื่องนี้เอาไว้มากมายใน **"ศูรางคมสมาธิสูตร"** แล้ว

แล้วถ้าพวกเธอตั้งใจการเจริญอิทธิบาท 4 และฝึกฝน[2] **"ไล่กง (โยคะ)"** อย่าง **หลวงพ่อเฒ่า** ทำมาก่อนแล้ว จะทำให้ได้บรรลุถึง **"วัชรกาย"** ตามที่ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน พระคัมภีร์ **"วัชรศาสตร์"** ถ้าได้ธรรมะนี้แล้ว ใครอยากจะมีอายุยืนนานไปเท่าไรๆ ก็ทำได้ตามที่ตนต้องการ แล้วถ้าได้บรรลุถึง **"วัชรจิต"** อีกด้วย ใครอยากจะตายเมื่อไร ๆ ก็ทำได้ตามที่ตนต้องการ คือบรรลุถึง **"วัชรกาย และ วัชรจิต"** ทั้งสองทางนี้แล้ว ผู้นั้นจะไปเกิด ณ ที่ใดๆก็ได้ หรือจะตายลง ณ ที่ตรงนั้น ๆ ก็ได้ หรือพอกันที่เบื่อเอือมระอาในการมีวัฏ-สงสารแล้ว จะตายแบบที่พูดว่า **"ดับไม่เหลือ"** ดับอย่างไม่

1. ธรรมะตอนนี้สำคัญมาก "ปุถุชนกับอริยบุคคล" แยกกันตรงนี้อีกด้วย.
2. อิทธิบาท 4 มี ฉันทะ-วิริยะ-จิตตะ-วิมังสา. "ธีรทาส"

เหลือ หมดเชื้อสิ้นซากของชาติภพ ก็จะทำได้ตามที่ตนต้องการอีกด้วยเช่นกัน

แล้วยังมีกรรมวิธีของเขาอีกแบบหนึ่ง ถ้าจะอธิษฐานจิตทำให้ร่างกายตนหลังจากตายไปแล้วไม่เน่าไม่เปื่อย ให้นอนตายหรือยืนตาย หรือนั่งสมาธิตาย แล้วยังทรงอยู่ในรูปเดิม ๆ นั้นนาน ๆ ทนไปอีกกี่ร้อยปีกี่พันปีก็จะทำได้ตามอำนาจของฌานสมาบัตินั้น ต้องอ่านเป็นร้อยเล่มพระคัมภีร์จึงจะรู้แจ้งธรรมะสูตรนี้ได้ดีนะ !

หรือจะพูดสรุปให้ฟังง่าย ๆ ได้อีกแบบหนึ่ง คือการตายแบบนักปราชญ์แท้จริง ในหลักวิชาการที่พูดไป ที่สอนเขาไป เมื่อตนตายแล้ว ก็ยังทิ้งฝีไม้ลายมือของครูบา เอาไว้ให้เห็นเป็นพยานว่าฉันไม่ได้โกหก ฉันพูดได้และทำได้เมื่อตายแล้ว อย่างนี้มีได้เป็นได้ พวกคณาจารย์แห่งนิกายเซ็น (ฌาน) ทำกันมานับองค์แทบจะไม่ถ้วนแล้ว ทำตามแบบ พระคัมภีร์ มหาอุบาย วิธีการชักจูงจิตใจสัตว์ การโปรดสัตว์ให้เข้าหาธรรมแนวนี้

พระคัมภีร์อรรถกถาจารย์ยุคหลัง ๆ กล่าวกันไว้ว่าการตายแบบครูบาอย่างนั้น คือจิตดับ–สังขารดับ–ควบคุมให้ค่อย ๆ ดับพร้อม ๆ กันได้แล้ว หรือเรียกตามภาษาธรรมะอีก ว่าก่อนตายได้เข้า **"ฌาน"** แล้วก็ตายใน **"ฌานสมาบัติ"** นั้นเอง เพราะว่าผู้ที่บรรลุเซ็น (ฌาน) นั้น มีปัญญาตรัสรู้นิสัยของตน รู้แจ้งสภาวะจิตของตนเองบ้างแล้ว คือการควบคุมจิตตนได้บ้างแล้ว พูดภาษาขลัง ๆ ศักดิ์สิทธิ์ขึ้นไปหน่อยก็ว่าท่าน **"คุมธาตุ"** คุมธาตุต่าง ๆ ในร่างกายตนได้แล้ว เท่านั้นเอง

ซึ่งทุก ๆ คนมีเกิดแล้วก็จะต้องมีตาย ยกเว้นจะตายช้าหรือตายเร็วเท่านั้น แต่ถ้าการตายแบบอย่างครูบาท่านนั้น จะดีมากไหม ? พวกเธอทั้งหมดนี้ตอนแก่ชราภาพจะเอากันบ้างไหม ? พึงคิดดูกันนาน ๆ หน่อยนา ! อย่าเพิ่งเผาทิ้งคำเทศนาฉันนี้เร็วไปนักเลย ถ้าเข้าใจดีแล้วจะทันสมัยอยู่เสมอ อาจจะเป็น "**อมตะ**" ในภาษานั้นอีกด้วยแล...

แล้วอย่างนี้ ที่บรมครูหลาย ๆ ยุค ท่านพูดตรงกันอย่างหนึ่งว่า บุคคลนั้นถ้าเอาแต่การท่องบ่น มัวสวดแต่พระคัมภีร์ไปตามตัวหนังสือไป ๆ ต่อให้ทำไปเป็นร้อย ๆ ชาติ เป็นพันเป็นหมื่นปี ก็ยังไม่ได้บุญกุศลมาก ๆ เท่ากันกับการปฏิบัติ "สมาธิ–เพ่งฌาน–จนเห็นมหาภูตรูปทั้ง 4 ทั้งภายในกายตน และทั้งภายนอกกายตน เป็นอนัตตา และสุญญตา เพียงแวบเดียว"

โอ้! โฮ... แล้วทำไมมันจึงยิ่งใหญ่มากมายถึงเพียงนั้น ขอตอบว่า...ก็เป็นเพราะว่าแวบเดียว อย่างที่ว่ามานั้น มันแวบชนิดที่จะเป็น "**อนุสัยสูง**" คือการริเริ่มเพาะเชื้อฝังรากเหง้าให้คนนั้นเกิดสติปัญญาทางธรรมะ เกิด "มีอนุสัย" ปัญญาจักษุในทางธรรมชาตินี้บ้างแล้วจะเป็นเชื้อบุญกุศลสืบ ๆ ไปอย่างมหาศาล สูงสุดจนถึง "**พุทธภูมิ**" เพราะว่าธรรมาณาจักรใจแนวนี้ เป็นจุดตั้งต้นระหว่างทางแยกจาก "**ปุถุชน–ไปสู่–อริยชน**" คำสอนทั้งหมดเริ่มมาจากการทำให้มนุษย์ได้สติจากบาป คิดสร้างสมบุญ สูงไปจนถึงกุศลแห่งมรรคผล นิพพานเป็นเป้าหมาย สาธุ !

พูดภาษาง่าย ๆ ว่ามีแต่การหาวิธีสอนให้ปลง และการระงับดับกวาดทิ้งเรื่อง **"โลภะ–โทสะ–โมหะ"** ฝ่ายเดียว แยกธาตุในสรรพสิ่งที่จิตใจสงสัย ยังหลงผิดกันทั้งขึ้นทั้งล่องเลย ทำให้คนฉลาดทางธรรมชาติทางเดียว ปุถุชนถ้าเข้าถึงธรรมาณาจักรใจนี้บ้างแล้ว มีคุณประโยชน์มากตรงที่จิตสันดานก็จะเริ่มมีการเปลี่ยนรูปแปลงร่างแห่งภูมิจิต ทำให้เป็นคนมีนิสัยกล้าแข็ง ในทางที่ถูกด้วยการมีสติปัญญา ไม่ตื่นข่าวหลงงมงายในสรรพสิ่งจนเกินกว่าเหตุผลไป แล้วอย่างน้อยที่สุดโรคกลัวตาย โรคกลัวผีโรคชอบขี้สงสัย โรคคอยหวาดระแวงภัยในสิ่งที่มองไม่เห็นตัว โรคประสาทอ่อน โรคจิตชอบคิดสร้างภาพ โรคเกิดอุปาทานต่าง ๆ นั้นจะเริ่มลดน้อยลงไปมาก เคล็ดลับทั้งหมดในธรรมะนี้ก็คือจิตเกิดสติมีปัญญาตรงที่จิตคิดแยกธาตุแท้ออก (ฉลาดขึ้น.) สายตามองเห็นทุกสิ่งเป็นธาตุไปหมด เห็นสักแต่ว่าเป็นธาตุไป ความหวาดกลัวนั้นจึงเบาลงไปเอง

ถ้าเข้าถึงธรรมชั้นสูง ๆ ขึ้นไปอีก คือถึงชั้นที่ว่า **"กายว่าง-จิตว่าง"** ได้จริง ๆ แล้ว จะอยู่ก็ได้ จะตายก็ได้ จะตายช้าหรือตายเร็ว ก็มองเห็นว่าเป็นการตายตัวเดียวกัน ฉะนั้นจิตจึงหมดห่วงใยอาลัย ในเรื่องการตายมากมายนัก เพราะว่าเคยฝึกหัดอุบายวิธี รู้ศิลปในการตาย ให้จิตชินไว้ก่อนบ้างแล้ว วิธีอย่างนี้จะพูดว่าเป็น **"จิตวิทยา"** ทำให้โลกียชนไม่ค่อยจะกลัวตายก็ได้เหมือนกัน ภาษามนุษย์นั้นจะพูดแบบไหน ๆ เขาก็มีวิธีค้านได้กันทั้งนั้นเลย ให้รู้ศิลปในการตายตั้งแต่ยังไม่ตายแล้วเลย

กลับเป็น คือกลายเป็นคน "**กลับเป็น**" โชคดีที่มีชีวิตจิตใจสดชื่นยืนนาน คนที่ยิ้มหัวเราะเย้ยความเกิดและดับได้มากหน่อย

ยกเว้นในคราวที่จะต้องการทำงานหนัก ๆ จึงจำเป็นต้องบำรุงรักษากายเนื้อให้แข็งแรงต่อสู้กับความเปลี่ยนแปลงของสังขาร เช่นดินฟ้าอากาศแปรปรวน ร่างกายปรับตัวไม่ทันมีการเจ็บป่วยอะไร ๆ บ้างก็ต้องกินยารักษาเป็นของธรรมดา ๆ ถ้ากรรมเก่าที่ตามมาถึง ก็ต้องยอมเท่าที่ปัญญาจะรักษาได้ ซึ่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ยังฉันยามีการเจ็บป่วยเช่นกัน ที่ทำอย่างนั้นไม่ใช่จะกลัวตายมากมายนัก แต่กลัวว่าการงานหน้าที่... การโปรดสัตว์ตามมหาปณิธานนั้น ยังไม่เสร็จกิจหน้าที่ต่างหาก! **(รักษาเรือไม่ให้รั่วแตกกลางทะเล เพราะยังต้องใช้ขนสัตว์ข้ามฝั่งไปนิพพานก่อน)**

บทที่ 12

หลวงพ่อเฒ่า (คิมสิ่วเซียนซือ) ท่านบอกว่า ยังมีปัญหาที่เป็นอารมณ์ตกค้าง คือมีนักศึกษาธรรม ตั้งแต่โบราณกาลมาแล้ว มักจะชอบสงสัยข้องใจเรื่องมี "**มรณญาณ**" จะเกิดขึ้นได้อย่างไร ? เคล็ดลับที่จะตีปัญหานี้แตกไป อย่างแบบไม่ให้เสียเวลา ให้ศิษย์โง่ฟังกันรู้เรื่องทันที ถ้าไม่รู้ก็ให้เอาไปคิดตีแตกเองอีกที ก็ต้องพูดว่าให้หันไปดู แยกธาตุคำว่า "**จิตเดิมแท้**" ของมนุษย์เป็น "**พุทธะ**" ก็ต้องแปลคำว่า "**พุทธะ**" ดูก่อน

ว่าเป็นผู้รู้-ผู้ตื่น-ผู้เบิกบานใจในธรรมชาติแล้ว ในสภาวะเช่นว่าอย่างนี้ **"ต้องว่าง-ว่าง-จิตว่างจากกิเลส ฯ"** เป็นพื้นฐานมากแน่นอน แล้วจิตย่อมเป็นประภัสสรย่อมจะรุ่งเรืองอยู่ด้วยสติสัมปชัญญะ (ความรู้ตัวอยู่เสมอ) หรือปัญญา

ในเมื่อส่วนสูงของจิตใจเป็นอย่างนี้ ก็ต้องเรียกว่า **"จิตคือธาตุรู้-หรือว่าจิตเป็นตัวรู้"** คือรู้ตัวของมันเอง ฉะนั้นปุถุชนถ้ามีกรรมวิธี ในการฝึกจิต ทำให้จิตสงบตรัสรู้ถึงธรรม-ชาติแห่งนิสัยตนเองบ้างแล้ว ภาษาพูดให้ใกล้ที่สุดแล้ว ก็ต้องพูดว่าเข้าถึง **"จิตเดิมแท้ (สภาวะที่แท้แห่งจิต)"** อีกนั่นแหละ! ซึ่งนิกายเซ็น (ฌาน) ชอบใช้คำพูดอย่างนี้มากที่สุดแล้วธาตุรู้ ตัวรู้ ของบุคคลนั้นจะเกิดรู้ขึ้นมาเอง รวมทั้งถึงการรู้วันเดือนปีตาย การแตกดับของสังขารชีวิตตนอีกด้วย เพราะจิตตรัสรู้ธรรมชาติแห่งนิสัยตนเอง มันก็ต้องจับวาระจิตนิสัยของตนเองได้บ้าง นั่นคือมี **"มรณญาณ**[1]**"** แล...สาธุ!

แล้วเรื่อง **"วชิรสมาธิ"** นั้น เป็นถิ่นอันเย็นสงบสุขของแดน **"พระอริยเจ้า"** ทั้งอดีตปัจจุบัน และในอนาคตกาลทุก ๆ พระองค์ ท่านมุ่งบำเพ็ญบารมีธรรม ก็เพื่อที่จะให้ได้บรรลุถึงแดนบรมสุขนี้ก่อน ซึ่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ท่านได้ช่วยบุกเบิกทางนี้ทิ้งไว้ให้แก่สรรพสัตว์ ให้มีโอกาสเดินตาม พระพุทธองค์ท่านไปได้หมด ยกเว้นจะเอากันหรือไม่เอา

---

1. เรื่องการรู้วันตายมี **"มรณญาณ"** นั้นนักศึกษาธรรมยังสงสัยกันมาก จะหาคำตอบได้จากธรรมะสูตรนี้ " ธีรทาส "

กันเท่านั้นเอง จะถึงช้าหรือถึงเร็วเท่านั้นเอง ตราบไปจนกระทั่งพวกปลาต่าง ๆ ที่พวกเธอไปจับมันมาฆ่า มาปิ้งย่างกินเนื้อมัน จนกรรมตามทันตาเห็นก้างปลาติดคอนั้น พวกปลามันวันหนึ่งแห่งสังสารวัฏ ก็อาจจะพัฒนาชีวิตกายเนื้อ มีชาติสูง ๆ ขึ้นไปเกิดเป็นคนได้ **"จนมีขันธ์ 5 ที่สมบูรณ์"** มีสติปัญญาในการฟังธรรมะนี้รู้เรื่อง คือแยกภาษาคนแยกภาษาธรรมะออกได้แล้ว ก็จะมีสิทธิที่จะบรรลุถึงธรรมนี้ได้เท่ากัน **"สรรพสัตว์คือพุทธะ พุทธะก็อยู่ในจิตใจของสรรพสัตว์"** นั้นเองเป็นพุทธพจน์

พวกเธอจงจดจำเอาไว้ให้ดี ๆ นา! **หลวงพ่อเฒ่า** ขอฝากธรรมเทศนานี้ไว้แก่พวกเธอ ๆ จงสืบอายุไว้ และพยายามถ่ายทอดให้แก่อนุชนแต่ละรุ่น ๆ รับช่วงไป ระวังอย่าให้ขาดตอนลง ดวงประทีปจะดับเสีย สัตว์เดรัจฉานที่ดินกระแด่ว ๆ จะขาดที่พึ่งไร้ที่พิง จะไม่มีทนายความช่วยแก้ความทุกข์ ในการเรียกร้องขอความเป็นธรรมของมัน ช่วยปลดปล่อยชีวิตสัตว์ให้มันรอดตายบ้าง ถ้าทำตามฉันสอนไปนี้ เมล็ดพืชพันธุ์แห่งพุทธะยังจะได้เจริญงอกงามในโลกมนุษย์นี้

แล้วการที่กล้าพูดความจริงในบางโอกาส ในสิ่งที่เขารู้กัน แต่เขาช่วยกันปกปิดบิดพริ้ว หรืออำพรางไว้นั้น ถึงแม้ตัวจะตายในการพูดสัจธรรมนั้น แต่คำพูดนั้นมักจะไม่ตาย เป็นอนุสาวรีย์ที่สร้างไว้ในจิตใจของมนุษย์ มักจะเป็น **"อมตะ"** บัณฑิตชนจะสรรเสริญเคารพบูชาคุณธรรมในดวงจิตนั้น มิรู้จักเสื่อม ธรรมะแนวนี้บางยุคก็ต้องปกปิดไว้ก่อน บางยุคก็ต้องเปิดเผยให้แพร่หลายออกไปเลย สาธุ!

เอาละ! เป็นยังไงบ้าง? เธอยังปวดแขนเจ็บขาอยู่อีกมากไหม? ต้องถือว่าเป็นโชคดี ถ้าไม่มีทุกข์อย่างนี้ ฉันคงจะไม่เทศนาธรรมนี้มากมายนัก และยังผลพลอยได้แก่ผู้อื่น ๆ ได้ทราบถึงสัจธรรมมุมนี้ รู้ธรรมาณาจักรใจนี้ตามไปอีกด้วย ฉันดูลักษณะเธอเห็นราศีเขียวอมดำ ดับลงไปแล้ว ราศีเหลืองอร่ามอมแดงขึ้นมาแทนที่บ้าง ดูที่ลูกนัยน์ตาเธอนิ่งรัศมีไม่กวัดแกว่งแล้ว อย่างนี้แสดงว่าจิตตกอยู่ในกระแสธรรมะนี้บ้างแล้ว ความเจ็บปวดนั้นคงจะยังมีบ้าง แต่ทุกข์ใจแห่งความกลัวตาย กลัวแขนหักจะรักษาไม่หายนั้น คงจะดับหายไปจากจิตใจมากมาย

ถ้ายังปวดอยู่บ้าง ก็จงจดจำเอาไว้อีกหน่อยว่า ทุก ๆ คืนก่อนนอน จงแผ่เมตตากรุณาจิตไปยังสรรพสัตว์ไม่มีประมาณแลจำกัด แล้วตัวเธอก็ยังต้องมีเมตตาธรรม มีกรุณาธรรมที่จะแผ่ไปให้สัตว์มันจริง ๆ บ้างนา! ไม่ใช่แผ่เมตตาให้แต่เพียงแค่ลมปาก.... แล้วสัตว์มันจะเป็นสุขกายเป็นสุขใจ.... จะรอดตายไปได้อย่างไรกัน?

คือให้ทำอย่างนี้ จงอธิษฐานจิตเอาไว้เสมอ ๆ เพื่อจะได้เป็นอนุสัย เหมือนประกันชีวิตให้มีสติสืบภพชาติไป สาธุ!

ต่อไปคือคำอธิษฐานจิตดังนี้ ข้าพเจ้าตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป.... จะพยายามหลีกเลี่ยงกรรมหนัก ๆ คือจะไม่ฆ่าสัตว์ และจะไม่เสพชีวิตเนื้อสัตว์ใหญ่ที่มีมือมีตีน และจะไม่เบียดเบียนสัตว์ร่วมโลกเกิดแก่เจ็บตาย ถ้าโอกาสไม่อำนวยอย่างน้อยที่สุดก็จะขอถือศีลหยุดวันเกิด และหยุดวันพระ เพื่อให้วิญญาณขาดตอน ความรู้สึกจะได้ขาดตอนลงบ้าง เป็นอนุสัย ไม่ต้องเกิด

เป็นสัตว์อย่างนั้นอีก ขอให้วิญญาณของข้าพเจ้าไปภพหน้า ๆ ๆ จงบริสุทธิ์ผุดผ่องจากกรรมร่วมของ **"ปาณาติบาต ฯ"** ด้วยเถิด สาธุ !

แล้วธรรมาณาจักรใด ๆ ที่ทำให้มนุษย์ได้สติจากบาป คิดสร้างสมบุญสูงไปจนถึงกุศลแห่งมรรคผลนิพพานแล้ว ขอให้ข้าพเจ้าจงมีโอกาสได้ประกาศมหาเมตตากรุณาธรรมาณาจักรใจนั้น ทุกชาติภพด้วยเทอญสาธุ ! แล้วบุญกุศลบารมีนี้ ขอให้เป็นเหตุปัจจัยแก่ข้าพเจ้าได้บรรลุพระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ ในโลกมนุษย์นี้อย่างฉับพลันอีกด้วยเทอญ สาธุ !

แล้วเรื่องตรงนี้ต่อ ๆ ไปพวกเธออาจจะสงสัยว่าให้เป็นถึงขั้นพระพุทธเจ้ากันเชียวหรือ ? มันจะสูงเกินตัวไปโลภมากไปหรือเปล่า ? ขอตอบว่าอย่าโง่อีกนา ! การอธิษฐานจิตของมนุษย์นั้นต้องเอาสูงสุดไว้ก่อน ถ้ามันไปสูงไม่ได้จริง ๆ แล้วมันลดลงมาเองทีละชั้น ๆ ก็ยังมีกำไรอยู่ในพวกสูง ๆ ไว้ก่อนเป็นดี เหมือนกับชาวโลกเขา เมื่อคิดอยากจะรวยกันแล้ว ก็เอาถึงชั้นมหาเศรษฐีกันเลย เมื่อไม่ได้อย่างนั้นก็ลดลงมาเป็นคนรวยธรรมดา ๆ ก็ยังดีกว่าคนที่ยากจนไม่เคยรวยมาก่อนเลย อย่างนี้เป็นต้น แล้วการโลภใน **"พุทธภูมิ"** นั้นไม่มีเสียหายเลย เป็นหน่อเนื้อแห่งพุทธางกูร ถึงจะยังไม่ได้เป็นพุทธะ ก็มีแต่การเกิดในภพภูมิที่สูงที่ดีก่อนแล....สาธุ !

หลวงพ่อเฒ่า ท่านเทศนาต่อไปอีกว่า ท่านโลกียปราชญ์เอกของจีน คือ **ขงจื๊อ** ได้กล่าวไว้ว่า **"โรคนั้นมันเข้าทาง**

ปาก-ภัยนั้นมันก็ออกไปจากปาก" เธอชอบกินอวัยวะสัตว์ และชอบซุกซน ชอบเป็นผู้นำในการไปจับสัตว์มาหักปีกแขนขามันเล่น ๆ กรรมนี้มันสนองตอบอย่างยุติธรรม แล้วยังแสดงสืบสาวไปถึงชาติก่อน ๆ เธอก็ยังชอบก่อเวรกรรมแบบนี้ เป็นอนุสัยอีกด้วย มาเกิดในชาตินี้ จึงมีอนุสัยแบบนี้มากกว่าเด็กอื่น ๆ มาก

ถ้ายังไม่หมดความเจ็บปวดอยู่แล้ว ก็คิดปลงใจไปเสียว่าสมควรแล้วกรรมเราก่อเอง ไม่ใช่ผีสางเทวดาหรือดวงดาวที่ไหน ๆ มาดลบันดาลให้เป็นไปอย่างนั้นเลย **"จิตตนคิด-กายตนทำ-ปากตนพูด"** เหตุอย่างไรผลอย่างนั้น ถ้ายอมมันไปเสียจิตก็จะว่างมาก แยกความเจ็บปวดออกจากความทุกข์ให้ขาดตอนลงไป ให้อยู่ตรงกลางได้มากที่สุด คือมีแต่เจ็บปวดแต่ทุกข์ในการเจ็บปวดนั้นไม่มี ถ้าทำได้หมดเขาว่าไม่ใช่คนธรรมดาแล้วนา! การพูดให้ฟังนั้น ดูมันช่างง่าย ๆ เพียงนิดเดียว เพราะว่ามันเป็นเพียงแค่คำพูด จะฝอยลมปากให้ฟังอย่างถูกใจเท่าไรก็ทำได้ แต่การที่จะกระทำได้จริง ๆ นั้น ไม่ใช่ของง่าย ๆ ตามที่พูดไปนี้นา!

แล้ว **หลวงพ่อเฒ่า** ยังเป็นห่วงพวกเธอมาก แต่จำใจเหตุการณ์มันบังคับตัว ต้องให้พูดทั้งหมดอีกด้วย ถ้าพวกเธอต่อ ๆ ไปจากฉันไปแล้ว ยังเป็นคนไม่ได้ คือถ้าอุปัชฌาย์เขายังไม่ยอมบวชให้ ถึงแม้จะเป็นเพียงแค่สามเณรถือศีล 10 เขาก็ยังขอผลัดเอาไว้ก่อนกันแล้ว คงจะไม่มีปัญหา จะต้องไปมีลูกมีเมีย

ครองเรือนเสพกาม แบกโลกหามภูเขาดูกันเล่น ๆ ว่าสนุกดีหรือจะหนักเบาแค่ไหน? ตอนนั้นคงจะลืม **หลวงพ่อเฒ่า** ไปแล้ว

แต่ฉันขอร้องว่าจะลืมอะไร ? ไปหมดก็ไม่ว่า แต่ขอให้เป็นคนมีอุดมคติไว้สักหน่อย จำเอาไว้ว่า **หลวงพ่อเฒ่า** ได้สั่งไว้อย่างนี้ว่า... จะเป็นคนแต่ภายในจิตใจนั้นให้มีเชื้ออุดมคติอย่างนี้ซ่อนไว้ว่า "**จงอยู่เถิด ! และสัตว์ก็อยู่รอดด้วย**" สั้น ๆ อย่างนี้ คงจะจำได้ไม่ลืมนา! แล้วถ้าจำอย่างยาว ๆ ไปอีกหน่อย จะเป็นคาถาอันศักดิ์สิทธิ์ เพียง 4 ข้อ จะคุ้มครองป้องกันภัยระยะยาวนาน ๆ ในวัฏสงสารได้อีกด้วยนา! ทำดังนี้คือ :-

(1) จงเมตตารักใคร่สัตว์ ที่กำลังมีทุกข์อยู่.

(2) จงกรุณาสงสารสัตว์ พยายามหาวิธีช่วยให้มันรอดตายไป.

(3) จงพลอยยินดี (มุทิตา) เมื่อเห็นสัตว์ทั้งหลายได้รับความสุขนั้นไป. (ไม่คิดอิจฉาริษยาอีกด้วย.)

แล้วถ้าพวกเธอเห็นว่าจะเมตตาก็ยังทำไม่ได้. จะกรุณาก็ยังไม่รอด. จะพลอยยินดี (มุทิตา) ก็ยังไม่ไหวกันแล้ว. คือจังหวะเหตุการณ์นั้นยังทำไม่ได้สะดวกดีแล้ว ก็ต้องทำ **ข้อที่ (4)** ต่อไป นั่นคือ "**การวางใจเฉย** (อุเบกขา)" จงเอาตัวเองรอด[1] ไปก่อนแล...

แล้วก็รีบปลงสังขารเขาว่า โอ....อมิตาพุทธ! เป็นกรรมของสัตว์โลกที่ยังมีวัฏสงสารอยู่ ก็จะต้องรับกรรมไปอย่างนี้เอง

1. เป็นศีล และอุดมคติของปุถุชนโพธิสัตว์ อย่างหนึ่ง. "ธีรทาส"

หนอ! และเป็นบุญบารมีของเราที่ยังไม่พร้อมที่จะช่วยโปรดเขาได้ในทันทีนั้น เราขอ **"วางใจเฉย"** ไปพลางก่อน!

แต่แล้วเราจะต้องหาวิธีพยายามโปรดเขาอีกทางหนึ่ง คือการดำเนินชีวิตในโลกนี้ด้วยความประเสริฐให้เราอยู่รอดได้ และสัตว์ใหญ่ที่มีมือมีตีนก็อยู่รอดไปด้วย คือ "อย่าให้สัตว์มันต้องรับทุกข์ทรมานกายใจไปเพราะเราเป็นเหตุ... หรือสัตว์มันจะต้องตายไปเพราะเราเป็นเหตุ... คือต้องให้สัตว์มันปลอดภัยเป็นสุขกายใจไปด้วยเพราะเราเป็นเหตุ... หรือต้องให้สัตว์มันรอดตายไปด้วย เพราะเราเป็นเหตุ..." **หลวงพ่อเฒ่า** ขอรับรองไว้ว่าถ้าพวกเธอทำได้ดังกล่าวมานี้ ก็ไม่จำเป็นที่จะต้องไปห่มผ้าเหลืองเลยก็ได้ จิตใจมีคุณธรรมสูงไม่แพ้พระแล้ว ยังได้รับประกันชีวิตในวัฏสงสารว่าไม่ต้องกลัวตกนรก ไม่ตกไปเกิดในภพภูมิที่ต่ำ ๆ อีกด้วย สาธุ!

ฉันเทศนามาก็ยืดยาวพอดู คนแก่เฒ่าจวนจะเน่าปลงโลกตกแล้ว พูดจาอะไร ๆ มักจะเถรตรงไปในสิ่งที่ผู้อื่น ๆ เขาไม่ค่อยจะตรงกันเท่าไรนัก ทุกคำพูดมีคติธรรมเป็นสิ่งที่ได้พบเห็นผ่านประสบการณ์ชีวิตมามากแล้ว คำพูดเหล่านี้สำหรับเด็ก ๆ เหลือขอ... ที่ถูกบังคับให้เล่าเรียน ให้จดฟังเก็บเอาไว้นั้น วันนี้ได้ทนฟังเข้าหูนี้ แล้วก็ออกไปทางหูโน้นแทบจะหมด ถ้าพวกเธอเก็บเอาไว้ได้แล้วมันจะไปเป็นประโยชน์ในตอนเมื่อโต ๆ โน้น! หรืออาจจะเป็นประโยชน์แก่ผู้อื่น ๆ เขา เสมือนพวกเธอช่วยเก็บ

ยาทิพย์ ที่จะเอาไว้รักษาโรค รักษาโรคอัตตาตัวตนที่เจ็บป่วยทางวิญญาณของมนุษย์หรือสรรพสัตว์ในโลกนี้ได้อีกมากมายนา !

ถ้าพวกเธอได้จากฉันไปแล้ว แต่ก็ยังไม่สามารถปฏิบัติธรรมนี้ได้เลย คือรู้จริง ... แต่ทำยังไม่ได้จริง ... เพราะตัวความรู้นั้นมันเป็นเพียงแต่ความจดจำ ... คำพูดของ **หลวงพ่อเฒ่า** เอาไว้ให้ดี ๆ เท่านั้นเอง ถ้าได้อย่างนี้บ้าง หลวงพ่อเฒ่า ก็ยังจะดีใจมากไม่เสียแรงปากแฉะไปเลยนา !

เอาละ! คำสอนของ **หลวงพ่อเฒ่า** นี้ ถ้าตอนเด็กนี้ยังทำไม่ได้ ก็อย่าเพิ่งทิ้งไป จงคอยไปเอาตอนกลางคน ถ้าตอนกลางคนก็ยังเลอะเทอะอยู่ ก็ต้องคิดยอมตายในธรรมะนี้ ในตอนที่แก่ชราภาพบ้างนา ! อย่างนี้จึงจะเรียกว่า **"กตัญญูชน"** ผู้รู้การตอบแทนบุญคุณฉันและครูบาที่ให้ความรู้เธอทั้งปวงแล ...

แล้วถ้ายังมีโอกาสเหลือ ๆ อยู่บ้าง ก็ทำให้สูงยิ่ง ๆ ขึ้นไปกว่านั้น คือเพียงแค่พวกเธอใช้ปากพูด ช่วยแนะนำเป่าร้องให้ผู้อื่น ๆ ได้รู้ทราบถึงธรรมาณาจักรใจนี้บ้าง ก็จะได้สร้างสมการบุญกุศลบารมีของพวกเธอ ๆ เองไปในตัวสูงมากมายแล้ว ตรงนี้จะสนองตอบให้พวกเธอ ๆ เกิดเป็นคนมีวาจาศักดิ์สิทธิ์ในภพชาติต่อ ๆ ไป.

ถ้าทำได้สูงขึ้นไปอีกชั้นหนึ่ง คือการเขียนคัดลอก (ตีพิมพ์) เป็นเล่ม ๆ แจกจ่ายเป็นธรรมทานไป ตรงนี้จะสนองตอบให้พวกเธอๆ เกิดเป็นคนชนิดที่มีความทรงจำดี สมองเปรื่องปราชญ์มีครูบาบารมีคนเคารพนับถือมากกว่าชนทั้งหลายแล ...

ดังที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า **"ธรรมทานชนะการให้ทานทั้งปวงในโลกนี้และโลกหน้าแล ..."** เป็นเพราะว่าเป็นการให้สติปัญญาในทางวิญญาณแก่สัตว์โลกไป มันจะเป็นอนุสัยติดตามสืบอายุข้ามภพชาติไปไม่มีวันจบสิ้น สูงสุดจะส่งผลถึง **"พุทธภูมิ"** แล ... สาธุ !

บทที่ 13

วันนี้ **หลวงพ่อเฒ่า** (คิ้มสิ่วเซียนซือ) ท่านเทศนาต่อไปอีกว่า เอ้า ! วันเวลาเหลือน้อยเต็มที่ จงรีบจดจำกันไว้ด่วน ! ได้เท่าไรก็เอาเท่านั้น สุดแล้วแต่บุญหรือบาปของสัตว์โลกเถิด ! ความจริงแล้ว คนแบบหลวงพ่อเฒ่านี้ มีแอบซ่อนไว้ในโลกนี้แต่ละยุค ๆ นั้นมีมากท่าน แต่ไม่มีเวลาและโอกาสอำนวยให้พูดความจริงได้ เพียงแต่พูดบอกสอนกันไว้ในหมู่ชนเดียวกัน ว่าดังนี้มีความจริงอยู่มากอย่างหนึ่ง ที่ได้ชำระแยกธาตุดูใน **"พระไตรปิฎก"** บ้างแล้ว และได้ศึกษาศาสนาอื่น ๆ ที่เกิดมีอยู่ก่อนพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเกิดขึ้นนั้น แล้วถ้าเอามาเปรียบเทียบดู จะเกิดความสงสัยทันที จะเห็นว่า พระไตรปิฎก ของ พระพุทธศาสนา นั้น เกิดไปพูดซ้ำความ ซ้ำเรื่อง ซ้ำคำสอนของศาสนาอื่น ๆ ศาสดาจารย์อื่น ๆ ก็มีอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน ถ้าจะพูดชนิดสมาชิก **"กาลามสูตร"** ซึ่งใช้ปัญญาล้วน ๆ ไม่ต้องกลัวเกรงใคร ๆ จะโกรธ คือเอาความถูกเป็นธรรมและยุติธรรมเป็นหลักเกณฑ์ คือพุทธบุตรอันแท้จริงแล้ว

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเกิดขึ้นในอินเดียนั้น แทบจะไม่ต้องตรัสหลักธรรมคำสอนเสียเลยก็แทบจะได้แล้ว ตรงนี้ในทัศนภูมิรู้ของคณาจารย์แห่งนิกายเซ็น (ฌาน) ต่าง ๆ ว่าพระพุทธองค์เพียงแต่คอยทำหน้าที่... หน้าที่ตรงคอยแก้ความหลงผิดต่อสัจสภาวะธรรม แล้วคอยถอนความยึดมั่นถือมั่น พังทลาย **"กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน"** ของชนในอินเดีย โบราณลงไปเท่านั้น ตรงนี้เพราะว่าหลักธรรมต่าง ๆ ศาสดาอื่น ๆ เขาพูดเขาสอนซ้ำ ๆ ความกันจนเถียงโต้กันไม่จบมาก่อนแล้ว แต่มันเป็นธรรมะโลกแตก! เป็นของโลกีย์มากไป มันออกไปไม่ได้หมดจากวัฏสงสาร ตรงที่ติดกันอยู่เพียงแค่บุญ หลงบุญวิชาการหลงผิดว่าอย่างนี้ก็คือความหลุดพ้นแล้ว **"นิพพาน"** แล้วอย่างนี้เป็นต้น

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสไว้ว่า ธรรมะที่จะให้หลุดพ้นดับทุกข์กายใจได้จริง ๆ นั้น มีเพียง **"กำมือเดียว"** เนื่องด้วยเรื่องของ **"อนัตตาและสุญญตา"** ของตถาคตตรัสไว้นั้น เป็นโลกุตรธรรม หนีไม่พ้นไปจากกฎ **"อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตาก่อน ถ้าจิตหลุดพ้นแล้วเป็นความว่าง คือสุญญตา** (นิพพาน) นี้เท่านั้นแล... สาธุ!

พวกของ **หลวงพ่อเฒ่า** ทั้งหมดมีความเห็นตรงกันว่าจับความแยกธาตุไปทั้งหมดแล้ว ว่า พระพุทธองค์ จะเสด็จไปถึงที่ตรงไหน ๆ พบชนทุกชั้น ท่านเทศนาเพียงไม่กี่คำ เขาผู้นั้น

ก็ได้สติหรือรู้แจ้งในสภาวะทุกข์นั้น หรือหลุดพ้นไปได้ทันทีเลย ตรงนี้เองแสดงให้เห็นว่า พุทธประสงค์ไม่ต้องการให้เขารู้มาก จะยากนาน แล้วจะเป็นแบบยุ่งสมอง โลกียชนนั้นถ้ารู้มากจนเกินไปนัก จะไม่เป็นการดับทุกข์ แต่จะเป็นการจดจำแบกหามแต่ทฤษฎี เอาไว้เป็นปราชญ์เก่งการถกเถียงโต้แย้งผู้อื่น ๆ เขาโดยตามแนวทางของตรรกวิทยา พระพุทธองค์ท่านให้รู้เพียงธรรมะที่ดับทุกข์ได้จริง ๆ เพียงกำมือเดียวก็พอแล้ว ถ้าสอนมากเกินไป พวกแขกรีดนมวัว อาบัง ชาวไร่ หนวดเคราถุงรังไม่รู้จักหนังสือแบกไม่ไหว! จะสงสัยมากแล้วก็คิดมาก นิสัยแขกชอบถามจุกจิกจบไม่ลง นิสัยโลกียชนย่อมเป็นอย่างนั้น

แล้วเป็นความจริงอยู่ไม่น้อยทีเดียว คือถ้าเทศนาเกินกว่าธาตุ 4 ไปมากนักแล้ว ศาสดาอื่น ๆ เขาพูดเขาสอนกันแทบจะหมดแล้ว จะเป็นการไปรับรองและสนับสนุนเขาโดยปริยาย ความฉลาดของพุทธิปัญญามองเห็นจุดนี้ชัดเจนมาก ถ้าขืนพูดเกินกว่าธาตุ 4 ไปมากนักในทันทีแล้ว ผู้ฟังมักจะพลัดเข้าไปดงผีหลงอยู่แต่ในอาณาจักรแห่งวิญญาณติดอยู่แต่ในภพภูมิของเทวดาต่าง ๆ ซึ่งเรื่องเหล่านี้ ศาสดาอื่น ๆ เขาสอนกันไว้หมดแล้วแทบจะไม่มีภาษามนุษย์พูดแล้ว พระพุทธเจ้าระวังมากที่สุดจับจุดได้เวลาท่านเทศนาตอบปัญหาเขานั้นมีแต่การถามกลับไปแล้วก็แก้ถอนความยึดมั่นถือมั่นของเขาออกไป คือพังทลายความนึกคิดที่เขาเชื่อถืองมงายเกินกว่าเหตุผลจนปิดบังพระ-นิพพานไป แก้ถอนทั้งขึ้นทั้งล่องกันเลย กวาดทิ้งทุก ๆ สิ่งใน

จิตใจที่หลงผิด ต้อนให้ออกจากอัตตาตัวตน ไปสู่หลักอนัตตาก่อน ถ้าจิตหลุดพ้นแล้วเป็นความว่าง "**สุญตา**" ไปแทบทุกเรื่องไปเลย

ที่พระพุทธเจ้ามุ่งอย่างนั้นเป็นเพราะว่าชนทั่ว ๆ ไปหลงติดขังอยู่ในกรงของเดรัจฉานวิชา หลงแต่การทำบุญให้ไปเกิดเสวยสุขในเมืองสวรรค์ แต่ไม่เอานิพพานหรือหลงผิดไปว่า "**นิพพาน**" ก็คือเมืองสวรรค์อย่างนั้นแล้ว มันสับสนปนเปกันมากเป็นของธรรมดา ๆ ถูกเขาสอนหลอกให้ทำกันมาอย่างนั้นมีการหลอกไว้ แทบทุกศาสนามาแล้ว

แล้วทำไมใคร ๆ จะไม่อยากไปเกิดบนสวรรค์เล่า ? ไปเปิดดูในพระคัมภีร์แต่ละศาสนาใหญ่ ๆ มักจะเข้าใจแต่งเรื่องขบขันล่อใจเร้าอารมณ์คนให้เกิดความอยาก ในการทำบุญทานไว้คล้าย ๆ กัน คัมภีร์อรรถกถาบางเล่มใช้สำนวนโวหารไพเราะจริง ๆ ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าเขาหลอกลวงให้ทำความดี แต่ก็ยังอยากจะอ่านอยู่นั่นเอง เช่นว่าถ้าใครทำบุญสักสลึง หรือสองสลึง หรือด้วยวัตถุสิ่งของเพียงนิดเดียวเท่านั้น พอตายไปแล้วชาติหน้า ๆ วิญญาณจะได้ไปเกิดเสวยสุข เป็นเทวดาในเมืองแมนแดนสวรรค์ ยิ่งขึ้นไปกว่านั้นอีก ถ้าทำบุญมาก ๆ ยังแถมมีเทพธิดามาให้เป็นเมียตั้ง 500 นาง ถ้าผู้แต่งชอบเสพสุราก็ยังแถมเอาสุรา ไปแปลว่าน้ำอมฤตเติมลงไปให้อีกด้วย อย่างนี้เป็นต้น (ถ้าปุถุชนแล้วใครจะไม่ชอบบ้าง ?)

หลวงพ่อเฒ่า แยกธาตุคัมภีร์เหล่านั้นดูแล้ว มีแต่น้ำหาเนื้อยากจริง ๆ คนแต่งนั้นยังขาดความไปอีกซีกหนึ่งด้วย คือต้องแต่งเติมลงไปอีกว่า ถ้าผู้หญิงทำบุญแบบผู้ชายอย่างนั้น ๆ แล้วพอตายไปแล้วชาติหน้า ๆ วิญญาณ ก็จะได้ไปเกิดเสวยสุข เป็นเทพธิดาชั้นเผด็จการผัว ในเมืองแมนแดนสวรรค์เช่นเดียวกัน แต่ต้องเติมลงไปอีกว่า ให้มีเทพบุตรรูปหล่อ ๆ มาเป็นผัวตั้ง 500 คน เช่นกันด้วยซี! จึงจะยุติธรรม หรือว่าในเมืองสวรรค์นั้นเขาก็มีอคติธรรม เข้าข้างผู้ชาย เอาเปรียบผู้หญิง ดังเช่นเมืองมนุษย์กระนั้นหรือ ? เรื่องขบขันอย่างที่เล่ามานั้น จึงทำให้นักวัตถุนิยมสมองใส นักปรัชญาโลกีย์ นักตรรกวิทยา บางท่านหัวเราะและเหยียดหยามศาสนาไปมากก็มี เพราะว่ามันขาดเหตุผล ขัดต่อหลักธรรมของแต่ละศาสนาเองด้วย

ถ้าใครจะมาค้านเรื่องนี้แล้ว **หลวงพ่อเฒ่า** ขอตอบแก้เอาไว้ ณ ที่นี้เสียเลยว่า ขอเชิญท่านผู้ค้านนั้น จงไปเปิดดูในพระคัมภีร์ของพวก โยคี ฤาษี เต๋า ฮินดู เชน (ไชนะ) ชั้นสูง ๆ ตราบไปจนกระทั่ง **พระไตรปิฎก** หินยาน และ มหายานในพระพุทธศาสนาอีกด้วย ว่าธรรมะที่จะให้ไปเกิดเป็นเทวดาได้นั้น กล่าวไว้ตรงกันหมดอย่างหนึ่ง คือต้องบำเพ็ญเทวธรรม คือ **"กุศลกรรมบถ 10 ประการ"** แล้วจงเอามาแยกธาตุดู วินิจวิจัยดูทีละข้อ ๆ เป็นพยานได้ว่าใน 10 ข้อนั้น เขายอมให้มีเมียทีตั้ง 500 นางหรือเปล่า? นี่เป็นคำตอบของฉัน ก็สิ้นเรื่องแล้วกันเอย .....

แล้วขอย้ำความอารมณ์ค้างตรงนี้ไว้อีกหน่อยว่า การใช้ธาตุ 4 มาเป็นอารมณ์กรรมฐานนั้น มีหลักฐานให้ดูง่าย ๆ ก็คือในศิลาจารึกโศลกของ **"พระพุทธเจ้า เวสสภู**[1]**"** ในบรรทัดแรกว่า "อาศัย 4 มหาภูตรูป ใช้ทำกาย" (สำนวนไทย ๆ ต้องว่า) "อาศัยมหาภูตรูปทั้ง 4 ปรุงแต่งเป็นกาย"

แล้วยังมีของ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี ตรัสไว้ในคุณธรรมของมหาบุรุษ 8 ประการ ข้อที่ (1) มีไว้ว่า "มหาภูตรูปทั้ง 4 เป็นทุกข์และว่าง."

และมีในมหาสุญตาสูตรอีกมากมาย พอพวกเธอโต ๆ ด้วยกาย และโต ๆ ด้วยปัญญาเมื่อไร ๆ แล้วค่อยไปค้นหาอ่านดูเอาเองก็แล้วกัน

แล้วตรงนี้ก็สำคัญไม่น้อย มีสงสัยกันมากจริง ๆ คือวิธีการที่เขาสอนฝึกสมาธิต่าง ๆ นั้น ถ้าปราชญ์ผู้รู้แจ้งธาตุแท้ ของการเจริญสมถะให้เกิดผลคือสมาธิดีมากแล้ว มักจะไม่ไปอวดว่าวิธีนี้ของตนวิเศษกว่าของผู้อื่น ๆ หมด สรุปความแล้วการสวดมนต์ก็ดี การเจริญสมาธิภาวนาก็ดี การนับลูกประคำก็ดี หรือจะใช้คำว่าพุทธะก็ดี พุทโธก็ดี หรือสัมมาอรหังก็ดี หรือจะใช้ออกนามพระโพธิสัตว์ ออกนาม พระพุทธเจ้าต่าง ๆ ก็ดี หรือการกำหนดลมหายใจเข้าและออกก็ดี ซึ่งกรรมวิธีเหล่านั้น เป็นสมถะวิธีคือการล่อจิต หรือว่าอุบายการบังคับจิต ให้สงบก่อน ภาษาโลก ๆ

1. อ่านศิลาจารึกนี้ในศิษย์โง่ ฯ เล่มที่ 2 (ฉบับแก้ไขสมบูรณ์)

"ธีรทาส"

ว่าปราบพื้นฐานของจิตใจ ให้สงบลงไปก่อนนั่นเอง จุดประสงค์ทุก ๆ วิธีมีจุดยืนนั้นเหมือนกัน ตรงที่ต้องการให้จิตเป็นสมาธิเร็วขึ้นไปด้วยกันทั้งนั้น.

แล้วชั้นสูงขึ้นต่อไปก็คือยกจิตขึ้นสู่ **"วิปัสสนาภูมิ"** คือเพ่งคิดใช้ปัญญาพิจารณา.... พระไตรลักษณ์ คือ **"อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา"** เป็นเป้าหมายไปที่ **"สุญตา"** จึงจะเรียกว่าเข้าสู่ทางมรรคผล **"นิพพาน"** ของพระพุทธศาสนาแล....

แล้วถ้าต้นมือครูสอนเริ่มฝึกหัดใช้แบบวิธีการ เพ่งฌานให้เห็นว่า "มหาภูตรูปทั้ง 4 ทั้งภายในกายตน และทั้งภายนอกกายตน เป็นอนัตตา และสุญตา" เป็นอารมณ์ได้บ้างแล้ว ก็ต้องเรียกว่าเป็นสมถะวิธีก่อนด้วยเหมือนกัน แต่มีพิเศษดีและสูงอยู่อย่างหนึ่งที่ครูบาโบราณท่านกล่าวสืบ ๆ ทอดกันลงมามาก ว่าถ้าทำอย่างนี้ ๆ แล้ว จะตัดไฟต้นลม ย่นย่อต้นทาง ตรงที่ไม่หลงงมงายไม่บ้าติดเรื่องรูปนิมิตต่าง ๆ เพราะว่าด่านแรกเริ่มต้นมือ ก็จะกวาดทิ้งลงไปแล้ว

ในอรรถกถาของมหาสุญตาสูตร ได้กล่าวไว้ว่าแนวนี้ **พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี** ตรัสสอนแก่บุคคลทั่ว ๆ ไปมากที่สุด เพราะว่าเหมาะสมแก่ชาวบ้านง่าย ๆ คือพระพุทธองค์ชี้ลงไปยังวัตถุสิ่งของที่รอบ ๆ ตัวเขาอยู่นั่นเอง ทำให้เขาเห็นตามไปได้ทันที เช่นพวกชาวไร่ อาบังรีดนมวัว บ้างอยู่ในนาตีนกำลังเหยียบดิน ยังมีน้ำ ท้องฟ้ามีแสงแดด อินเดียร้อนเป็นไฟแล้วก็ยังมีลมพัดมากระทบตัวแขกอาบัง แล้วพวกเธอเห็นไหม มี

"ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ" 4 อย่างนี้ใคร ๆ ก็รู้ถ้าบอกไป.... เพียงด่านแรกนี้ก็ให้มองเห็นธาตุ 4 มันไม่เที่ยง[1] และเป็นอนัตตา ที่สุดแล้วก็คือ **สุญตา "ว่าง-ว่าง"** พังทลายลงไปทั้งภายในกายตนอีกด้วย

คือมองดูสรรพสิ่งสักแต่ว่าเป็นธาตุแล้วก็ว่างอีกนั่นแหละ! ไม่มีตัวตน จิตใจถ้าทำได้อย่างนี้จะเกิดประโยชน์อยู่ตรงที่ว่าจิตกล้าแข็งขึ้น มีกำลังใจดีขึ้นหายโรคกลัวจนเป็นบ้า เช่นความหวาดกลัวภัย กลัวผี กลัวเทวดา กลัวความตายต่าง ๆ นั้นจะหายไปได้มากมายทีเดียว เพราะจิตมองเห็นสิ่งเหล่านั้นเป็นธาตุสักแต่ว่าธาตุไป หรือเป็นกลุ่มหนึ่งของสังขารธาตุ หรือกลุ่มหนึ่งของสังขารกรรม ที่มาประชุมปรุงแต่งกันไว้ได้ชั่วคราว พักเดียวก็เปลี่ยนแปรปรวนไป มองแล้วก็ว่างไป ไม่สำคัญอะไรมากมายเสียแล้ว จะมีสิ่งนั้นก็ได้ จะไม่มีสิ่งนั้นก็ได้ มันก็ยังตกอยู่ในกฎแห่งกรรมทั้งสิ้น ต้องวนเวียนด้วยกันทั้งนั้น จิตมองทะลุธาตุแท้ของสิ่งเหล่านั้น ว่าไม่ใช่ของวิเศษ ที่จะต้องกลัว

---

1. ในพระคัมภีร์มหาสมถะวิปัสสนา กล่าวไว้ว่าตอนที่เพ่งฌาน (ปัญญา) คือการพิจารณาจนเห็นว่าธาตุทั้ง 4 ในกายตนและภายนอกกายตนไม่เที่ยง (อนิจจัง) และเป็นอนัตตา ตอนนั้นเรียกว่า **"สมถะ"** คือทำความสงบจิต พอจิตตั้งมั่นสำรวมแน่วแน่เป็นสมาธิมากแล้ว จากนี้ไปจึงเป็น **"วิปัสสนา"** คือการใช้ปัญญาพิจารณาดูให้เกิดความรู้แจ้ง เห็นแจ้งตรงต่อสภาวะธรรม ด้วยทาง **"ปัญญาวิมุตติ"** ถ้าจิตหลุดพ้นเป็น **"สุญตา"** คือความว่างไป

(1) สมถะเขาจัดไว้ว่า "ปัญญาโลกีย์"

(2) วิปัสสนาเขาจัดไว้ว่า "ปัญญาโลกุตระ" "ธีรทาส"

มัวหลงใหลไปแล้ว ไม่ใช่มรรคผล **"นิพพาน"** เลยอย่างนี้เป็นต้น

แล้วถ้าเข้าใจธาตุแท้ จิตเข้าถึงธรรมนี้บ้างแล้ว **เชื่อกฎแห่งกรรม 12 อย่าง**[1] **เชื่อตามอริยสัจ 4 หรือมหาสติปัฏฐาน 4 หรือมรรคมีองค์ 8** จิตจะหวนมาเข้าวงนี้ได้บ้างแล้ว จิตเฉยเมยต่อเดรัจฉานวิชาบ้างแล้ว เห็นการทำเดรัจฉานวิชา เป็นการทำให้สัตว์วนเวียน แล้วตนก็จะมีกรรมร่วมบาปนั้นด้วย ไร้ประโยชน์ในทางดับทุกข์กายใจที่แท้จริงแล้ว ถ้าขืนยึดมั่นถือมั่นในสิ่งเหล่านี้มาก ๆ มีแต่จะบดบังทางมรรคผลนิพพานของตนเอง และสรรพสัตว์อีกด้วย ถ้าบุคคลใด ๆ ถึงภาวะเช่นนี้ได้แล้ว พระคัมภีร์โลกธาตุต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับมุมดับทุกข์ทางจิตใจ นั้นตีแตกไปร่วมครึ่งตู้ก็ว่าได้

ส่วนในเรื่อง **"อากาศธาตุหรือวิญญาณธาตุ"** นั้นแล้วค่อย ๆ มาเติมต่อยอดกันที่หลัง ก็ยังไม่สายจนเกินไปนักจะปลอดภัยมากที่สุด คือถ้าต้นมือไปพูดสอนเรื่องวิญญาณมากไปแล้วมักจะพลัดเข้าเมืองผี หลงในด่านเทวดาไปง่าย ๆ ถ้าติดหลงอยู่ในสองแดนนี้แล้วจะถอนยากเต็มที่ ถ้าไม่ให้รู้เรื่องนี้เสียเลยจะสอนง่ายดี ฟังธรรมง่ายกว่ากัน ถึงแม้ยังออกจากด่านเหล่านี้ไม่ได้ แต่ก็ไม่ตกไปเป็นเหยื่อ เป็นทาสของผีสางเทวดาไปเท่าไร

1. อ่านหนังสือ "หลักกรรมและการเวียนว่ายตายเกิด" **วศิน อินทสระ.** มีจำหน่ายที่มหามกุฏราชวิทยาลัย กทม. (ไม่มีแจกทาน)

นัก เพราะมีสติปัญญาเป็นหลักวิชาการที่จะแยกธาตุโครงสร้างจุดยืนของผู้วิเศษได้บ้างแล้ว คือรู้เรื่องใน **"ศาสนาเทวนิยม"** คืออัตตานิยมหรือตัวตนนิยมนั่นเอง

เอาเพียงแค่ ธาตุ 4 ตั้งฐาน แต่ต้นมือให้ได้บ้างเสียก่อนเถิด! แล้วธาตุอื่น ๆ จะรู้เอง ต่อยอดกันภายหลัง ก็ยังไม่สายจนเกินไปนัก มีตัวอย่างให้ดูทั่ว ๆ ไป ดังเช่นพวกที่ ศีล 5 ข้อ ก็ยังรักษาไม่ได้ ยังแบกไม่ไหวเลย.... แล้วคุยโขมงโฉงเฉง ! ว่าจะไปรักษาศีลทีเดียวเป็นร้อย ๆ ข้อ พอนาน ๆ ไปก็มักจะเข้าตำรา **"พุทธทำนาย[1]"** ละกระมัง ? พระพุทธศาสนา ยุคหมดศาสดาแล้ว ไปไม่ค่อยจะรอด เพราะว่ามีคนอย่างนี้เอง

แล้วอริยครูโบราณท่านฉลาดพอ เข้าใจย่นย่อตัดหนทางที่สั้น ๆ ปลอดภัย ลัดตรงไปยังเป้าหมายที่ต้องการอย่างฉับพลันจะได้ไม่เสียเวลามัวไปหลงด่านอุปาทานมายาการต่าง ๆ มากจนเกินไปนัก ขึ้นต้นใช้ **"มหาภูตรูปทั้ง 4 ไม่เที่ยงและเป็นอนัตตา"** **ต่อท้ายลงด้วย** **"ขันธ์ 5 ว่าง[2] (สุญตา)"** อีกแล้วทุกข์ทั้งปวงจะดับเบาลงไปฮวบฮาบ! ผ่านด่านนี้ไปได้แล้วก็เกือบจะเข้าถึง **"กายว่าง และจิตว่าง"** คือ ดับ–ดับ–ดับ–

1. อยากรู้ไปซื้อหนังสือ "ขุมทรัพย์จากพระโอษฐ์" โดย พุทธทาสภิกขุ

2. คือใช้ปัญญาพิจารณาขันธ์ 5 ว่างให้สมควรเป็นความว่างสุญตาไป แล้วทุกข์ใจทั้งปวงจะดับหมด อย่างนี้เป็นพุทธพจน์แล... "ธีรทาส"

ดับ–ดับ–ว่าง–ว่าง ๆ ๆ ๆ ถอนความรู้สึกยึดมั่นถือมั่นในธาตุ[1] ต่าง ๆ ลงได้ นั่นคือการให้แหวกออกจาก **"กามธาตุ–ไปสู่–อรูปธาตุ–ที่สุดถึง–นิโรธธาตุ (นิพพาน)"** อย่างฉับพลันก็ได้บ้างเหมือนกัน อย่างนี้เป็นกรรมวิธีหนึ่งสำหรับคนแก่หรือวุ่นวายใจอยู่ก่อน ไม่มีเวลาพอที่จะศึกษาพระไตรปิฎกเป็นปี ๆ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ในมหาสุญตาสูตรเหมือนกัน มีถึง 600 ผูก เป็นปัญญาวิมุตติ **พระถังซำจั๋ง** พร้อมทั้งนักปราชญ์พระภิกษุ ที่เชี่ยวชาญภาษาสันสกฤตและภาษาบาลี และภาษาจีน 1000 องค์ ตั้งกองแปลด้วยทุนหลวงไว้แล้ว

แล้วอย่าเข้าใจผิดอีกนิด ในครั้งพุทธกาลโน้นก็มีคนเก่งคือครูทั้ง 6 ชื่อดัง และในจำนวนนี้มีอยู่ท่านหนึ่ง ชื่อ **"อชิต–เกสกัมพลี"** ท่านก็สอนเรื่องธาตุ 4 คล้าย ๆ กันก็มี แต่ของท่านครูผู้นั้นเก่งเกินมากไป จนออกนอกทางไปเลย เห็นบุญบาปไม่มีไปเลย ไม่รับรู้เรื่องกรรมดีและกรรมชั่วเลย พอไปพบ พระ-พุทธเจ้าเข้าแล้ว ท่านก็เปลี่ยนความหมายนั้นให้เสียใหม่ เพียงแต่ต่อเติมยอดให้นิดเดียว ก็ใช้ได้เข้า **"โลกุตรธรรม"**

---

1. ความจริงแล้วเส้นผมเล็ก ๆ ก็มีครบแทบจะทุกธาตุแล้ว ถ้าให้รู้มากจะสงสัยมาก เอาไว้แสดงโวหารกันสวยงามดี จบไม่ลงเมาหลงอยู่แต่ทฤษฎี เพียงแค่กิเลสชั้นหยาบง่าย ๆ ก็ไม่ยอมหัดปลงกันเท่าไรนักเลย แล้วจะไปสอนศิษย์ให้เขามาทำตามนั้น พูดธรรมะชั้นสูง ๆ เขาจะฟังหรือ ? แล้วข้าพเจ้าผู้กล้าพูดนี้ก็ยังอยู่ในพวกเมาบ้างเหมือนกัน "ธีรทาส"

แล้วพึงทราบเอาไว้อย่าลืมว่า ในสายตาปัญญาของคณาจารย์เซ็น (ฌาน) ในเมืองจีนต่าง ๆ ที่แตกฉาน พระไตรปิฎก ทั้ง **"หินยาน และมหายาน"** แล้วมักจะมองว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้า **ศากยมุนี** เกิดขึ้นใน อินเดีย นั้น แทบจะไม่ต้องตรัสอะไร ๆ เลย พวกศาสดาจารย์อื่น ๆ เขาวางรากฐานเอาไว้ดีมากแล้ว เปรียบเสมือนราชสีห์ แต่ยังขาดนัยน์ตาทั้งสองข้างเท่านั้นเอง พระพุทธองค์พังทลายเจ้าอัตตาตัวตนของเขาลงไป แล้วก็เติมอนัตตา และสุญญตาให้ลงไป ก็หลุดพ้นไปอย่างฉับพลันทันที

จึงมีภาพเขียนของเซ็น (ฌาน) ที่เป็นปริศนาว่า **"ถ้าอ้าปากก็ตาย-ถ้าพูดก็แพ้"** คือคนที่พูดก่อนเป็นแพ้ ไม่ว่าจะเป็นปัญหาธรรมใด ๆ เขามีวิธีล้มคำพูดนั้นได้ ยกเว้นจะนิ่ง! หุบปากเงียบ! นั่นแหละชนะเอย....แล้วเคล็ดลับของ พระพุทธเจ้า จะเอาชนะฝ่ายตรงข้ามได้นั้น ก็อยู่ตรงที่ ถามกลับไปต้อนคำพูดเขากลับไปจนสุดทางก็แพ้เอง

จึงมีคำพูดซ้อนคำพูด เช่น **"ใช่ก็ไม่ใช่-ไม่ใช่ก็ยังไม่ใช่อีก"** ฟังให้ดี ๆ ถ้าเขาเห็นว่า **"ใช่"** แล้ว ก็ต้องล้มคำนั้นเขาลงไปอีกที คือไม่ให้เขาติดตัว **"ใช่"** ไว้ และทั้งไม่ให้ติดตัว **"ไม่ใช่"** นั้นไว้อีกด้วย ต้อนกวาดออกไปจนว่างกันหมดเลย แล้วขอถามอีกว่าตรงนี้คืออะไร ? ขอตอบไว้ว่าไม่มีภาษามนุษย์พูดได้ถูกต้อง คือเข้าเมือง **"ปัจจัตตัง"** อีก ใครบรรลุถึงแล้วรู้เอง

ขอย้ำป้องกันฟังผิด จดผิดอีกที **"ใช่ก็ไม่ใช่-ไม่ใช่ก็ยังไม่ใช่อีก"** ถ้าฟังไม่เข้าใจ ก็ว่า **"บ้า"** เลย หาว่าพูดกวนโมโหไปเลย

บทที่ 14

หลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสิ่วเซียนซือ) ได้เคยผ่านประสบการณ์ชั่วและดีของชีวิตมาจนเอือมระอา เห็นมายาการกลลวงของโลกก่อนพวกเธอจะเกิด หรือก่อนปู่ย่าตายายทวด ของพวกเธอเกิดอีกด้วยซ้ำไป เมื่อสมัยฉันเป็นเด็ก ๆ ก็จอมซุกซนมือบอนเข้าที่ไหนก็เป็นตัวยุ่งที่นั่น ไม่ต่างอะไรกับพวกเธอนี้ ตอนวัยหนุ่มก็เป็นคนเลือดร้อน เป็นคนเถรตรง คือคนจริงมากเกินไป ที่เขาเรียกว่า **"มีปัญญาโลกีย์มากเกินไป-จึงขาดสติ"** เป็นคนที่ถ้าคิดเห็นสิ่งที่ดีแล้ว ก็ต้องพูดโบ้งบ้าง! ออกไปเลย ถ้าคิดเห็นสิ่งที่ชั่วแล้ว ก็อดที่จะเก็บเอาไว้ไม่ได้ ถ้าไม่ได้พูดไปจนหมดเลยคงจะอกแตกตาย! จึงทำให้ผู้อื่น ๆ เขาพลอยเดือดร้อนไปด้วยก็มี กรรม!

ภายหลัง ๆ พอโลกีย์สุดทางเข้าแล้ว โลกุตระเข้าเองตอนนี้ก็มาคิดเสียใจ ที่เขาว่าเรียนมากยากนาน เพราะว่าความรู้ของตนเองเกิดเป็นพิษแก่ตนเอง รู้น้อยก็พลอยรำคาญ เพราะชอบสงสัยปัญหาชีวิตของตนเอง แล้วก็แก้ไม่ตกได้เลย... พอได้หันเข้ามาศึกษาธรรมะ จึงตรัสรู้แจ้งในอนุสัยตนเอง จับวาระจิตตนเองได้. วันนั้นจึงเห็นคุณประโยชน์ของธรรมะ

แล้วยังค้นพบสืบไปอีกว่า จิตที่ยังเป็นโลกียชนอยู่นั้น ถ้ายังไม่มีชื่อเสียง ก็ทุกข์ใจเที่ยวเสาะแสวงหาความรู้ เพราะอยากจะมีชื่อเสียง พอไปมีชื่อเสียงเข้าจริง ๆ กันแล้ว ก็ทรมานใจอีก เป็นทุกข์เพราะการมีชื่อเสียงมากเกินไป ซ้อนทุกข์ขึ้นมาอีกชั้นหนึ่ง กรรม! จนกว่าจะรู้ว่าตนเอง ผิดอยู่ตลอดเวลา หรือที่ภาษาธรรมะเขาว่า ตรัสรู้นิสัยเดิมของตนได้บ้างแล้ว ว่ามันเป็นเพราะตัวเรา จิตเรามัวคิดวุ่นวาย เที่ยวไปหาความสุขภายนอกกายตนนั่นแหละ! นั่นเอง มันจึงทำให้ **"จิตวุ่น-จิตวุ่น-จิตไม่ว่าง จิตไม่ว่าง"** แล้วก็คือไร้ความสุข ไร้ความสุขตรงนี้เอง กรรม! พอจะรู้ได้อย่างนี้แล้ว รู้สันดานของตนเองแล้วแต่จะดับทุกข์ปลงตกได้จริง ๆ นั้น ก็เล่นเอาเสียจวนจะเน่าเข้าโลงกันอยู่แล้วนา!

ฉะนั้นในวันนี้ ฉันจึงเป็นห่วงพวกเธอมาก เพราะว่าบางคนโต ๆ ขึ้นไปแล้ว อาจจะไปเป็นครูบาสอนธรรมะให้แก่คนก็ได้ แล้วจะจำคำพูด จดคำสอนของฉันนี้ไปได้ไม่หมด จะพูดผิดพูดไม่หมดใจความ เช่นฉันพูดบวกไว้ แล้วก็พูดลบไว้ คือผูกแล้วก็แก้ไว้ในตัวด้วย ฉันกลัวว่าจะพูดไม่ได้ดีอย่างที่ฉันพูดไว้แล้วมันจะกลายไปว่า ขึ้นเทศนาทีไร ๆ ก็ได้แต่ความบ่อนแตกดีทุกที! คนฟังไปเท่าไร ๆ ก็ฉลาดเท่าเดิม ๆ แล้วเขาจะสอบถามมาว่า ใครเป็นครูสอนพวกเธอมา แล้วเขาก็จะช่วยกันอวยพรชั้นสูง ๆ ส่งมาให้ถึง พ่อแม่ปู่ย่าตายาย ของ **หลวงพ่อเฒ่า** อีกด้วยละกระมั้ง? ฉันยังไม่ไว้วางใจตรงนี้มาก .... จึงต้องพูดซ้ำซ้ำขยายความมาเสมอ ๆ ถ้าฉันตายไปแล้ว จะหาครูบาสอน

ธรรมะเถรตรง เปิดเผยความลี้ลับ ของธรรมะให้แก่เธออย่างนี้ คงจะยากมากนา ! ฉะนั้นอย่าเพิ่งเผาทิ้งคำสอนฉันนี้ไปเร็วนัก บางทีจนมุมทางโลกแล้ว ก็อาจจะเป็นยาทิพย์รักษาโรคให้หายได้เหมือนกันนา !

เอาละ ! ถ้าพวกเธอโต ๆ ขึ้นไปแล้ว เกิดมีใครเขามาเชิญให้ไปเป็นครู สอนธรรมะแก่คนแล้ว อย่าลืม ! ต้องมองคนในแง่ดี ในมุมสูงเอาไว้ก่อน แล้วไปที่ไหน ๆ จะได้ไม่บ่อนพัง ! ภายหลังจะเข้าบ้านนั้น ออกเมืองโน้นก็ยังได้อีกนา ! คือจำตรงนี้เอาไว้ว่า "พวกโลกียชนนั้น ไม่ว่าจะเป็นชนชาติใด ภาษาใด หรือถือศาสนาใดก็ดี เป็นของธรรมดา ๆ จิตเขานั้น รักความสุข เกลียดความทุกข์ กลัวความตาย แล้วจิตก็มุ่งจะขจัด ในสิ่งที่ตนเห็นว่าไม่ดีนั้นให้ออกไป แล้วจิตก็มุ่งที่จะแสวงหาในสิ่ง ที่ตนเห็นว่าดีนั้นเข้ามา คือหนีความชั่วเท่าที่ปัญญาตนเอง เห็นว่าชั่วเพื่อความอยู่รอดในตัวมากันแล้ว โดยสัญชาตญาณของสัตว์โลก". ทำไมฉันจึงจะพูดตรงนี้ ก็เพื่อจะสั่งเอาไว้อีกทีว่า ถ้าพวกเธอไปเห็นอะไร ๆ ของเขาที่ผิดใจเธอ หรือผิดตำราที่เธอเรียนมา หรือผิดหลักธรรมของเธอ

แล้วจะว่าของเขาผิดไปหมดเลยทันทีหรือ ? ไม่ใช่อย่างนั้นอย่างนั้นนา ! แล้วก็ไม่ใช่เอาแต่การเทศนา ตำหนิติเตียน เขาตะบันไปข้างเดียวเลยนา ! อย่างนี้ภาษาเซ็น (ฌาน) ในการสอบวิปัสสนาภูมิ เขาว่า **"ถ้าเราเห็นผู้อื่นผิด-เราก็ยังผิดอยู่"** หือ ! ว่ายังไงนะ... จดกันไม่ลงใช่ไหม ? งง ๆ พูดภาษาไก่ไม่กินอ้อยอีกแล้ว ฟังดูก่อน ! "ถ้าเราเห็นผู้อื่นผิด-เราก็ยังผิดอยู่"

ด้วยกันนั่นเอง พูดเล่นตลกไปหรือเปล่าหนอ ? คำพูดนี้ตามหลัก แล้วเขาจะไม่อธิบาย แต่ฉันเห็นพวกเธอ ๆ ถ้าขืนปล่อยไปจะแย่กว่านี้ ฉะนั้นให้รู้ไปเสียเลย พอมีเค้ามูลเป็นหลักจะได้แย่น้อยหน่อยก็ยังเอาดี มันเป็นคำพูดที่ตรงกันข้าม จะให้ผู้ฟังคิดถึงอีกมุมหนึ่ง ซึ่งอยู่ตรงกันข้าม แสดงว่าจิตเรายังปรุงแต่งอยู่ ยังมีอุปาทานแห่งความยึดมั่นถือมั่นชั้นละเอียดอยู่ จิตก็ยังไม่ว่างถึงที่สุด จึงไม่หลุดพ้นทุกข์ไม่เข้า "**นิพพาน**" อย่างนี้ซึ่งเป็นภาษาที่ครูบาเขาใช้ ทดสอบอารมณ์ทาง "**วิปัสสนาภูมิ**" เป็นภาษาพ้นโลก ชาวโลกุตรชนเขาพูดกันต่างหาก !

โลกียชนจึงฟังไม่เข้าหู บ้างไม่รู้เรื่องเอาเสียเลย ความจริงแล้ว เขาไม่นิยมอธิบายให้ฟัง ต้องการให้เอาไปขบคิดตีให้แตกเอง ถ้าบอกหมดแล้ว จะหมดราคา แล้วพวกเธอก็ยังปฏิบัติไม่ได้ด้วยกันทั้งนั้น สู้ทิ้งเอาไว้ให้เป็น "**ปัจจัตตัง**" ไม่ได้มีค่าพันตำลึงทองจะได้มีคนอวดเก่งให้ฟังมาก ๆ สนุกดีด้วย

แล้วมันเหมือนดังคำพูดที่ว่า "**ทำบุญไม่ได้บุญ-นั่นคือบุญ**" เอ้า ! งง ๆ เวียนหัวอีกแล้ว แล้วใครมันจะไปทำบุญกันเล่า ? พูดออกไปได้หรือ ? "ทำบุญไม่ได้บุญ–นั่นคือบุญ" สงสัยกันจริง ๆ

แล้วยังมีอีกตอนหนึ่งว่า "**เห็นคนไม่ใช่คน-นั่นคือคน**" นี่ก็อีก มันตรงกันข้ามกันไปหมดเลย ! มีแต่ทั่ว ๆ ไปเขาสอนกันไว้ว่า "**ให้เห็นคนเป็นคน**" ต้องเห็นคนเป็นคนไว้นา ! นี่กับ

พูดให้กลับกันไปว่า "เห็นคนไม่ใช่คน-นั่นคือคน" ไปอย่างนี้

แล้วยังมีอีกตอนหนึ่งว่า **"เห็นมนุษย์ไม่ใช่มนุษย์-นั่นแหละจะรู้จักธาตุแท้ของมนุษย์"** ที่พูด ๆ มาทั้งหมดนั้น ระวังกันให้ดี ๆ นา! ต้องดูคนพูด ต้องดูสถานที่พูด เพราะว่าเป็นธรรมะโลกแตก! ได้เคยบ่อนพังทลายกันมาในประวัติศาสตร์แล้ว

จึงมีคำกล่าวของอริยครูโบราณ ท่านไว้ว่า การที่จะสอนธรรมะชั้นโลกุตรธรรมแล้ว "บางคนนั้นบอกหมดไม่ได้. บางคนนั้น... ถ้าบอกหมดไปทันทีแล้ว เขาจะทนอยู่ไม่ได้." มักจะบ่อนแตก! ไม่แตกทันทีก็จะพังภายหลัง

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านมักจะสอนธรรมะให้ทีละคน ๆ ไปก่อน จึงทำให้มีมากมายถึง **"84,000. วิธี"** ซึ่งทุก ๆ วิธีนั้นดับทุกข์ได้ ความจริงแล้วทุก ๆ วิธีนั้น ก็คือไม่มีอื่นไกลอะไร ๆ เลย นอกจากสรุปแล้ว พระพุทธองค์ต้องการให้ **"ดับ-ดับ"** ดับอย่างเดียวนี้เท่านั้น เพื่อที่จะให้ออกไปทางเดียว แล้วในศาสนาอื่น ๆ เขาก็มีสอนการ **"ดับ-ดับ"** อย่างนี้เหมือนกัน แต่ของเขายังดับไม่หมด ดับออกจากวัฏสงสารไม่ได้จริง เป็นเพียงแต่ดับชั้นหยาบ ๆ เท่านั้น ยังไม่หลุดพ้นทุกข์ ชนิดดับไม่เหลือ ๆ เป็น **"พระอรหันต์"** ไป ไม่ใช่ว่าศาสนาอื่น ๆ เขาจะเลวไปจนหมดนา! **หลวงพ่อเฒ่า** แสดงธรรมต้องมีธรรมให้ความเห็นเป็นธรรมแก่ทุก ๆ ศาสนาไป

แล้วตรงที่โลกียชน เขาเห็นความชั่วว่าดี หรือเห็นความดีว่าชั่วไป คือเห็นกลับกันไปเสียนั้น พวกเธอจะไปติเขา ตำหนิเขาว่าผิดหมดทันที อย่างกระนั้นหรือ ? มันก็ยากมากนา ! จะไม่ได้ให้ความเป็นธรรมแก่ฝ่ายเขาบ้างเลย หรือให้เขาพูดแก้ความดูบ้างซี ! เพราะว่าสิ่งนั้น ๆ มันยังถูกกับจิตใจของเขาอยู่ หรือยังเป็นประโยชน์แก่เขาอยู่นี่ !

ดังเช่นคำสอนในลัทธิ **"โลกายัต"** ในอินเดียโบราณ เขาเอากามมาเป็น **"นิพพาน"** ไป เขาบอกว่าจิตที่เกิดกามราคะ เร่าร้อนกระวนกระวายใจนั้น ก็คือทุกข์เป็นนรกอย่างหนึ่งนั่นแหละ ! พวกโลกายัตเขาก็ว่าของเขาถูก แล้วพวกเธอจะว่ายังไง ?

แล้วถ้าพวกเธอไปพบคนกำลังดื่มเหล้า เมากันอย่างสนุกสนานเฮฮา ! ดีจริงโว้ย ! แล้วพวกเธอจะบอกเขาว่า เหล้านั้นไม่ดีต้องทิ้งไปทันที ! หรือถ้าไปพบคนกำลังหิวมาก เขาฆ่าสัตว์กินอยู่ หรือคนฆ่าสัตว์ขายกำลังจะต้องการรวยเงิน แล้วไปบอกเขาว่า นั่นไม่ดีเป็นบาปกรรมชั่วนัก ! ต้องให้เลิกไปทันที ! หลวงพ่อเฒ่า คิดว่าเขาไม่ยอมฟังเทศนาของพวกเธอนั้น ก็ยังนับว่าดียังเป็นบุญมากอยู่ แต่ฉันกลัวว่า พ่อจะด่าแม่ส่งให้เลย ! หรือไม่ก็ไล่เตะพวกเธอ ขับให้วิ่งหนีออกจากบ้านเขาไม่ทันนะซี ! ที่ฉันเทศนาแบบนี้นั้น ก็เป็นห่วงหลังจากฉันตายไปแล้ว และตอนที่ปล่อยพวกเธอออกจากกรงขังไปนั้น บางคนอาจจะอวดความรู้แสดงกิเลสให้เขาดูบ้างแน่นอน

เรื่องเหล่านี้ **หลวงพ่อเฒ่า** ตอนหนุ่ม ๆ ก็เคยทำผิดเพราะโง่แกมหยิ่ง ที่ตนไม่รู้ตัวว่ายังผิดอยู่ ก็มีมากมายเหมือนกัน เช่น ชอบเทศนาว่า **"อะไร ๆ ก็ไม่เที่ยง ๆ** ไม่มีตัวตนที่ยั่งยืน อะไร ๆ ก็ไร้ประโยชน์" อย่างนี้เป็นต้น โดยเฉพาะคำพูดว่า **"ไร้ประโยชน์"** นั้น ต้องดูภูมิธรรมของคนก่อน บางคนพูดไม่ได้ เพราะเขายังมุ่งหวังประโยชน์นั้นอย่างมากที่สุดอยู่ ต้องเปลี่ยนมาใช้คำว่า "ไม่ควรยึดมั่นถือมั่นว่าเที่ยงแท้นัก มันไม่เที่ยงตามที่คิดนั้นก็ได้" อย่างนี้เขาจะไม่โกรธทันทีมากนัก **หลวงพ่อเฒ่า** ได้เคยไปพบคนจำพวกนี้เข้า พอเทศน์จบพ่อลุกขึ้นมาว่า "ไม่เที่ยงนั้นมันเป็นของแก–โว้ย ! แต่ของกันมันมีประโยชน์ มันเที่ยงตรงได้เงินทองนี่หว่า !" หรือว่า **"มันถูกของมึง–แต่ผิดของกู"** แล้วจะว่ากันยังไง ?

ถ้าพวกเธอไปพบชนพวกนี้เข้าแล้ว ยังไม่เหมาะสมควรนักที่จะเทศนา **"โลกุตรธรรม"** ต้องคอยเวลาดูเชิงก่อน หรือ **"นิ่งดีกว่าพูด"** การนิ่งสำรวมในศีลวินัยนั้น ก็คือการสอนธรรมะชนิดชั้นสูงอย่างหนึ่งเหมือนกัน แล้วถ้าจำเป็นจะต้องพูดโดยที่จะหลีกเลี่ยงไม่ได้แล้ว ถ้าใช้ศิลปแบบการทูตยกแรกไปทีก่อน ! คืออย่าพูดตรง ๆ ไปหมดทันทีนัก คือถ้าเขาบอกว่า ไม่อยากจะฟังเทศนาธรรมะ เพราะว่าเขายังทำชั่วกันอยู่มาก พวกเธอจะต้องตอบไปว่า **"ถูก . . . ถูก !"** (รับรองให้เขาดีใจทีก่อน)

แต่ต้องพูดเติมท้ายลงไปอีกว่า **"ช่วนั้นก็คือธรรมะเหมือนกัน . . . แต่เป็นธรรมะฝ่ายชั่ว"** ชนพวกนี้ถ้าเขาพูดอะไร ๆ มา ต้องเอาคำพูดเขานั้นแก้กลับไป รับรองแบบนี้ว่า "ชั่วนั้นก็เป็นธรรมะฝ่ายชั่วเหมือนกัน" เขาฟัง ๆ กันแล้วมักจะฉงนและสนใจ . . . ว่าเขาก็มีธรรมะเหมือนกัน แต่เป็นธรรมะฝ่ายชั่วเท่านั้นเอง อย่างนี้เป็นต้น เขาจะไม่โกรธทันที หรือว่าเขาพูดว่าของเขาดีแล้ว

พวกเธอต้องตอบสวนไปว่า "ดี–แต่ยังดีน้อยไป–ดีน้อยไปหน่อย" ทิ้งคำพูดอย่างนี้ไว้ยกแรก คอยเชิงดูทีท่ากันเสียสักพักหนึ่งก่อน ถ้าถัดไปเขามีคำพูดหรือได้สติหันมาต่อรองหันมาฟังบ้างแล้ว จงเทศนาไปย้ำความว่า "ถูกของแก–แต่ยังไม่ตรง . . . ยังไม่ถูก . . . ผลประโยชน์อันดีและสูงสุดยิ่ง ๆ ขึ้นไปกว่านั้น ที่พวกแกจะได้รับดีกว่านั้นก็ยังมี . . ."

พูดเท่านี้ทิ้งไว้แล้วอย่าพูดเรื่องนี้กันอีกนาน ๆ หน่อย คอยจนเขาสนใจจริง ๆ ทีนี้ค่อยต่อยอดภายหลังแบบอย่างที่สอนไปนี้จะเข้าดงคนอย่างไหน ๆ ก็ได้ มีหนทางหันมาคบค้าสมาคมกันทีหลังได้บ้าง

ตำรานักการทูตเขาบอกว่า ถ้าพูดเป็น หรือรู้จักแบ่งช่วงทิ้งช่องว่าง–ให้ฝ่ายตรงข้ามมีเวลาคิดต่อรอง–เราคอยจังหวะเขาแต่ฝ่ายเดียว ได้อย่างนี้แล้วเขาเปรียบเทียบไว้ว่าบุคคลนั้นเข้าถึงดงเสือได้ เสือยังไม่กิน แล้วถ้าบางทีเสือฟังฉงน ๆ เกิดชอบใจ ! หันมาเป็นเพื่อนด้วย เพราะความฉงนอยากรู้เป็นเหตุ เราจะได้อาศัยบารมีของเสือดุ เอาไว้ช่วยคุ้มครองความปลอดภัยให้อีกด้วย

เสือนั้นเขาว่าถ้ารู้จักนิสัยของมัน หรือใช้มันเป็น ให้มันมาเฝ้าบ้านเรือน จะเป็นประโยชน์ได้ดีกว่าพวกหมา ดีกว่าหมาหลายสิบเท่าตัว เพราะว่าขโมยมันกลัวเสือกิน ไม่ค่อยจะกลัวหมากัดเท่าไรนักแล ....

แล้วหมานั้น ถ้าพวกเธอไปมองดูตอนมันกินขี้ สิ่งของสกปรกแล้ว ใคร ๆ ก็ไม่อยากจะเลี้ยงหมาดุ จิตเกิดไม่อยากจะเลี้ยงหมาเอาไว้ในบ้านเรือน แต่ถ้าไปมองดูตอนมันเฝ้ายาม เห่าขับพวกขโมย หวงสมบัติแทนเจ้าของได้แล้ว อย่างนี้ใคร ๆ ที่มีสมบัติจิตเกิดอยากจะเลี้ยงหมา เอาหมาไว้เป็นเพื่อนเฝ้าบ้านเรือน.

แล้วไม่ว่าจะเป็นการงานใด ๆ ในโลกนี้ จะต้องอาศัยกันเกิดขึ้น อาศัยกันตั้งอยู่ อาศัยกันดับไป ๆ ๆ ๆ คือต้องอาศัยบารมีซึ่งกันและกันพยุง ๆ ไว้ ประคับประคองกันอยู่ จึงจะอยู่รอดไปได้เจริญสะดวกดี.

จงหันไปดูต้นไม้ใหญ่ ๆ อายุตั้งพันปีนั้น มันก็ยังอาศัยดินน้ำ รากเหง้าเจาะฝังลึกแผ่กว้างในดิน ยึดไว้เป็นฐานจึงจะอยู่รอดไม่ถูกลมพัดล้มไปได้ง่าย ๆ นัก สรุปตรงนี้ไว้ว่า "จะทำการงานอะไร ๆ ต้องมองธาตุแท้ จุดยืนโครงสร้างของการงานนั้น ว่าจะอยู่ยืนในรูปไหนเสียก่อน จะได้ไม่ล้มพังทลายลงทันทีเร็วเกินไปนัก"

แล้วยังมีเรื่องประจำวัฏสงสารอีกอย่างหนึ่ง พวกเธอในอนาคตกาลจะพบบ้างแน่นอน จำเอาไว้ให้ดี ๆ เชียวนะ! ขึ้นชื่อว่าการงานโลกีย์ ทำงานร่วมกับชนโลกีย์แล้ว ไม่ว่าจะในบ้านหรือในสังคมโลกหรือในลัทธิการเมืองใด ๆ ถึงแม้จะทำความดี

ไว้มากมายสักเท่าไร ๆ ก็ตามที่เถิด ! จะหนีไม่พ้นคนโลกีย์อิจฉา จะหนีไม่พ้นมีคนขัดต่ออุดมคติบ้าง หรือหนักขึ้นไปอีกก็จะมีการบีบแข่งเตะขากันบ้าง หรืออย่างน้อยที่สุดก็จะต้องมีการข่มอารมณ์ตนเองไว้บ้าง "ทุกข์ใจคือนรกชั้นละเอียดประจำโลกีย์" ที่ไหนก็มีสิ่งเหล่านี้

ถ้าจะคิดทำการงานร่วมกับชนโลกีย์แล้ว ต้องปลงชีวิตกายใจไว้ได้ล่วงหน้าเสียก่อนเลย ว่าจะหนีไม่พ้นเรื่องอย่างนี้ ยกเว้นจะพบมากหรือพบน้อยเท่านั้นเอง แล้วมันจะมีอายุนานเท่าไร ๆ ก็มีเวลาหยุด มีเวลาเปลี่ยนแปลง มีความอนิจจังไปในตัวของมันเองด้วยเหมือนกัน มันอยู่ที่ว่าเราจะมีความอดทนเอาความดีชนะความชั่วนั้นโดยไม่หวังผลตอบแทนมากมายนัก

จงคิดเสียว่าเป็นโชคดีแล้ว จะได้ทดสอบดูภูมิธรรมตนบ้าง จะได้แสวงประโยชน์จากทุกข์นั้น คือการบำเพ็ญ **"ศตขันติบารมีโพธิสัตว์"** ไปในตัวเสียอีกด้วยเลยก็สิ้นเรื่องแล้วกันเอย... **"ศต"** นั้น แปลว่า 100 อดทนตั้งร้อยหรือนับหนึ่งถึงร้อยก่อน ยิ้ม–นิ่ง–คือวินัยของโพธิสัตว์แล...

แล้วทำไม **หลวงพ่อเฒ่า** จึงต้องพูดเรื่องนี้ เป็นเพราะว่าเด็กหนุ่ม ๆ พอออกไปเผชิญหน้ากับโลกแล้ว บางคนต้องกินยาตาย หรือคิดไปฆ่าคนอื่น ๆ ตายตามไป หรือก่อเรื่องให้วุ่นวายเดือดร้อนใจตนเองและผู้อื่น ๆ เป็นเพราะว่าขาดหลักธรรมประจำจิตใจ ขาดผู้เตือนสติไว้ก่อน ขาดครูผู้นำวิญญาณให้รู้แจ้งธาตุแท้ของจิตใจ ว่ามันไม่เที่ยงมันเป็นอย่างนั้นเอง มีประจำโลก

ถ้าอยู่กับโลกจะต้องไปพบความรัก ความเกลียด ความโกรธ ความผิดหวังในมายาการของโลกอย่างนั้น ๆ บ้างแน่นอน อย่าโง่คิดจนเป็นโรคเส้นประสาทไป มันเป็นของธรรมดา ๆ ถ้าพบเรื่องอย่างนี้แล้ว ต้องปลงว่าเป็นกรรมร่วมโลกของการเกิดเป็นคน เราอาจจะเป็นหนี้อย่างนี้ ๆ เขามาแต่ชาติก่อน ๆ ก็ได้ ขอให้คิดว่าเรายกให้เป็นทานแก่เขาไปเลย อภัยทานไปเป็นบุญมาก หรือโชคดีแล้วจะได้แสวงหาประโยชน์จากทุกข์นั้นเป็นบทเรียน คือการบำเพ็ญ **“ศตขันติบารมีโพธิสัตว์”** ไปพลางก่อน !

ชนะมารด้วยความอดทนแผ่เมตตาจิต สร้างกรรมดีให้แก่เขาไม่ทางตรงก็ทางอ้อม โดยไม่หวังผลตอบแทน นั่นแหละชนะในโลกนี้พร้อมทั้งโลกหน้าด้วย ยิ้มได้เมื่อภัยมา คือเชื้อสาย **“พุทธบุตร”** แท้จริงแล...

มีเรื่องที่เขาเล่าสืบ ๆ กันลงมา ฉันเห็นว่าเป็นคติธรรมเป็นปริศนาธรรมแก่พวกเธอนี้ดีมาก คือได้มีเศรษฐีในเมืองจีน ท่านหนึ่งชื่อ **“โข้วไต้ฮก”** อายุ 70 ปีเกิดเป็นทุกข์ใจมาก เพราะว่าเป็นห่วงสมบัติมาก เมียสาวก็เยอะแยะ ! วันหนึ่งเกิดโมโห ! ขึ้นมาจึงไปเรียกคนขอทานเข้ามาในบ้านตน แล้วก็บอกไปว่า เอ้า ! พวกเพชรนิลจินดาแล้วหยกเงินทองทั้งหมดเหล่านี้ ฉันยกให้แกไปครึ่งหนึ่งเลย ! แกจะได้รวย ๆ เหมือนอย่างฉัน ไม่ต้องไปเป็นคนขอทานเขากินในชาตินี้อีกแล้ว

คนขอทานนั้นก็ยกมือขึ้นไหว้ แล้วมองดูไป...พิจารณาไป... โน้นก็ดี นี่ก็สวยมีราคามาก จะเอาสิ่งนี้ก็เสียดายสิ่งโน้น! ตัดสินใจไม่ลงว่าจะเอาอย่างไหนดี... แล้วก็นั่งลงเอามือกดขมับ... หลับตาคิดไปอีกสักครู่หนึ่ง... แล้วก็บอกกับท่านเศรษฐีนั้นว่า ผมไม่เอาสมบัตินั้นทั้งหมดเลย! แล้วก็รีบหนีออกจากบ้านนั้นไปทันทีเลย...

ท่านเศรษฐีเมืองชิ้งแปลกใจมาก! ใช้คนวิ่งออกไปตามกลับมาอีก จึงถามไปทันทีว่า ทำไมฉันให้แกเปล่า ๆ จึงไม่เอา? ฉันอยากรู้ตรงที่ไม่เอา...เพราะมีเหตุผลอย่างไร?

แล้วคนขอทานนั้นได้ตอบท่านเศรษฐีไปว่า เห็นทีแรกก็ดีใจแทบจะข่มใจไม่อยู่ พออีตอนที่จะเอาจริง ๆ เข้าแล้ว ก็เกิดทุกข์ใจเพราะว่าแบกไปไม่ไหว! ต่อไปก็เกิดทุกข์ใจอีกชั้นหนึ่งเพราะว่าไม่มีบ้านจะเก็บไว้ ต่อไปก็เกิดทุกข์ใจอีกชั้นหนึ่ง เพราะว่าไม่มีคนดีที่จะมาช่วยดูแล คุ้มครองเฝ้าขโมยให้ได้ดี ต่อไปก็เกิดทุกข์ใจอีกชั้นหนึ่ง เพราะว่ากลัวคนจะแอบมาเป็นชู้กับเมียตนเพื่อหวังสมบัตินั้น แล้วเขาก็จะแอบมาฆ่าตัวให้ตายไปเร็ว ๆ จึงตัดสินใจว่า ไม่เอาสมบัตินั้นทั้งหมด กายใจก็รู้สึกว่าเบาว่างจากทุกข์นั้นลงไปทันทีเลย! เป็นสุขตามเดิมก็พอใจแล้วเท่านั้นเอง

ทีนี้ท่านเศรษฐี **"โบ้วไต้ฮก"** เมืองชิ้ง อยากจะรู้ความจริงยิ่ง ๆ ขึ้นไปอีก จึงได้นำเอาสาวงามวัยกำหนัดทรงเสน่ห์สวยพริ้งไปเลย! ไปยกให้แก่ชายหนุ่มซึ่งเป็นขอทานอีกคนหนึ่ง

แต่ชายหนุ่มนั้นมองดูอย่างสำรวม พิจารณารูปทรงเรือนร่างของสาวงามนั้นอยู่สักครู่หนึ่งก่อน แล้วก็หลับตาอีกสักครู่หนึ่งก่อน แล้วก็ลืมตาสั่นหัว! บอกว่าไม่เอาอีกคน...

ท่านเศรษฐี เกิดแปลกใจอีก จึงถามไปว่า ทำไมฉันยกให้แกเป็นเมียฟรี ๆ ไม่ต้องค่าสินสอดทองหมั้นเลย แกจึงไม่เอา?

ชายหนุ่มขอทานคนนั้นได้แต่นิ่ง ? ก้มหน้าสำรวมไม่มองดูสาวงามนั้น

ท่านเศรษฐีเห็นไม่ตอบ ทนอยู่ไม่ได้จึงพูดไปอีกว่า แกกลัวว่าจะไม่มีข้าวให้กินใช่ไหม ?

ก็ยังไม่ตอบอีก แล้วชายหนุ่มขอทานคนนั้นมองหน้าสาวงามอีกที หันไปมองหน้าท่านเศรษฐีอีกที แล้วรีบด่วนหนีจากไปโดยไม่มีคำตอบทิ้งไว้ให้เป็นปริศนา...?

แล้วพวกเธอจะว่ายังไง ? ขอทานคนแรกไม่เอาวัตถุ ซึ่งเป็นสมบัติอันมีค่าแก่เขามากมาย. ส่วนขอทานหนุ่มคนที่สองนั้น ไม่เอาสาวงามที่สวยมาก. นั่นแสดงว่าชายหนุ่มคนนั้น จะต้องมีเหตุผลของตัว อย่างใดอย่างหนึ่ง แล้วเห็นว่าเป็นสาวงาม จึงไม่พูดไม่บอกจุดขัดข้อง หรือบุญบารมีไม่พร้อมที่จะให้มีเมียได้.

แล้วพวกเธอจะคิดอย่างไร ? หรือจะไปตำหนิติเขาว่า ขอทานคนแรกนั้นโง่มาก แล้วชายหนุ่มคนนั้น ก็ควายเต็มที! ช่างไม่รู้จักของดีเสียเลย! จะพูดว่าอย่างกระนั้นหรือ? แล้วมันจะยุติธรรมหรือ? พึงคิดแยกธาตุในจิตใจเขาดูอีกทีซิ! ให้ความเป็นธรรมแก่เขาบ้าง

หลวงพ่อเฒ่า ได้เคยสอนศิษย์มาก็มากมายแล้ว แต่ไม่ต้องปากแฉะ! หนักใจเหมือนพวกเธอนี้ เพราะว่าพวกก่อน ๆ โน้นเขาตั้งใจมาหาความรู้ดี เมื่อมาดี ก็เรียนดี ก็อยู่ดี แล้วก็ไปได้ดี ส่วนพวกเธอนี้การมาไม่ค่อยจะดี แล้วก็ได้แต่จดจำท่อง ๆ กันไว้เป็นบทเพลงเท่านั้น ส่วนการที่จะปฏิบัติธรรมะนั้น ฉันเชื่อว่ายังไปไม่รอดในทันทีที่จากฉันไปแล้ว เพราะว่าปัญญายังอ่อนต่อโลกมาก ประสบการณ์ชีวิตยังน้อยมาก ต้องมีครูบาคอยควบคุมไว้จึงจะไปได้ตลอด ฉันไม่มีอายุที่จะคอยอยู่ควบคุมพวกเธอได้แล้ว พวกเธอนี้เขาเรียกว่า **"ลูกวัวอ่อน-ที่ไม่รู้จักแม่เสือท้องหิว"** ทั้งนั้น

หรือเข้าตำราดังที่โบราณเขากล่าวไว้ว่า "พวกที่ออกจากสำนัก (ถ้ำ) ไปใหม่ ๆ นั้น มักจะมีความคึกคะนอง–มันมือ–คันตีน–ปากบอน–เป็นเจ้าเรือน มีความหยิ่งในภูมิปัญญามาก คิดว่าตนเก่งดีแล้ว แท้ที่จริงนั้นก็คือรู้จักแต่คำว่า **"ฉลาดเป็น"** กูฉลาดดีแล้วโว้ย! อย่างเดียว แต่ยัง **"โง่ไม่เป็น"** และไม่รู้จักศิลปในการต้องโง่ในบางโอกาส ฉะนั้นจึงมีแต่ศัตรูภัยอันตรายมาก

เพราะว่าความรู้จักโง่เป็น-และรู้วิธีโง่เป็นนั้นเขาว่ามันเรียนยากต้องฝืนอารมณ์ ช่างเรียนยากมากเหลือเกิน ยากกว่าความฉลาดเป็น แล้ว **"ความไม่โลภ (อโลภะ)"** นั้นก็ยากเช่นกัน คือฝึกหัดความไม่โลภนั้นช่างยากกว่า **"ความโลภ"** เป็นโลภะต่าง ๆ (คือความโลภแทบจะไม่ต้องสอนกันได้เลย)

ถ้าพวกเธอได้กลับไปบ้านเมื่อไรแล้ว ทดลองถามพวกน้อง ๆ ที่มีอายุ 5 ขวบ 7 ขวบ ดูทีว่าเขาจะมีประสบการณ์อย่างไร ? เช่นถามว่า น้องรู้จักความตายไหม ? พวกน้อง ๆ มักจะตอบว่า รู้จัก แล้วถามต่อไปอีกว่า ความตายนั้นมันเป็นอย่างไร ? เขาก็มักจะตอบว่า **"นอน-หรือนอนหลับไป"** เพราะว่าปัญญาของน้อง ๆ มีอยู่เพียงแค่นั้น ประสบการณ์ชีวิต ที่เห็นคนตายแทบจะไม่มีเลย อย่างนี้เป็นต้น ฉะนั้นผู้ใหญ่เขาพูดจาสั่งสอนอะไร ๆ ก็ดี จงตั้งใจฟังอย่าใจร้อน อย่าใช้แต่อารมณ์ ต้องฟังเก็บเอาไว้ขบคิดหาเหตุผลดูทีก่อน แล้วใช้สติปัญญา ผู้ใหญ่นั้นเขาผ่านโลกมามากกว่าเรา อย่าเป็นคนหูเบา จงเป็นคนฟังดูก่อน ! เป็นคนหนักแน่น มีอุดมคติในทางฝ่ายสงบสันติไว้ก่อน แล้วตนเองก็จะเป็นสุข ชาติบ้านเมืองก็จะพลอยเป็นสุขสงบเย็นไปด้วย

ไม้ขีดไฟอันเดียวยังเผาเมืองได้ ทำบาปกรรมหนัก ๆ ก็ได้ ถ้าเราไม่ใช้สติคอยข่มอารมณ์ร้าย ๆ ไว้เสมอ ๆ บางทีตัวจะพิการตลอดชีวิตไป หรือจะตายไป แล้วซ้ำร้ายยิ่งขึ้นไปอีกบ้านจะพังชาติจะสูญ พ่อแม่พี่น้องญาติมิตรสหาย ครูบาอาจารย์ต้องพลอยรับบาปกรรมร่วมกับเราโดยไม่รู้ตัว เพราะเราเป็นเหตุทำบาปนั้นก็ได้นา ! จงคิดเมตตากรุณาสามัคคีธรรมนั้นไว้ก่อน จะเป็นคุณประโยชน์ จะคุ้มครองตัวเองและสัตว์โลก และบ้านเมืองเป็นสุข ๆ นาน ๆ ได้มากกว่าการมัวเมาใน **"ลัทธิการเมืองอันไม่เที่ยงใด ๆ"** แล...

หลวงพ่อเฒ่า ยังเสียดายคติธรรม ปรัชญาชีวิตที่ได้พิสูจน์มาแล้ว ถ้าไม่บอกพวกเธอฝาก ๆ ไว้ก็จะสูญพันธุ์ไปเสีย คือฉันได้สังเกตค้นพบนิสัยคนมานมนานแล้ว พวกคนหนุ่ม ๆ รูปหล่องามมากจนเกินไปก็ดี หรือพวกสาวสวยทรงเสน่ห์ งามมากจนเกินไปนักก็ดี พวกนี้มักจะโปรดยากนัก ไม่ค่อยจะสนใจฟังธรรมะกันเท่าไรนักเลย! วิจัยพบว่าส่วนมากนั้นเขายังเสียดายความสวย ความงาม รูปหล่อของตนเองไปมาก ส่วนลึกของจิตใจ ก็ยังเสียดายแฟนเยอะแยะ! เพราะความงามนั้นดึงดูดเขามาเอง เป็นของธรรมดา ๆ ไป

ชนพวกนี้เข้าใจผิดไปว่า การไปฟังธรรมะนั้น มีแต่จะให้ละทิ้งในสิ่งที่ตนมีตนรักไปทั้งหมด ไม่ต้องไปฟังก็เดารู้อยู่ก่อนแล้ว ว่าท่านอาจารย์จะเทศนาจะสอนอย่างนั้น ๆ มันช่างฝืนกับจิตใจจริง ๆ

บางคนนั้นหลงรัก ยึดมั่นถือมั่นในกายเนื้อของตนเองมากมากจนถึงเป็นทุกข์ใจ (คือนรก) เพราะตรงที่มีแฟนมากเกินไปรับแขกไม่ไหว! พอนาน ๆ ไปก็เอือมระอา แล้วก็จะกลายเป็นความทรมานกายฝืนจิตใจ หนัก ๆ เข้าก็ปลงไม่ตก เพราะขาดธรรมะหล่อเลี้ยงวิญญาณ ไม่มีหลักธรรมคอยเตือนสติบ้าง จนกลายเป็นโรคประสาทไปก็มี หรืออย่างน้อยคืออารมณ์หงุดหงิดฟุ้งซ่านเร่าร้อนกลัดกลุ้มใจชนิดที่ไม่มีเหตุผลก็มี เหตุมาจากความสวยงามของตนนั้นมีมากเกินไป จึงมีแขกมากเกินไป จนรับไม่ไหว!

ถ้าปลงไม่ตกก็คือทุกข์ใจ แล้วชนพวกนี้ถ้าจะให้ออกบวช ก็มักจะไปไม่ทนอีก เพราะว่ามีแฟนมากเกินไปเขามาดึงดูดจิตใจ บางทีทำให้เขวไป ฉุดเขากลับไปอีกเป็นของธรรมดา ๆ มีตัวอย่างให้ดูทุก ๆ ศาสนามามากมายแล้ว

ถ้าพูดกันอย่างนี้แล้ว เกิดมีใครสงสัยกันขึ้นมาว่า เดี๋ยวก่อน! แล้วไอ้พวกที่ไม่สวย รูปไม่หล่อนั่นล่ะ! มิยิ่งเป็นทุกข์แย่ไปกว่านั้นหรือ ? ตรงนี้ **หลวงพ่อเฒ่า** ขอตอบแก้เอาไว้เสียเลยว่าถ้าไม่ฝึกหัดทางจิต ให้ปลงสังขารบ้าง หรือยังปลงสังขารของตนเองไม่ตกบ้าง และของผู้อื่น ๆ ก็ปลงไม่ตกกันบ้างเลยแล้ว ขอรับรองว่า มีทุกข์ใจพอ ๆ กัน มันทุกข์คนละแบบเท่านั้นเองแล . . . (อย่าสงสัย ?)

แล้วเท่าที่พบเห็นกันมามากนั้น ถ้าจะให้พวกหนุ่ม ๆ รูปหล่อ ๆ สาวสวย ๆ ดังกล่าวมานั้น หันมาสนใจธรรมะหรือออกบวชกันได้ทนนาน ๆ ตลอดไปได้ดี เห็นถ้าจะต้องเข้าตำราคัมภีร์เซ็น (ฌาน) เขาเขียนเอาไว้ว่า "อันมนุษย์ชาตินั้นสอนยากแท้โปรดกันแทบจะไม่ได้เลย... ต้องคอยให้เขาเกิดความทุกข์ ผิดหวังและเจ็บกายใจเสียก่อน เขาจึงจะหันเข้าวัดกราบไหว้วิงวอนพระให้ช่วยที ๆ บางทีอาจจะสนใจศึกษาธรรมะบ้างก็ตอนนี้ คือหมดหนทางของโลกนิยมกันแล้ว ก็หันเข้าหาธรรมนิยม เพื่อจะเอามาดับทุกข์ใจดูบ้าง" ที่บรมครูเขากล่าวไว้อย่างนี้ ก็น่าฟังน่าคิดมากนา! มีส่วนถูกมากมายเชียวนา!

จึงมีคำกล่าวไว้อีกว่า **"ถ้าเจ็บใจ-เสียใจ-กลุ้มใจ-เป็นเหตุจึงบวชพระถือศีลกินเจจะไปได้รอดดี"** ก็มีส่วนถูกของเขาอยู่มากนา! และทันสมัยอยู่เสมอ ๆ ด้วย (ที่เห็นธรรมะแล้วตั้งใจออกบวชนั้นมีน้อยมาก)

แล้วนักปราชญ์ทาง พระพุทธศาสนา ที่รู้แจ้ง **"โลกิยธรรมและโลกุตรธรรม"** ดีแล้ว จึงกล่าวไว้ว่า **"บุญ"**[1] นั้น ถ้ามีจนมากเกินไป ก็คือมายาการทางจิตใจดี ๆ นั่นเอง หรือเป็นนรกขุมละเอียด ประจำในวัฏสงสารอันยาวนานแล...

พระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบา แห่งอินเดียมาเมืองจีนมุ่งจับมังกร (ฮ่องเต้.) ได้มาพังทลายความนึกคิดล้มความเห็นผิด ๆ ความเชื่อถือที่หลงผิด ๆ ของชาวจีนลงไปได้นั้น ก็คือตอนที่ตอบปัญหาธรรม **พระเจ้าเหลียงบู๊ตี่** ว่า **"กุศลที่แท้จริงนั้น คือความรู้แจ้งทางจิตใจ"**

ถ้าจะพูดง่าย ๆ ให้ศิษย์โง่ฟังออกทันที ก็คือ **"บุญ-กับ-กุศล"** นั้น ไม่เหมือนกัน บุญทำให้ฟูใจ บุญทำให้เกิดใหม่ บุญทำให้เกิดในที่ดี ๆ แล้วก็ยังติดตัวดี ๆ นั้นอีก จะดีไปสักเท่าไร ๆ ก็จะหนีไม่พ้นต้องมีทุกข์ใหญ่ ๆ คือกรรมแห่งการต้องมีเกิดแก่เจ็บตาย เป็นของคู่กับบุญประจำวัฏสงสารแล...

1. บุญ-อักษรจีนตัวนี้ 福 แต้จิ๋วอ่านว่า-ฮก-ฮกคือบุญ เป็นโลกีย์

"ธีรทาส"

แล้วส่วน "กุศล"[1] นั้นเล่า? กุศลเป็นปัญญาเบื้องสูง กุศลเป็นมรรคผลนิพพาน คือปัญญาที่รู้แจ้งทางจิตใจการหลุดพ้นทุกข์ในวัฏสงสารได้จริง ๆ

ถ้าจะพูดให้ง่าย ๆ ลงไปอีก ก็คือกุศลนั้นเป็นปัญญาที่ตัดความชั่ว สลัดสิ่งที่ห่อหุ้มสันดานเหมือนหญ้ารก กุศลเป็นปัญญาขจัดตัดเครื่องกางกั้น ที่มิให้ลุถึงความหลุดพ้น จากอำนาจของกิเลสทั้งปวง ที่ปิดบังทาง **"โพธิ"** นั้นเอง. แล้วถ้าพวกเธอต่อไปโต ๆ ขึ้น จะเอาบุญกันก่อน หรือจะเอากุศลกันก่อนล่ะ?

แล้ว **หลวงพ่อเฒ่า** ถ้าไม่ได้เทศนาตอนนี้ เอาไว้ให้พวกหนุ่ม ๆ รูปหล่อ ๆ สาวสวยทรงงาม ๆ ฟังกันบ้างแล้ว ก็จะเสียดายไปหน่อย! คือในคัมภีร์ฝ่าย **"เต๋า"** ได้กล่าวไว้เป็นคติธรรมน่าฟังมากว่า "ต้นไม้ใหญ่ ๆ ไม่มีแก่นแข็ง และเนื้อไม้ไม่ดี เลยทำให้มันมักจะมีอายุยืนนาน ๆ เพราะว่าเนื้อไม้ไม่ดีนั้น คนเขาเห็นว่าไม่เหมาะสมที่จะไปตัดเอามาสร้างเป็นอะไรได้ เช่นจะเอามันมาขุดเป็นเรือ นั่งไปก็ไม่ทนต้องจมน้ำ จะเอามันมาถากทำเป็นหีบโลงใส่ศพ ก็จะผุพังไปเร็วนัก จะเอามันมาแกะสลักทำเป็นภาชนะ เนื้อไม้นั้นก็ไม่สวยงามไร้สาระ จะเอามันมาทำเป็นบานประตูหน้าต่าง ก็จะมียางไม้ไหลซึมออกมาเลอะเทอะ! จะเอา

---

1. กุศล-อักษรจีนตัวนี้ 德 แต้จิ๋วอ่านว่า-เต็ก-เต็กนิกายเซ็น (ฌาน) คือกุศล เป็นปัญญาทางชั้นสูง ๆ คือมรรคผลนิพพาน หรือวิปัสสนาปัญญาที่รู้แจ้งทางจิตใจ ทำให้หลุดพ้นทุกข์ในวัฏสงสารได้สิ้นเชิงแล... "ธีรทาส"

มันมาสร้างเป็นเสาเรือน เป็นขื่อแปร ก็รังแต่จะให้ปลวกมันกินผุกร่อนพังลงไป เพราะเหตุว่ามันเป็นต้นไม้อย่างนี้ ที่ไม่สวยงามทำประโยชน์ให้แก่มนุษย์ไม่ได้ดี มันจึงเป็นประโยชน์แก่ตัวมันเอง ทำให้มันได้มีอายุยืนยาวนาน ๆ ไป เป็นต้นไม้ที่ใหญ่โตในป่าดงรอดมานานจนบ้านนี้ได้แล..."

คือถ้าเป็นไม้ดีไม้มีแก่นสวยงามมักจะถูกขโมยตัดเอาไปจนแทบจะสูญพันธุ์หมดป่าเลย! (เรื่องนี้น่าคิดไหม...?)

แล้วถ้าพวกเธอต่อ ๆ ไปจะสมัครไปเป็นครูสอนธรรมให้แก่คนบ้างนั้น อย่าลืม! ความอดทน เพราะคนนั้นชื่อก็บอกอยู่ในตัวแล้วว่าคน คือ **"คนปนเปกันยุ่ง"** จึงสอนคนนั้นยากมาก โปรดไม่ไหวเชียวนา! **พระสัมมาสัมพุทธเจ้า** ยังสู้ไม่ไหวนา! เอาคนไปนิพพานยังไม่ได้หมดนา! ต้องมีศิลปในการเพาะเชื้อบุญกุศล และเข้าใจหว่านเมล็ดพืชพันธุ์แห่งพุทธะทิ้ง ๆ ไว้ทีก่อน

ดังคำกล่าวที่น่าฟังมากว่า ต้องหว่านเชื้อทิ้ง ๆ ไว้ให้งอกงามแตกใบกิ่งก้านลำต้นขึ้นมาเอง คอยจนถึงวันหนึ่ง **"ดอกไม้บานเห็นพุทธะ-พบตรงที่ไม่เกิด"**

ขอย้ำความป้องกันลืมอีกทีว่า "ดอกไม้บานเห็นพุทธะ-พบตรงที่ไม่เกิด" หรือต้องใช้กรรมวิธีตั้งใจเพียรพยายามเพาะหว่านเชื้อทิ้ง ๆ ไว้ คอย ๆ จนกว่าปัญญาของเขาจะเกิดผลงอกงามเองคือ **"เกิดโลกุตรปัญญา"** พอที่จะแยกธาตุออกว่าอะไรเป็นอะไร แล้วอะไรดีมาก แล้วอะไรชั่วมาก แล้วอะไรที่ไม่ดี แล้ว

อะไรที่ไม่ชั่ว หรือกลาง ๆ คือมีสติปัญญาเห็น **"บาป**[1]**-บุญ-กุศล"** 3 อย่างนี้ไม่เหมือนกัน (จดจำตรงนี้ไว้ให้ดี) ตามหลักธรรมวินัยของพระพุทธศาสนา บางคนได้สติบ้างแล้ว ก็ใช่ว่าเขาจะทำได้ทันทีเมื่อไร ต้องเห็นใจโลกียชน เพราะว่าสัตว์โลกนั้นได้สร้างเหตุปัจจัยบารมีมาต่าง ๆ กัน จังหวะชีวิตสิ่งแวดล้อมสร้างมาไม่เหมือนกัน (กรรมจำแนกสัตว์ไว้แล้ว)

บางคนยังไม่พร้อมที่จะให้เขาสร้างกรรมดี ทำบุญกุศลในทันทีได้ก็มีมากมาย บางคนเห็นมือเขาทำชั่ว แต่ใจเขามีดีซ่อนไว้ก็มี (ดีตามแบบชาวโลกเขาทำ)

บางคนยังมีดีในบางมุมดีเสียยิ่งกว่าพวกที่อวดตนเองว่าเป็นผู้วิเศษแล้วก็ยังมี. เรื่องที่มือเขาต้องทำชั่วในบางมุมนั้นบางทีเป็นเพราะว่ารู้เท่าไม่ถึงการ ว่ามันชั่วมาก่อน หรือทำชั่วเพราะว่าสังคมบังคับให้เขาทำชั่วไป จำใจทำชั่วไปก็มี แต่ส่วนลึกของจิตใจนั้นเขาคิดจะหนีความชั่วนั้นก็มี แต่ยังหนีไม่รอดจากกรรมนั้น พวกนี้มีมากมาย หลังจากได้สติจากธรรมะแล้วจึงรู้ว่าตนเองยังผิดอยู่ตลอดเวลา ชนพวกนี้มีมากมาย

แล้วที่ **หลวงพ่อเฒ่า** เทศนาเรื่องนี้ไว้ก็เพื่อที่จะเตือนสติว่าไม่ใช่ไปเห็นคนทำชั่วแล้ว ก็เอาแต่การตำหนิติเขาตะบันไปเลยนา! จะผิดพุทธวิสัย ไม่ใช่โพธิสัตว์ธรรม ก่อนอื่นที่จะเทศนาสอนคนไปนั้น ต้องแยกธาตุดูลักษณะท่าที หรืออนุสัยจิตชีวิตสังคม

1. บาป-อักษรจีนใช้ตัวนี้ 惡 อ่านว่าอักคือบาปเป็นโลกีย์ "ธีรทาส"

สิ่งแวดล้อมเขาดูก่อน แล้วค่อย ๆ เทศนาธรรมะอันเหมาะสมที่เขาพอจะทำได้ รับไว้ได้ โปรดเขาได้ จะได้ไม่บ่อนแตกทันทีหรือบ่อนแตกน้อยหน่อย!

จงจดจำคาถาเหล่านี้ไว้อีกหน่อย

(1) บางคนนั้นบอกได้–แต่สอนไม่ได้.

(2) บางคนนั้นให้เขาดีใจ–แต่ทวงเขาโกรธ.

(3) ในคัมภีร์โพธิสัตว์วินัย สอนไว้ว่า "พระโพธิสัตว์ทำหน้าที่แต่การให้ ... ห้ามทวง ... ถ้าทวงผิดศีล"

(4) ในพระคัมภีร์ฝ่ายเต๋าสอนพวกผู้ชายที่มีภรรยาแล้วว่า "จงฝึกกาม (อสุจิ) นั้น ให้แปรสภาพเป็นพลังงานไปเสีย"

ต่อ ๆ ไปสอนอีกว่า **"จงทำหน้าที่ผัว-แต่อย่าเป็นผัว"**

แล้วยังสอนพวกผู้หญิง ที่มีสามีแล้วว่า **"จงทำหน้าที่เมีย-แต่อย่าเป็นเมีย"**

(5) ในพระคัมภีร์ยาโบราณกล่าวไว้ว่า ดูลักษณะ (โหงวเฮ้ง) ของคุณหมอแล้ว มีตาโปน ๆ เวลาไม่ยิ้มแล้ว มีใบหน้าดุ ๆ อย่างนี้เก่งดีแต่การรักษาโรคคนอื่น ๆ หาย ... แต่รักษาเมียของคุณหมอเองนั้นไม่หาย ... **เพราะว่ามัวแต่ไปสอนเมีย แต่ลืมบอกกับเมีย"**

คำพูดที่ **หลวงพ่อเฒ่า** ยกมาทั้ง 5 ข้อนี้เขาจัดกันไว้ในรูปคาถา เขียนไว้เป็นแบบอาคม อักษรศักดิ์สิทธิ์ เขาว่าถ้าใคร

ท่องจำได้ แล้วรู้จักนำเอาไปปฏิบัติได้แล้ว จะคุ้มครองป้องกันภัยให้อยู่ในครอบครัววางตัวได้ง่าย ในสังคมจะพออดพอทนได้ เป็นสุขกายใจในโลกีย์มากมายแล...

สรุปความอีกทีเถิด! ว่าการคิดที่จะไปเป็นครูสอนธรรมะให้แก่คนนั้น ไม่ใช่ของง่าย ๆ เพราะว่าคนมันต้องเกิดมาจากกาม แล้วก็ติดกาม ตายเพราะกามเป็นส่วนมากไป จึงสอนเรื่องที่จะละกามนั้นยากมาก ไม่ใช่จะสอนกันง่าย ๆ นัก เข้าไปที่ไหน ๆ อย่าเพิ่งเทศนาเรื่อง **"จิตว่าง-จิตว่าง"** ด่วนเร็วจนเกินไปนัก!

ถ้าจะให้ **หลวงพ่อเฒ่า** พูดแล้ว ทางที่ดีที่สุดนั้น คอยไปจนศีล 5 ข้อ ในตัวพวกเธอนั้น ให้มันว่างจากบาปกรรมเสียก่อนเถิด! คือศีล 5 ให้พวกเธอรักษากันได้เสียก่อน แล้วค่อยคิดที่จะไปเทศนาสอนคน หรือตำหนิติคนตะบันไป จะดีเสียกว่านั้น จะได้ไม่เดินตะลุยไปในกองไฟ โดยไม่รู้ตัว แล้วก็จะไม่เข้าตำราดังนี้อีก :-

สำนักครูโบราณ เขามักจะกล่าวกันไว้ว่า

(1) พวกศิษย์ที่โง่เลยนั้น ไม่ต้องเป็นห่วง ชื่อของครูเหม็นไปไม่กว้างขวาง เหม็นไม่ไกลเท่าไรนัก เพราะว่าเขาเป็นครูสอนคนไม่ได้เลย.

(2) พวกศิษย์ที่ฉลาดเลยนั้น ก็ไม่มีปัญหาหอมดัง ชื่อของครูก็ต้องหอมดังตามไปด้วย

(3) พวกศิษย์ที่โง่–แกมหยิ่ง–แถมอวดฉลาด–ว่ารู้ดีกว่าครู.... นั่นซี! สำนักครูโบราณต่าง ๆ เขากลัวกันนัก เป็นพวกที่ชอบสร้างความหนักใจ เดือดร้อนมาถึงครูเสมอ ๆ และมักจะเป็นพวกที่ชอบเนรคุณของครูอีกด้วย เขาจึงจดบันทึกเขียนเอาไว้เป็นตำราให้คนรุ่นหลังรู้เสียเลย.

ทีนี้หันไปมองดูเอาคัมภีร์เซ็น (ฌาน) ต่าง ๆ มาเป็นครูดูบ้าง เขาได้สอนกันไว้ว่าถ้าจะคบกับคนกันแล้ว ให้มองดูธาตุแท้ของคนนั้น มีนิสัยไปสู่ความบริสุทธิ์ก็ได้ หรือนิสัยบริสุทธิ์เป็นเป้าหมาย แต่ยังบริสุทธิ์ไม่ได้ในขณะนี้ หรือ **จิตเดิมแท้** (สภาวะที่แท้แห่งจิต) นั้น **เป็นพุทธะ–ว่าง–ไม่มีตัวตน–เป็นพื้นฐาน** ที่สุดก็ถึงคำว่า **"ผู้รู้–ผู้ตื่น–ผู้เบิกบานใจ"** เป็นจุดหมายปลายทางก็ได้ แต่ยังต้องคอยเวลาพัฒนาวิญญาณอยู่ ยังเดินไปไม่ถึงความเป็นพุทธะอันแท้จริง แต่อย่าลืมว่า เขาก็มีกรรมสิทธิแห่งความเป็นพุทธะเท่ากันนา!

พูดภาษาง่าย ๆ ก็ว่าให้ดู ผู้ที่อาวุโสกว่าเราเป็น **"พระ–พุทธเจ้า"** ในอนาคตกาลก็ได้ มองผู้เสมอกับเรา หรือต่ำกว่าเราจะเป็นพ่อแม่ของเราในชาติใดชาติหนึ่งก็ได้ มองดูสัตว์เดรัจฉานเป็นพี่น้องเป็นญาติมิตรของเราในวัฏสงสารก็ได้ ต้องมีจิตใจกว้างขวางอย่างนี้ อย่างนี้จึงเรียกว่า **"มหายานธรรมโพธิจิต"** คือดูสัตว์โลกนั้น มีจิตมุ่งหวังความอยู่รอด ความพ้นทุกข์กายใจคือ **"นิพพาน"** ในที่สุดด้วยกันทั้งนั้นแล...

ถ้าพวกเธอมีจิตใจและสายตามองดูโลกอย่างนี้ อย่างนี้...แล้ว... จะไปเป็นครูสอนธรรมะให้แก่คนหรือสัตว์ ไม่ว่าที่ไหน ๆ ก็ไปได้ จะเข้าดงงูพิษงูนั้นก็จะยังไม่กัดเธอ แล้วชื่อเสียงของครูบาอาจารย์เขาก็จะสรรเสริญ เคารพคุณธรรมในดวงจิตนั้นว่าช่างไม่เสียแรงกายใจผลิตคนสอนศิษย์ออกไปอีกด้วย

เรื่องความผิดพลาดต่าง ๆ เหล่านั้น **หลวงพ่อเฒ่า** ตอนเด็ก ๆ ตอนวัยหนุ่ม ๆ ได้เคยทำผิดมามากแล้ว เข้าตำราที่เขาว่า "คนที่เคยเป็นขโมยมาแล้ว มักจะรู้จักนิสัย และจับพวกขโมยเก่ง" จึงอ่านจิตใจพวกเธอออก ได้เตือนสติเอาไว้ว่า อย่าไปเดินซ้ำรอยครูเข้า จะเป็นอันตรายไร้ประโยชน์แก่ชีวิตอีกด้วย

บทที่ 15

หลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสิ่วเซียนซือ) ท่านว่าเมื่อวันก่อน ๆ นั้น ฉันได้เทศนาไปยืดยาวกันไปหลาย ๆ วันแล้ว พวกที่เขียนหนังสือยังไม่เก่ง ไม่รู้จักหนังสือที่ดีพอใช้ ใครรู้จักดีกว่ากันก็ต้องเป็นครูสอนเขาไปในตัวอีกด้วย ถ้าใครจดกันไม่ทัน ตกความขาดตอนลงไปก็เอามาสอบทานดู จะแก้ไขให้จนดีแล้วเอาไปคัดลอกเขียนลายมือให้สวยงาม ส่งมาดูอีกที ถ้าใครเขียนได้ดีสวยงามดี จะอนุญาตให้ลากลับไปเที่ยวบ้านก็ได้ ฉะนั้นจงตั้งใจเขียนดี ๆ แล้วเอาไปฝากพ่อแม่ ว่าอยู่กับ **หลวงพ่อเฒ่า** มาจนเอือมระอาในป่าดงนี้ ได้ความรู้มาฝากเพื่อเป็นการตอบแทนบุญคุณของพ่อแม่ปู่ย่าตายายได้เท่านี้

แล้ววันนี้ขอเติมย้ำความ ตอกตะปูไว้อีกแบบหนึ่งว่า เรื่องมหาสติปัฏฐาน 4 และมรรคมีองค์ 8 และขันธ์ 5 นั้น หรือตราบไปจนกระทั่ง เรื่องโพธิปักขิยธรรม 37 ประการ และ เรื่องธาตุต่าง ๆ อีกด้วยนั้น **หลวงพ่อเฒ่า** ไม่มีเวลาพอที่จะสอนให้จนละเอียดหมดไปได้เลย ถ้าพวกเธอโต ๆ ขึ้นไปอยากจะรู้แล้ว ก็จงไปเปิดดูเอาใน **"พระคัมภีร์มหาสุญตาสูตร"** มีตั้ง 600 ผูก[1] **พระถังซำจั๋ง** เป็นประธานร่วมกับนักปราชญ์อีก 1,000 องค์ (หนึ่งพันองค์) ช่วยกันแปลเอาไว้เป็นภาษาจีนอย่างดีเลิศแล้ว มีทั้งหินยานและมหายานมีครบหลักธรรมแล้ว

แล้วช่วยกันบอกต่อ ๆ ไปอีกด้วยว่า **หลวงพ่อเฒ่า** กล้าเทศนาความจริงในสัจภาวธรรม แต่ท่านไม่ได้ดูหมิ่นเหยียดหยามศาสนาอื่น ๆ เขาว่าต่ำช้าไปจนหมดเลยนา! และก็ไม่ได้ดูถูกผู้อื่น ๆ ว่าชั่วช้าเลวทรามไปจนหมดอีกด้วยนา! **หลวงพ่อเฒ่า** มีธรรมเป็นอุดมคติ ไม่ใช่จะอวดคุณธรรม ว่าศาสนาของตนเองวิเศษสุดดีกว่าของผู้อื่น ๆ จนหมดนา! แท้ที่จริงแล้วฉันเป็น **"ธรรมาธิปไตย"** ต่างหาก! ใครจะค้านจะด่าสาปแช่งคำเทศนาฉันนี้ก็ได้ ฉันไม่โกรธตอบ แต่บาปกรรมนั้นเป็นของเขาเอง ฉัน

---

1. มหาสุญตาสูตร 600 ผูกเป็นผลงานชิ้นสุดท้ายของ "พระถังซำจั๋ง" **พระเจ้าหลีซีหมิน ฮ่องเต้** ทรงสรรเสริญว่าเป็นบุญกุศลอันสูงสุดในชีวิตของพระองค์อย่างหนึ่ง "ธีรทาส"

อภัยให้ได้แต่ตรงที่ไม่โกรธตอบเท่านั้น แต่ธรรมชาติของกรรมวิบากนั้น ไม่มีการยกเว้นให้ใคร ๆ เลย ดีหรือชั่วกรรมประทับจิตใจเป็นอนุสัยไปแล้ว กรรมไม่ล้อเล่นกับใคร ๆ อีกด้วยแล...

พึงสมควรรู้เรื่องนี้ไว้อีกหน่อย จะได้ไม่เสียเวลาสงสัยไปหลงคิดค้นโต้แย้งจนวุ่นวาย... บางทีก็ทะเลาะวิวาททำให้ชาติบ้านเมืองปั่นป่วน เศรษฐกิจจะตกต่ำของกินของใช้จะขึ้นราคาไปด้วย แล้วผลบาปกรรมนั้นก็ตามมาเป็นความทุกข์ ตามกรรมร่วมนั้นที่ทำกันเองต่างหาก! พึงรู้เป้าหมายไว้อย่างนี้ คือกฎหมายตั้งแต่โบราณมาจนถึงปัจจุบันนี้ ไม่ว่าจะเป็นของชาติบ้านเมืองใด ๆ ก็ดี เขามีบัญญัติเอาไว้ใช้ปกครองคน เพื่อป้องกันคนทำผิดหรือเป็นรั้วล้อมบ้านป้องกันภัยต่าง ๆ ให้มีสามัคคีธรรม ชาติจึงอยู่รอดไปได้ดี แล้วจะบังคับคนได้ก็เพียงแค่การกระทำด้วยกายทางกายเท่านั้น ส่วนทางจิตใจนั้นไม่บังคับ คือจิตจะคิดอะไร ๆ ก็คิดได้ทั้งหมด แต่ปากอย่าพูดเรื่องนั้นออกไป มืออย่าทำไปก็ไม่ผิดกฎหมาย (กระทำทางกายและวาจาจึงจะผิดกฎหมาย)

ส่วนทางศาสนานั้นเขาสูงขึ้นไปอีกชั้นหนึ่ง เขามีศาสนาเอาไว้ป้องกันคนทำผิดทางวิญญาณ หรือบังคับทางกายและทางใจอีกด้วย. ข้ามภพข้ามชาติอันยาวนานเลยก็ว่าได้ จงจดจำตรงนี้ไว้ให้ดี ๆ

แล้วถ้าเอาทุกศาสนามาแยกธาตุดูในแง่ดี คัดเอาแต่คุณธรรมที่ดี ก็มีของดีผสมอยู่ในทุก ๆ ศาสนาด้วยกันทั้งนั้น ทุกศาสนาย่อมจะมีดี มีของดีซ่อนเร้นเอาไว้โน้มน้าวจิตใจคน ให้

กระทำความดีในทางโลก ให้ดีคนละแบบ และทุก ๆ คนในโลกนี้ก็ย่อมจะมีดีตามประสาโลก ๆ อย่างน้อยก็ดีคนละอย่าง ถึงที่สุดกันแล้ว ไม่ว่าจะดีหรือจะเลว ถ้าคิดตั้งใจบำเพ็ญเพียรทางจิตสร้างบุญกุศลบารมีไปเป็น **พระพุทธเจ้า** ก็ได้ ถึงแม้สัตว์เดรัจฉานที่เราฆ่าชีวิตมันตาย ที่เรากินเนื้อมันก็มีสิทธิ์เท่ากัน ยกเว้นจะช้าหรือเร็วเท่านั้นเอง **หลวงพ่อเฒ่า** มองดูโลกอย่างนี้ พูดด้วยความเป็นธรรมจริง ๆ จากวิญญาณที่เป็นอิสระอีกด้วย ขอฝากความคิดเห็นนี้ไว้แก่โลกอย่างหนึ่งด้วย สาธุ!

แล้วยังมีชนอีกมิใช่น้อย เขาถูกวัตถุนิยม ถูกสังคมวัตถุนิยม มัวเมากักขังจิตใจไว้แน่น... ไม่มีเวลาที่จะฟังธรรมะได้ หรือจะมีเวลาฟังธรรมะบ้าง ก็ฟังที่ไรก็ง่วงเหงาซึม...แทบจะหลับทุกที! มันฝืนต่อจิตใจเขาอยู่ ทั้ง ๆ ที่เขาก็มีธาตุแห่งความเป็นพุทธะ อยู่ในตัวเขาบ้างเหมือนกัน แต่ผู้เทศนานั้น ยังอ่านจิตใจเขาไม่ออก หรือภาษาเซ็น (ฌาน) ว่ากระแทกไม่ถูกที่... เขี่ยไม่ถูกจุด! เขาจึงมีอาการเป็นไปอย่างนั้นเอง เป็นของธรรมดา ๆ แห่งสัตว์โลก ถ้าพบชนเหล่านี้แล้ว จงอย่าได้พูดเรื่องธรรมะอะไร ๆ ให้มากนัก จะทำให้เขาเอือมระอา จะยิ่งตีตัวออกห่างไปไกลอีก ไม่เป็นประโยชน์แก่เขาเท่าไรนักเลย ยกมือไหว้! นิ่งดูเสียทีก่อนจะดีกว่า หรือถ้าจำเป็นจะต้องพูดเรื่องธรรมะ ก็ต้องหาวิธีสรุปยอด ผูกโศลกทิ้งไว้เลย เพื่อให้เขาฟังแล้วจำง่าย ๆ ไว้ทีก่อน

เช่นจะพูดเรื่อง **"วิปัสสนาภูมิ"** นั้น ว่าปุถุชนจะศึกษาธรรมะนี้ก็ได้ทุกคน ทางง่าย ๆ ลัดตรงถึงจุดเร็วที่สุด ไม่ต้องไป

เรียนอะไร ๆ ให้มากมายง่วงนอนกันเลย! เอาอย่างนี้... นอกจากวิธีเดียวนี้ คือรู้วิธีดับ **"รู้วิธีดับ"** ดับทั้งอดีต-ดับทั้งปัจจุบัน-ดับทั้งอนาคต-ดับอย่างเดียวเท่านั้น ก็จะเข้าถึงธรรมะได้เหมือนกันแล... ดับทุกข์ใจได้เหมือนกันแล... เพราะว่ามันพังทลายไอ้ความยึดมั่นถือมั่นในคำว่า **"ไป-และ-ไม่ไป"** และพังทลายคำว่า **"มา-และ-ไม่มา"** และพังทลายคำว่า **"มี-และ-ไม่มี"** ได้กวาดทิ้งอุปาทานจิตลงไปแทบจะว่างเกือบจวนจะหมดแล้ว

เป็นการ **"นิพพาน"** น้อย ๆ **"ตทังคนิพพาน"** ในวันหนึ่ง ๆ แล้วจะย่นย่อทางในวัฏสงสารมากอยู่ แล้วเป็นการกระทำที่หนีไม่พ้นตีคลุมคือการดับ **"กิเลสตัณหาอุปาทาน"** ไปแล้วเสร็จพร้อมในตัวแล้ว อย่างนี้เป็นต้น (คนที่รู้โลกุตรธรรมบ้างแล้วก็ฟังเข้าใจ) จงฝึกหัดแบบนี้ไว้บ้าง จะผ่อนคลายอารมณ์ตึงเครียดป้องกันโรคเส้นประสาทในอนาคตกาลได้ดีแล...

เอาละ! วันเวลาของคนที่ เขาเรียกว่าตาลยอดด้วน ไม้ที่ใกล้ฝั่งเต็มทีนั้น และปลงสังขารตกแล้ว ไม่เก็บของดี ๆ ไว้ให้ตายตามตนไปด้วยแล้ว จึงกล้าพูดความจริง แสดงธรรมะในสิ่งที่เขาไม่ค่อยจะกล้าเทศนาไป คำสอนของฉันนี้ ถ้าท่านผู้ใดได้ศึกษาเข้าถึงธรรมะนี้บ้าง จะลดความร้อนใจ ลดโทสะจิต ลดความโหดเหี้ยมทางจิตใจลงไปบ้าง แล้วความมีเมตตากรุณาธรรมต่อชีวิตสัตว์โลกจะเข้ามาแทนที่บ้าง สงครามฆ่าชีวิตกันในครอบครัว ในชาติบ้านเมืองจะพลอยลดน้อยลงไป มนุษย์จะรักต้นไม้ชอบปลูกต้นไม้อนุรักษ์ป่าไม้ มีแต่จะทำให้มนุษย์ได้สติจากบาป

คิดสร้างสมบุญ สูงไปจนถึงกุศลแห่งมรรคผล **"นิพพาน"** สืบไปจนถึงการสงสารคิดช่วยปลดปล่อยชีวิตสัตว์ให้รอดตายอีกด้วย และเป็นการเปิดเผยความลี้ลับของธรรมชาติ ให้มนุษย์ชาติฉลาดขึ้น ไม่เสียเวลาหลงผิดในสัจภาวะธรรม ที่บดบังมรรคผลนิพพานทั้งของตนเองและผู้อื่น ๆ ไปอีกด้วย แล้วจะเห็นพระ-พุทธศาสนาว่าทันสมัยอยู่เสมอ มีคุณค่าสมควรเคารพบูชาเป็นอย่างยิ่ง สาธุ!

แล้ว **หลวงพ่อเฒ่า** ยังสงสารบุคคลบางคน ที่คิดผิดไปชั่วคราว ชอบทำลายคำสอนธรรมะต่าง ๆ มาก คือตนเองก็จะต้องมีหวังที่จะตกนรก เพราะไม่เจริญเมตตากรุณาธรรมอยู่แล้วอย่างหนึ่ง. คือตนยังไม่ได้สติปัฏฐานอย่างหนึ่ง. ตนยังแถมไปชักจูงให้ผู้อื่น ๆ เขาลงนรกตามตนไปอีกด้วย คือพวกที่คิดการขัดขวางมีจิตใจกลั่นแกล้งนักบุญ ผู้ที่คิดริเริ่มการเจริญเมตตากรุณาธรรมแนวนี้ เพื่อมุ่งช่วยชีวิตเลือดเนื้อสัตว์ร่วมโลกเกิดแก่เจ็บตายทั้งหลาย.

คนทำบาปกรรมอย่างนี้ **"อริยครูโบราณ"** ท่านกล่าวไว้ว่า ตกนรกทีเดียวถึง 3 ขุม มีกรรมวิบาก ไม่มีวันจบสิ้น

(ขุมที่ 1) ตนเองชอบไปฆ่าสัตว์ตัดชีวิตเบียดเบียนเนื้อสัตว์ ก็มีหวังจะตกนรกบาปกรรมมากอยู่แล้ว เป็นกายกรรมเป็นกรรมที่จะสนองตอบมาในทางร่างกายไม่ดีต่าง ๆ.

(ขุมที่ 2) แถมยังใช้ปากคำพูดก่อบาปเวรกรรมด้วยเสียงคือเที่ยวไปห้ามขัดขวางกลั่นแกล้งชักจูงให้ผู้อื่น ๆ อย่าเจริญเมตตากรุณาธรรมนี้ ที่ได้ช่วยโปรดสัตว์ให้รอดตาย เป็นวจีกรรม เป็น

กรรมที่จะสนองตอบมาในทางคำพูด ทางเสียงของตนเอง เช่น คำพูดไม่มีคนเชื่อถือ เสียงไม่ดี ขาดเสียง รู้ภาษาน้อยมาก.

(ขุมที่ 3) บาปที่ยังทำลายคุณธรรมของสัตบุรุษ และนักบุญที่จะช่วยการคุ้มครองโลกให้เกิดความสงบสุข นักบุญคือดุลย์ถ่วงโลกให้เกิดมี **"พระโพธิสัตว์"** คือผู้นำทางวิญญาณมุ่งแต่ทางสันติภาพอันถาวรมาสู่โลกอีกด้วย. ผู้ทำบาปก่อกรรมนี้ เป็นกรรมที่จะสนองตอบมาในทางวิญญาณข้ามภพชาติไป

โอ...อมิตาพุทธ! (แปลว่า–สติปัญญาเป็นแสงสว่างไม่มีที่สิ้นสุด) เพราะว่าหลักธรรมคำสอนเหล่านี้ เป็นธรรมะเริ่มจากต่ำไปหาสูง เช่น ศีล 5 ก็คือทางให้ไปเกิดเป็นมนุษย์. และกุศลกรรมบถ 10 ประการ ก็คือทางให้ไปเกิดเป็นเทวดา ไปสวรรค์. และสูงขึ้นไปอีกชั้น ก็คือทศภูมิบารมี เป็นธรรมะทางให้ไปเกิดเป็น **พระพุทธเจ้า** ได้อย่างนี้เป็นต้น คำสอนทั้งหมดนี้ เป็นของพระบรมครูไม่ผิดหลักธรรม ในมหาสมถะและวิปัสสนาญาณ ไม่มีการทำให้สัตว์ตกต่ำเลย มีแต่นำวิญญาณสัตว์โลกไปทางสูงไปสู่ **"อริยภูมิ"** เป็นเป้าหมาย[1] ค้ำจุนพุทธภูมิ สาธุ!

ฉะนั้นถ้าท่านผู้ใด ๆ ที่มีสติปัญญาพอมองเห็นธรรมนี้บ้าง ได้มีจิตคิดช่วยประกาศธรรมาณาจักรใจนี้ไว้บ้าง นั่นคือเป็นเนื้อนาบุญกุศลของท่านเอง และยังสืบสายถ่ายทอดบุญไปถึงอนุชนรุ่นหลัง ๆ ยังได้รับส่วนแห่งผลบุญกุศลนี้จากท่านอีกด้วย เขาสืบกันลงมาได้เป็นพัน ๆ ปี ก็เพราะว่ามีผู้เกิด **"โพธิจิต"** คิดทำอย่างนี้มาแล้ว ผลจึงให้เราได้รับช่วงบุญนี้เอาไว้ แต่เราจะ

---

1. ขอให้ท่านจงอ่านหนังสือชุดนี้เล่มละ 3 จบ โชคดี. "ธีรทาส"

ไม่ส่งต่อ ๆ ไปอีกทอดหนึ่งกระนั้นหรือ? จะใจดำเพียงแค่เท่านี้หรือ? เราทำบุญทานอื่น ๆ มาก็มากแบบแล้ว จะทำบุญทานนี้ไว้อีกบ้างได้ไหม ? จะปล่อยให้ประทีปธรรมาณาจักรใจนี้ดับไป หรือแสงสว่างแห่งพุทธิปัญญาญาณนี้ดับไป จะให้หยุดชะงักแค่พวกเรา ๆ นี้หรือ?

แล้วโลกบุตรหลานในอนาคตกาลจะขาดเชื้อ **"โพธิสัตว์ธรรม"** หรือขาดครูบานักบุญ หรือนักปฏิวัติวิญญาณสัตว์โลกให้สูงด้วยคุณธรรมนา! แล้วโลกจะลุกร้อนเป็นไฟนา! ถ้าเรายังดับกิเลสตัณหาอุปาทานไม่หมด ก็ยังต้องเกิดอีกอาจจะไปพบกรรมร่วมในโลกใดโลกหนึ่งกับเขาอีกนา! ฉะนั้นจงคิดทำบุญสร้างกุศลประกันชีวิตไว้ในวัฏสงสารทางนี้บ้างนา...สาธุ!

หลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสิ่วเซียนซือ) ขอน้อมนมัสการคุณธรรมในดวงจิต ของทุก ๆ ท่านที่ได้ร่วมสร้างบุญกุศลสืบทอดมหาเมตตากรุณาธรรมาณาจักรใจนี้ไว้ช่วยโปรดปล่อยชีวิตสรรพสัตว์สืบ ๆ ไปอีกหลายร้อยพันชาติด้วยเทอญ สาธุ! นั่นคือ **"โพธิสัตว์"** ในภพเบื้องหน้า ๆ แล...สาธุ!

(จบเล่มที่ 4)

(สงวนลิขสิทธิ์ เป็นของ **"นายธีระ วงศ์โพธิ์พระ"** แต่ผู้เดียว)

ผู้ที่จะมาพบข้าพเจ้านั้น ตอนเช้าถึงเที่ยงมักจะอยู่ แต่ส่ง จ.ม. สะดวกดีกว่า ถ้าข้าพเจ้าไม่อยู่ (ไม่มีผู้รับแขกแทน) เขาก็เก็บ (จ.ม.) เอาไว้ให้กลับมาก็เปิดดูจัดการให้ ถ้าไม่หนีหลบมุม

สงบพักผ่อนสังขารอายุปีนี้ 78 ปีแล้ว ทำงานทุกอย่างช้าลง งานหนังสือสายนี้ยังตกค้างไว้มาก ถ้าตายช้าๆ ลงไปอีกหน่อย ท่านคงจะได้อ่านอีก 3 เล่ม ตั้งใจจะฝากการผลิตผลงานนี้ไปจนวันตาย **(ถ้าท่านจะร่วมสร้างบุญบารมีพิมพ์อีกส่งทาง ธนาณัติแต่รับเงินที่ ป.ณ. คลองเตย)**

เงินบุญของท่านกองนี้หมดไปไว้ตามห้องสมุดประชาชนและวัดทุกจังหวัด ห้องสมุดนักโทษในเรือนจำต่างๆ ส่งให้ฟรีๆ ขอได้ฟรีอีกด้วย สาธุ!

จ.ม. ส่งในนาม **นายธีระ วงศ์โพธิ์พระ** (ตามบัตรประชาชน จึงรับเงินได้) ส่งเลขที่ 231/1 ซอยปลูกจิต 2 ถนนพระราม 4 กทม. **(รหัส 10330)** พอข้าพเจ้าได้รับแล้วจะตอบให้ทราบภายหลัง หนังสือส่งให้อ่านก่อนทาง ป.ณ. ก็ได้ขอฟรีก็ได้ รายละ 1 เล่ม. บอกชื่อที่อยู่ให้ชัดเจน. (ที่นี่เป็นโรงเจ แต่ไม่มีหนังสือธรรมะต่างๆ วางขายเลย)

"ดังคำโบราณครูบา กล่าวไว้ใน คัมภีร์โพธิสัตว์อวตารสูตร สอนไว้ว่า การแจกหนังสือธรรมทานไปนั้น หรือการสอนธรรมะไปนั้น ก็เหมือนการสร้างพระพุทธรูปองค์ใหญ่ หรือเหมือนดังการเพาะปลูกเมล็ดพืชพันธุ์ลงไปในดินนั้น ใช่ว่าเราหว่านเชื้อลงไปในดินนั้นแล้วจะงอกเป็นต้นหรือออกดอกเก็บผล

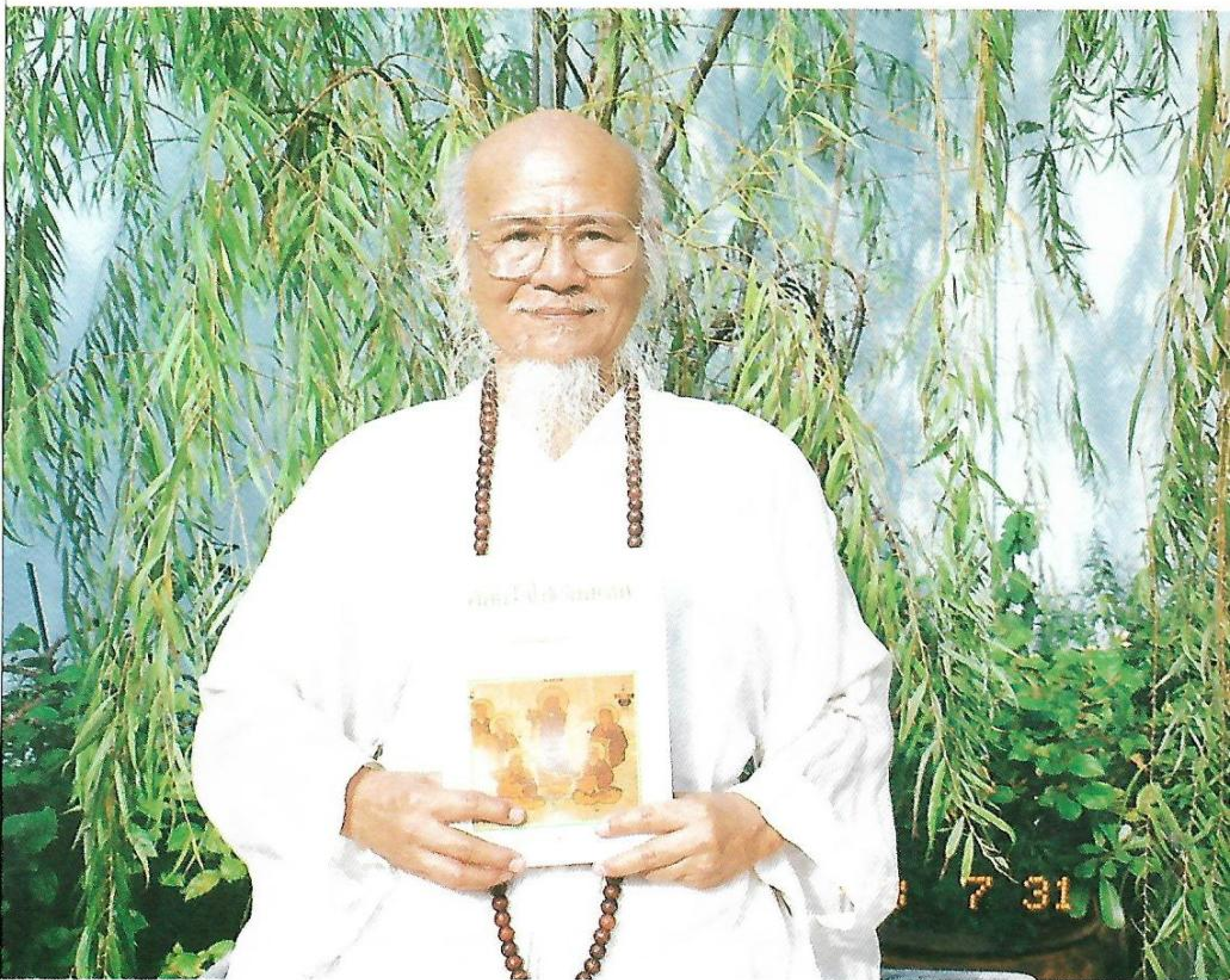
ได้ทันทีเมื่อไร.... ต้องคอยเวลาและเหตุปัจจัยบารมีต่าง ๆ พอถึงพร้อมแล้ว เชื้อแห่งพุทธะนั้นก็จะงอกงามเกิดดอกออกผลขึ้นมาเอง. ดังเช่นเกิดมีคนหนึ่งทำได้จริงบ้าง เป็นตัวอย่างในดินแดนนั้น มีสิบคนได้เห็น มีร้อยคนเอาไปพูด มีพันคนฟังข่าวนั้นบุญประทับจิต มีหมื่นคนเกิดกุศลจิตติดวิญญาณถ่ายทอดออกไปแล้ว เพียงมีคนทำจริง ๆ เป็นเหตุเท่านั้น ธรรมาณาจักรใจนี้จะไม่ขาดตอนลงได้ เอาไว้ช่วยเตือนมนุษย์ ช่วยปลดปล่อยชีวิตสรรพสัตว์ อมตะเป็นร้อย ๆ หรือพันปีก็ได้แล... สาธุ!

จากธีระ วงศ์โพธิ์พระ (ธีรทาส)
ผู้จัดการกองบุญของสรรพสัตว์

ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น. ภาค 1 มี 4 เล่ม

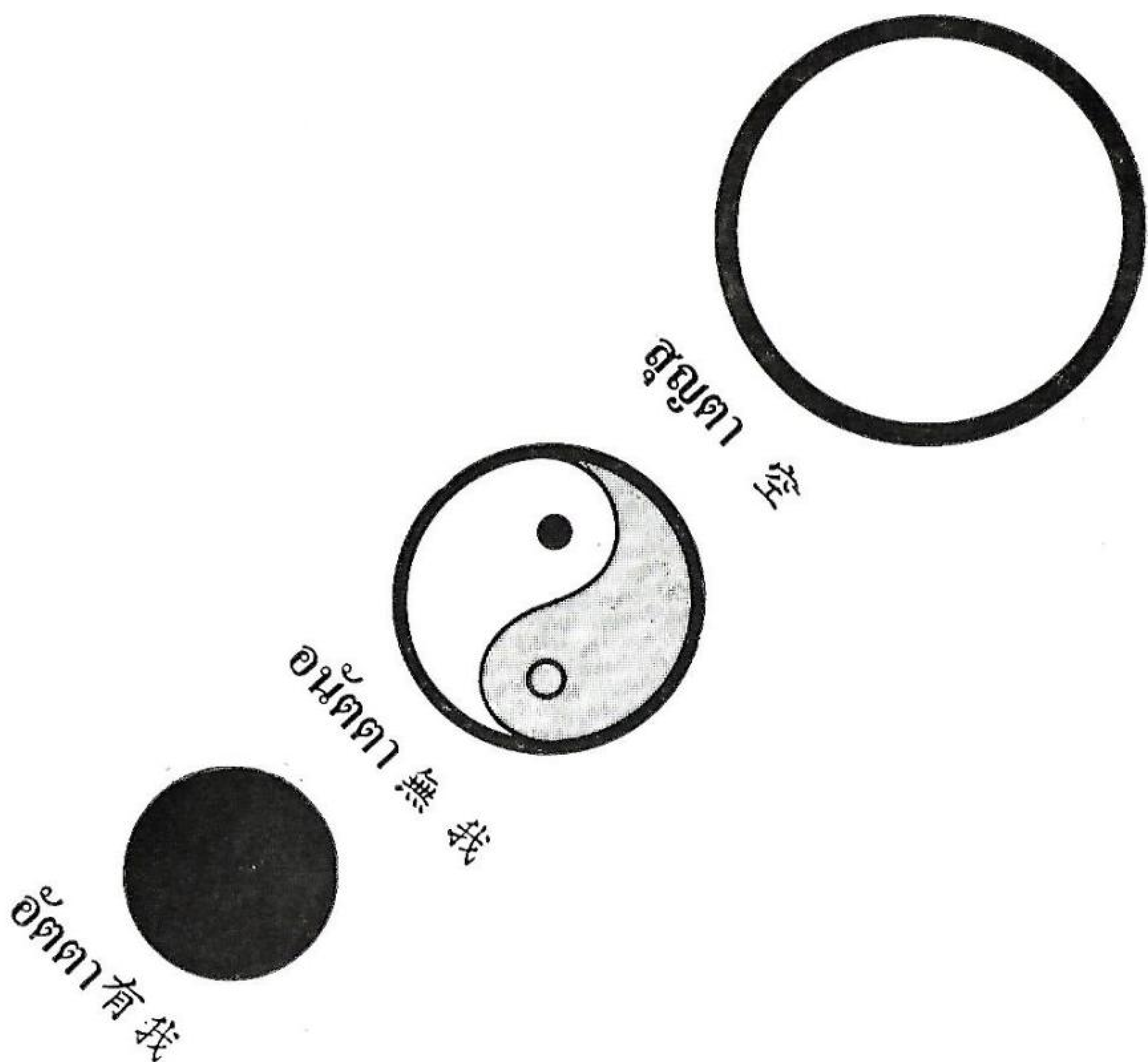
ยังมีภาค 2 แต่ชื่อเป็น

ศิษย์-เต๋า-เซียน-เซ็น. มี 1-2 เล่ม.

รูปถ่ายเมื่ออายุ 68 ปี

รูปผู้นี้มีนามปากกาว่า ธีรทาส. และ ธ.ธีรทาส
ตามบัตรประชาชนชื่อ นายธีระ วงศ์โพธิ์พระ.
เจ้าของหนังสือธรรมชุด "ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น"

---

*อัตตา–เป็นโลกียธรรม. อนัตตา-เป็นโลกียธรรมชั้นสูง. สุญตา–เป็นโลกุตธรรม. **จาก ธ. ธีรทาส.**

*ศาสนาหรือลัทธิต่าง ๆ ในโลกมนุษย์นี้ ย่อความสรุปแล้วมี 3 กลุ่ม. คือ (1) กลุ่มอัตตา (กำไว้จนแน่นเลย) (2) กลุ่มอนัตตา (จับบ้าง–ปล่อยบ้าง–หรือเดี๋ยวกำเดี๋ยวปล่อย) (3) กลุ่มสุญตา (ปล่อยวางหมดหรือว่างทั้งปวงแล..) **จาก ชนะชัย สุชนารักษ์.**

*ภาพนี้เป็นอักษรโบราณ ถ้ารู้ความหมายแล้วแทบจะว่าได้รู้จุดยืนแก่นหรือโครงสร้างของทุก ๆ ศาสนาในโลกมนุษย์นี้ **จาก ส. โพธินันทะ.**

กองบุญธรรมทาน–เจ้าแม่กวนอิมมหาโพธิสัตว์
ทอดผ้าป่าด้วยหนังสือธรรมะส่งไปไว้ตามห้องสมุดวัด
ห้องสมุดประชาชนทุกจังหวัด สาธุ!
อุทิศให้แก่ท่านผู้ที่กำลังอ่านได้บุญ–กุศลประทับจิต–ติด
วิญญาณทุกชาติภพ ขอให้อายุบุญยืนโปรดสรรพสัตว์
ไปอีก 100 ปีหรือ 1,000 ปีเถิด!

ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น เล่ม 4. โดย ธีรทาส.

พ.ศ. 2548 พิมพ์ครั้งที่ 10 อีก 5,000 เล่ม

กองบุญนี้ได้แบ่งเงินไปพิมพ์–ศิษย์–เต๋า–เซียน–เซ็น. เล่มที่ 1 ครั้งที่ 3 อีก 5,000 เล่ม

(ท่านผู้ที่สนใจอ่าน จ.ม. ขอได้ฟรี ท่านละ 1 เล่ม.)

รายชื่อผู้อุทิศธรรมทาน

ครอบครัว กิจพานิช (คุณเอื้อ, คุณศรี, น้องเมย์, น้องวิน, และน้องบิ๋ม) กทม. อุทิศธรรมทานให้ห้องสมุดมหาวิทยาลัย ห้องสมุดวิทยาลัยครู ห้องสมุดตามโรงเรียนต่าง ๆ และห้องสมุดประชาชนทุกจังหวัด สาธุ! รวม 1,650 เล่ม

ครอบครัว คุณวิไล นันทนานนท์ชัย. คุณธีรพงศ์ ศรีเจริญพงษ์. ด.ญ. เกวลี ศรีเจริญพงษ์. ด.ช. ฐณกร ศรีเจริญพงษ์ กทม. อุทิศธรรมทานให้ห้องสมุดมหาวิทยาลัย. ห้องสมุดวิทยาลัยต่าง ๆ ห้องสมุดตามโรงเรียนต่าง ๆ ห้องสมุดประชาชนทุกจังหวัด สาธุ! รวม 1,650 เล่ม

ดร. ศักดิ์ชัย ตั้งเสริมวงศ์ และครอบครัว อเมริกา อุทิศให้ห้องสมุดวัดและประชาชนต่าง ๆ รวม 342 เล่ม

คุณกฤษณ์ ลีนววงศ์ บริษัทโฟล์คธนบุรี กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวัดและประชาชนต่าง ๆ 250 เล่ม

โต๋วเกียงเม้ง กทม. ทำบุญอุทิศหนังสือธรรมทานไปห้องสมุดทุกจังหวัด กุศลผลบุญนี้ให้แก่ บิดามารดา ชื่อ โต๋วง้วนทง. และ โต๋วลี้ฮุ้น รวม 250 เล่ม

คณะบุตรหลาน กทม. ขอทำบุญอุทิศให้แก่ เตี่ยเซี้ยมเล้ง แซ่อ๊ง ผู้ล่วงลับไปแล้ว 367 เล่ม

คุณอำพันธ์ ชาญพินิจพจน์. ด.ญ. กล้วย. ด.ช. บังปอน กทม. รวมอุทิศให้ห้องสมุดวัดและประชาชนต่าง ๆ 167 เล่ม

คุณสุรพงษ์ เจริญบูลย์วิวัฒน์ ชลบุรี อุทิศให้ห้องสมุดวัดและประชาชนต่าง ๆ 167 เล่ม

นายบัญชา เฉลิมชัยกิจ สำนักพิมพ์สุขภาพใจ กทม. (โทร. 02-4152621) อุทิศให้สรรพสัตว์ 167 เล่ม

คุณสมศักดิ์ ศิริไพรวัน กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวัดและประชาชนต่าง ๆ 167 เล่ม

คณะครอบครัวผลาศรีโรจน์ กทม. นางพัชณี ยันตรโกวิท. นางเบญจวรรณ-นายบุญชัย โล่ห์บุญทรัพย์ และลูก ๆ. นายจงรักษ์ ผลาศรีโรจน์ และลูก ๆ. นายศักดิ์พงษ์ นางจิตวิไล ผลาศรีโรจน์ และลูก ๆ. นางจิราภรณ์-นายสมชาย ชาญศิริพงศ์ และลูก ๆ. กทม. ขออุทิศส่วนบุญกุศลให้แก่ **นายอาไฟ ผลาศรีโรจน์. นางยุวลักษณ์ แซ่พึ้ง. นางอาค่าย แซ่พึ้ง.** ผู้ล่วงลับไปแล้ว (รวม 10,000 บาท) 167 เล่ม

คุณเกศราภรณ์ อมรเลิศฤทธิ์ชัย กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวัดและประชาชนต่าง ๆ 167 เล่ม

คุณมนตรี สฤตเลิศธนสิน และครอบครัว กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวัดและประชาชนต่าง ๆ 167 เล่ม

อาแปะ นิวแสงทอง อุทิศให้สรรพสัตว์ (ปูนำส่งมา) อีก 17 เล่ม

คณะลูกหลาน คุณมนัส ตั้งคติธรรม อ. ตาคลี. คุณสมบัติ ตั้งคติธรรม. คุณณรงค์ นิวาพิชญ์ ภูมิใจสกุล อุทิศให้ห้องสมุดวัดและประชาชนต่าง ๆ รวม 120 เล่ม

คุณมนตรี สฤษเลิศธนสิน กทม. ทำบุญอุทิศธรรมทานเนื่องในงานศพคุณแม่อนงค์ สฤษเลิศธนสิน ที่จากโลกนี้ไปแล้ว (ปู นำเงินส่งมา 5,000 บาท) 84 เล่ม

อาจารย์นพมาศ เย็นธนากรณ์ (ตั้งเซียมเกียว) โรงเจ-อ. เวียงป่าเป้า อุทิศให้สรรพสัตว์ทั้ง 6 ภูมิ 84 เล่ม

คุณจำเริญ จันทร์เงิน อ. สารภี อุทิศให้ห้องสมุดวัดและประชาชนทุกจังหวัด 84 เล่ม

คุณศศิรัชต์ (นิด) ทวีวงศ์แสงทอง (งุ้ยเซี้ยมมุ้ย) อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ กทม. รวม 75 เล่ม

ส. ธโนฆาภรณ์ ได้รับเงินจากอั่งเปาตรุษจีน ขอทำบุญให้แก่สรรพสัตว์ (4,500 บาท)

อาจารย์เบญญาภา ตั้งเจตนาพร และนายBERNARD FEIG อเมริกา ขออุทิศให้เจ้ากรรมนายเวรของบิดา และห้องสมุดวัดต่าง ๆ 100 เล่ม

คุณวิไล นันทนานนท์ชัย (นันท์) และครอบครัว กทม. อุทิศโปรดสรรพสัตว์ 67 เล่ม

คุณปราณี พันธ์บูรณะ กทม. คุณพันดิศ พันบูรณะ อเมริกา อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ 67 เล่ม

น.ส. ณพิศ ภาคอัมพร เมืองอู่ฮั้น อุทิศให้ห้องสมุดนักโทษเรือนจำต่าง ๆ 67 เล่ม

คุณธีรพงศ์ ศรีเจริญพงศ์ ลูกเซ็น. ทราย กทม. อุทิศให้ดวงวิญญาณ ลี้คิมเทียม. ลิ้มพินิจ. 50 เล่ม

คุณเชวง ศรีศิริวงษ์ชัย กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวัดและประชาชนต่าง ๆ 50 เล่ม

คุณมาชัย ศรีเจริญพงศ์ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ 17 เล่ม

คุณทนง เกียรติมหายีนยง (กวง) กทม. อุทิศให้สรรพสัตว์ 50 เล่ม

คุณยุพา จูทอง อ. ชนบท อุทิศให้แก่บิดามารดาและสรรพสัตว์ (คุณจุฑามาศ ฯ นำส่งมา 3,000 บ.) 50 เล่ม

คุณศิริรัตน์ วีระชาติยานุลูก บางกรวย อุทิศให้ห้องสมุดและประชาชนต่าง ๆ 60 เล่ม

คุณบุญนำ (แบ้น) กทม. ขออุทิศส่วนบุญกุศลนี้ให้แก่นางเซี่ยมเฮียง แซ่หลิว (ส. ธโนฆาภรณ์ นำส่งมา 3,000 บาท) 50 เล่ม

คุณทัศนีย์ เจิดจรรยาพงศ์ กทม. อุทิศธรรมทานในวันพ่อแห่งชาติ ขอส่วนบุญกุศลนี้ตอบแทนถึงพระคุณของพ่อทุกชาติภพ ด้วยเทอญ สาธุ! 50 เล่ม

คุณวีนัส สิริวัฒน์ ปรีชาประศาสน์ กทม. อุทิศให้สรรพสัตว์ (คุณทัศนีย์ นำส่งมา 1,000 บาท) 17 เล่ม

คุณอรุณหญิง พรสุริยาปาลี หัวหมาก อุทิศธรรมทานโปรดสรรพสัตว์ทุกเดือน 68 เล่ม

คุณสงบ ศรีสวัสดิ์ สงขลา อุทิศให้แก่สรรพสัตว์จงสุขกาย–จงสุขใจ. 42 เล่ม

ครอบครัว โค้วซิ่วเอ็ง กทม. อุทิศธรรมทานให้ห้องสมุดนักโทษเรือนจำต่าง ๆ 50 เล่ม

ร้านธรรมเจริญ ท่าพระจันทร์ กทม. โทร. 02-2213209

ศูนย์จำหน่ายหนังสือธรรมะ พุทธทาสภิกขุ. เทปบันทึกเสียงอาจารย์เสถียร โพธินันทะ และเทป หนังสือชุด ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น ทั้ง 4 เล่ม. อุทิศให้สรรพสัตว์ 100 เล่ม

คณะคุณแม่นันทา ชินธรรมมิตร. คุณดวงแข.
คุณดวงดาว. คุณศุภสร. คุณอินทิรา. คุณสุขะนินทร์ กทม.
อุทิศให้ห้องสมุดวัดและประชาชนต่าง ๆ รวม 100 เล่ม
ด.ญ.ตรีรัตน์ วงศ์ปรีชาธรรม กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ 33 เล่ม
น.ส.พรพิศ มหัธนันท์ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดต่าง ๆ 33 เล่ม
คุณวัฒนา ติลกศักยวิฑูร กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ 33 เล่ม

คุณศิริรัตน์ วีรชาติยานุกูล. บางกรวย. อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ 32 เล่ม

คุณธนเดช พรมิ่งมาศ. โรงหล่อธูปพระโพธิธรรม มหาครูบา. ธนบุรี. อุทิศบูชาครูบาโพธิธรรม 33 เล่ม

คุณสมถวิล สุทธิวารี มหาสารคาม อุทิศให้เจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ 34 เล่ม

คุณจารุรัตน์ ชินาจริยวงศ์ นครศรีธรรมราช ร่วมปล่อยชีวิตสัตว์ในธรรมาณาจักรใจนี้ 34 เล่ม

นายโชคดี ลีวัฒนา อ.บ่อพลอย ขออุทิศให้แก่ นายจุ้ย แซ่ลี้ 25 เล่ม
นางบุญมา แซ่ลี้ อุทิศให้ห้องสมุดวัดทุกจังหวัด 8 เล่ม

คุณธีระศักดิ์ สินเจริญชัย บางมด อุทิศให้ห้องสมุดประชาชน 25 เล่ม

คุณธีรพงศ์ ศรีเจริญพงศ์ กทม. อุทิศแก่ดวงวิญญาณลี้คิมเทียม และ ลิ้มพินิจ รวม 25 เล่ม

คณะครอบครัว คุณซ่วนอู๋ รำไพรุจิพงศ์. และครอบครัว คุณหัทยา ทองพิทักษ์ อ. กันตัง อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ (คุณนงลักษณ์ ฯ นำส่งมา 1,500 บาท) 25 เล่ม

คุณเพชราภรณ์ ละม้ายศรี. อ. บ้านแพง ทำบุญอุทิศให้บุตร และเจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ ส่งมา 2 ครั้ง 25 เล่ม

คุณมนสิกุล โอวาทเภสัช (กานพลู–น.ส.พ. เนชั่น) กทม. อุทิศให้ห้องสมุดทุกจังหวัด 25 เล่ม

คุณปรียาจิตต์ ตัณฑางกูร กทม. อุทิศให้สรรพสัตว์ 42 เล่ม

คุณเตือนใจ คุณมนูญ วัฒนวาทิน เขตทวีวัฒนา อุทิศให้ห้องสมุดโรงเรียนต่าง ๆ 25 เล่ม

นายนรรัตน์ มหาพัฒนากุล ทำบุญอุทิศถวายผลบุญพ่อปู่–แม่ย่า–ฮกเต๊ก บ้านบึง. 25 เล่ม

น.ส. สกาวรัตน์ จงรุ่งเรือง กทม. อุทิศให้ห้องสมุดโรงเรียนต่าง ๆ 20 เล่ม

คณะส่งเสริมพุทธิปัญญา (บี.ซี.ซี. 116–118) คุณนรรัตน์ (ติ้งฮั้ง–นำส่งมา 1,200 บาท) 20 เล่ม

คุณอิสระ–วารุณี–ณัฐกาญจน์ สมุทรสาคร ส่งมาประจำ อุทิศให้สรรพสัตว์ 20 เล่ม

คุณพรแก้ว นิลผาย (ปู) กทม. ทำบุญวันเกิดให้คุณพ่อคุณแม่ผู้มีพระคุณ และสรรพสัตว์ทั้ง 6 ภูมิ 17 เล่ม

น.ส. รมณีย์ โสตถิโภคา กทม. อุทิศให้ห้องสมุดทุกจังหวัด 20 เล่ม

น.ส.ลินดา ฉัตรพัฒนากูล กทม. อุทิศให้ห้องสมุดต่าง ๆ 17 เล่ม

คุณยุพิน จรรยาเลิศอดุลย์ อ.อุทุมพร อุทิศให้สรรพสัตว์ 17 เล่ม

คุณยาใจ อุดมเดโช กทม. อุทิศให้ห้องสมุดต่าง ๆ (คุณลาวัลย์ นำส่งมา 1,000 บาท) 17 เล่ม

นางอั้ว บุญมี อ.ท่าตูม อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ 17 เล่ม

น.ส.วิภาสิริ พงษ์สินสถิตย์ สมุทรปราการ อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ 17 เล่ม

คุณวันเพ็ญ กาญจนประพิณ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ 17 เล่ม

น.ส.นัยรัตน์ บุญอนันธนสาร ศรีราชา อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ 17 เล่ม

คุณตระวิทย์ มหิสรากุล นายกพุทธสมาคม เบ้าเก็งเต๊งจ้วราย อุทิศให้สรรพสัตว์ 17 เล่ม

คุณศิวสิญจ์ คมนียวนิช และครอบครัว กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ 17 เล่ม

นายชนินทร–นางคำนวณ พงษ์ศักดิ์ศรี และครอบครัว กทม. อุทิศให้สรรพสัตว์ 17 เล่ม

คุณวิทยา วชิรยนตร์เสถียร และครอบครัว กทม. อุทิศให้เจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ 17 เล่ม

คุณสง่า จันทกาญจน์ อ.พิบูลมังสาหาร อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ 17 เล่ม

คุณจรัญ สุนันท์เจริญ อ.บางใหญ่ อุทิศให้ห้องสมุดโรงเรียนต่าง ๆ 17 เล่ม

คุณวิทยา–ทัศนีย์ อรุณรุ่งวิเชียร และครอบครัว กทม. อุทิศให้สรรพสัตว์ 17 เล่ม

ตระกูล อรุณรุ่งวิเชียร กทม. ขออุทิศส่วนบุญกุศลนี้ให้ คุณเจตนา อรุณรุ่งวิเชียร ผู้จากโลกนี้ไป สาธุ! 17 เล่ม

น.ส.ปรียาจิตต์ ตัณฑางกูร กทม. อุทิศให้ห้องสมุดนักโทษเรือนจำต่าง ๆ 17 เล่ม

น.ส. กานพลู น.ส.พ. เนชั่น อุทิศให้สรรพสัตว์ 17 เล่ม

คุณสุมาลี กุลกลางดอน อ.ภูเวียง อุทิศให้ห้องสมุดมหาวิทยาลัยต่าง ๆ 17 เล่ม

น.ส. ฝอยทอง อยู่เย็น อุทิศให้สรรพสัตว์ 17 เล่ม

น.ส. ฝอยทอง อยู่เย็น อุทิศให้บิดาชื่อ อาจารย์ยศ อยู่เย็น. และ น.พ. ดร. ไอยคุปต์ อยู่เย็น (พี่ชาย) 17 เล่ม

คุณฐิติศักดิ์ (ถิ่น) วุฒิธรรมธร หนองคาย อุทิศให้นายจิตติ ทองณรงค์ และเจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ 14 เล่ม

คุณนิรัชน์ บุญสูง ตะกั่วป่า อุทิศให้ห้องสมุดวัดและประชาชนต่าง ๆ (ส. ธโนฆาภรณ์. นำส่งมา 1,000 บาท) 17 เล่ม

น.ส. เรณุกา (จิต) สัมมา อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ (ส. ธโนฆาภรณ์ นำส่งมา 500 บาท) 8 เล่ม

คุณแม่ล่ายฟอถ่าย ตะกั่วป่า. อุทิศค่าดวงแสตมป์ 1,000 บาท.

คุณสถิตย์ แซ่หลี. นครศรีธรรมราช. อุทิศให้สรรพสัตว์ทั้ง 6 ภูมิ 12 เล่ม

พระธนภัทร เศวตดำรุงกุล กทม. อุทิศให้สรรพสัตว์ 10 เล่ม

คุณสหรัฐ พัฒนกิจวรกุล เชียงใหม่ อุทิศให้วัดต่าง ๆ 10 เล่ม

คุณบันเทิง สำนักพิมพ์สุขภาพใจ กทม. อุทิศให้ผู้สนใจศึกษาธรรม 8 เล่ม

คุณนันทิดา ปาสาทิกา กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ 8 เล่ม

คุณสุชาดา ฤทธิ์กุลชัย บางนา อุทิศให้สรรพสัตว์ 8 เล่ม

คุณอำพันธ์ เจริญนคร อุทิศให้เจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ 7 เล่ม

คุณสันติ สายบุญมี บางละมุง อุทิศให้ห้องสมุดมหาวิทยาลัยต่าง ๆ 10 เล่ม

คุณกิตติคุณ กมลรัตน์ อ. นาแก้ว อุทิศให้ห้องสมุดวิทยาลัยต่าง ๆ 10 เล่ม

คุณสมพงศ์ ช้อยชื่น กทม. อุทิศให้ห้องสมุดโรงเรียนมัธยมต่างๆ 8 เล่ม

จึงขาฮุ้น หอพักพูนทรัพย์ อ. มีนบุรี อุทิศให้ห้องสมุดตามโรงกินเจทุกจังหวัด 10 เล่ม

คุณสมพงศ์ ไกรศรีโกศล กทม. อุทิศให้ห้องสมุดนักโทษเรือนจำต่าง ๆ 10 เล่ม

คุณสุรศักดิ์ ธนชยางค์กูล เชียงใหม่ อุทิศให้ห้องสมุดประชาชนต่าง ๆ 10 เล่ม

คุณถวิล ฉัตรสมสง่า ชลบุรี อุทิศให้ห้องสมุดต่าง ๆ 8 เล่ม

คุณสุภา ธรรมรัตนานนท์ นครปฐม อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ 5 เล่ม

คุณขวัญกมล หลวงสุวรรณ อ. แม่ริม อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่างๆ 5 เล่ม

คุณสุคนธ์ สัตยธรรม อุบลฯ อุทิศให้สรรพสัตว์ 5 เล่ม

คุณสุคนธ์ สัตยธรรม อุบลฯ อุทิศให้ห้องสมุดประชาชน 5 เล่ม

คุณกิตติ บึงธงไท กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ 7 เล่ม

คุณวราภรณ์ กิจปรีชา กทม. อุทิศให้สรรพสัตว์ 5 เล่ม

คุณลักขณา ทุติยภาค กทม. อุทิศให้ห้องสมุดทุกจังหวัด 5 เล่ม

คุณนัยนา อาชาพงศ์วัฒนา กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ 5 เล่ม

น.ส. พรรณกร อัศวมณีกุล กทม. อุทิศให้สรรพสัตว์ 5 เล่ม

คุณสุวนีย์ พิณนาคเลย์ อ. พนมไพร. อุทิศให้ห้องสมุด 5 เล่ม

น.ส. พิสมัย บุญมี อ. ท่าตูม อุทิศโปรดสรรพสัตว์ให้รอดตาย 8 เล่ม

คุณธรรมรัตน์ กิตติพงษ์พัฒนา กทม. อุทิศให้ห้องสมุดทุกจังหวัด 10 เล่ม

ผู้ไม่ออกนาม พญาไท อุทิศให้ดวงวิญญาณที่ถูกภัยสุนามิ ทุก ๆ ชีวิต 10 เล่ม

คุณภัทร อุดมรัตน์ กาฬสินธุ์ อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ 8 เล่ม

คุณรินทร์ดา ประตาทะกา อ. ยางตลาด อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ 8 เล่ม

น.ส. ศรัญญา พิพัฒน์บริภัณฑ์ อ. เสิงสาง อุทิศให้สรรพสัตว์ 12 เล่ม

คุณสวัสดิ์ พรหมอินทร์ อ. วังสะพุง อุทิศให้ห้องสมุดประชาชน 12 เล่ม

คุณณัฐนันท์ คงคำ อ. สรรพยา อุทิศให้สรรพสัตว์ 12 เล่ม

ร้านขายขนมครก ธนบุรี อุทิศให้ห้องสมุดโรงพยาบาลต่าง ๆ 10 เล่ม

คุณธีระพงศ์ รัตนจรัสโรจน์ อ. บัวลาย อุทิศให้ห้องสมุดนักโทษเรือนจำต่างๆ 12 เล่ม

คุณทัศนีย์ ชังช่างเรือ อ. สวี อุทิศให้ห้องสมุดวิทยาลัยครูต่างๆ 10 เล่ม

คณะคุณสมบัติ พานิชย์ไพศาลกูล น.ส. ยินดี เขียวค้า. นายสุ. นางดวง เขียวค้า. นายไพรัตน์ ปิ่นน้อย. คุณสมศรี ชวนิตย์. อ. บางใหญ่ อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่างๆ รวม 10 เล่ม

คุณวิสูตร เลิศสุภนิมิตร์ สะพานหัน อุทิศให้ห้องสมุดนักโทษเรือนจำต่างๆ 8 เล่ม

คณะคุณสุรชัย ว่องทวีเจริญพร อ. ท่ามะกา. คุณแม่เหล่าเฮียง แซ่ลิ้ม. ร้านไท้ฮวด. คุณจุฑามาศ ว่องทวีเจริญพร. เจ้เฮียง แซ่เล้า. คุณอาภาพร ว่องทวีเจริญพร. อุทิศให้ห้องสมุดวัด และประชาชนต่างๆ 11 เล่ม

กลุ่มทำบุญ 4 เล่ม 240 บาท

โง้วลี้กุง. ตั้งไซ้เกียง. ด.ญ. ประภัสสร. นางศิริธิดา. นายยงยุทธ ขจรปรีดานนท์. ตั้งลี้ฮุย. คุณชัยสิทธิ สินสมบูรณ์ทอง. คุณกุญช์ รังสีสุริยันต์. คุณฉัตรพงศ์ สุริยาอมรานนท์. คุณเกษม จตุพรพิเศษ. คุณพิยะดา เรืองสวัสดิ์. พ.อ. อาคม จันทะพันธ์. คุณบุญเนื่อง ไชยยอง. กอเพ็กเอ็ง. คุณธีรภัทร วงศ์คำจันทร์. น.ส. อุไรวรรณ แซ่อุย. คุณแม่หนุน แซ่อุย. คุณวารุณี ณัฐกาญจน์อิสระ. พระสำรวล จิตตปราโท. หาดใหญ่

เงิน 39,000 บาท. จากบุตรบุญธรรม ได้มอบให้ ธีรทาส. ไว้ใช้จ่ายการบำรุงสุขภาพกายใจให้สังขารชีวิตนักบุญอยู่รอดจะได้ผลิตผลงานโพธิสัตว์ธรรมทาน แต่เตี่ยขออนุญาตนำเอามาทำบุญประทับจิต กุศลติดวิญญาณได้สืบอายุบุญยืนในธรรมาณาจักรใจนี้ช่วยโปรดสรรพสัตว์สืบไป สาธุ! คือใช้พิมพ์หนังสือธรรมทาน 2 เล่มนี้ รวม 650 เล่ม

คณะคุณพงษ์ศักดิ์ ๆ นักบุญอีสาน

นายพงษ์ศักดิ์ รัตนวัฒนศิลป. นางยุพเรศ. รัตนวัฒนศิลป นายประเสริฐ รัตนวัฒนศิลป. น.ส.สิริจรรยา รัตนวัฒนศิลป นายกิจทวี รัตนวัฒนศิลป. อ. กุณินารายณ์ ขออุทิศส่วนบุญกุศลให้ นายเบี่งหลี และนางทองมี แซ่ลิ้ม. และเจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ รวม 20 เล่ม

นางวรารัตน์ สุรางค์วัฒนานางกุล. นายวราพงษ์ สุรางค์วัฒนางกุล. น.ส. นริศรา สุรางค์วัฒนางกุล อ. กุณินารายณ์ ขออุทิศให้ นายเบี่งหลี นางทองมี. นายธีรพงษ์ สุรางค์วัฒนางกุล. และผู้มีพระคุณต่าง ๆ 25 เล่ม

นางรัตนา ไชยขันธ์. นายธราพงษ์ ใจศิริ. ขออุทิศให้เจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ 10 เล่ม

นายพิสิทธิ์ อิทธิสมบัติ. น.ส. สุดารัตน์ อิทธิสมบัติ. นายพลทหารณัฐพล อิทธิสมบัติ. นายสิทธิพร อิทธิสมบัติ.

ขออุทิศส่วนบุญกุศลให้ คุณตาสอน ดลวิชัย และ
เจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ 10 เล่ม

(คุณพงษ์ศักดิ์. นำส่งมา 3,700 บาท)

คณะคุณพงษ์ศักดิ์. กทม.

นายพงษ์ศักดิ์ พายัพทิศารักษ์ และลี้ไซ้ลั้ง กทม. อุทิศให้ อาจารย์ตันม้อเซี้ยง. อาจารย์เสถียร โพธินันทะ. อาจารย์เซ้งง้วน แซ่เล้า. ครูบาอาจารย์ผู้มีพระคุณต่าง ๆ 70 เล่ม

ลี้ม่วยจู อุทิศให้ห้องสมุดวัดและประชาชนทุกจังหวัด 50 เล่ม

นายพิเชษฐ์ แซ่ว่าง. นางช่ง แซ่ว่าง. น.ส. ชลสุชา แซ่ว่าง. ด.ญ. นันธิพร แซ่ว่าง. ด.ญ. กชนัชชา แซ่ว่าง. ด.ช. ศิวะกร แซ่ว่าง. กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวัดและประชาชนทุกจังหวัด รวม 50 เล่ม

คุณสวัสดิ์-ปัทมา หงส์ลดารมย์ (คุณป๊วย ฯ นวธานี นำส่งมา) 10 เล่ม

คณะครอบครัว วรรณา โสมไพศาลศิลป์. อ. ลำลูกกา. ขออุทิศส่วนบุญกุศลนี้ให้แก่ ตั้งหลิวเซียะ. หลีซอัว. อึ้งซูเฮียง. คุณนัยเกียรติ โสมไพศาลศิลป์ จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด! รวม 17 เล่ม

พระโสภณ ธัมมโสภโณ. อุทิศให้สรรพสัตว์ 2 เล่ม

คุณแม่ล่ายโฟถ่าย ตะกั่วป่า. อุทิศค่าดวงแสตมป์ 1.000 บาท.

คุณแสงจันทร์ รังษีปัญญาภรณ์ อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ 5 เล่ม

พระสำรวล จิตตปสาโท หาดใหญ่ อุทิศให้สรรพสัตว์ 6 เล่ม

คณะคุณนิโรธ. บึงกุ่ม

คุณนิโรธ สันติสุขภิรมย์. อุทิศให้สรรพสัตว์ 10 เล่ม
คุณจารุรัตน์ สันติสุขภิรมย์ อุทิศให้ห้องสมุดต่าง ๆ 10 เล่ม

คุณเฆ้ยมหง สันติสุขภิรมย์ อุทิศให้ห้องสมุดนักโทษเรือนจำต่าง ๆ 17 เล่ม

พระภิกษุฮ่องกง รวมสร้างธรรมทานไว้โปรดสรรพสัตว์ 10 เล่ม
ส.ณ. กวงหุย ไต้หวัน อุทิศให้สรรพสัตว์ 10 เล่ม

คุณงามชัย โสมไพศาลศิลป์. น.ส. ดวงสมร มีธะคะ. ด.ช. วรัทเวธ โสมไพศาลศิลป์. ด.ญ. วธูสิธิ โสมไพศาลศิลป์. อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ (ลี้ไซ้ลั้ง นำส่งมา 500 บาท) 8 เล่ม

คุณวีระยุทธ. คุณวีระพงศ์. คุณวีระชัย. คุณวีระศักดิ์ เจริญส่งเสริมกิจ ดอนเมือง ทำบุญอุทิศให้แก่บิดาที่จากลูกไปแล้ว รวม 7 เล่ม

คณะทวี–ไก่ ร้านหอเจี๊ยะ กทม.

คุณประวิตร ดีวงกิจ อุทิศให้ห้องสมุดวัดและประชาชนทุกจังหวัด 167 เล่ม

คุณสุดารักษ์ รักษ์ศิริวณิช (เฮ้งหลีฮวง) กทม. ทำบุญอายุ 64 ปี อุทิศให้เจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ 250 เล่ม

คุณทวี–ไก่. ยูเนีย. แนน สุชนารักษ์. ถนนพระราม 2 กทม. อุทิศให้สรรพสัตว์ 150 เล่ม

คุณแม่โง้วพ้วยู้ หมู่บ้านชิชา อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ 84 เล่ม

คุณสุนทร ดีวงกิจ อุทิศให้ห้องสมุดวัดและประชาชนต่าง ๆ 33 เล่ม

คุณรัตนาภรณ์ ดีวงกิจ อุทิศให้ห้องสมุดเรือนจำต่าง ๆ 33 เล่ม

คุณอุดมรัตน์. คุณสุรเชษฐ์ ดีวงกิจ อุทิศให้ห้องสมุดโรงเรียนต่าง ๆ 33 เล่ม

คุณอ๋า–ต้อย ดีไพบูลย์ อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ 33 เล่ม

น.ส. ภิญญดา ลีลาเวชบุตร กทม. อุทิศให้สรรพสัตว์ 20 เล่ม

คุณมณีรัตน์ กีรติเสถียร และครอบครัว อุทิศให้ห้องสมุดต่าง ๆ 10 เล่ม

น.ส. พิมลพรรณ อติวานิชยพงศ์ ทำบุญวันเกิด อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ 17 เล่ม

นายเติมพล อติวานิชยพงศ์ อุทิศให้ห้องสมุดนักโทษต่าง ๆ 17 เล่ม

คุณแม่ล่ายโฟถ่าย อุทิศให้วิญญาณผู้ตายถูกภัยคลื่นสุนามิ. (ส. ธโนฆาภรณ์ นำมา 1,000 บาท)

คุณวิเกียรติ อริยะสันติชัย อุทิศให้ห้องสมุดโรงเรียนต่าง ๆ 17 เล่ม

คุณสุชาติ เฉลิมสันต์ อุทิศให้ห้องสมุดวัดและประชาชนต่าง ๆ 10 เล่ม

คุณสงวน พฤติวานิชกุล และครอบครัว (คุณอ๋า นำมา 600 บ.) 10 เล่ม

คุณสมยศ พฤติวานิชกุล และครอบครัว (คุณอ๋า นำมา 600 บ.) 10 เล่ม

คุณมานิต–ดวงเดือน อติวานิชยพงศ์ และครอบครัว กทม. ขออุทิศส่วนบุญกุศลให้ นางเง็กเตียง แซ่แต้. 84 เล่ม

ธ. ธีรทาส. ขอขอบใจท่านประธานและ
คณะกรรมการ ชมรมอาหารมังสวิรัติแห่งประเทศไทย ภาคีสมาชิกสหพันธ์มังสวิรัตินานาชาติ ที่ได้มอบรางวัลดีเด่นของนักบุญเผยแพร่มังสวิรัติ คนแรกของเมืองไทย พ.ศ. 2548 ให้เกียรติแก่ข้าพเจ้า ขอขอบคุณไว้ ณ ที่นี้เป็นอย่างสูง

นับถือคุณธรรมในดวงจิต
จากธีระ วงศ์โพธิ์พระ (ธีรทาส)
27/3/2548

กลุ่มทำบุญ 2 เล่ม 120 บาท.

คุณภัทร แซ่พัว. พระวัดป่า อ.เซกา คุณขวัญชัย ลิ้มสุวัฒน์. คุณวรรณา. คุณศุภโชติ มุสิกะเนตร์. คุณเม. คุณวรีย์ พรพัฒนอรุณกิจ. คุณกนกวรรณ ทิศาวิภาค. นางไข่ กินนาหล้า. น.ส. จิรวรรณ ส่งสืบ. คุณครูนภา ไพรัศมีพลกุล. คุณเพชรลัดดา นาคประเสริฐ. คุณพรชัย อารมย์ดี. พระโสภณ. บางกรวย. น.ส. สรัญญา พิริยะเกรียงไกร.

กลุ่มทำบุญอุทิศธรรมทาน 1 เล่ม 60 บาท.

นายกิตติพล พันธ์ชัยยา. คุณเกิดชัย ชัยสาครธรรม. คุณมัทนี วิเศษสุข. น.ส. สรัญญา พิริยะเกรียงไกร. คุณพินิจ ชัยเจริญชนะ. พระบุญเฮง. พระโชคชัย. ส.ณ. บุญทรง.

เงินกองบุญนี้ ถ้ามีเหลือจะนำไปพิมพ์

พระคัมภีร์ 18 พระอรหันต์. ส่งห้องสมุดวัด

และประชาชน. ต่อไปอีก สาธุ !

จากธีระ วงศ์โพธิ์พระ ผู้จัดการชมรมธรรมทาน

โปรดทราบเล่มนี้ ขอได้ฟรีๆ ทาง จ.ม. ท่านละ 1 เล่ม.

ส่ง จ.ม. ถึง นายธีระ วงศ์โพธิ์พระ. ผู้จัดการกองบุญทาง ป.ณ. เลขที่ 231/1 ซอยปลูกจิต 2 ถนนพระราม 4 กทม. 10330

โอ ! อมิตาพุทธ. ธ. ธีรทาส. ปลงสังขารชีวิต ปีนี้อายุ 78 ปีแล้ว

ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น เล่ม 4 นี้กองบุญพิมพ์ครั้งที่ 10

พ.ศ. 2548 จำนวน 5,000 เล่ม สาธุ !

ค่าส่ง ป.ณ.–รถขนไปส่งต่าง ๆ ขึ้นราคาหมดเลย !

คงจะเป็นงวดสุดท้ายของชีวิต เล่ม 4 แล้ว.

ถ้าจะมีการพิมพ์อีกคือเล่มอื่น ๆ หนังสือบางเล่มห้องสมุดยังต้องการ (มี จ.ม. ฟรี ๆ แทบทุกวัน)

ถ้ามีเงินเหลือยกไปพิมพ์ **พระคัมภีร์ 18 พระอรหันต์ (ปริศนาธรรม)** ต่อไป สาธุ !

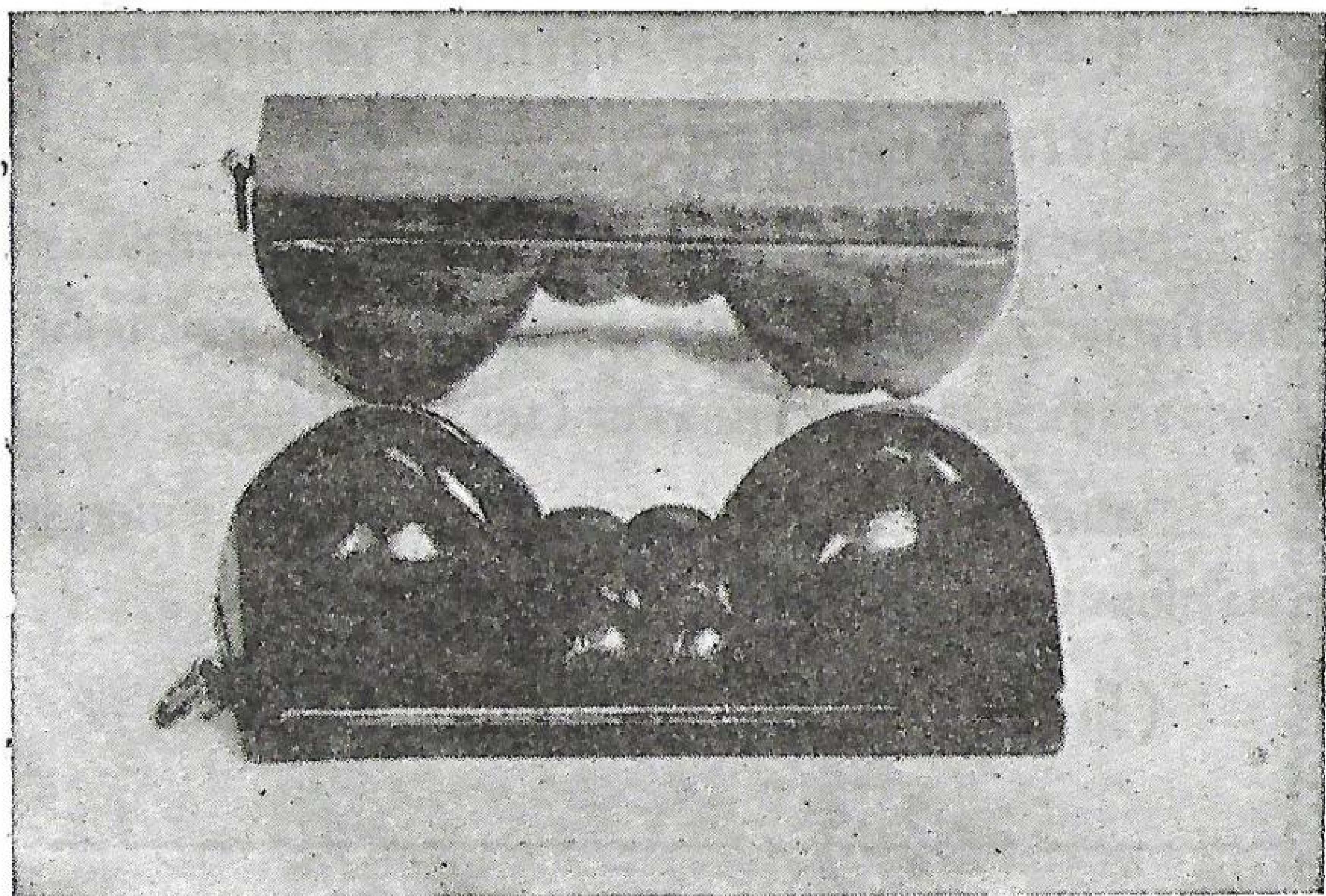
ถ้าจะร่วมกองบุญไม่เที่ยง ส่งธนาณัติ ใส่ชื่อ **นายธีระ วงศ์โพธิ์พระ** แต่รับเงินที่ ป.ณ. คลองเตย รับง่ายอยู่ใกล้กัน จงระวังอย่าเขียนเลขระหัสผิดจากนี้ (10330) ไป

สมัยนี้ จ.ม. เขาส่งตามเลขระหัส (10330) ถ้าผิดเลขส่งไปอีกทางหนึ่งเลย–บางทีช้าหรือหายเลย !

(มีเสมอ ๆ จ.ม. เขียนเลขระหัสผิด 10330)

พระคัมภีร์สมุดข่อยไทยอายุเป็นร้อยปีมีของดี

มีรูปนี้ ซึ่งคนหนุ่มสาวยุคนี้เห็นแล้วหัวเราะ ! ชอบถามอีกด้วย คงจะดูเป็นนมสาว ๆ ไป ฉันบอกเอาบุญ ไม้สองปุ่มนี้เป็นหมอนวดเส้นเอ็นกระดูกประสาทวิเศษพอดู แก้เมื่อยหลังใช้นอนทับ 10 นาทีค่อย ๆ เลื่อนสูงขึ้นมาจนถึงหัว หรือจับไว้ปุ่มหนึ่งแล้วนอนตะแคงทับ สอดหลังไว้ถ้าวางที่หมอนแล้วนอนคว่ำทับตรงท้อง 10 นาทีเลื่อน ๆ ไปแก้เส้นท้องตึงผายลมดีนักแล.... ใช้เป็นหมอน นวดขมับแก้ปวดหัวก็ได้บ้าง ถ้าใช้เป็นนวดได้แทบจะทั่วทั้งตัว ไม่แพ้ไปหาคนนวดเท่าไรนัก ซื้อร้านกรมราชทัณฑ์ (นักโทษทำอาจจะราคาถูก ๆ) ดูตัวอย่างไปแกะทำเอง **ยาว 8 นิ้ว กว้าง 3 นิ้ว สูงปุ่มละ 3 นิ้ว** ส่วนสัดของเขาต้องพอดี จึงใช้ได้ผลนอนทับไม่เจ็บ เพื่อจะถ่ายรูป ฉันต้องไปจ้างเขาทำด้วยไม้สักทาสีอย่างดี ก.ท. ราคาแพงตกอันละ 45 บาท ทดลองใช้ทุกวิธีแล้ว จะดูถูกคนโบราณหมดไม่ได้นา ! **คือ "ลูกกตัญญูที่ไร้วิญญาณ"**

เส้นผมบังป่าปิดภูเขามานับศตวรรษ ๆ

(1) พระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณอันสูงสุดนั้น ใคร ๆ ก็รู้ว่าบำเพ็ญยากมากนานเท่าไร ๆ (ตรงนี้คงจะไม่มี ชาวพุทธเถียง) จัดเป็นอันดับชั้นที่ 1 สูงสุดไปเลยแน่นอนอีกด้วย

(2) พระปัจเจกพุทธเจ้านั้นใคร ๆ ก็รู้ว่า ยังเป็น พระพุทธเจ้าอยู่ (คงจะไม่มีชาวพุทธเถียง) จัดเป็นอันดับชั้นที่ 2 รองต่ำลงไป

(3) พระอรหันต์นั้นใคร ๆ ก็รู้ว่าปัญญายังต่ำกว่าพระพุทธเจ้าอยู่แน่นอน(คงจะไม่มีคนเถียง)จัดเป็นอันดับชั้นที่ 3 ต่ำลงไปอีก*

ฉะนั้นถ้าไปพูดว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นพระอรหันต์หรือเข้าใจว่าเป็นเพียงแค่พระอรหันต์อยู่เท่านั้น พูดผิดพุทธภาวะ ....จะขาดความ....ทำให้เขวไปอาจจะไม่เข้าใจ "พุทธภูมิ" เบื้องสูงสุดโน้น....คือไปลดพระปัญญาและเกียรติ และคุณธรรมบารมีของพระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณของพระพุทธองค์ให้ตกต่ำลงไปอยู่อันดับที่ 3 เพียงแค่พระอรหันต์ ผิดหลัก "มหาสุญญตาสูตร" ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสไว้ถึง 16 ครั้ง แยกไว้ชัดเจนมาก ภูมิธรรมหรือปัญญาทั้ง 7 อย่างนี้สับเปลี่ยนกันไม่ได้เลย...

"ธีรทาส"

*เรียงอันดับต่ำลงมาอีกคือ (4) พระอนาคามี (5) พระสกิทาคามี (6) พระโสดาบัน (7) ปุถุชน

(ประกาศแก้ความโง่)

ศิษย์โง่ฯ เล่มที่ 4 การพิมพ์ **ครั้งที่ 1 (พ.ศ. 2519)** นั้น เพราะว่าดีใจมากจนเกินไป ตรงที่ได้พิมพ์เร็วเกินคาดหมายไว้ก่อน 2 ปี จึงทำให้ปัญญาโลกีย์ไม่เที่ยงไป (ขอรับผิดคนเดียว) ดูกันถึง 3 คนยังมีบางคำผิดบ้าง ที่แก้ทันก็มีแก้ไม่ทันก็มีบ้าง แต่พออนุโลมไปได้ โดยเฉพาะเล่ม 4 งวดก่อนๆ (พิมพ์ครั้งที่ 1) เลขหน้า **121 และ 122** คำว่า **"สัตทิฐิ"** นั้น มีผิด 4 แห่ง ต้องแก้เป็นคำที่ถูกเป็น **"สัสตทิฐิ"** ทุกแห่งไป ถ้าท่านผู้ใดได้รับแจกทานไปแล้ว ช่วยบอกเอาบุญให้แก้และเข้าใจตามนี้ด้วย ขออภัยทานให้แก่ **"ธีรทาส"** ยังเป็นศิษย์โง่ย่อมไม่เที่ยง เป็นผู้รู้ว่าตนเองยังผิดอยู่ตลอดเวลา ขอกราบขอบคุณ (ขณะนี้ พ.ศ. 2548 พิมพ์ถึงครั้งที่ 10. แล้ว) **ธีระ วงศ์โพธิ์พระ (ธีรทาส.) อายุ 78 ปี** ยังไม่ตายจัดพิมพ์แจกทานเอง

ใครจะอ่านหนังสือของฉัน ขอได้ฟรี ทาง จ.ม. ต่างประเทศก็ส่งให้ทุกท่าน และไม่เคยส่งบุคคลใด ๆ ตามไปบอกบุญและทวงเงินในภายหลังต่าง ๆ

โปรดทราบ หนังสือทุกเล่มที่มีชื่อ "ธีระ วงศ์โพธิ์พระ" ผู้จัดการพิมพ์แจกทานแล้ว ขอได้ฟรี ๆ ทาง จ.ม. ส่งมาขอที่ 231/1 ซอยปลูกจิต 2 ถนนพระราม 4 ก.ท. (รหัส 10330) ท่านละ 1 เล่ม ถ้าขอเกินกว่า 1 เล่มไปขอเมตตาจิตร่วมกองบุญส่งมาให้เอง ถ้าธนาณัติรับเงินที่ ป.ณ. คลองเตย ในนาม (ธีระ วงศ์โพธิ์พระ)

ใน ก.ท. จะเขียนเป็นเช็คใส่ชื่อ "ธีระ วงศ์โพธิ์พระ" ก็ได้ ถ้าเล่มเดียวให้ฟรี ๆ เลย ชาติหน้า ๆ ค่อยมาร่วมกันสร้างบุญบารมีให้เงินก็ได้แล...

ในปี พ.ศ. 2548 ที่ผ่านมาข้าพเจ้า ธีระ วงศ์โพธิ์พระ (มีอายุ 78 ปี) ยังไม่ตายทำงานได้อยู่แต่มีอุดมคติตามเดิม คือไม่ได้ส่งบุคคลใด ๆ ออกไปบอกบุญเรี่ยไรเงินตามจังหวัดต่าง ๆ ทั้งปวงแล... (ระวังผู้โกหกแอบอ้างจอมปลอม มีเกิดขึ้นแล้ว)

ส่วนอาจารย์เสถียร โพธินันทะ ผู้ร่วมผลงานนี้ตายแล้ว เมื่อ พ.ศ. 2509

อาจารย์ตันม่อเซียงก็ตายแล้ว เมื่อ พ.ศ. 2535

พระถังซำจั๋ง

ปราชญ์เอกแห่งยุค "พระถังซำจั๋ง" ท่านถือมังสวิรัติ มองเห็นพิธีกรรมของจีน คือการฆ่าสัตว์กินเลี้ยงด้วยสุราเซ่นไหว้ในงานศพ ส่งบาปกรรมไปให้แก่ผู้ตาย เห็นชัดแจ้งตายคนเดียวแต่สัตว์น้อยใหญ่จะต้องตายตามไปอีกมากมาย โมหะกรรม! เห็นความงมงายนี้สลดใจเป็นยิ่งนัก! ไม่ใช่ของพระพุทธศาสนาเลย แต่บุญบารมีของท่านไม่พอที่จะไปล้มพิธีบาปกรรมอย่างนั้นลงไปได้ ท่านจวนจะมรณภาพได้สั่งสานุศิษย์ว่าพอดับจิตแล้ว รีบจัดการเอาเสื่อผืนที่ท่านนอนอยู่นี้ ห่อพระศพด้วยเสื่อแล้วฝังลงไปในดินก็พอแล้ว ความว่าอย่าไปขอพระราชทานเพลิงศพ จะทำให้ผู้คนรู้กันมากเกินไป สัตว์มีชีวิตทั้งหลายจะต้องถูกเขาฆ่าตายกินเลี้ยงเนื่องในงานศพของท่าน เพราะท่านเป็นเหตุมีบาปกรรมเพิ่มเติมลงไปอีกมากมาย. จิตใจ "พระอริยโพธิสัตว์" ท่านมองเห็นเวรภัยทะลุความทุกข์เวทนาของสรรพสัตว์อย่างนี้ สาธุ!

"ธ. ธีรทาส"

แสวงสุทธิการพิมพ์ 88/6 ซ.กำนันแม้น บางขุนเทียน สมโภชน์ เขียวสุทธิ 2548